CHRISTIAN JACQ

FEMEIA ÎNȚELEAPTĂ

Seria Piatra Luminii
Volumul 2

CHRISTIAN JACQ

Seria

PIATRA LUMINII

(*La Pierre de Lumière*)

FEMEIA ÎNȚELEAPTĂ

Original: *La femme sage* (2000)

Traducere din limba franceză:
DOINA POPA SCURTU

virtual-project.eu

2005

Fie ca acest roman să le fie dedicat tuturor artizanilor din satul numit Locașul Adevărului, celor care au păstrat secretele, „Casei Aurului", reușind, totodată, să le exprime prin operele lor.

☥ Capitolul 1

Pericolul plutea în aer.

De la moartea lui Ramses cel Mare, dispăruse liniștea din Locașul Adevărului. Situat pe malul stâng al Tebei, interzis celor din afară, satul secret al artizanilor, a căror îndeletnicire era de a ciopli și de a decora mormintele regilor și reginelor, își aștepta soarta cu înfrigurare.

Oare ce hotărâre va lua succesorul Merenptah, în vârstă de șaizeci și cinci de ani, acum, când cele șaptezeci de zile de la mumificarea ilustrului faraon luau sfârșit? Fiu al lui Ramses, trecea drept un bărbat autoritar, drept și sever; dar va ști el, oare, să dea în vileag inevitabilele comploturi și să scape de intriganții care ar dori să ocupe „tronul celor vii”, însușindu-și cele Două Regate, Egiptul de Sus și cel de Jos?

Ramses cel Mare fusese generosul protector al Locașului Adevărului și al confreriei artizanilor care depindeau în mod direct de rege și de primul său ministru[1], vizirul; acest loc avea propriul tribunal și beneficia de un transport zilnic de hrană. Neavând griji materiale, artizanii se puteau consacra operei lor, vitale pentru supraviețuirea spirituală a țării.

Însărcinat cu paza satului în care nu avea dreptul să pătrundă, șeful Sobek nu mai reușea să doarmă. Înarmat cu o sabie, o lance și un arc, străbătea neîncetat teritoriul de care răspundea și, de mai multe ori pe zi, își verifica dispozitivul de supraveghere conceput de el însuși.

Desigur, cei doi paznici ai porții celei mari își făceau garda obișnuită, unul de la ora patru dimineața la patru după-amiază, iar celălalt, de la patru după-amiaza la patru dimineața; bine făcuți, buni mânuitori ai bâtei, nu-i lăsau pe profani să intre dincolo de incinta Locașului Adevărului, în care trăiau artizanii împreună cu familiile lor. Și mai erau și cele „cinci ziduri”, mai bine-zis forturile dispuse de-a lungul drumului către sat.

Dar aceste măsuri obișnuite nu i se păreau suficiente lui Sobek, un nubian mare și puternic, al cărui chip era marcat de o cicatrice, sub ochiul stâng; le ordonase oamenilor săi să stea în permanență la pândă pe dealurile dimprejur, să supravegheze

[1] Toate inadvertențele terminologice aparțin autorului (n. red.).

drumul ce ducea la Ramesseum, templul lui Ramses cel Mare, înălțat pentru milioane de ani, și potecile spre Văile Regilor și ale Reginelor.

Dacă s-ar fi ivit tulburări grave, rebelii ar fi ocupat Locașul Adevărului în care, după cum se zvonea, artizanii erau capabili să producă bogății fabuloase și chiar să transforme orzul în aur. Ce se va alege oare, sub noul faraon, de modesta comunitate în care trudeau treizeci și doi de artizani, împărțiți în „echipajul din dreapta” și „echipajul din stânga”, pe vasul cu care era comparat satul? Sobek ar fi, poate, ultimul apărător, care rezista până la capăt, fără să fugă precum un laș.

Trăind „în exterior”, paznicul sfârșise prin a se atașa de cei mai mulți dintre locuitorii pe care avea datoria să-i protejeze; deși nu era el însuși un artizan și nu le cunoștea secretele, avea totuși sentimentul că participă la aventura lor și nu-și mai putea imagina cum ar fi viața departe de ei.

Iată de ce, o altă frământare îl urmărea tot timpul: oare nu se ascundea vreun asasin printre membrii confreriei, punând în pericol viața maestrului Nefer cel Tăcut, acuzat cu ceva timp în urmă, pe nedrept, printr-o scrisoare anonimă, și apoi declarat nevinovat de crima comisă asupra unui paznic? Șeful Sobek nu reușise să-i identifice nici pe vinovat, nici pe autorul anonimei și se întreba dacă nu cumva făptașul era un prieten al lui Nefer, gelos din pricina ascensiunii acestuia. Dar paznicul avea o altă pistă de urmat, căci îl bănuia pe Abry, administratorul principal al malului stâng al Tebei, ca fiind amestecat într-un complot ce amenința să distrugă Locașul Adevărului. Din nefericire, dispariția lui Ramses cel Mare risca să schimbe situația, scăpând-o de sub control.

Ca șef al echipei din dreapta, Nefer avea datoria de „a face tot ce este luminos în Locașul de lumină”, de a concepe planurile și de a repartiza munca în funcție de priceperea fiecăruia. Responsabilități tot mai grele îi apăsau umerii de la recenta dispariție a lui Kaha, șeful echipei din stânga, căruia îi urmase fiul său de suflet, Hay, lipsit de experiență și mare admirator al lui Nefer, considerat adevăratul conducător al confreriei. Până și Kenhir, bătrânul scrib al Mormântului, reprezentantul puterii centrale, îl trata pe Nefer cu mult respect; înaltul funcționar, cel care trebuia să pună la punct confreria numită simbolic „Marele și Nobilul Mormânt pentru milioane de

ani din vestul Tebei”, recunoscuse în el un maestru excepțional, cu o autoritate firească și de necontestat.

Dar Nefer cel Tăcut va fi, oare, capabil să lupte împotriva forțelor întunericului care amenințau Locașul Adevărului? El, căpitanul echipajului „bărbaților din interior”, va ști, oare, să-și dea seama de gravitatea pericolului și va avea, oare, mijloacele de a le ține piept? Legat de desăvârșirea operei după regulile predecesorilor săi, Nefer uitase, poate, cruzimea și lăcomia lumii din exterior. Charisma lui va fi, oare, de ajuns pentru a îndepărta nenorocirea?

Paznicul se opri în fața unei nișe scobite în zidul de incintă, în care se afla o statuetă a lui Maat, patroana ocrotitoare a satului. Purtând pe cap o pană cu ajutorul căreia păsările se puteau orienta, fragila zeiță întruchipa idealul confreriei, aspirația sa către armonie și dreptate, elemente indispensabile ale creației artistice. Nu se spunea oare că „desăvârșind-o pe Maat, faci un lucru plăcut lui Dumnezeu”?

Sobek respira cu greu. Aerul cald devenea tot mai apăsător, pericolul se apropia. Încercând să se liniștească, contemplă creasta Soarelui-Apune, vârful cel mai înalt al muntelui teban, de forma unei piramide. Potrivit legendei, stânca fusese astfel modelată de către primii cioplitori în piatră ai confreriei, pentru ca oamenii din sud să-și amintească de piramidele din nord.

Ca toți cei de prin partea locului, paznicul știa că această creastă adăpostea o femelă-șarpe de care toți se temeau, numită „Cea-care-iubește-liniștea”, și că un obstacol îi oprea pe profani să-i tulbure odihna. Faraonii își puseseră locurile de veci sub protecția sa, iar sătenii îi încredințaseră speranțele lor.

De la o altitudine de patru sute cincizeci de metri, creasta se situa pe axa templelor înălțate de faraoni întru strălucirea lui Ka, energia inepuizabilă răspândită în univers; dispuse în evantai în jurul ei, templele îi aduceau un permanent omagiu.

Lui Sobek îi plăcea s-o privească la apusul soarelui, atunci când penumbra acoperea deșertul, culturile și Nilul; nu rămânea în lumină decât creasta, ca și când noaptea n-avea nicio putere asupra ei.

Un paznic își agită brațele, altul strigă din răsputeri.

Sobek alergă de îndată către primul fort, acolo unde agitația era la culme; paznicii încercuiau vreo zece stăpâni ai unor măgari, speriați, ce-și protejau capetele cu mâinile, pentru a

evita loviturile de bâte, în timp ce animalele se risipeau în toate direcțiile.

— Opriți-vă, ordonă Sobek, nu sunt decât niște auxiliari!

Dându-și seama de greșeala făcută, paznicii încetară să-i mai lovească.

— Ne-a fost frică, șefu', se scuză unul dintre ei. Am crezut că vor să intre cu forța.

Așa cum se întâmpla în fiecare zi, auxiliarii aduceau apă, pește, legume proaspete, ulei și alte provizii necesare sătenilor. Cei mai curajoși dintre ei își adunară măgarii, alții gemeau sau protestau. Șeful Sobek trebuia să scrie un raport enorm pentru a explica incidentul, justificând totodată comportamentul subordonaților săi.

— Dați îngrijiri răniților, ordonă el, și despovărați măgarii!

Când cortegiul sosi la poarta principală a satului, aceasta se întredeschise lăsându-le să treacă pe soțiile artizanilor. Gospodine în familie, dar și preotese ale lui Hathor, își luară porțiile în primire, în liniște deplină.

În timpul vieții lui Ramses cel Mare, acesta era un moment în care se discuta, oamenii râdeau de orice fleac, păreau să se mai și certe pentru a obține cea mai bună carne, cele mai bune fructe sau cea mai bună brânză. Dar de la dispariția marelui monarh, până și copiii tăceau, iar mamele nu mai aveau chef să ia parte la joaca lor. Își făceau munca zilnică lăsându-se pe vine, mai ales pentru a frământa aluatul pentru pâine. Dar cât timp vor mai putea face toate aceste gesturi simple, pregătind bucuria unei mese în familie?

Un paznic tânăr alergă spre Sobek:

— Șefu', șefu'! Iată că mai sosesc și alții!

— Alți auxiliari?

— Nu... Soldați cu arcuri și lănci!

☥ Capitolul 2

Mehy, Trezorierul principal al Tebei, se plimba de colo-colo în sala de recepție a vilei sale somptuoase. Om de finanțe fără egal, deosebit de priceput în manipularea cifrelor, maestrul ocult al regiunii era, totodată, un comandant foarte apreciat de forțele armate, care profitau de generozitatea sa.

Avea fața rotundă, părul negru ca pana corbului lipit de creștet, ochii căprui-închis, buzele groase, mâinile și picioarele durdulii, torsul lat și puternic. Sigur de sine și de capacitatea sa de seducție, Mehy era obsedat de un scop aparent inaccesibil: să-și însușească imensele comori ale Locașului Adevărului. Știa că artizanii produc bogății incredibile în Locașul Aurului și văzuse piatra de lumină care le deschidea drumul, atunci când pătrundeau în întunericul unui mormânt din Valea Regilor.

Pentru a o șterge fără a fi identificat, Mehy ucisese un paznic. Scrisoarea anonimă trimisă lui Sobek cu scopul de a-l scoate vinovat de omor pe Nefer cel Tăcut nu avusese, din nefericire, efectul scontat; intervenția misterioasei „femei înțelepte” din Locașul Adevărului, precum și ancheta tribunalului dovediseră nevinovăția artizanului. Dar comandantul rămânea departe de orice bănuială și ascensiunea sa își urmase cursul, cu prețul dispariției socrului său, pe care o pusese la cale cu istețime, și datorită complicității delicioasei sale soții Serketa, fermecătoare ca un scorpion, lacomă și neiertătoare ca el.

Bogat, puternic, bucurându-se de o bună reputație, Mehy complota cu prudență și cu răbdare. Refuzat de tribunalul de admitere al Locașului Adevărului, nu reușise niciodată să treacă peste acest afront. Dorința lui de a se răzbuna era dublată de visul de a transforma vechiul Egipt, îngropat în tradițiile și credințele sale, într-o țară modernă și cuceritoare, în care știința, prin persoana prietenului său Dakter, gata să accepte orice invenție, ar trezi la viață o societate adormită.

Pentru împlinirea acestui plan măreț era, însă, necesară pătrunderea în secretele confreriei, protejate cu atâta strășnicie de faraoni. Principalul adversar al lui Mehy fusese Ramses cel Mare, iar unica sa tentativă de a-l suprima pe monarh, sabotându-i carul de luptă, nu fusese decât un eșec. Comandantul trebuise să admită că bătrânul suveran se bucura de un noroc nemaipomenit și se mulțumise cu suprimarea celui care ar fi putut cleveti, cel care executase nereușitul sabotaj. Rămânea posibilă o singură strategie: să-și țeasă, în jurul satului, o plasă, precum face un păianjen, așteptând să moară Ramses.

În sfârșit, Mehy scăpase de binefăcătorul Locașului Adevărului! Fără Ramses, artizanii vor fi dezorientați. Și nu se știe dacă noul rege, Merenptah, un om din nord, va fi la fel de

dispus să protejeze confreria ca predecesorul său. Dar Trezorierul principal al Tebei nu reușea să obțină vești sigure din Pi-Ramses, capitala în care Merenptah fusese încoronat. Se credea despre el că este paseist, lipsit de orice intenție novatoare și foarte hotărât să meargă pe urmele lui Ramses cel Mare. Dar, oare, puterea lui supremă nu-i va modifica și caracterul?

Cât despre intrigi, astea ar trebui să se întindă, din ce în ce mai frumos țesute!

Unii s-ar fi împăcat cu ideea unei domnii de tranziție care, probabil, ar putea fi de scurtă durată, pregătind astfel o lume nouă. Ar fi o lume în care Mehy ar juca un rol extrem de important. Dar asta, doar dacă ar deține secretele Locașului Adevărului!

În timpul acestei interminabile perioade de mumificare s-ar fi putut ivi evenimente neașteptate: moartea brutală a lui Merenptah, bunăoară, și o luptă pentru tron. Mehy spera că nu se va întâmpla nimic din toate acestea, nefiind încă pregătit să ia parte la ele. Visa la manipularea unui monarh care să înainteze primul pe scenă, în timp ce el, din umbră, să fie adevăratul conducător. Dacă îi reușise planul în privința primarului Tebei, de ce nu i-ar reuși din nou, dar la un nivel superior?

Un Merenptah conservator, care credea în principii învechite și incapabil să perceapă evoluția unei țări, acest faraon mediocru n-ar putea, oare, deveni cel mai bun dintre aliații săi?

Pentru a testa puterea de rezistență și starea de spirit a artizanilor, Mehy îl convinsese pe Abry, administratorul principal al malului stâng, să trimită în sat un grup de soldați și un vistiernic.

Dacă ar fi reușit să forțeze intrarea în sat, Mehy ar fi putut să dea năvală și să spulbere privilegiile confreriei.

☥

Treaba era serioasă.

Șeful Sobek constata că avea de-a face într-adevăr cu soldați, în majoritate bărbați maturi. De când fusese numit șef al pazei Locașului Adevărului, se confrunta pentru prima oară cu o trupă de ostași.

Dispuși pe două rânduri, aceștia așteptau, nemișcați, în fața primului fort. Paznicii nubieni, flăcăi puternici, bine antrenați,

erau înarmați cu bâte și săbii scurte. Erau gata să asculte de Sobek, considerat un adevărat șef de clan, ale cărui ordine nu se discutau.

Sobek înainta:

— Care vă este comandantul?

— Eu, răspunse un veteran, vizibil impresionat de robustul bărbat negru care-l măsura din cap până-n picioare, dar eu ascult de ordinele vistiernicului.

Ascuns până atunci în spatele soldaților, un omuleț rotofei ieși dintre rânduri și i se adresă lui Sobek cu o voce subțirică și ascuțită:

— Am un mandat din partea administratorului principal al malului stâng. Trebuie să văd câte animale există în sat și să calculez taxele ce trebuie aplicate. În ultimii ani, n-am înregistrat nicio declarație. Reprezentând forța publică, va trebui să colaborați cu mine, ajutându-mă să-mi îndeplinesc misiunea.

Șeful Sobek nu se aștepta la un atac de acest gen:

— Intenționați… să pătrundeți în sat?

— Fără asta nu se poate!

— Ordinele mele sunt stricte. Accesul în sat este interzis oricărei persoane care nu este artizan sau membru al familiei sale.

— Ar trebui să fiți rezonabil. Doar reprezint puterea administrativă!

— De la regula pe care v-am prezentat-o nu fac excepție decât faraonul și vizirul. Din câte știu, nu sunteți niciunul, nici celălalt.

— În ceea ce privește fiscul, ar trebui să vă supuneți! Mergeți și-l căutați pe scribul Mormântului. Vă va spune clar care este legea.

Sobek ezita. La urma urmelor, nu era o soluție proastă. Oricum, inspectorul nu-l cunoștea pe Kenhir cel Ursuz:

— De acord, dar nu care cumva să constat că soldații s-au clintit din loc! Dacă încearcă să treacă de acest fort, oamenii mei îi vor face să se retragă fără menajamente.

— Șefule Sobek, folosiți un ton care nu-mi este deloc pe plac. Soldații mei sunt mult mai numeroși decât paznicii voștri, așa că legea este de partea mea.

— Dacă vorbiți astfel, nu mă mai duc să caut pe nimeni și rezolv problema eu însumi.

Paznicii nubieni își ridicară bâtele fără să mai aștepte vreun ordin. Mai tineri și mai rapizi decât adversarii lor, nu se temeau de o înfruntare cu doi sau trei deodată.

— Mai bine să nu ne enervăm, propuse vistiernicul. Eu nu sunt aici decât pentru a respecta ordinul, ca și dumneavoastră, de altfel.

— Ordinele mele sunt foarte stricte și sunt obligat să le respect ca atare.

— Mergeți să-l căutați pe scribul Mormântului!

— Dar nu cumva să înaintați!

Crispat, funcționarul încremenise. Fusese prevenit că avea de îndeplinit o misiune delicată, dar nu se așteptase totuși la o asemenea rezistență. Și se temea de acel colos negru. Dacă s-ar isca vreo luptă, nu s-ar termina oare rău pentru el? Pentru moment, era mai bine să renunțe la folosirea forței și să stea de vorbă cu scribul Mormântului, punându-l în fața faptului împlinit.

Șeful Sobek nu se grăbi să treacă de forturi. Oamenii săi nu vor avea ce alege din această mână de soldați. Dar în urma lor vor veni alții, mai numeroși, mai de temut.

Cine să fi plănuit această intervenție dacă nu Abry, administratorul principal de pe malul stâng? Iată că, din nou, îi ieșea în cale lui Sobek. Înaltul funcționar încercase în zadar să-l corupă și apoi să-l convingă să se mute, de parcă ar fi vrut să scape de un paznic nedorit, capabil să-l implice în asasinatul care îl obseda pe nubian.

Abry lansa pentru a treia oară un atac împotriva lui și, mai mult chiar, împotriva Locașului Adevărului.

De ce acționa astfel dacă nu pentru că se știa vinovat, într-un fel sau altul, și făcea tot ce putea să scape de cei care l-ar fi putut acuza?

Urgența zilei era acest vistiernic. Evitarea unui conflict va fi, poate, imposibilă, căci nu era de ajuns să-l prevină pe Kenhir. Trebuia ca scribul Mormântului să accepte să se deplaseze.

☥ Capitolul 3

— Nu uita, mai ales, îi aminti scribul Mormântului servitoarei sale Niut cea Neobosită, să nu stârnești praful din bibliotecă folosind blestemata aia de mătură! Acolo voi deretica eu însumi.

Tânăra se mulțumi să ridice din umeri. În fiecare dimineață, nu auzea decât aceeași predică.

La cei șaizeci și doi de ani ai săi, mai morocănos decât un țap bătrân și singuratic, Kenhir avea mișcări greoaie și corpolența unui scrib cu o funcție importantă, dar ochilor săi vicleni și ageri nu le scăpa nimic.

Datorită efectelor ceaiului de mandragora[2], Kenhir scăpase de insomnia care-l cuprinsese de la moartea lui Ramses cel Mare. Știa că, în această perioadă de tranziție, comunitatea, puțin numeroasă, era în pericol și că nu va supraviețui hotărârii unui faraon ostil modului său de viață, dar continua totuși să-și facă datoria, ca și când aceasta ar fi trebuit să dureze la nesfârșit.

De o importanță majoră, aprovizionarea cu apă a confreriei era asigurată în două feluri: pe de o parte prin fântâna săpată adânc, la vreo șaizeci de metri la nord-est de templul lui Hathor, și pe de altă parte prin livrările zilnice făcute cu ajutorul măgarilor. Fântâna era o capodoperă, cu pereții tăiați în unghi drept, dale de calcar și scări superbe, care le permiteau celor care împlineau ritualurile să coboare să ia apă pentru ceremonii. Dar apa de aici nu ajungea pentru celelalte nevoi ale sătenilor, mai ales că igiena era una dintre preocupările majore ale artizanilor. Iată de ce scribul Mormântului aștepta, nerăbdător, în fiecare dimineață, sosirea sacagiilor, ale căror vase grele permiteau umplerea enormelor amfore de lut roz, ars în mod uniform, acoperite cu o glazură de culoare galben-pal sau roșu-închis, și dispuse pe ulițele satului, în locuri ferite de căldură, astfel încât prețiosul lichid să nu-și piardă răcoarea și prospețimea. Pe unele dintre aceste amfore erau înscrise numele lui Amenhotep I, Thutmosis al III-lea sau al reginei-faraon Hatshepsut, ele amintind faptul că suveranii se îngrijeau de bunăstarea locuitorilor acestui loc al Adevărului.

Regulamentul era strict: de mai multe ori pe zi, sacagiii vărsau apa curată în două rezervoare, plasate în partea de nord și în cea de sud a satului. Oamenii veneau să se aprovizioneze purtând niște urcioare mari. Umpleau apoi amforele din casă și foloseau apa la băut, la spălat și la treburile bucătăriei. De când se înființase confreria, apa nu lipsise niciodată, ba, dimpotrivă,

[2] Mandragora, plantă specifică regiunilor calde a cărei rădăcină bifurcată seamănă cu forma corpului omenesc. În trecut, i se atribuiau proprietăți magice și era folosită de vrăjitori (n. red.).

exista din abundență, fapt apreciat de această comunitate ce trăia într-o zonă a deșertului.

Numit de vizir cu aprobarea faraonului, scribul Mormântului avea o mulțime de atribuții. El trebuia să vegheze asupra prosperității satului, să se îngrijească de buna înțelegere între cei doi șefi de echipă, să plătească personalul, să țină *Jurnalul Mormântului*, în care nota cu grijă absențele și motivele lor, să primească materialele necesare lucrărilor și să le distribuie tuturor, să urmeze Marea Operă începută de predecesorii săi. O muncă istovitoare ce nu-l împiedica pe Kenhir să se dăruiască pasiunii sale: scrisul.

Fiu adoptiv al ilustrului Ramose, înălțat în timpul vieții la demnitatea rarisimă de „scrib al lui Maat”, Kenhir îi moștenise casa deosebit de frumoasă, biroul și, mai ales, bogata sa bibliotecă. Aici se găseau operele marilor autori pe care le copiase el însuși, cu scrisul său urât și aproape neciteț. Iubitor de poezie, compusese o nouă versiune a *Bătăliei de la Kadeș*, care povestea victoria lui Ramses asupra hitiților și triumful luminii asupra întunericului; începuse apoi o reconstituire romanescă a prestigioasei dinastii a optsprezecea. De îndată ce va ieși, în sfârșit, la pensie, Kenhir se va consacra întocmirii unei *Chei a viselor*, rod al unei cercetări îndelungate.

— Un artizan dorește să intre, îl anunță Niut cea Neobosită.

— Nu vezi că sunt ocupat? Când voi ajunge, oare, să trăiesc liniștit în satul ăsta?

— Vreți să-l vedeți sau nu?

— Să intre, mormăi Kenhir.

Ipuy Iscoditorul, un sculptor din echipa din dreapta, era mai degrabă firav și nervos, dar teribil de îndemânatic. Știa să cioplească stânci din cele mai dure și nu dădea niciodată înapoi în fața unei situații greu de rezolvat.

— Vreun necaz?

— Un vis urât, mărturisi Ipuy. Trebuie să vă cer sfatul.

— Povestește!

— Mai întâi, mi-a apărut zeul-berbec Khnum și mi-a spus: „Brațele mele te apără; îți încredințez pietrele născute din pântecele munților pentru a construi temple”. Era de-a dreptul înspăimântător!

— Liniștește-te! Este, mai degrabă, o prevestire minunată. În Khnum se află întrupată energia creației care dă naștere

oamenilor și-i înzestrează pe artiști cu darul de a-și stăpâni puterea. Continuă!

— Apoi… E ceva mai delicat.

— N-am timp de pierdut, Ipuy! Ori vorbești, ori pleci!

Artizanul părea foarte stânjenit:

— Am visat că făceam dragoste cu o femeie… care nu era soția mea.

— Asta e foarte rău! O singură soluție; cufundă-te în apa rece a unui canal, dis-de-dimineață, și vei fi din nou liniștit. Dar ia spune-mi: De ce ai rămas în sat, în loc să te duci cu restul echipei la muncă în Valea Regilor?

— Am dus ofrande la mormântul tatălui meu. Și apoi, soția mea e bolnavă.

Kenhir luă *Jurnalul Mormântului* și notă cele două motive, considerate valabile. Ipuy nu merita să fie considerat „leneș”, fapt care i-ar fi atras sancțiuni grave. Scribul Mormântului urma să-i verifice, desigur, spusele, căci nu mai avea încredere în nimeni din ziua în care un artizan își motivase absența prin decesul mătușii sale… care murise pentru a doua oară.

Abia ieși sculptorul din sala cu coloane care-i servea lui Kenhir drept birou, că apăru Didia Dulgherul, un om înalt, care gesticula greoi.

— Șeful de echipă mi-a încredințat o muncă la atelier, explică el, și mi-a cerut să vă aduc aminte că salariile ar trebui plătite mâine-dimineață.

Plata salariilor… Se repeta, fără excepție, la douăzeci și opt de zile! Scribul Mormântului și cei doi șefi de echipă primeau, fiecare, câte cinci saci de alac și alți doi saci de orz, în timp ce fiecare artizan avea dreptul la patru saci de alac și doar unul de orz, la care se adăugau: carne, haine și sandale. O dată la zece zile, Kenhir veghea asupra împărțirii uleiului, a unguentelor și a parfumurilor. Sătenii primeau zilnic cinci kilograme de pâine și de prăjituri, trei sute de grame de pește, legume și fructe de tot felul, lapte și bere. Ceea ce le prisosea, puteau schimba la târg pentru alte produse.

— Crezi că e necesar să-mi amintești ce îndatoriri am, Didia?

— Trecem printr-o perioadă mai grea. Mulți se întreabă dacă vor fi asigurate livrările obișnuite.

— Dacă n-ar fi fost așa, eu aș fi fost primul care v-aș fi prevenit! Mâine, salariile vor fi plătite ca de obicei și nu vă va lipsi nici măcar un pumn de grăunțe!

Liniștit, dulgherul se retrase.

Kenhir nu putea să-i mărturisească îngrijorarea pe care o simțea. Noul faraon nu venise încă în sat. În necunoștință de cauză, ar putea ceda unor presiuni și aprovizionarea ar putea înceta. Rămâneau silozurile confreriei, care le-ar fi putut permite să supraviețuiască o vreme. Dar care le va fi, oare, viitorul?

Morocănosul scrib al Mormântului era veșnic nemulțumit de condițiile de lucru, adeseori povestea despre cariera strălucită pe care ar fi putut-o avea la Teba, dar iubea satul mai mult decât propria viață. Plângându-se neîncetat de tot și de toate, el știa că aici își va sfârși zilele, la fel ca predecesorul și tatăl său adoptiv, pentru că Locașul Adevărului era pentru el inima Egiptului, locul în care oameni simpli, cu calitățile și defectele lor, duceau la bun sfârșit, în fiecare zi, opera lor extraordinară în slujba divinului.

Partea proastă era că ar fi trebuit să fie făcuți să locuiască împreună fără prea multe neînțelegeri și că toate grijile cădeau asupra lui!

— Curățenia e gata, spuse Niut cea Neobosită. Acum pregătesc dejunul.

— Dar nu castraveți! Știi că nu-i pot digera. Și fără prea multe condimente la pește!

Ar fi trebuit să se lipsească de multă vreme de această mică scorpie care se făcuse stăpână peste locuința sa, dar ea muncea fără cusur și, mai mult, îi suporta felul lui urâcios cu o permanentă bună dispoziție.

— Mai e cineva care dorește să vă vorbească, spuse Niut.

— Dar nu se mai termină odată! Spune-i să vină mai târziu!

— Este pe cât de grav, pe atât de urgent, se pare.

— Bine, de acord…

Soția lui Pai Pâinică-Bună, un desenator din echipa din dreapta, se prezentă înaintea scribului Mormântului. Părea scoasă din minți.

„Încă o poveste nedorită, gândi Kenhir. A înșelat-o, ea vrea să se plângă și va trebui să reunim tribunalul satului.”

— Paznicul porții a adus un mesaj al șefului pazei… Este înspăimântător!

— Calmați-vă și spuneți despre ce este vorba!
— S-au adunat soldați în fața primului fort… Vor să năvălească în sat.

☥ Capitolul 4

Ușa cea mare se deschise și scribul Mormântului intră. Șeful Sobek se repezi spre el:
— Ce se întâmplă? întrebă Kenhir.
— Avem probleme cu fiscul. Și-a atras sprijinul armatei și vă așteaptă la primul fort.
Lui Kenhir nu-i prea plăcea să meargă pe jos. Prefera liniștea biroului său, și nu nisipul potecilor. Înainta totuși cu vitejie, pentru a-l înfrunta pe un funcționar foarte iritat.
— Sunteți scribul Mormântului?
— Ce doriți de la mine?
— Sătenii n-au plătit taxa pe animale. Trebuie să intru în sat, să-i identific pe contravenienți și să fixez amenzile.
— Despre ce animale vorbiți? întrebă Kenhir.
— Vaci, oi…
Scribul Mormântului izbucni în râs:
— Legea vă face să râdeți? protestă interlocutorul său.
— Nu legea, ci dumneavoastră! Nu sunteți demn de funcția pe care o aveți! Îi voi scrie vizirului, cerându-i demiterea voastră.
Vistiernicul părea pierdut:
— Nu înțeleg, eu…
— Când nu știi ce conține un dosar, nu-l fluturi amenințând! În sat nu există alte animale domestice în afară de câini, pisici și maimuțe. Din motive de igienă, prezența altor animale este interzisă. Măgari, boi, vaci, oi și porci nu veți putea vedea decât în afara satului și pe pământurile ce le aparțin artizanilor. Desigur, toate sunt declarate la administrația voastră. Așadar, m-ați deranjat degeaba. Așa ceva nu permit!
Din privirea mânioasă a lui Kenhir, funcționarul înțelese că nu-i rămânea decât să se retragă repejor, încercând să facă uitată nefericita încercare. Reclamația unui personaj atât de important cum era scribul Mormântului risca să-i afecteze grav cariera.
— Oare când vom scăpa de ploșnițele astea? mormăi Kenhir, privind cum fugea vistiernicul.

În ciuda acestei victorii, pe chipul lui Sobek nu se citea triumful:

— Ce mai e? întrebă Kenhir.

— Am uitat să vă aduc la cunoștință un incident tulburător…

— Ei bine, zi!

— Obiectele delictului sunt în baraca mea.

Sobek îi prezentă lui Kenhir câteva bucăți de calcar pe care se aflau niște desene uimitoare: o pisică oferea flori unui șoricel, o femelă-șobolan purta fustă și era coafată de o maimuță, o vulpe cânta la un flaut dublu, o capră dansa, un crocodil care sta pe coadă cânta la mandolină, o rândunică se cățăra pe o scară spre vârful unui copac în care se ținea, țanțoș, un hipopotam, un șobolan conducea un car de luptă și trimitea săgeți asupra unei armate de rozătoare ce se apăra cu scuturi și un maimuțoi stătea pe o movilă de grâu.

Caricatura era uimitoare, dar nu-l distra deloc pe Kenhir, căci recunoscu trăsăturile stilizate ale mai multor membri ai confreriei! Și ce era mai grav, șobolanul arcaș nu putea fi altul decât faraonul care lupta cu inamicul. Cât despre maimuțoi, semăna, fără nicio îndoială, cu scribul Mormântului!

— Cine ți-a adus ororile astea?

— Nu știu, nu eram aici.

— Să le distrugi imediat!

— Și dacă apar, din nou, altele…

— Asta nu se va mai întâmpla, crede-mă!

Kenhir știa cine era vinovatul.

Stilul, precizia desenului, originalitatea, necuviința… toate îl dădeau de gol pe Paneb cel Zelos.

Scribul Mormântului se arătase foarte indulgent când fusese admis tânărul în confrerie, deși fusese convins că disciplina nu va fi niciodată una dintre calitățile sale. Locașul Adevărului nu putea să refuze un asemenea talent, dar, de această dată, flăcăul întrecuse măsura.

Privirea paznicului nubian era mult prea încântată.

— Ce este, Sobek? Gluma asta proastă n-are nimic vesel. Este doar o injurie adusă seriozității și rigorii care ar trebui să domine în acest sat.

— Sunt de acord și știu că veți lua măsuri. Dar consider că nu acest fapt este cel mai grav. Vistiernicul ne-a fost trimis de Abry,

administratorul principal al malului stâng, cel care a încercat să mă corupă și să mă determine să-mi schimb locul de muncă.

— Încă îl mai bănuiești că ar fi participat la un complot împotriva Locașului Adevărului?

— Mai mult ca niciodată.

Fața lui Kenhir se întunecă:

— Cât aș vrea să te înșeli… Dar m-am informat. Acest Abry pare a fi un carierist, gata să facă orice compromis. În condițiile actuale, ne este imposibil să continuăm ancheta. N-avem cum să bănuim ce soartă îi va rezerva noul faraon… Destituire, promovare sau menținerea statutului său actual?

— Lovitura sa a eșuat, dar Abry o va lua de la capăt, sunt sigur! Amenință paza satului, așa că sunt constrâns să intervin, oricare i-ar fi rangul.

— Un bob zăbavă, Sobek! Vom vedea ce este de făcut abia după ce vom afla primele hotărâri ale lui Merenptah. Până atunci, să fim vigilenți!

Deși n-o mărturisea, de teamă să nu-i alarmeze pe săteni, scribul Mormântului era din ce în ce mai îngrijorat. Dacă ar izbucni o răzmeriță la palat și dacă niște intriganți ca Abry ar obține mai multă putere, Locașul Adevărului n-ar mai exista decât câteva săptămâni.

Pe când Kenhir se îndrepta către poarta cea mare a satului, auxiliarii ieșiră din atelierele și din casele lor, înconjurându-l, amenințători.

Fierarul, măcelarul, spălătorii, căldărarii, berarul, cizmarul, țesătorii, pescarii, tăietorii de lemne și grădinarii erau ca scoși din minți. Șeful lor, olarul Beken, luă cuvântul:

— Nu ni se spune decât „Cei-care-poartă”, aminti el, dar avem și noi drepturi! Și primul dintre ele este acela de a ști dacă vom fi îndepărtați și în ce fel!

— Pentru moment, nu s-a schimbat nimic.

— Abia am scăpat de atacul armatei!

— N-a fost decât o rușinoasă greșeală administrativă. Acum, totul este în regulă.

— Satul va fi închis?

— Nu există niciun motiv să vă temeți.

— Spuneți asta doar ca să ne liniștiți!

— Veți fi plătiți ca și până acum și niciun post nu va fi desființat… Ce alte garanții mai vreți?

Siguranța lui Kenhir îi calmă pe auxiliari.

— Hai să ne întoarcem la treabă, propuse olarul.

Nemulțumirile fierarului se pierdură în murmurul micului grup, oamenii se risipiră târându-și picioarele. Scribul Mormântului intră în sat, unde soția lui Pai Pâinică-Bună, vizibil tulburată, îl abordă imediat:

— Pisoiașul meu a dispărut! Sunt sigură că mi l-a luat vecina și că-l ascunde la ea... Era invidioasă pentru blana sa neagră și strălucitoare, și mi l-a furat! Trebuie să i se scotocească prin casă, iar ea trebuie să fie condamnată!

— Acum am alte griji, de care...

— Dacă nu, voi ridica problema în fața tribunalului din sat!

Kenhir oftă și-i zise:

— Bine, hai să mergem!

Scribul Mormântului își închipuia deja îngrozitoarea ceartă dintre cele două gospodine, dar era datoria lui să rezolve acest gen de probleme, pentru a menține armonia dintre familii.

Din fericire, pisoiul fugar sări de pe un acoperiș chiar la picioarele stăpânei sale, care-l luă în brațe acoperindu-l cu sărutări și dojenindu-l cu blândețe.

Uimit de inconsecvența femeilor, Kenhir preferă să se îndepărteze, fără să mai adauge vreun cuvânt. Câte alte „isprăvi” urmau să-l mai copleșească, în aceasta zi blestemată?

— Dejunul este gata, îl anunță Niut cea Neobosită, de îndată ce scribul Mormântului se reîntoarse acasă. La desert, veți avea o prăjitură umplută cu multe curmale.

— Măcar e fragedă?

— O să vă convingeți singur.

Cum de îndrăznea să fie atât de obraznică această scorpie mică? Într-o bună zi, Kenhir va trebui s-o pună la punct. Dar, deocamdată, avea alte griji, mult mai serioase.

Va reuși, oare, maestrul Nefer cel Tăcut să construiască la timp locul de veci al lui Ramses cel Mare, respectând normele impuse? Acest om era înzestrat în mod excepțional, desigur, dar era primul său șantier și îi lipsea geniul care să-l ajute să termine lucrările la termen.

Și dacă Nefer dădea greș, Locașul Adevărului va dispărea de la sine.

☥ Capitolul 5

Paneb cel Zelos era nebun de fericire.

Acest munte de om cu ochii negri avea douăzeci și șase de ani și fusese acceptat cu zece ani în urmă în confreria Locașului Adevărului, pentru a deveni desenator, împlinindu-și astfel visul din copilărie. Drumul fusese greu, dar Paneb nu se descurajase niciodată, hrănit de focul ce ardea în el și pe care nimeni și nimic nu i l-ar fi putut stinge.

În prezent, viața era pentru el un paradis: Valea Regilor, acest ued pustiu, ars de soare și interzis profanilor. Aici, protejate de creasta Soarelui-Apune în formă de piramidă, se odihneau mumiile iluștrilor faraoni ai Noii Împărății, al căror suflet renăștea în fiecare dimineață în intimitatea locului lor de veci.

Pentru aproape toți egiptenii, a pătrunde în „valea cea mare" era un vis imposibil de realizat. Dar el, Paneb, avea acest drept pentru că perseverase, învinsese nenumăratele obstacole ce i se iviseră în cale și reușise să devină unul dintre membrii echipei din dreapta!

Cine ar fi putut crede, privindu-l pe tânărul atlet impresionant, că mâinile sale enorme erau făcute să execute desene de o finețe și de o precizie extraordinare? Se împleteau armonios forța cu grația, dar, pentru moment, nu era decât un ucenic și mai avea încă mult de învățat.

Această perspectivă îl entuziasma pe Paneb, căci pe el nu-l speria nicio treabă anevoioasă. De la începerea lucrărilor de desăvârșire a mormântului lui Ramses cel Mare, colegii săi, desenatori și pictori, îi cereau să le aducă pâinile de culoare, penelurile, periile și toate celelalte materiale. I se păreau ușoare ca niște pene, căci această muncă îi permitea să admire înaltele stânci din Valea interzisă, în care doar piatra încinsă mai putea supraviețui. Falezele gălbui se desprindeau parcă, tăioase, de pe cerul de un albastru perfect și, la amiază, soarele nu mai lăsa niciun petic de umbră în această căldare sacră, în care conviețuiau misterul suprem al morții și al vieții.

Acesta era momentul preferat al lui Paneb cel Zelos, cel care era îndrăgostit de verile implacabile, mai ales când canicula nu era îmblânzită nici măcar de cea mai ușoară adiere de vânt. Aici se simțea la el acasă, în această vale tăcută și liniștită.

— Visezi, Paneb?

Bărbatul care i se adresase nu era altul decât Nefer cel Tăcut, șeful echipei din dreapta și maestrul operei confreriei. De talie mijlocie, zvelt, cu părul castaniu, cu ochii de culoare verde-cenușiu și fruntea lată avea un chip grav și vorba domoală. Nu avusese nevoie decât de zece ani ca să devină conducătorul de necontestat al artizanilor, o funcție la care nu râvnise niciodată.

Paneb și Nefer se cunoscuseră înainte de a fi admiși lor în Locașul Adevărului. Cel dintâi îi salvase viața celuilalt, care nu-i va uita niciodată curajul. Urmând calea sculptorilor, Nefer fusese învestit cu gradele superioare ale ierarhiei chiar înainte de a fi admis în Locașul Aurului, în care devenise deținătorul secretului Marii Opere, pe care, în prezent, avea datoria s-o transmită și s-o transforme în materie.

— Pe când eram un puști, răspunse Paneb, visam la o lume perfectă, dar curând am avut de-a face cu oamenii. Cu ei n-ai scăpare: trebuie să te lupți tot timpul. La cel mai mic semn de slăbiciune, adversarul e călcat în picioare. Dar astăzi știu că această lume perfectă există: această vale în care confreria noastră ciopleșe și împodobește locurile de veci ale faraonilor. Omul nu are aici un loc al său; nu suntem decât în trecere. Și e bine așa. O liniște de mormânt stăpânește pretutindeni și îți mulțumesc că mi-ai dat voie s-o cunosc.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. Oi fi tu prietenul meu, dar eu sunt șeful echipei și să nu te aștepți la nicio favoare. Dacă ți-am poruncit să vii la muncă în Vale, am făcut-o pentru că ești priceput.

Până acum, Paneb se mulțumise să joace rolul de hamal și de paznic al mormântului lui Ramses cel Mare, în care nu era, însă, autorizat să pătrundă. Dar iată că, din vocea lui Nefer, simți că situația avea să se schimbe în favoarea sa.

— Ziua se anunță lungă și grea, își dădu cu părerea acesta din urmă; începem să intrăm în criză de timp, dar trebuie să terminăm de decorat urmând instrucțiunile lăsate de Ramses. Ched Salvatorul îți va încredința o nouă sarcină, de o mare importanță.

Ched Salvatorul… Pictorul echipei, șeful desenatorilor și disprețul în persoană! Timp de mai mulți ani, ignorase prezența lui Paneb, pentru a-i da de înțeles că în ochii lui nici nu exista. Dar Zelosul își stăpânise vanitatea, convins fiind că, într-adevăr

Ched era un maestru excepțional, de un talent fără egal, ales de toată confreria pentru a mai însufleți puțin decorul mormintelor regale.

— Pari foarte neliniștit, Nefer!

— Pentru unii cele șaptezeci de zile de mumificare par o perioadă foarte lungă; dar pentru noi e foarte scurtă.

— Nu înțeleg… Mormântul lui Ramses este terminat de multă vreme, nu?

— În mare, da. Dar regula este să așteptăm moartea regelui pentru a da viață pereților, pentru a trasa ultimele semne și figuri, și pentru a completa Locașul de veci, în care corpul său luminos va rămâne pentru totdeauna. Nu este permisă nicio eroare. Nu trebuie să ne grăbim, dar nici să pierdem vremea.

— Fiind primul tău șantier, pot spune că destinul te-a răsfățat! Ți-ar fi putut oferi un faraon mai puțin important decât Ramses cel Mare… Dar noi avem, cu toții, încredere în tine!

— Sunt conștient de faptul că este în joc însăși supraviețuirea Locașului Adevărului. Dacă noul faraon ar fi nemulțumit de locul de veci al tatălui său, ar putea decreta dispariția noastră.

— Ce se spune despre acest Merenptah?

— E bine să nu ascultăm niciun zvon și să ne ducem lucrarea la bun sfârșit. Dacă muncim corect, ce motive am avea să ne temem?

La cei treizeci și șase de ani ai săi, Nefer cel Tăcut era un bărbat matur, calm, dar autoritar. Prin simpla sa prezență, fără a fi nevoie să ridice tonul, crea bună înțelegere în sânul confreriei, făcându-i pe artizani să dea tot ce aveau mai bun din ei. Niciunuia nu i-ar fi trecut prin minte să se opună cerințelor sale, acestea fiind date întotdeauna spre a desăvârși opera și a menține armonia în comunitate. Paneb însuși, în ciuda firii sale rebele, aprecia felul de a se purta al prietenului său și se felicita pentru faptul că a contribuit și el la numirea acestuia la conducerea Locașului Adevărului. Cu el, nici nedreptatea, nici corupția nu-și găseau locul aici.

— Ce-ai spune dacă Merenptah ar hotărî să desființeze confreria?

— I-aș demonstra că face o mare greșeală, punând în pericol însăși prosperitatea Egiptului.

— Și dacă va refuza să te asculte?

— În acest caz, ar da dovadă că nu este un faraon, ci un tiran, iar aventura civilizației noastre nu va întârzia să ia sfârșit.

Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Șacalul și Pai Pâinică-Bună puseră la picioarele lui Paneb o mare cantitate de pâini[3] viu colorate și mici vase de lut ars și de aramă.

— Ce trebuie să fac eu cu toate astea?

— Vei afla de la Ched Salvatorul. Soarele arde, mai puternic ca niciodată... Nu crezi că ar trebui să te adăpostești la umbră? îl întrebă Pai Pâinică-Bună, care suporta cu greu căldura din Valea Regilor.

— N-am chef să răcesc! glumi el.

Cei trei desenatori se îndreptară încet către intrarea în mormântul lui Ramses cel Mare. Căzuseră pe gânduri, până și Pai Pâinică-Bună, care de obicei era gata în orice clipă să râdă și să glumească. Precum confrații săi, nu se gândea decât la munca migăloasă pe care o aveau de făcut.

— Și tu, Paneb, cum ai reacționa? întrebă maestrul.

— Dacă vorbele frumoase n-ar servi la nimic, aș lua armele și m-aș bate.

— Împotriva faraonului, a armatei și a gărzilor sale?

— Împotriva oricui ar încerca să distrugă satul, căci el mi-a devenit patrie și suflet, deși n-am fost acceptat prea ușor, iar cei zece ani petrecuți aici au fost mai degrabă greu de înfruntat.

Nefer zâmbi:

— Nu trebuie, oare, să trecem prin încercările care ne sunt sortite și pe care suntem capabili să le îndurăm? O să mă faci să cred că puterea ta de rezistență este ieșită din comun.

— Cu tot respectul pe care ți-l port, am uneori impresia că-ți râzi de mine!

— Ar fi nedemn dacă ținem cont de funcția mea, nu?

Sosirea lui Ched Salvatorul întrerupse convorbirea celor doi prieteni.

Cu părul și mustăcioara bine îngrijite, elegant, cu ochii de un cenușiu-deschis, cu nasul drept și buzele fine, îi aruncă lui Paneb o privire ironică, apoi i se adresă maestrului operei:

— Desenatorii mei sunt deja la muncă?

— Tocmai au intrat în mormânt.

— Amânările riscă să fie destul de scurte...

---

[3] Vopselele se păstrau sub formă solidă, ca de pâine, din care se rupea câte o bucățică și se dilua cu apă.

— N-avem dreptul să le depășim, Ched! De aceea, Paneb va fi la dispoziția ta.

Pictorul privi în sus, nemulțumit:

— Un ucenic pe care trebuie să-l învăț totul!

— Fii un bun dascăl și rămâi alături de mine!

Nefer se îndreptă, la rândul său, către locul de veci al lui Ramses cel Mare, timp în care Ched Salvatorul ridică de jos un soi de cărămidă roșie.

— Știi ce e asta, Paneb?

— Culoare… Culoare dură, pe care n-o poți folosi sub forma aceasta.

Pictorul păru consternat:

— Chiar de asta mă temeam… Ochii tăi nu sunt în stare să vadă.

☥ Capitolul 6

Cu prețul unui efort imens, Paneb cel Zelos reuși să-și păstreze calmul. Dacă într-adevăr Ched Salvatorul hotărâse să-l umilească, să-i fie de bine!

— Culoarea, începu pictorul, nu înseamnă doar materie. Cuvântul *iun*, „culoare”, este sinonim cu „existență”, cu „piele”, cu „fir de păr”. Datorită ei ni se dezvăluie o viață secretă și întreaga natură prinde viață, de la mineralul inert în aparență până la om, această creatură de cele mai multe ori neliniștită. Ai privit cu adevărat galbenul deșertului, verdele strălucitor al palmierului, verdele blând al câmpiilor în primăvară, albastrul absolut al cerului, albastrul plin de vrajă al Nilului sau strălucirea aurie a soarelui? Toate ne învață secrete cărora nimeni nu le dă atenție. Și totuși, culorile Locașului Adevărului sunt aduse de faraon în persoană, căci doar el știe de ce și cum fac ele să existe figurile create de către desenatori. Zeul nostru protector este Shu, „aerul plin de lumină”, cel care-i permite creației să-și dezvăluie minunile. Datorită meseriei mele sunt subiectiv, dar există, oare, ceva mai important decât culoarea?

Paneb începu să privească altfel materialul pictorului. Niciodată până atunci Ched Salvatorul nu-i vorbise astfel.

— Înainte de a picta, vei învăța să prepari culorile. Și pentru asta, măi băiete, vei avea nevoie de mult talent! În vremuri

obișnuite, am fi avut la dispoziție mai multe luni sau chiar mai mulți ani. Dar Ramses cel Mare a cerut ca mormântul său să fie plin de viață, așa că avem nevoie de o mare cantitate de culori perfecte. Îți voi arata cum să procedezi, iar tu va trebui să le prepari fără încetare, în timp ce eu voi picta. Dacă nu vei reuși, tu vei fi principalul răspunzător de întârzierea noastră, deci de eșecul nostru. Strânge materialul și urmează-mă!

— Unde mergem?

— În atelierul meu.

Ched Salvatorul profitase de o scobitură adâncă în stâncă pentru a instala scândurile, schelele și un cazan. Pe niște etajere, erau așezate în ordine vreo sută de oale, de creuzete și de alte vase de diferite mărimi, protejate de o pânză albă, întinsă între doi pereți cioppliți grosolan cu ajutorul unei dălți de aramă.

— Paneb, așază-te pe taburetul acela cu trei picioare și fii numai ochi și urechi! Preparăm culorile folosind minerale, pe care le pisăm cât mai fin posibil, până când rezultă o pudră la care vei adăuga apă amestecată cu un liant având puternice însușiri adezive. Aici e marele secret al fabricantului de culori. Vei folosi albuș de ou, deci albumină, a cărei compoziție nu va fi modificată nici de apa rece, nici de apa caldă, obținând astfel un tip de culoare ce va astupa bine porii pietrei. Adezivul din pește este un alt liant de bună calitate, la fel ca acest excelent clei.

În timp ce vorbea, Ched Salvatorul ridica toate capacele oalelor ce conțineau substanțele pe care le descria. Ai fi jurat că este un bucătar care tocmai se pregătește să savureze minunatele feluri de mâncare pe care le-a preparat.

— Cleiul meu e perfect! Am fiert extracte de oase, de cartilaje, de tendoane și de piele; apoi am vărsat mixtura într-o formă, apoi după ce s-a răcit, a devenit o masă compactă. Și să nu uităm de frumoasa mea rășină amestecată cu pudră de calcar… Dar admiră asta!

Pictorul răsuci capacul unui creuzet mic din lut ars, de formă dreptunghiulară:

— Ceară de albine, de primă calitate, pe care o folosesc la legarea cleiurilor și pe care o aplic pe suprafața pictată, pentru a o proteja. Desigur, un novice ar face să adere direct ocrul roșu la ipsos, dar numai folosirea unui adeziv este dovada unei munci

de calitate. Și acum, o să ți-l arăt pe cel mai bun, preferatul meu: guma de salcâm.

Ched Salvatorul deschise încetișor un vas de alabastru:

— Guma de salcâm garantează durata unei picturi… Timpul n-are niciun efect nociv asupra ei, face ca materia să își păstreze consistența și nu e deloc sensibilă la schimbările de temperatură. Cuvântul *seped*, „spin de salcâm”, mai înseamnă și „a fi precis, inteligent”; această vegetală figurează printre forțele luminoase, datorită cărora soarele poate da viață. Poate că, într-o bună zi, vei vedea cum arată acest salcâm.

Timp de câteva clipe, pictorul se lăsă pradă unui gând, de parcă s-ar fi cufundat în niște amintiri foarte îndepărtate:

— Ce spuneam?… A, da, vorbeam despre lianți! Ei, acum știi tot ce este important… Să trecem la culorile propriu-zise.

Cum și-ar fi putut închipui Paneb că acest om rece și distant poate fi atât de pasionat? Cu ochi plini de lumină, cu mâinile într-o neîncetată mișcare, Ched Salvatorul se arăta fericit să deschidă porțile universului său, în care tânărul era gata să pătrundă ca vrăjit.

— Nimic nu e mai simplu decât să obții culoarea neagră: vei aduna funinginea cea mai fină de pe pereții marilor recipiente folosite la bucătărie și negrul de fum de pe lămpi. Pudra de cărbune de lemn dă un negru frumos, dar eu am și o rezervă de mangan de la Sinai. Fii prudent cu această culoare: numele său, *kem*, „desăvârșirea, totalitatea”, înseamnă că negrul este suma culorilor. Când Osiris e negru, el întrupează totalitatea forțelor de înviere.

— *Kemet*, „totalitatea”, nu este, oare, acesta numele Egiptului?

— Ba da, din cauza pământului negru, a mâlului care conține toate potențialitățile de existență și de renaștere. Albul, care nu e decât bucurie, puritate și strălucire, îl vei obține strivind calcarul din această regiune. Amestecând gipsul cu cărbune de lemn sau cu negru de fum, vei obține culoarea gri. Cât despre brun, vei adăuga peste negru un strat de roșu sau vei amesteca oxid de fier natural cu ghips. Iar cel mai bun ocru brun este cel din oaza Dakleh. De acolo am și eu o mică rezervă.

— Și roșul? întrebă Paneb.

— Ah, roșul! O culoare pe cât de înfricoșătoare, pe atât de atrăgătoare… Roșul deșertului, violență, sânge care dă viață,

foc ceresc, pânza corăbiei care trece sufletele în lumea cealaltă, acest roșu încadrează porțile, pentru ca demonii distrugători să nu poată trece, roșul care luminează ochiul lui Seth atunci când luptă împotriva lui Apophis… E culoarea ta preferată, nu-i așa? Îl vei obține adunând ocru roșu, care abundă în țara noastră, oxid natural de fier sau calcinând ocru galben, care, astfel, va deveni roșu. Acest ocru galben, oxid de fier mai mult sau mai puțin hidratat, este și el foarte ușor de găsit. Îl vei descoperi în oazele deșertului din Vest și, sub formă de piatră, în gebeluri. Eu folosesc și orpimentul, un sulfit de arsenic natural care, sub această formă de mineral, nu este otrăvitor. Provine din Asia Mică și din insulițele din Marea Roșie; el este cel care dă viață zidurilor, făcând trupul zeilor să strălucească precum aurul.

Pe o bucată de calcar, după ce și-a înmuiat penelul într-o culoare care-l surprinse pe Paneb, Ched Salvatorul desenă un fluture de toată frumusețea.

— Iată culoarea roz, îi explică pictorul. O poți obține amestecând ghips cu ocru roșu. Nu ți se pare că exprimă grația unei femei sau eleganța unui armăsar? Îți place?

— Nu, răspunse Paneb; de ce nu-mi vorbiți nici de albastru, nici de verde?

— S-ar putea să fii mai puțin prost decât îmi închipuiam… Unii oameni cred că, pentru a obține aceste două culori, evocatoare ale misterelor cerești și ale dinamismului vieții, este de ajuns să fărâmițezi niște pigmenți minerali. Dar nu așa trebuie procedat atunci când te numești pictor al Locașului Adevărului.

Ched Salvatorul aprinse focul sub cazan:

— Natura ne oferă acești pigmenți, dar arta pictorului este, mai întâi, cea de a le face eficiente sub aspectul stabilității culorilor. Cât despre albastru sau verde, procedeul este mai complex. Urmărește-mi cu atenție toate gesturile și ține-le minte bine!

Într-o formă, Ched amestecă nisip cu siliciu, pudră de calcar pisat fin, malahit, azurit, natron și cenușă vegetală.

— În această formă, totul se va coace la o temperatură ridicată, între 850 și 1 100 de grade. Tu ești cel care o va face să varieze reglând focul; datorită acestei variații, vei putea obține diferite nuanțe de albastru, de la turcoaz la lapislazuli. Va trebui să ții seama și de felul în care se pisează: cu cât se va pisa mai fin, cu atât culoarea va fi mai deschisă. Și dacă

pigmenții, pisați și denși, vor fi copți a doua oară, culoarea se va intensifica.

— Și cu verdele cum e?

— Te vei folosi de aceleași ingrediente ca și pentru albastru, dar în proporții diferite, mărind cantitatea de calciu și scăzând-o pe cea de aramă. Albastrul te va face conștient de existența imaterialului, iar verdele, de fecunditatea spirituală. Cât despre pudra colorată, o vei aglomera sub forma unor pâini, unele alungite, altele de forma unor discuri, iar eu le voi dilua, bucată cu bucată, pe măsură ce voi avea nevoie de ele. Ăștia sunt primii noștri pași în alchimie, Paneb; dacă înțelegi cum trebuie această artă, vei reuși să ajungi în inima confreriei noastre.

Concentrat asupra coacerii, Ched Salvatorul lăsa impresia că simte și cele mai mici variații, de parcă el însuși era forma expusă temperaturii. Și pictorul îi arătă ucenicului său cum să treacă de la un albastru intens la un verde diafan.

— Ești pregătit să fabrici culori, Paneb?

— Parcă am de ales?

— Pentru azi după-amiază am nevoie de roșu, iar pentru mâine îmi trebuie albastru. Sper că nu vom duce lipsă de materie primă, căci nu se știe dacă noul faraon va accepta să ne facă rost de ea. Cu cât vom avea mai mulți pigmenți colorați, cu atât vom obține mai multă culoare…

— Imposibil!

— Nu noi suntem cei care hotărâm, băiete! Și am impresia că sorții nu prea sunt de partea noastră.

Paneb începuse deja să-și manifeste interesul față de oalele pline cu adeziv și gumă de salcâm:

— Sunt surprins de purtarea dumneavoastră… Până acum n-ați făcut decât să mă disprețuiți și, iată, astăzi îmi încredințați o mulțime de secrete ale meseriei! De ce, deodată, atâta bunătate?

— Șeful echipei mi-a dat ordin să te instruiesc, iar eu nu fac decât să mă supun. Numai că tu nu ai nicio șansă de reușită.

☥ Capitolul 7

Epuizată de atâta alergat, vulpea deșertului, cu coada-i stufoasă și roșcată, își găsi refugiul într-o scobitură dintr-o stâncă, sperând că urmăritorii îi vor pierde urma.

Dar comandantul Mehy, în fruntea unui grup de vânători înrăiți, era un animal de pradă și mai de temut decât vulpoiul pe care-l urmăreau de câteva ore prin deșert.

Nervos peste măsură, nemulțumit de a nu fi putut obține informații demne de încredere despre noul faraon, Mehy simțea nevoia să ucidă. Nu-i mai era de ajuns să doboare prepelițe și tot felul de păsărele. Iată de ce se aventurase în vestul Tebei cu gândul de a descoperi un vânat mai interesant.

Gâfâind, vulpoiul îl văzu pe omul înarmat cu un arc pătrunzând în tunelul care ducea la ascunzișul lui. Pereții erau prea aspri pentru a-i permite să se cațere. Se uită, speriat, în toate părțile, nereușind să întrevadă nici măcar o mică posibilitate de salvare.

Surescitat, Mehy își încordă arcul. Nu asudase degeaba în acest univers ostil și, încă o dată, se dovedea a fi cel mai puternic.

Vulpoiul și-ar fi putut ataca agresorul, dar preferă să-și privească moartea în față și-l fixă pe Mehy, înfruntându-și, curajos, destinul. În fața unei astfel de priviri, mulți vânători ar fi renunțat să-l ucidă, aducând astfel omagiu nobleței animalului hăituit. Dar Mehy era un ucigaș. Săgeata sa spintecă aerul fierbinte ai deșertului și se înfipse în pieptul nefericitei victime.

— Aduceți-mi de băut, porunci Mehy, trecând pragul somptuoasei sale vile, și scăpați-mă de asta!

Comandantul azvârli pe jos corpul însângerat al vulpoiului, pe care un servitor se grăbi să-l ridice, în timp ce altul îi aducea bere proaspătă.

— Unde e soția mea?

— Lângă bazin.

Serketa stătea lungită pe perne, la umbra unei pergole. Cu părul vopsit blond, cam grasă, cu sânii opulenți, cu ochii de un albastru-deschis, se acoperise cu un voal de in, de o mare finețe, protejându-se împotriva soarelui, ca să nu aibă pielea bronzată, precum fetele de la țară.

Mehy îi strânse cu putere sânii.

— Mă doare, dragul meu!

Deși avea în soțul ei un amant jalnic, Serketa îi aprecia brutalitatea. Principalele sale calități erau o ambiție de nestăvilit și o dorință de a poseda fără limite. Datorită priceperii sale la calcule și la gestionarea averii, Mehy nu înceta să se îmbogățească. Tot atât de lacomă ca și el, tot atât de crudă, Serketa plănuise să scape de Mehy, convinsă fiind că și el dorea s-o ucidă; dar au preferat să devină complici inseparabili, legați prin crimele lor și prin setea lor de putere, o sete de nestins.

— A mers bine vânătoarea, iubirea mea?

— M-am distrat bine. Au sosit ceva noutăți din capitală?

— Din păcate, nu, dar ar fi ceva interesant.

Mehy se întinse alături de soția sa, femeia care avea farmecul scorpionului și magia unei vipere cu corn.

— Informatorul nostru, acel om minunat care-și trădează confreria, tocmai mi-a trimis o scrisoare prin devotatul nostru Tran-Bel.

Tran-Bel era un escroc mediocru, dar serviabil, datorită căruia trădătorul Locașului Adevărului obținea beneficii ilicite, vânzând, pe furiș, mobilă de calitate. Pentru a-și putea continua micile potlogării, Tran-Bel devenise fidelul servitor al lui Mehy și al agentului său de legătură, Serketa, cărora nu le putea refuza nimic.

— Nu mă face să mor de nerăbdare, Serketa, sau te violez…

Ea îi cuprinse genunchii, îmbrățișându-i:

— De ce nu, scumpul meu? Dar, mai întâi, ascultă: maestrul Nefer are grave neplăceri, având în vedere lipsa lui de experiență. Mormântul lui Ramses cel Mare nu e gata și s-ar putea ca termenele să nu poată fi respectate.

— De-a dreptul pasionant… Cu alte cuvinte, confreria va fi considerată incompetentă, iar șefii ei – destituiți! Un eveniment fără precedent și un scandal de toată frumusețea… Prietenul nostru Abry va trimite un protest oficial și aprovizionarea va fi întreruptă. Poate că ne aflăm în ajunul morții acestui sat, Serketa! Și-i vom afla secretele mai ușor decât ne așteptam. Artizanii au comis o gravă eroare când l-au ales pe Nefer drept conducător.

Soția lui Mehy își îndepărtă voalul de in, având însă grijă să rămână la umbră. Comandantul avea să-i dovedească de ce era capabilă privirea sa plină de poftă.

☥

Dată fiind urgența situației, echipa nu mai înnopta în sat. Se dormea pe rogojini, sub cerul liber, la intrarea în mormântul lui Ramses cel Mare.

Lui Nefer i se păruse că într-un loc stânca era mai puțin rezistentă. De aceea, le ceruse cioplitorilor în piatră, Fened Nasul, Casa-Funie, Karo cel Posac și Nakht cel Puternic, să facă niște cercetări care, din fericire, nu scoaseră la iveală nimic alarmant. Pentru a recupera timpul pierdut, cei patru oameni își continuară munca cu și mai mult zel.

Sculptorul-șef, Userhat Leul, și cei doi asistenți ai săi, Ipuy Iscoditorul și Renup cel Jovial, făceau ultimele corecturi la statuile regale din lemn și din piatră și la „cei răspunzători”, figurinele reprezentându-i pe muncitorii din viața de dincolo, care urmau să fie depuse în mormântul regelui.

Dulgherul Didia cel Generos finisa paturile funerare, pe care Thuty cel Savant le acoperea cu foiță de aur, în timp ce desenatorii, Gau cel Precis, Unesh Șacalul și Pai Pâinică-Bună, desăvârșeau hieroglifele conținând formulele de cunoaștere necesare celui înviat pentru a trece de porțile lumii de dincolo și pentru a umbla după bunul său plac pe frumoasele căi ale eternității.

Ched Salvatorul picta în ritmul său, ca și când ar fi avut la dispoziție luni de zile. Geniul său era atât de neobișnuit, încât lui Nefer îi era rușine să-i amintească data funeraliilor, atât de apropiată.

Din fericire, Paneb nu dăduse greș.

Fascinat de cele aflate de la Ched, de la care nu uitase nici cel mai mic detaliu, tânărul muncise fără odihnă. Mâna sa imitase cu fidelitate gesturile maestrului. Totuși, Paneb observase curând că această metodă dădea rezultate mulțumitoare, dar insuficiente.

Bazându-se pe cele învățate de la Ched Salvatorul, tânărul inventase câte ceva la fiecare etapă a preparării culorilor, folosise mai multe feluri de pisăloage și modificase proporțiile adezivilor, în funcție de nuanțele dorite. Așa după cum afirmase pictorul, cel mai bun liant se dovedea a fi guma de salcâm.

În prima zi, Ched Salvatorul se cam strâmbase, dezgustat, văzând pâinile de roșu, dar acceptase totuși să le folosească. Deși îi venea să urle de fericire, Paneb nu lăsase să i se citească pe chip acest lucru! În sfârșit, după atâția ani de răbdare și de încercări, culorile erau pentru el o joacă, știa să le obțină și-i dădea satisfacție artizanului care trebuia să însuflețească divinitățile de pe zidurile Locașului de veci al lui Ramses cel Mare!

Zelosul realizase mult mai mult decât visase în copilărie; intrase într-o lume cu bogății nesfârșite și începea să stăpânească rudimentele unui limbaj care, mai târziu, îi va permite să picteze.

Paneb fusese dezamăgit la coacerea mixturii care trebuia să se transforme în albastru și verde. Deși respectase ingredientele și proporțiile indicate de Ched Salvatorul, nu obținuse decât nuanțe nereușite.

O luă, așadar, de la capăt, până când stăpâni variațiile de căldură. Chiar și în această etapă, făcu o inovație, lăsându-și mâna să găsească propria metodă, aceasta necorespunzând exact celei pe care i-o arătase Ched.

Când, în zorii zilei, pâinile erau gata, cele de albastru-deschis, de albastru și de albastru-închis precum lapislazuli, de verde crud și de verde-închis, Paneb ar fi dorit să le verifice calitatea. Dar Ched Salvatorul îi apăruse în față elegant, bărbierit și parfumat, de parcă tocmai ar fi ieșit din baie.

— E gata cantitatea mea de albastru?

Paneb îi prezentă pâinile colorate.

— Adu-mi o farfurie din lut ars și un păhărel cu apă!

Tânărul făcu întocmai.

Cu un cuțitaș de răzuit, pictorul desprinse câteva bucățele de albastru pe care le diluă într-o farfurie, turnând apa, picătură cu picătură. Apoi folosi un penel foarte fin, pe care abia îl înmuie în albastrul lapislazuli, pentru a trasa pe o bucată de calcar una dintre coroanele Faraonului, conferindu-i astfel gândirii sale o dimensiune cerească.

Paneb era la fel de nervos ca în ziua în care trecuse proba de admitere în confrerie. Știa că pictorul, având în vedere împrejurările, nu-i va acorda o a doua șansă. Și Nefer însuși va fi obligat să-i dea dreptate lui Ched Salvatorul.

Se scurseră secunde interminabile. Pictorul lumina coroana din diferite unghiuri, examinând-o cu atenție:

— Constat un mare defect, decretă el. Pâinea ta de albastru are o lungime de cel puțin douăzeci și cinci de centimetri, în timp ce pâinile folosite de mine măsoară exact nouăsprezece centimetri. În rest, m-aș putea declara mulțumit.

☥ Capitolul 8

Înaintea lui Paneb cel Zelos se opriră patru persoane, un bărbat și trei femei.

Bărbatului, nu prea înalt de statură, din diferite motive, cu mustăcioara lui neagră și privirea furișă nu-i dădea prea multă importanță. Se numea Imuni și făcea parte din echipa din stânga. Vrând să pară mare cunoscător de literatură, nu înceta să-l flateze pe Kenhir, scribul Mormântului, pe care-l considera un mare scriitor. Paneb nu-l vizita pe acest Imuni, detestându-i comportamentul de flecar.

În schimb, îi era dragă, din diferite motive, fiecare dintre cele trei femei.

Mică, blonduță, discretă, dar fermă, Uabet era soția sa legitimă; ea hotărâse aceasta, iar Paneb fusese învins de încăpățînarea acestei perfecte gospodine, care urma să-i dăruiască în curând un copil. Pântecele îi era abia rotunjit și sarcina sa, fericită și ușoară, o făcea pe zi ce trecea mai înfloritoare.

Roșcovană, înaltă și apetisantă, Turcoaza era ibovnica lui Paneb. Cu ea se lăsa în voia celor mai dezlănțuite jocuri ale dragostei și această pasiune arzătoare, care dura de mai mulți ani, rămăsese la fel de fierbinte. Turcoaza jurase să nu se mărite niciodată, folosea o metodă eficace de contracepție și ducea o existență de femeie liberă, indiferentă la bârfe. Uabet cea Pură tolera această situație, cu condiția ca Paneb să nu-și petreacă niciodată noaptea la Turcoază.

A treia femeie, frumoasă și strălucitoare, era Clara, soția lui Nefer cel Tăcut, admisă în Locașul Adevărului o dată cu el. Delicată, suplă, diafană, cu ochii albaștri, cu vocea blândă și melodioasă, iubită de toți sătenii, ea devenise asistenta

misterioasei femei înțelepte, care-i transmisese cele mai importante secrete ale sale.

Purtând peruci scurte și rochii roșii cu bretele, cele trei preotese ale lui Hathor duceau casete din lemn de salcâm.

— Unde este maestrul operei? întrebă Imuni, cu tonul său mieros.

— În Locașul de veci al lui Ramses cel Mare.

— Du-te și caută-l!

— În primul rând, nu am voie să intru; și, pe urmă, de când îmi dai tu mie ordine?

Ochii inexpresivi ai lui Imuni sclipiră de satisfacție:

— Greșești, Paneb! Kenhir tocmai m-a numit ajutor de scrib. În această calitate, transmit totul din partea lui artizanilor, iar aceștia sunt obligați să-mi dea ascultare, fie că ești tu acela, fie că sunt alții. Preotesele pe care le vezi aduc materiale, pe care eu trebuie să i le înmânez personal lui Nefer. Deci, du-te și caută-l!

— Ești surd sau ce ai? Ți-am spus doar că nu am voie să intru în mormânt. Așadar, nu-ți mai rămâne decât să aștepți să iasă Nefer însuși. Nu e nimeni mai important decât el pe acest șantier.

Iritat, Imuni își scărpină mustăcioara:

— Ce lucrezi tu, Paneb?

— Poate că ți se pare ciudat, dar cred că asta nu e treaba ta.

— Un ajutor de scrib trebuie să fie la curent cu tot ce se întâmplă!

— Dă-mi mie casetele! I le voi da eu maestrului.

— Nici să nu te gândești!

Imuni își trecu privirea scrutătoare peste pâinile colorate, pe care Paneb tocmai le terminase:

— Ce ingrediente ai folosit și în ce cantitate?

— Pe-aici, noi avem multă treabă. Ar trebui să te duci în cămăruța care ți-a fost dată și să tragi un pui de somn.

Buzele subțiri ale lui Imuni începură să tremure, lăsând să se vadă un zâmbet plin de răutate:

— Nu mi se pare că toate aceste produse au fost înregistrate corect… Asta nu înseamnă, oare, fraudă și nu-ți însușești oare o parte din prețioasele culori pentru profitul personal?

Tânărul colos îl înhăță pe Imuni de șolduri și-l ridică de la pământ:

— Mai zi o dată, lepădătură!

— Eu… eu sunt obligat să țin evidența tuturor materialelor, cu minuțiozitate, și să…

— Dacă mai continui să vorbești, te strivesc de stânca aia!

— Lasă-l în pace! porunci Nefer care, alarmat de cearta pe care o auzise, ieșise din mormântul lui Ramses.

Aceasta fiind dorința maestrului operei, Paneb îi dădu drumul și-l lăsă pe Imuni să se rostogolească în țărână.

Furios, scribul se ridică îndată:

— Paneb m-a agresat!

Nefer le privi cu atenție pe cele trei preotese ale lui Hathor. Niciuna nu era de acord cu această acuzație, ba, dimpotrivă, își stăpâneau cu greu râsul.

— Incidentul e închis, hotărî maestrul operei. Imuni, din câte înțeleg, îmi aduci fitile. Mai bine zis, preotesele o fac, iar tu doar le însoțești, cu mâinile goale.

— Ba deloc! Am și eu materialul meu de scrib și voi număra fitilele, după cum prevede regulamentul!

— De ce lipsește Kenhir?

— Are o criză de gută și m-a ales pe mine ca ajutor.

Clara, Uabet cea Pură și Turcoaza așezară casetele pe o piatră aproape plată. Prețioasele obiecte erau confecționate chiar de ele.

Fiecare casetă conținea câte douăzeci de fitile din în răsucit, pe care Imuni le numără, una câte una, înainte de a-și scrie raportul.

— Ești liber să pleci, îi spuse Nefer.

— Bine, dar… Trebuie să știu cum va fi folosit acest material!

— Ca ajutor de scrib, nu ai decât un rol strict administrativ. Întoarce-te în sat, Imuni, și nu mă obliga să-i cer lui Paneb să intervină din nou.

Tânărul colos era gata să asculte ordinul. Imuni îi aruncă maestrului operei o privire plină de ură, dar socoti că e de preferat s-o șteargă.

Cele trei preotese mai aduseseră și o oală cu o grăsime compusă din trei substanțe: „cea sănătoasă”, „cea cremoasă” și „cea eternă”, extrase din uleiuri de in și de susan.

— Dar eu, întrebă Paneb, pot să rămân?

— Avem nevoie de un vas plin cu apă și de o mare cantitate de sare, răspunse Clara.

Zelosul se grăbi să le ajute; din fericire, laboratorul său improvizat era dotat cu tot felul de materiale.

Turcoaza puse sarea în vas până când apa nu mai reuși s-o dizolve. Ajungându-se la consistența dorită, cele trei preotese înmuiară, pe rând, în saramură, fiecare dintre fitilele de in, punându-le apoi la soare, să se usuce.

Clara turnă apa sărată într-o amforă, în care Uabet cea Pură adăugă o cantitate egală de ulei de susan, iar Turcoaza scutură amfora pentru a amesteca lichidele. După un timp de odihnă, amestecul uleios fu purificat și cele trei preotese luară loc în fața maestrului de operă.

Abia acum începea partea cea mai delicată a operației. Pentru a obține fitile care să nu fumege, un adevărat dezastru pentru picturile unui mormânt, acestea trebuiau înmuiate în ulei și în grăsime, cu o îndemânare desăvârșită.

Paneb habar n-avea că soția sa știa un secret atât de important, fapt care îl făcu s-o admire și mai mult, mai ales că se dovedea foarte abilă, asemenea celorlalte două, vizibil experimentate.

Nefer era foarte atent, ca și când soarta șantierului ar fi depins de fitilele fabricate de către preotese.

— Ele cunosc secretul focului, îi spuse el lui Paneb, și una dintre obligațiile mele este cea de a le verifica munca, fără a îngădui nici cea mai mică imperfecțiune. Ar fi de ajuns un singur fitil cu defecte, și opera sculptorilor, a desenatorilor și a pictorilor ar avea de suferit. De obicei, preotesele lui Hathor pregătesc fitilele într-un atelier din sat și ni le aduc dimineața, sub supravegherea scribului Mormântului, dacă noi muncim într-un loc întunecat. Având în vedere urgența, le-am rugat să ne furnizeze cât mai repede materialul, pentru a putea beneficia de o lumină intensă.

Lui Paneb nu-i scăpa nici măcar un singur gest al preoteselor, conștient de noua comoară care îi era oferită în această vale a miracolelor, în care vălurile dispăreau unele după altele.

— E nevoie de trei fitile pentru o lampă în formă de cupă, mărturisi Nefer, și fiecare fitil durează cam patru ore.

— De câte este nevoie într-un mormânt?

— Totul depinde de volumul și adâncimea sa, dar și de amploarea operei ce trebuie executate. De obicei, sunt de ajuns vreo treizeci de fitile pe zi. În cazul de față, am nevoie de mult

mai multe: locul de veci al lui Ramses va fi luminat de o sută cincizeci de lămpi, cu patru sute de fitile.

„O sută cincizeci de lămpi! își imagină Zelosul. Cât de feeric trebuie să fie!”

— Ai vrea să vezi această lumină? îl întrebă maestrul.

☥ Capitolul 9

Paneb păstră tăcerea îndelung, de parcă ar fi trăit un vis din care n-ar fi dorit să se trezească. Dar iluzia se risipi. Înțelese că interpretase greșit întrebarea pusă de maestrul operei.

— Să văd cum se aprinde acest tip de lampă… Da, mi-ar plăcea.

— M-am exprimat greșit, se corectă Nefer: te simți pregătit să pătrunzi în locul de veci al lui Ramses cel Mare?

— Așadar, nu era un vis…

El, Paneb cel Zelos, fiu de țăran, simplu ucenic al echipei din dreapta, avea voie să descopere unul dintre locurile cele mai secrete din tot Egiptul!

— Ești nehotărât?

— Eu să fiu nehotărât? Pot să-ți jur că dorința mea de a cunoaște această minunăție nu pornește din curiozitate și că nu mă tem deloc, dar simt un respect ciudat, aproape o venerație, ca și când acest moment mi-ar transforma, din nou, viața.

— Ai dreptate, Paneb; nimeni nu iese neschimbat dintr-un univers ca acesta.

— De ce îmi faci această favoare?

— Îți repet că nu e vorba de nicio favoare. Munca ta ne-a încântat și îți deschide porțile șantierului pe care a lucrat întreaga echipă. Așa este cinstit; la fel ca toți ceilalți și tu să poți contempla desăvârșirea operei.

Nefer cel Tăcut se îndreptă către mormântul lui Ramses cel Mare, urmat de Paneb.

Zelosul vedea, în sfârșit, deschizându-se și pentru el porțile Locașului Adevărului și ale învierii faraonului. Și asta, pentru că dorise să devină desenator, pentru că refuzase orice compromis, pentru că își continuase drumul cu încăpățânare, refuzând să asculte de cei care îl sfătuiau să ducă o existență călduță și fadă.

Cu torsul dezvelit, purtând o *perizoma* plisată, prinsă mai jos de ombilic și coborând până la jumătatea pulpei, cu brațele împodobite de brățări, maestrul operei se opri în pragul monumental al mormântului, ca și când ar fi verificat proporțiile marii porți de acces, tăiate în stâncă.

— Vei părăsi lumea oamenilor pentru a intra în cea a luminii secrete care dă viață universului, îi spuse Nefer lui Paneb. Nu încerca nici să analizezi, nici să înțelegi, dar privește cu toată ființa ta, vezi cu inima și simte cu spiritul.

Odată trecut pragul, numit în textele sacre „prima trecere a luminii divine", pătrundeai într-un univers uimitor.

Cele o sută cincizeci de lămpi, plasate la intervale regulate, răspândeau o lumină blândă și sigură totodată, care făcea din mormântul lui Ramses o lume care fremăta de viață. Fusese ornat în întregime cu hieroglife și sculpturi ușor reliefate, iar decorul era pictat cu un talent care-l lăsă pe Paneb mut de admirație.

Datorită învățăturii primite de la Kenhir, reuși să citească textele de pe pereții coridoarelor. Ele vorbeau despre etapele călătoriei lui Ra care corespundeau fazelor învierii sufletului regal.

Lung de aproape o sută douăzeci de metri, ultimul locaș al lui Ramses pătrundea în linie dreaptă în inima stâncii până la sala lui Maat, destinația finală a scenelor rituale ale „deschiderii gurii", când mumia, inertă în aparență, recăpăta viață. Apoi, drumul făcea un unghi drept, deschizându-se în sala sarcofagului cu opt coloane, care era în așteptarea corpului de lumină al regelui defunct.

Aici se adunaseră membrii echipei din dreapta, așezați în poziția scribului, cu excepția lui Ched Salvatorul, care adăuga o nuanță aurie la un portret al monarhului, aducând ofrandă lui Osiris.

— Fii binevenit printre noi, Paneb! spuse Pai Pâinică-Bună, cu un zâmbet larg. De acum, faci într-adevăr parte din echipă!

Frații de suflet se îmbrățișară; consimțind, în sfârșit, să pună jos penelul, Ched îi imită:

— N-aveam niciun pic de încredere în tine, mărturisi el, și poate că nu mă înșelam, dar m-ai uimit prin felul în care te-ai dovedit a fi la înălțimea sarcinii tale. Hotărât lucru, această confrerie nu va înceta să mă surprindă... Dar nu te împăuna

doar pentru atât! Ești abia la începutul drumului; nu sunt sigur că eforturile conjugate ale desenatorilor vor reuși să-ți înlăture pe de-a-ntregul ignoranța.

Pictorul se adresă maestrului operei:

— În ceea ce mă privește, mi-am dus rolul la bun sfârșit. Dorința Faraonului a fost respectată, iar el va trăi veșnic alături de divinitățile pictate pe pereți.

— Și munca sculptorilor și a cioplitorilor în piatră a luat sfârșit, preciză Userhat Leul, al cărui tors puternic amintea de pieptul mândru al acestui animal.

Dulgherul Didia și aurarul Thuty își duseseră și ei munca până la capăt.

— Vă mulțumim tuturor pentru dăruirea cu care ați muncit, spuse Nefer, datorită vouă, Locașul Adevărului nu va avea pentru ce să fie criticat și Ramses se va odihni în sanctuarul pe care l-a conceput el însuși.

— Nu acceptăm nicio mulțumire, obiectă sculptorul Renup cel Jovial; tu ți-ai făcut datoria organizând șantierul și îndrumându-ne, iar noi ne-am făcut-o pe a noastră, urmându-ți sfaturile.

Artizanii echipei din dreapta îl aclamară de trei ori pe Nefer cel Tăcut, care încerca să-și ascundă cu stângăcie emoția. Pentru acest moment solemn, se executa un gest ritual, cu brațul stâng îndepărtat de corp în formă de echer și brațul drept îndoit pe piept.

— Confreria noastră este o corabie, le aminti Nefer, noi suntem un echipaj, iar fiecare dintre noi are de jucat un anumit rol, esențial pentru coerența ansamblului. Oricare ar fi încercările care ne așteaptă, noi ne-am respectat jurământul și ne-am îndeplinit angajamentele.

— Acest mormânt a fost ultima noastră lucrare de artă? întrebă Karo cel Posac, încrucișându-și brațele scurte și puternice.

Din pricina îngrijorării, sprâncenele sale dese și nasul său spart păreau și mai aspre.

— N-am nici cea mai mică idee. Unii erau, fără îndoială, convinși că nu vom termina lucrarea la timp; este posibil ca reacțiile acestora să fie violente.

— Oricare ar fi hotărârile autorităților, interveni Nakht cel Puternic, ar trebui să rămânem cu toții uniți, să-i formăm pe tineri și să le transmitem secretele noastre.

— Asta ar însemna o nesupunere gravă, pasibilă de pedepse grele, obiectă Gau cel Exact, aprobat și de Casa-Funie. Superiorul nostru este Faraonul; cel care nu îi recunoaște autoritatea este declarat rebel.

— Hai să nu vorbim doar de dragul de a vorbi, propuse maestrul de operă. Îi vom aduna pe săteni de îndată ce scribul Mormântului, șeful echipei din stânga și cu mine vom cunoaște dorințele noului rege. Nu mai sunt decât trei zile până la terminarea perioadei de mumificare și acest mormânt poate să primească toate comorile care vor înconjura mumia lui Ramses. Deocamdată, nu contează decât asta. Până la noi ordine, sunteți liberi.

Paneb cel Zelos își plimbă privirea prin micile încăperi vecine vastei săli a sarcofagului. În timpul funeraliilor, aici se vor afla mii de obiecte prețioase, care vor înlesni trecerea sufletului faraonului către lumea de dincolo.

În acest sanctuar gol, Paneb avea sentimentul că trăiește creația la originea sa, înainte chiar de vremea când gândirea divină a făcut să se vadă stelele. Și nu-și putea desprinde privirea de pe extraordinarul sarcofag din calcit, căruia sculptorul îi dăduse forma mumiei lui Osiris, corpul învierii prin excelență. Atât în interior, cât și în exterior, hieroglife sculptate și pictate formau citate din *Cartea porților*, a cărui cunoaștere îi permitea celui înviat să treacă, fără niciun pericol, prin peisajele minunate ale celeilalte lumi.

Sarcofagul fusese așezat pe un pat de piatră pictat în galben, culoarea care simboliza carnea zeilor, devenită eternă. Recunoscut drept „glasul cel adevărat”, regele urma să-și trăiască cel din urmă triumf, alăturându-se zeilor nemuritori.

În ciuda frumuseții capodoperei făurite de artizani, Paneb avea o senzație ciudată:

— Am impresia că e lipsit de viață, asemenea unui bloc de piatră neprelucrat, îi mărturisi el lui Nefer.

— Să fie adusă piatra și să se stingă lămpile, porunci maestrul operei.

Nakht cel Puternic și Karo cel Posac aduseră o piatră cubică la căpătâiul sarcofagului, timp în care ceilalți membrii ai echipajului cufundau mormântul în beznă.

— Lumina e închisă în materie, spuse Nefer; noi suntem cei care trebuie s-o eliberăm, pentru a învinge haosul. Arta noastră

ne transformă în niște vrăjitori care anulează timpul pentru a recrea prima clipă din care au țâșnit toate formele. Opera e cea care amintește de lumină, și nu individul care o desăvârșește.

Maestrul operei își puse palmele pe piatră.

Timp de câteva minute, fură cuprinși de întuneric și de liniște. Apoi, o lumină puternică țâșni din fețele pietrei, iluminând sala de înviere, ai cărei pereți căpătară o nuanță aurie. Razele se concentrară asupra sarcofagului și pătrunseră în inima calcitului, ale cărei parcele se luminară pe dată.

— Numele secret al acestui sarcofag este „stăpânul vieții”, îi aduse la cunoștință maestrul operei. A devenit o nouă piatră de lumină, care va păstra pe vecie acest locaș în afara morții.

Ghidat de lumina minerală a pietrei cubice, echipa ieși din mormânt și căzuse într-o îndelungă meditație sub cerul înstelat. Apoi, în liniște, părăsiră Valea Regilor.

☥ Capitolul 10

Nefer și Paneb abia trecură de poarta satului, când un câine negru sări cu bucurie asupra maestrului operei și apoi asupra ucenicului desenator. Avea un cap alungit și puternic, părul scurt și mătăsos, coada lungă și jucăușă, ochii maronii, foarte vioi. Linse cu râvnă obrajii lui Paneb, făcându-l astfel să-și uite visul.

Hrănit și îngrijit de Clara, care nu era decât rareori de acord cu excesele sale, Negruțu’ devenise câinele fetiș al satului și stăpânul clanului câinesc, autoritar și respectat. Până și pisicile și maimuțele Locașului Adevărului îl priveau pline de deferență, știind parcă rolul pe care îl îndeplinea, acela de a veghea asupra integrității teritoriului în care viețuiau.

Paneb aprecia vigoarea lui Negruțu’, iar Negruțu’ pe cea a tânărului colos; li se întâmpla adeseori să se lupte între ei, ca doi diavoli, iar câinele ieșea de fiecare dată învingător. Și apoi, Zelosul era singurul cu care Negruțu’ se putea juca ore întregi, fără ca partenerul său să fie cuprins de oboseală.

— Oare a fost aievea ce am văzut? îl întrebă Paneb pe maestrul operei.

— Știu eu?

— Lumina care a pătruns în sarcofag a țâșnit din piatra cubică și, fără îndoială, din aceeași piatră țâșnise și lumina care trecea prin ușa de lemn a sanctuarului, în clădirea confreriei. Îți amintești? Nimeni nu voia să-mi vorbească despre ea, dar eu o văzusem prea bine.

— Ți-am spus eu altceva?

— Îți meriți cu prisosință porecla de „Tăcutul”! Când voi mai putea revedea piatra?

— Când prezența ta va fi necesară.

— Oare tu, cu mâinile tale, ai cioplit-o?

— Nu-mi atribui puteri pe care nu le am! Această piatră este una dintre comorile de seamă ale confreriei, transmisă de la maestru la maestru și e unul dintre cele mai mari secrete ale Locașului Aurului.

— Așadar, buzele-ți sunt pecetluite. Nu-mi rămâne decât să parcurg singur drumul care duce la această piatră.

— Iată o lăudabilă dovadă de luciditate!

Uabet cea Pură alergă să-și întâmpine soțul. Deși de obicei era foarte liniștită, de această dată părea în culmea disperării:

— Imuni a venit la noi să mă anunțe că scribul Mormântului vrea să te vadă imediat.

— Care e motivul? întrebă Paneb.

— Imuni a refuzat să-mi spună, dar, după părerea lui, este vorba de ceva foarte grav.

— O neînțelegere, desigur... Mă lămuresc eu, lasă!

Paneb se grăbi să ajungă la locuința lui Kenhir. Niut cea Neobosită mătura pragul casei.

— Se pare că sunt așteptat, spuse el.

— E drept. Stăpânul meu vorbește mult de tine, aprobă servitoarea.

— Vorbește de bine, desigur.

Niut îi zâmbi și îl lăsă să treacă.

Așezat într-un fotoliu confortabil, cu un papirus desfășurat pe genunchi, Kenhir scria istoria expedițiilor marelui faraon Thutmosis al III-lea în Asia. Povestea cum armata egipteană purtase puține lupte și fusese preocupată, mai ales, de transportarea plantelor exotice, pe care laboratoarele templelor egiptene le studiaseră cu migală înainte de a extrage din ele substanțele necesare tămăduirii bolilor. În ciuda suferinței provocate de guta pe care o mai potolea oarecum folosind

tratamentul prescris de femeia cea înțeleaptă, scribul Mormântului se bucura, în sfârșit, de câteva momente de liniște, pentru a se consacra operei sale literare.

De când maestrul operei îi promisese terminarea mormântului lui Ramses la termenul impus, Kenhir dormea mult mai bine și se enerva mai puțin pentru toate grijile cotidiene care i se iveau.

— Mi s-a spus că ați dorit să mă vedeți. Despre ce e vorba?

— Ah, iată-te, în sfârșit! Dar ce demon al deșertului îți pervertește mâna, Paneb?

— Mă acuzați de ceva?

Kenhir făcu sul papirusul:

— Nu cumva tu ești autorul desenelor scandaloase reprezentându-l pe rege sub forma unui șobolan care trage cu arcul? Ca să nu mai pomenesc de caricaturile membrilor confreriei și chiar de a mea!

Paneb nu se pierdu câtuși de puțin cu firea:

— Da, eu sunt autorul lor. Nu v-au amuzat?

— De data asta, băiete, ai întrecut orice măsură!

— Nu văd de ce! N-am dreptul să mă distrez?

— Dar nu așa!

— N-am arătat caricaturile nimănui… Cine v-a vorbit despre ele?

— Sobek, șeful securității. Cineva le-a lăsat în biroul său.

Paneb rămase puțin pe gânduri:

— Le lăsasem în atelierul desenatorilor, pe o grămadă de bucăți de calcar ce urmau să fie aruncate.

— Stai liniștit, nu va mai rămâne nicio urmă din aceste desene oribile. Dar te sfătuiesc să n-o mai faci altă dată.

— Nu vă pot promite nimic. Este felul meu de a mă destinde și consider că nu fac rău nimănui!

— Dar nu pot fi tolerate asemenea extravaganțe! Sunt de-a dreptul o insultă la adresa confreriei noastre.

— Dacă nu suntem în stare să râdem de noi înșine și de propriile defecte, cum am putea fi demni de opera pe care o avem de desăvârșit? Chiar și înțelepții au scris povești prin care luau în bătaie de joc defectele oamenilor!

— Se poate, se poate… Dar eu nu-ți pot trece cu vederea aceste greșeli grosolane și voi fi obligat să te convoc înaintea tribunalului din sat.

— Ca să fiu judecat pentru desenele mele? Nu prea ține!

— Unul dintre noi ți-a văzut caricaturile, le consideră lipsite de respect și a hotărât să depună plângere împotriva ta.

— Și cine, mă rog?

Kenhir părea nemulțumit:

— Imuni, ajutorul meu.

— De ce i s-o fi dând atâta atenție acestui om de nimic? Ar fi meritat să rămână doar un desenator mediocru al echipei din stânga!

— În primul rând, își cunoaște bine meseria; și, pe urmă, îmi e de folos. Că este sau nu amabil, asta n-are nicio importanță. La urma urmei, nu sunt dator să-mi justific hotărârile! Te previn că vei avea mari necazuri.

Paneb păru copleșit.

— A sosit momentul să îți dai seama de greșelile pe care le faci! În fața tribunalului, încearcă să-ți recunoști greșeala, atrăgându-ți astfel indulgența tuturor.

Cu capul plecat, Zelosul ieși din casa lui Kenhir. Acesta din urmă era bucuros să constate că tânărul colos nu se mai comporta ca altădată, precum un taur sălbatic. Maturizându-se, învățase să-și stăpânească energia debordantă pe care o avea.

Acasă, Paneb era așteptat cu nerăbdare de către soția sa.

— Ce vină ți-au găsit?

— Liniștește-te, nu e nimic grav!

— Totuși, Imuni pretindea că…

— Locuiește cumva în căsuța din cartierul de vest, lângă cea a desenatorului-șef al echipei din stânga?

— Da, însă…

— Pregătește-mi un dejun pe cinste: mor de foame! N-o să întârzii mult.

Uabet cea Pură îl prinse de braț pe soțul ei:

— Să nu faci vreun lucru nesăbuit, te rog!

— Trebuie să lămuresc o neînțelegere.

☥

În timp ce Imuni își pregătea actul de acuzare împotriva lui Paneb, acesta din urmă forță ușa cu o lovitură de umăr.

— Ieși imediat din casa mea! se răsti ajutorul de scrib.

Zelosul îl înșfăcă de umeri, îl ridică în aer și-l privi drept în fața-i de rozător.

— Vasăzică, intenționezi să depui plângere împotriva mea din cauza caricaturilor pe care le-am făcut?

— E… e de datoria mea!
— Cine ți le-a arătat?
— N-am de ce să-ți răspund.
— Ai pătruns în atelierul desenatorilor echipei din dreapta, ai scotocit și mi-ai descoperit caricaturile. Zi că nu-i adevărat!
— Îmi fac munca așa cum cred eu de cuviință.
— Te acuz de furt, Imuni, și eu voi fi acela care te va târî în fața tribunalului din sat. Poți fi sigur că vei fi condamnat.
Scribul păli:
— Nu vei îndrăzni, vei…
— Uită de desenele mele, Imuni! Dacă nu, reputația îți va fi distrusă și vei fi izgonit din sat.
Scribul nu stătu mult pe gânduri. Paneb putea, într-adevăr, să-l acuze de fapte grave.
— Bine, de acord… Incidentul e uitat!
Zelosul îl trânti pe scrib la pământ:
— Dacă mai faci vreodată așa ceva, îl preveni el, te calc în picioare.

☥ Capitolul 11

La sfârșitul unei perioade de muncă intensă asemenea celei de finisare a mormântului lui Ramses cel Mare, artizanii veneau întotdeauna s-o consulte pe femeia cea înțeleaptă și pe Clara, asistenta sa, excepție făcând Paneb cel Zelos, care nu știa ce e oboseala sau boala.
Folosind substanțe extrase din scoarță, ramuri și frunze de salcă[4], Clara vindeca durerile și curbaturile. Din prudență, făcea mai întâi un examen medical luând pulsul, pentru a auzi vocile inimii și pentru a ști dacă energiile circulau corect în vasele ce străbat organismul. În cazul în care avea îndoieli, se ocupa de calitatea sângelui, al cărui prim rol era acela de a uni între ele forțele vitale.
Lui Fened Nasul, suferind de un început de infecție la rinichi, Clara îi prescrise un decoct din planta numită cafeluță, care urma să-i vindece acest neajuns. Dar ceea ce o preocupa într-adevăr era starea sănătății lui Gau cel Exact, cu trupul său molatic și cu chipul neplăcut, urâțit și mai mult de un nas prea

[4] Substanțe ce stau la baza aspirinei moderne (n. aut.).

lung. Punându-și mâinile pe ceafa, pe pântecele și pe picioarele pacientului, Clara descoperise o afecțiune gravă a ficatului, acest organ important, ale cărui disfuncții provoacă tulburări grave. De aceea, preparase un leac compus din frunze de lotus, smochine, praf din lemn de jujubier, boabe de ienupăr, bere dulce, lapte și rășină de terebint; filtrată, după o macerare de o noapte întreagă, și, după ce i s-a adăugat rouă, poțiunea ar fi trebuit să înlăture stările de slăbiciune ale lui Gau cel Exact. În plus, trebuia să bea multă cicoare, pentru a-și îmbunătăți funcția vezicii urinare.

Încă din prima zi, tratamentul s-a dovedit folositor. Ceilalți artizani ai echipei din dreapta recăpătaseră și ei o excelentă condiție fizică. Nu mai aveau încredere decât în soția maestrului operei, pe care unii o considerau o adevărată magiciană.

În timp ce Clara rânduia într-un cufăr de lemn papirusurile medicale pe care le consultase în timpul zilei, femeia înțeleaptă îi întinse un altul, făcut sul și închis cu un sigiliu din noroi uscat.

— Nu mai am nimic să te învăț, îi spuse femeia centenară, albită de vreme. Nu-ți mai rămâne decât să consulți acest text, vechi din vremea piramidelor, pentru a lupta și mai bine contra bolilor grave. Amintește-ți că o boală este produsă de o forță obscură și distrugătoare și că nu poate fi vindecată doar cu ajutorul medicamentelor. Trebuie îndepărtată această forță nocivă și distrusă; dacă nu, ea se deplasează în interiorul corpului și îl macină, adeseori fără știrea pacientului. Iată de ce nu trebuie să dai atenție doar simptomelor; tu ești aceea care trebuie să depisteze tulburările energiei, înainte ca ele să producă forme de nevindecat. Cei din vechime spuneau: „Un element nociv intră prin ochiul stâng și iese prin ombilic, dacă tratamentul este bun. În fiecare clipă, forțe opuse traversează corpul omenesc, care nu e o entitate independentă, ci se unește cu cerul și cu pământul”.

Femeia cea înțeleaptă rupse sigiliul și derulă papirusul.

— Am preluat învățămintele celei dinaintea mea și am adăugat propriile observații, după ce le-am verificat de mai multe ori. Ferește-te de teorii, având o singură preocupare: cea de a vindeca, deși, uneori, nu vei ști din capul locului cum o vei face.

Scrisul papirusului era fin și citeț.

— Corpul omenesc este un mister, continuă femeia cea înțeleaptă. În el se poartă o veșnică luptă între forțe armonioase și opusul lor, gata tot timpul să corupă și să distrugă. Acestea din urmă sunt curente patogene, care pătrund în organism în mii de feluri, pentru a-l imobiliza, a-l face inert și a-l face să moară. Cea mai mare parte dintre agenții nocivi se află în alimentație; în timpul putrefacției, în intestine, ei încearcă să se răspândească în interiorul vaselor pentru a provoca inflamații, răspunzătoare de îmbătrânirea organelor. Așadar, prima cheie a sănătății este drenajul, eliminarea obstrucțiilor interne și buna funcționare a aparatului digestiv. Am pus la punct un preparat cu dozaje precise, pe care le vei găsi în papirus. A doua cheie constă în menținerea în bună stare a canalelor prin care trece sângele, limfa și celelalte forme de energie vitală. Unele sunt vizibile sub piele; ansamblul formează o rețea care seamănă cu urzeala unei țesături, prin care se transmite vitalitatea, cu condiția ca aceste vase să rămână suple. De îndată ce se întăresc, fluidele nu mai circulă corect. În sfârșit, a treia cheie este buna funcționare a ceea ce noi numim „inima”, ea e centrul energetic al ființei, de la care pornesc toate canalele. Vei face ca percepțiile tale să devină tot mai fine, pentru a-i putea auzi mesajele.

Obosită, femeia cea înțeleaptă se întinse pe o rogojină:

— Ne vom trezi înainte de ivirea zorilor. Noapte bună, Clara!

☥

În noaptea care se sfârșea, femeia înțeleaptă și Clara urcau spre creastă, în timp ce toți șerpii se retrăgeau în găurile lor. Centenara renunțase la baston încă de la începutul urcușului și înainta cu pas egal.

Sosirea zorilor era însoțită de o adiere ușoară. Încetul cu încetul, templele pentru milioane de ani apăreau din întuneric. În scurtă vreme, albastrul Nilului și verdele culturilor vor străluci sub razele soarelui trezit la viață. În clipa în care creasta se lumină, femeia înțeleaptă își ridică brațele către ea, într-un gest de rugă:

— Zeiță a liniștii, tu care m-ai îndrumat în tot timpul vieții mele, îndrum-o și pe această ucenică ce urcă spre tine. Fă-o să se odihnească în mâna ta, zi și noapte, vino la ea atunci când te invocă, fii generoasă și arată-i cât de mare îți este puterea!

Pe creasta, scobit în piramidă, se ivi un mic sanctuar.

— Adu ofrandă, porunci femeia înțeleaptă.

Clara așeză pe pământ lotusul pe care-l purta în păr, colierul și brățările.

— Pregătește-te de lupta supremă! Zeița care cunoaște secretele dă viață sau moarte.

Deodată, din grotă țâșni o femelă de cobră regală, cu ochi ca de foc, a cărei mărime o uimi pe tânără. Mânia îi umfla gâtul, dovadă că se pregătea de atac.

— Dansează, Clara, dansează precum zeița!

Moartă de frică, soția lui Nefer cel Tăcut reuși totuși să imite mișcările reptilei. Se înclină de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga înainte și înapoi, în același ritm cu al cobrei, care păru descumpănită.

— Când vă ataca, apleacă-te mult către mine, fără a înceta s-o privești.

Lui Clara nu îi mai era teamă. Fascinată de frumusețea zeiței, începea să-i simtă intențiile. Și când aceasta se aruncă brusc la gâtul ei, preoteasa lui Hathor urmă sfaturile femeii înțelepte.

Evitase mușcătura, dar rochia îi era pătată de veninul scuipat de cobră, al cărei eșec îi înzecise furia:

— Încă două atacuri, o preveni inițiatoarea.

Reptila nu înceta să se unduiască, iar Clara continua s-o imite. De două ori, cobra încercă zadarnic să-și înfigă colții în carnea tinerei preotese.

— Acum, folosește-ți măiestria! Sărut-o pe cap!

Pârând epuizată, cobra se mișca tot mai încet. Și, aproape pe nesimțite, se retrase, în timp ce Clara se apropia de ea.

Deși copleșită de un val de spaimă, își fixă privirea în ochii reptilei și-i atinse cu buzele vârful capului.

Surprinsă, cobra nu se retrase.

— Ne temem de asprimea ta, spuse femeia înțeleaptă, dar nădăjduim în blândețea ta. Cea care te venerează este demnă de încrederea ta. Pătrunde-i în spirit și dă-i voie să-i vindece în numele tău pe cei care sunt bolnavi.

Șarpele abia se mai mișca.

— Ia puterea zeiței, Clara! Să-ți pătrundă în inimă!

Pentru a doua oară, soția lui Nefer sărută monstrul care părea aproape supus.

— Comuniunea voastră să fie pecetluită printr-un al treilea și ultim sărut.

Pentru ultima oară, femeia și cobra se atinseră, într-un sărut apăsat.

— Retrage-te repede! porunci femeia înțeleaptă.

Dacă n-ar fi fost atentă, Clara ar fi fost surprinsă de atacul brusc al reptilei. Dar avu grijă să se ferească și nu se alese decât cu un ultim jet de venin.

— Focul secret ți-a fost transmis, îi spuse femeia înțeleaptă.

Încet-încet, cobra se reîntoarse în sanctuarul său.

— Scoate-ți rochia și purifică-te cu roua pietrelor de pe creasta muntelui!

Femeia cea înțeleaptă îi oferi Clarei o rochie albă, care i-ar fi putut servi drept lințoliu, dacă n-ar fi ieșit victorioasă din această încercare.

— Eu plec, iar tu îmi vei continua munca mea. Nu, nu protesta! Viața mi-a fost lungă, foarte lungă. E momentul să se sfârșească. Amintește-ți că plantele se nasc din lacrimile și din sângele zeilor, căpătând astfel puterea de a vindeca. Totul e viu, dar există și suflete rătăcitoare și demoni distrugători, care vor face întotdeauna ca pacea să nu domnească pe acest pământ. Datorită științei tale, nu vei înceta să lupți contra lor. Dumnezeu creează atât ceea ce este sus cât și ceea ce este jos; se va îndrepta către tine într-o adiere luminoasă. Nu este vorba să crezi în el, ci să-l cunoști și să-l provoci.

— De ce refuzi să trăiești mai mult?

— Am împlinit deja o sută zece ani. Chiar dacă spiritul mi-a rămas tânăr, trupul îmi este foarte obosit. Canalele sale s-au întărit și nu mai lasă energia să circule prin ele; nici cel mai bun medicament nu le va reda tinerețea. Ucenicia ta a luat sfârșit și urmează să veghezi cu dragoste asupra satului. Înainte de a pleca, va trebui să-ți încredințez secretul meu de pe urmă. Corpul îmbătrânește și se degradează. Nimeni nu are scăpare. Dar gândirea poate să rămână vie și puternică, dar cu condiția să știi s-o regenerezi. Trece-ți palma pe creasta muntelui și vei culege roua care a dat naștere stelelor. Cu această rouă, zeița cerului spală chipul soarelui, chiar înaintea nașterii sale. Faraonul o bea în fiecare dimineață, în templu, fără să-l știe nimeni, atunci când îi aduce ofrandă lui Maat. Când sufletul îți va fi cuprins de oboseală, urcă pe creastă, venereaz-o pe zeița liniștii și bea din roua de pe pietre. Iată ce vei putea face pentru ca gândirea ta să nu îmbătrânească.

— Mai am atâtea întrebări să vă pun!

— Ți-a sosit clipa, Clara, să-ți poți răspunde singură. În fiecare zi, oamenii te vor căuta să-ți pună întrebări și-ți vor cere să le alini suferințele. Tu ești aceea care vei deveni mama confreriei și toți sătenii vor fi copiii tăi.

Tânăra simți nevoia să protesteze și să refuze uriașa povară care urma să-i apese pe umeri, dar iată că lumina puternică a dimineții o învălui.

Femeia cea înțeleaptă se ridică:

— Hai să coborâm, îi propuse ea. Mergi tu înainte!

Clara o porni pe poteca strâmtă, neștiind prea bine ce are de făcut. Trebuia, oare, să înainteze după propriul ritm sau să meargă încet, pentru a n-o obliga pe femeia centenară să se grăbească?

Nehotărâtă, după primul cot, se uită înapoi.

Femeia înțeleaptă dispăruse.

Clara se întoarse din drum, urcă din nou spre pisc, în căutarea celei care îi dăduse totul, dar n-o mai găsi. Femeia cea înțeleaptă pătrunsese, fără îndoială, într-o peșteră, pentru a-și da duhul, în liniștea din creasta muntelui.

Clara se reculese, cu gândul la clipele minunate petrecute alături de ființa care-i deschisese atâtea căi, pe care, de acum încolo, va trebui să meargă singură, continuând activitatea maestrei ei. Apoi coborî, pas cu pas, către sat, savurându-și ultimele momente de liniște sufletească, înainte de a deveni, la rândul său, femeia înțeleaptă a Locașului Adevărului.

☥ Capitolul 12

Artizanul luase bacul pentru a trece pe malul celălalt și, ca de obicei, nu vorbise cu nimeni, mulțumindu-se doar să salute. La acea oră matinală, țăranii moțăiau încă, așezați pe coșurile lor cu legume proaspete, destinate vânzării în marele târg care se organiza pe mal. Pierzându-se în mulțimea veselă și încântată de a putea sta la taclale și de a face troc, omul din echipa din dreapta se duse la antrepozitul lui Tran-Bel.

Desigur, își trăda confreria și jurământul depus, dar n-avea, oare, și numeroase motive pentru a o face? Mai întâi, lui i s-ar fi cuvenit să fie șef al echipei în locul lui Nefer cel Tăcut; pe urmă,

merita și el din plin să facă avere; în cele din urmă, prins asupra faptelor sale necinstite, singura soluție care-i rămăsese era cea de a colabora. Pe măsură ce venea în contact cu cei care-l plăteau pentru prețioasele sale informații, devenea tot mai lipsit de scrupule. Este adevărat că în Locașul Adevărului învățase multe, devenind dintr-un muncitor obișnuit un artizan de elită, dar el prefera să uite acest lucru și să nu se mai gândească decât la propriul viitor, luându-și toate precauțiile necesare pentru a nu fi descoperit. Fiind suficient de abil și de viclean pentru a reuși, nu se mai îndoia de succesul său.

Purtându-și părul cel negru lipit de creștet, purtând o *perizoma* prea lungă și o cămașă prea largă, Tran-Bel îl primi pe artizan în biroul său, în partea din spate a antrepozitului.

— Am vești bune, spuse el; mobilele noastre de lux se vând foarte bine, iar eu sunt pe cale de a-ți aduna o sumă considerabilă! E bine să te gândești la alte proiecte.

— Așa voi face.

Deodată, chipul micului escroc se crispă:

— Ah… Iată persoana cu care trebuie să tratezi. Te las cu ea… Când terminați, vino la mine în atelier!

Purtând o perucă neagră, bogată, care-i acoperea fruntea foarte îngrijit machiată, Serketa era de nerecunoscut. Îi adresă artizanului un zâmbet victorios.

— Ceva noutăți?

— Mormântul lui Ramses cel Mare e gata pentru funeralii. L-am subestimat pe Nefer: a știut să-și conducă echipa în mod surprinzător, câștigând stima tuturor. Dacă o ține tot așa, va deveni un mare maestru de operă.

— Nu tot atât de mare pe cât ai fi putut fi tu…

— Asta e sigur, dar va ști și el să capete experiența pe care încă n-o are. A dus la bun sfârșit lucrările acestui șantier, astfel încât Locașul Adevărului și-a îndeplinit angajamentele și își poate justifica utilitatea în fața faraonului.

— N-ai reușit să încetinești lucrările!

— Imposibil! Toată echipa era prezentă în mormânt, fiecare avea sarcina lui precisă, iar Nefer era tot timpul acolo, numai ochi și urechi.

— Să sperăm că Merenptah nu-l va aprecia prea mult… Altceva?

Artizanul ezită. Nu trebuia să divulge toate secretele confreriei, decât dacă obținea o răsplată serioasă.

Asemenea unei vipere gata să atace, Serketa simți că omul său se pregătea să-i ascundă ce era mai important.

— Nu te juca cu mine, dragul meu complice, și nu uita că soarta ta e în mâinile mele. Ce-ai descoperit?

— Ce-mi dați în schimb?

— Dacă vei colabora așa cum trebuie, vei deveni un om înstărit, cu o casă, pământ pentru culturi și o cireadă de vaci cu lapte. Vei avea servitori care-ți vor face viața ușoară și, în fiecare zi, vei putea bea din vinurile cele mai de soi.

— Astea nu sunt decât simple promisiuni…

Serketa îi arătă artizanului un mic papirus:

— Ți se pare că acest act de proprietate emis pe numele tău este doar o promisiune?

Bărbatul încercă să-l ia, dar ea nu-l lăsă.

— Stai binișor… Înainte de a deveni proprietarul paradisului tău, va trebui să mai muncești. Te ascult.

Trădătorul nu stătu mult pe gânduri:

— Nefer e în stare să folosească piatra de lumină.

— Despre ce vorbești? întrebă Serketa, cu ochii strălucind.

— Tot ce știu este că piatra provine din Locașul Aurului și că poate, în același timp, să răspândească o lumină puternică și să dea viață oricărui obiect care o atinge. Dar un singur om o poate folosi: cel care a primit o inițiere specială.

Aflarea acestor secrete o făcură și mai curioasă pe Serketa. Așadar, Mehy nu se înșelase: Locașul Adevărului poseda într-adevăr comori extraordinare.

— Unde se află ascunsă această piatră?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Încearcă să afli!

— Va fi foarte greu, imposibil chiar.

— Atunci, uită de paradisul tău!

— Trebuie să înțelegeți că formăm o comunitate și că suntem obligați să respectăm o regulă de viață. Dacă nu, voi fi izgonit din sat și nu veți mai putea avea nicio informație.

Deși enervată, Serketa trebui să admită că artizanul avea dreptate.

— Și eu aș vrea, reluă el, să cunosc acest secret. Dar numai răbdarea și cea mai desăvârșită prudență îmi vor putea permite să-l aflu și să puteți profita de el.

☥

Când Clara trecu de zidurile satului, un ibis mare, cu pene de un alb strălucitor, zbură pe deasupra ei, descriind mai multe cercuri.

O fetiță îi anunță imediat pe săteni. Până și Kenhir, uitând de guta sa, alergă, așa cum îl țineau puterile, s-o întâmpine pe soția maestrului operei.

— Femeia cea înțeleaptă a dispărut în munți, nu-i așa?

— A crezut că e mai bine ca viața ei să ia sfârșit.

— A respectat tradiția… Consultând arhiva, aflăm că și aceea care a precedat-o a hotărât să se lase înghițită de creasta muntelui. Iar tu, Clara, ești de acum încolo noua mamă a satului. Fie să ai puterea de a-l proteja și de a-l vindeca de toate relele care ar încerca să-l năpădească!

Fetița care văzuse prima ibisul ținea în brațe un pisoiaș negru cu alb.

— E bolnav, îi spuse ea Clarei; poți să-l vindeci?

Clara puse mâna pe capul felinei care părea să-și trăiască ultimele clipe. Cuprinsă de o căldură plăcută, începu să toarcă, și asta din ce în ce mai tare, apoi, enervată, își scoase ghearele. Fetița îi dădu drumul.

— Vino aici, răule! strigă ea, încercând să-l prindă.

— Aceea care a plecat ți-a transmis puterile ei, observă Kenhir; cât de norocoși suntem! Ai vrea să locuiești în casa ei?

— Nu, răspunse Clara. Să-i fie oferită celei mai tinere dintre mamele din sat. Voi amenaja în locuința mea atât laboratorul cât și sala de consultație.

— În acest caz, vei putea folosi casa vecină. Această dispoziție e prevăzută în buget, iar tu vei avea nevoie de spațiu. Funcția de „femeie înțeleaptă” e foarte importantă și trebuie să ți se ofere cele mai bune condiții. Și să nu uit… Guta mă face încă să sufăr. M-ai putea consulta mâine, la prima oră?

— După cum arătați, nu pare a fi nimic îngrijorător. Ne vedem mâine-dimineață!

Clara se reîntoarse acasă, sub privirile admirative și puțin speriate ale sătenilor. Fiecare dintre ei înțelesese că noua femeie înțeleaptă își luase deja funcția în primire.

Nefer o aștepta în prag.

O strânse în brațe cu dragoste și ea își puse capul pe umărul lui:

— S-a străduit din răsputeri, în ultimele sale clipe, să-mi transmită știința sa; apoi, ne-a părăsit…

— Nu, Clara; ea va rămâne veșnic prezentă pe creasta muntelui ce străjuiește Locașul Adevărului. Gândul și lumina sa vor trăi prin tine.

— Și dacă nu voi fi în stare?

— Ea este aceea care te-a ales; n-ai încotro!

Ținându-se în brațe, își aminteau de sosirea lor în sat, cu zece ani în urmă, când se temeau să nu fie respinși. Cât de scurt fusese timpul uceniciei și cât de bine era să știe că, urmând sfaturile unor oameni care aveau cele mai înalte responsabilități, era de ajuns pentru a progresa! Dar iată că astăzi Nefer era maestru de operă și șef de echipă, iar Clara, femeie înțeleaptă… Gusturile și preferințele lor nu mai contau. Importante erau numai bunăstarea confreriei și armonia operei. Și mai știau că, pentru a-și păstra puterea de a tămădui, Clara nu va avea copii. Cu mic, cu mare, toți locuitorii satului deveneau fiii și fiicele sale, pe care îi iubea. Acest sacrificiu era imens și nu-l puteau accepta decât datorită dragostei lor.

La poarta principală a satului se iscase o agitație neobișnuită. Se strângeau unii în alții, se îmbrânceau și strigau.

Temându-se să nu se iște o nouă bătaie, Nefer se apropie. Văzându-l pe maestru, sătenii se dădură la o parte, făcându-i loc factorului, Uputy, care fusese gata-gata să moară sufocat.

Nefer îl ridică. Săracul de el, abia mai reușea să respire!

— Am… am vești… O scrisoare cu sigiliul Faraonului.

Maestrul o desfăcu și citi un text scurt, trimis de la palatul din Pi-Ramses. Sătenii se adunaseră în jurul lui.

— Corabia regală și escorta sa au părăsit capitala de câteva zile, anunță el. Faraonul Merenptah se îndreaptă către Teba, pentru a conduce funeraliile lui Ramses cel Mare și, în drum, va onora prin prezența sa Locașul Adevărului.

☥ Capitolul 13

Niciodată satul nu muncise cu atâta înfrigurare. Bărbați și femei măturau, periau și ștergeau praful peste tot, dând Locașului Adevărului un aspect cât mai îngrijit. Erau prezenți și auxiliarii, iar scribul Mormântului angajase câteva femei, plătindu-le bine, ca să facă o mulțime de treburi, printre care pregătirea unor feluri deosebite de mâncare. Preotesele lui Hathor trebuiau să se împodobească pentru a-l primi pe faraon.

Paznicul porții nu știa cum să se miște mai repede în mijlocul acestor oameni harnici ca albinele unui stup. Turcoaza trebuia să coordoneze această vastă operație și nu accepta pauzele făcute pentru a sta la taifas.

Doi artizani din echipa din stânga se plânseseră de dureri la cot, care-i împiedicau să măture, dar balsamul aplicat de Clara le calmase suferința în scurtă vreme, dându-le astfel posibilitatea să participe la treburile comunitare. Însuși Ched Salvatorul, deși nu tocmai entuziast, se supuse disciplinei generale.

Când Turcoaza ajunse în dreptul locuinței lui Paneb, observă că pragul era de o curățenie desăvârșită. Fiind însărcinată, Uabet cea Pură fusese scutită de eforturi mari. Totuși, ea hotărâse să se ocupe singură de toate încăperile casei, în care nu exista niciun fir de praf.

— Unde e soțul tău?

— După cum vezi, și-a terminat partea lui de muncă și s-a dus să înoate în Nil.

— La vremea asta, e foarte periculos!

Uabet era copleșită:

— Am încercat să-l conving… Dar cine va fi vreodată în stare să-l oprească pe Paneb, atunci când ține el morțiș să facă un lucru?

— Faraonul va fi aici azi după-amiază… Trebuie să ne pregătim și să ne îmbrăcăm de sărbătoare! Ce scandal o să iasă, dacă Paneb nu se reîntoarce la vreme!

— I-am atras atenția, dar cred că nici măcar nu m-a auzit.

— Vrei să-l previn pe maestrul operei?

— Cred că ar fi cazul.

☥

Apele Nilului începuseră să crească.

Această creștere se anunța a fi mare, chiar foarte mare, mai ales după datele obținute de specialiști cu ajutorul nilometrelor. Nu putea exista un semn mai bun pentru noul faraon, soțul țării Egiptului și garantul fecundității pământului cultivat.

Fluviul se înroșea și timp de câteva zile, apa nu mai putea fi băută. Curenți puternici o agitau și, în preajma insulițelor, se formau bulboane.

Era perioada în care Paneb avea o mare plăcere să se arunce în valurile tumultuoase, să înoate până la malul de est și înapoi. Nimic nu era pentru el mai distractiv decât capcanele pe care i le întindeau apele care spumegau.

Zelosul nu se temea de capriciile fluviului, căci le presimțea, se strecura în direcția curentului și știa să evite capcanele. Dar acest exercițiu nu era de recomandat unui novice, care n-ar fi avut nicio șansă de supraviețuire.

Când Paneb ajunse la mal, trei tineri de vreo douăzeci de ani, cu priviri dușmănoase, îi căutară pricină.

— Te crezi grozav de puternic, spuse un roșcovan zdravăn.

— N-am nicio treabă cu voi, băieți, așa că lăsați-mă în pace!

— Eu înot mai bine decât tine… Accepți provocarea?

— N-am timp acum.

— Ciudat… Pariasem cu prietenii mei că nu ești decât un laș.

— În ce constă provocarea ta?

— Să traversăm râul dus-întors, cât mai repede posibil. Dacă pierzi, ne dai trei saci de orz; dacă vei câștiga, vei putea pleca liniștit, fără să primești vreo pedeapsă.

— Mi se pare cinstit, aprecie Paneb. Haideți, mă grăbesc!

Surprins de superbul plonjon al ucenicului desenator, roșcovanul se aruncă la rândul său în fluviu, hotărât să-l ajungă din urmă pe adversar. Reușise de zeci de ori să supună curenții și se simțea sigur pe tehnica sa. Obosit cum era, concurentul său nu va reuși să păstreze distanța.

Roșcovanul văzu repede că se înșelase. Paneb înota nebunește, secundă cu secundă, obligându-și urmăritorul să-și asume riscuri neobișnuite. Dacă acesta ar fi încetinit ritmul, ar fi pierdut orice speranță de a câștiga întrecerea.

Cu prețul unui efort care-i sfâșia plămânii, reuși să păstreze contactul. Când Paneb atinse malul estic, roșcovanul speră că se

va odihni câteva clipe, dar colosul făcu o tumbă în apă și porni imediat către celălalt mal.

Renunțarea ar fi fost ca o insultă… În ciuda oboselii și a mușchilor prea încordați, roșcatul reluă cursa, sperând că adversarul său va fi prins în capcanele fluviului. Cu gesturi sacadate, cu răsuflarea scurtă, tânărul rămânea tot mai mult în urmă.

Nu-l zări decât cu coada ochiului, dar intră îndată în panică: un crocodil se repezea spre el!

Roșcatul se întoarse din drum, dar, neputându-l evita, un vârtej îl înghiți în câteva secunde. Animalul se duse la fund, încântat desigur de a fi obținut această pradă ușoară.

Relaxat, Paneb ajunse la mal și se uită înapoi:

— Unde e prietenul vostru? îi întrebă pe cei doi flăcăi, care-l priveau cu ură.

— Tocmai s-a înecat, răspunse cel mai vârstnic dintre ei.

— Bietul de el… Nu-și cunoștea adevăratele posibilități.

— Ba din cauza ta a murit!

— Nu mai spune tâmpenii și mai bine du-te să-i anunți familia.

— Totul s-a întâmplat din cauza ta!

Zelosul încercă să-și păstreze calmul:

— Se pare că Nilul îi duce pe cei care se îneacă direct în regatul lui Osiris… Așadar, bucură-te pentru prietenul tău și lasă-mă în pace!

Cei doi tineri luară fiecare câte un bolovan și-l amenințară pe Paneb.

— O să-ți rupem oasele și o să te aruncăm în fluviu… Vedem noi dacă vei putea înota la fel de repede!

— Dacă mă atacați, voi fi obligat să mă apăr și riscați s-o pățiți.

— Te crezi cel mai tare!

— La o parte din drumul meu!

Cel mai tânăr aruncă piatra cu o asemenea iuțeală, încât Paneb era cât pe ce să fie lovit. Un reflex salvator îl făcu să-și încline capul în ultimul moment, dar îi zgârie tâmpla.

Începu să sângereze:

— Ultimul avertisment, nenorociților: dați-vă imediat la o parte!

Celălalt încercă, la rândul său, să lanseze piatra, dar cu un gest mult prea lent. Paneb îl lovi zdravăn peste obraz.

Năucit, tânărul se prăbuși.

Tovarășul său se aruncă asupra lui Paneb, care-i dădu un cot în piept, apoi un croșeu de dreapta, îi fusese de-ajuns. Cu nasul spart, cel învins căzu în genunchi și leșină.

— Lumea e plină de tâmpiți, hotărî Paneb.

Pe drumul din partea de sus a digului, se apropiau doi oameni.

„Dacă sunt prietenii ăstora, gândi Zelosul, nu va dura mult.”

Erau Nakht cel Puternic și Karo cel Posac, care veneau în fugă, mânioși. Paneb se bătuse deja cu cel dintâi și avusese un schimb de cuvinte cu al doilea.

— Ne-a trimis maestrul de operă, spuse Nakht. Avem ordin să te ducem în sat.

— Tocmai asta și făceam… De ce sunteți îngrijorați?

— Faraonul ne vizitează în această după-amiază și echipele trebuie să fie complete.

Karo îi zări pe cei doi tineri întinși la pământ:

— Dar ce s-a întâmplat aici?

— Cretinii ăștia doi m-au atacat pentru că prietenul lor s-a înecat. Am fost obligat să mă apăr.

— Ai putea avea necazuri mari.

— Nu puteam totuși să-i las să mă facă zob!

— Când se vor dezmetici, vor face o plângere împotriva ta.

— Și voi nu veți pleda în favoarea mea?

— Noi nu eram aici când a avut loc bătaia, obiectă Nakht.

— Până una-alta, trebuie să ne întoarcem în sat, le reaminti Karo. Despre ceartă, vorbim noi mai târziu.

Zelosul nu suporta să fie victima unei nedreptăți. Din fericire, îi mai rămânea o șansă de scăpare.

Îi luă pe cei doi tineri, pe unul pe umărul drept, iar pe celălalt pe umărul stâng. Dubla povară îl apăsa, dar tânărul colos știa că o va putea suporta până la capătul drumului.

— Hai să mergem, le spuse el celor doi artizani. Dacă am înțeles bine, n-avem timp de pierdut.

☥ Capitolul 14

Paneb îi predă pe cei doi tineri paznicilor din primul fort. Unul din ei gemea, iar celălalt era încă fără cunoștință.

— Nu fiți îngrijorați, nu sunt postulanți. Supravegheați-i până mă reîntorc. Vin imediat.

Locașul Adevărului era de o curățenie perfectă, cochet și plin de flori. Casele albe străluceau în toată splendoarea lor, iar sătenii îmbrăcaseră straie de sărbătoare în culori delicate.

Fără a răspunde invitației țâncilor care doreau să se joace cu el, Paneb alergă până la locuința maestrului de operă, unde Negruțu' îi ieși voios înainte. Periată cu grijă, blana neagră a câinelui strălucea.

— Clara, am nevoie de ajutor!

Nefer apăru:

— Tocmai ne îmbrăcam… Faraonul trebuie să sosească.

— Știu, dar e vorba de o urgență. Dacă femeia cea înțeleaptă nu intervine, risc să am necazuri mari.

— Urgența ta n-ar putea aștepta până mâine?

— Nici vorbă! Clara, ar fi bine să iei niște leacuri, pe care le voi căra eu, desigur. Cei doi puști care au nevoie de îngrijire sunt mai degrabă sluțiți.

Unul din ei avea o plagă profundă în dreptul sprâncenei. Clara o cercetă, constatând că osul nu fusese lovit prea grav. Ținând strâns marginile rănii, le cusu cu ață, adăugă două benzi adezive[5] și aplică un pansament impregnat cu miere și grăsime. Pentru a evita sechelele, prescrise un balsam compus din lapte de vacă și făină de orz, care trebuia aplicat pe rană de mai multe ori pe zi, până la vindecarea completă.

Celălalt rănit suferea de o fractură la nas și pierduse mult sânge. Femeia înțeleaptă îl șterse cu bucăți de pânză moale, apoi îi puse un tampon de in înmuiat în miere în fiecare nară și, pentru a-i strânge nasul, îi fixă două atele acoperite cu in. Îi prescrise un regim alimentar care să ajute la grăbirea cicatrizării.

Bucuroși că au fost bine îngrijiți, cei doi flăcăi se îndepărtară fără a mai privi în urmă. Erau siguri că se vor însănătoși și nu doreau câtuși de puțin să-l reîntâlnească pe tânărul colos cu pumni mai tari decât piatra.

— Mulțumesc, Clara. Fără ajutorul tău…

— O mamă poate avea, uneori, copii mai greu de stăpânit, Paneb, iar tu ai putea face parte dintre ei.

---

[5] După studiile făcute asupra mumiilor și textelor medicale, această invenție pare a fi datorată vechilor egipteni.

— Deși le-am atras atenția, s-au comportat ca doi imbecili. Cred că nu eu trebuie să răspund pentru prostia altora!

— Lasă! Hai să ne pregătim! Sper că nu vrei să pierzi sosirea faraonului?

☥

La Teba cea cu o sută de porți era o mare agitație. Flotila regală urma să apară în curând, acostând la debarcaderul principal, iar toți oamenii doreau să asiste la eveniment. Populația se adunase pe maluri, gata să aclame cuplul regal în onoarea căruia urma să aibă loc o mare festivitate, să se bea bere tare și să se consume bucate oferite de palat. Tristețea de a fi pierdut un monarh de importanța lui Ramses cel Mare era înlocuită cu bucuria de a fi guvernați de Merenptah, a cărui prezență la Teba garanta continuitatea puterii și menținerea tradițiilor.

După ce va fi primit de marele preot al lui Amon, cuplul regal va primi omagiul primarului capitalei de Sud și va trece Nilul dincolo, pe malul vestic, unde va fi întâmpinat de autoritățile locale. Apoi, trecând prin Locașul Adevărului, va merge în Valea Regilor, unde va prezida funeraliile lui Ramses.

Comandantul Mehy nu era deloc încântat de acest frumos program; îi venea, mai degrabă, să-și roadă unghiile.

— Merenptah, păstrătorul tradițiilor, este exact cel de care ne temeam, i se adresă el soției sale, Serketa, care nu știa ce colier să aleagă pentru a se împodobi în vederea marelui eveniment.

— Este, cu adevărat, o surpriză, iubitul meu drag?

— Speranțele mele erau totuși altele... Regele ar fi putut fi reprezentat de preotul lui Amon, dar iată că vine el însuși, în carne și oase, ba chiar cu soția și toată Curtea sa! Și s-ar fi putut mulțumi să se întâlnească doar cu o mică parte dintre bătrânii demnitari... Dar cel mai îngrijorător este faptul că va vizita acest sat blestemat, sporind astfel privilegiile artizanilor!

— Nu te mai agita! Mai bine, schimbă-ți cămașa plisată! Cea pe care o porți nu e destul de luxoasă.

— Iei totul prea ușor, Serketa!

— La ce bun să te văicărești? Oricine știe că niciun faraon nu va fi vreodată la înălțimea lui Ramses. Așadar, nu vom avea decât un adversar mult mai puțin puternic, care s-ar putea să fie manipulat cu ușurință.

— Îți trece prin minte vreun plan?

Serketa își luă un ton de femeie răsfățată:

— Tot ce se poate…

— Explică-te!

— Mai întâi, schimbă-ți cămașa! Vreau să fii admirat ca un demnitar elegant și bogat, de care toate femeile sunt pe cale să se îndrăgostească. Dar, atenție, dacă vreuna se apropie de tine, îi scot ochii!

Comandantul Mehy, violent ca de obicei, o apucă atât de tare pe soția sa de încheieturi, încât o durea:

— Explică-te repede!

— Prin informatorul nostru, am aflat că Nefer a devenit maestrul de operă al confreriei. De ce nu i-am distruge reputația? Dacă regele ar primi niște documente prin care patronul artizanilor să pară nedemn de funcția sa, Locașul Adevărului ar fi disprețuit pentru incapacitatea de a-și alege un șef priceput. Merenptah ar putea dori să-l nimicească sau să-l schimbe cu cineva din afara confreriei.

— Cum ar fi prietenul nostru Abry, administratorul malului stâng!

Serketa radia de mulțumire:

— Oare n-a sosit momentul să-i folosim din plin serviciile?

— Dar acum nu mai avem timp să-i pregătim un dosar convingător…

— E gata, dragul meu! Am imitat scrisul mai multor persoane și am creat documente cu aspect oficial, care-l acuză pe Nefer de incompetență, de nesupunere în fața autorităților civile, de o voință excesivă de independență și, mai ales, de practicarea tiranică a puterii… Se vor găsi unul sau doi artizani care să pară a fi de acord. Cu toate astea, provocând demiterea maestrului de operă. Se va isca apoi o perioadă de haos, de care vom profita.

— Acest plan îmi convine de minune.

— Nu ești mulțumit de mine, iubitule?

„Este mai periculoasă decât un scorpion, își spuse Mehy; n-am greșit făcându-mi-o aliată.”

☥

Cu obrajii căzuți și părul ud de sudoare, cu privirea pierdută, Abry îl ascultase, cu atenție, dar și cu îngrijorare, pe comandantul și trezorierul principal al Tebei.

— Planul este pe cât de îndrăzneț, pe atât de riscant, dragul meu Mehy… Nu cred că…

— Ce îndrăzneală, ce risc! Când regele va pune piciorul pe malul stâng, îi vei înmâna acest dosar. Venind din partea ta, documentul nu poate părea decât serios. Merenptah va avea timp să-l cerceteze înainte de a ajunge în Locașul Adevărului și va fi convins de lipsa meritelor lui Nefer. Te va desemna pe tine superior al confreriei, cu misiunea de a face ordine în sat. Vei avea grijă să-i spui că Ramses cel Mare fusese deja alertat în privința privilegiilor insuportabile de care se bucură acești artizani.

— Mă obligați deci să urc în prima linie.

— Pentru a-ți fi cât se poate de bine, Abry! Regele îți va fi recunoscător pentru vigilența ta.

— Aș fi preferat să rămân în umbră și să nu intervin într-un mod atât de direct.

— Dacă acest dosar ar ajunge în mâinile faraonului, anonim desigur, și dacă Merenptah ar ține seama de morala învechită a înțelepților, aceea de a nu lua în considerare bârfele, eforturile ne-ar fi zadarnice. Este, așadar, nevoie de un demers oficial, pe care numai tu poți să-l îndeplinești.

— Este totuși foarte riscant…

— Tu n-ai absolut nimic de pierdut, dar ai totul de câștigat. Puțin curaj, Abry, și Locașul Adevărului va sta la picioarele noastre!

— Eu nu-l cunosc pe faraonul Merenptah… Va refuza, poate, să mă asculte.

— Să refuze să-l asculte pe administratorul principal al malului stâng, cel mai înalt demnitar din regiune? Ai luat-o razna! Dimpotrivă, te va felicita pentru această intervenție benefică.

— Ar fi mai prudent să observăm comportamentul noului monarh și să nu acționăm decât după ce vom gândi foarte bine…

— Îi vei da lui Merenptah acest dosar, Abry, și asta pentru că așa am hotărât eu. Pregătește-te pentru primirea oficială și vezi să nu faci vreo greșeală. Pe curând, credinciosul meu aliat!

Abry dorea să fie un înalt funcționar model și liniștit. Întâlnindu-l pe Mehy, crezuse că destinul îi va permite să iasă de pe un făgaș din care nu putea scăpa de unul singur, și

înțelesese prea târziu că, de fapt, devenea prizonierul unei păsări de pradă foarte de temut, capabilă de a face cât mai mult rău posibil.

Abry se temuse întotdeauna de comandantul Mehy. Când acesta apărea, simțea că se pierde cu firea și nu vedea altă ieșire decât supunerea absolută. Chiar și după plecarea sa, îl urmarea ca o umbră; în situația actuală, Abry se grăbi să consulte documentele pe care i le dăduse comandantul.

Calomnia era strecurată cu o abilitate unică. Vicioase și veninoase, acuzațiile aveau să-l nimicească pe Nefer.

Administratorul principal al malului stâng, deci protectorul Locașului Adevărului, avea el oare dreptul să ruineze astfel cariera unui maestru de operă? Dar această pornire de a fi lipsit de scrupule dispăru pe dată. Dacă nu-și va îndeplini misiunea, Mehy va reacționa cu violență.

Abry trebuia să-și salveze propria carieră. Așadar, hotărî să înmâneze dosarul regelui Merenptah.

☥ Capitolul 15

Cortegiul regal trecu de „cele cinci ziduri” sub privirea atentă a paznicilor răspunzători de paza satului. Nu încape îndoială că faraonul se afla sub protecția gărzii sale personale, dar, cu toate acestea, șeful Sobek le ceruse oamenilor săi cea mai mare vigilență.

Din aria pe care munceau de obicei, nu lipsea niciun auxiliar. Aflându-se în primul rând, fierarul și olarul aveau norocul de a-l vedea de aproape pe noul monarh, cel care avea împovărătoarea sarcină de a-i succeda lui Ramses cel Mare.

Monarhul avea o față ovală, frunte înaltă, urechi mari, nasul lung, subțire și drept, buze groase, purta o perucă rotundă, împodobită cu șarpele regal, cobra de aur menită să-i distrugă dușmanii. Merenptah era îmbrăcat într-o *perizoma* plisată, prinsă cu o centură, a cărei cataramă avea forma unui cap de panteră. La încheieturile mâinilor, brățări de aur.

Alături de regele în vârstă de șaizeci și cinci de ani, se afla regina Iset cea Frumoasă, care purta același nume cu mama suveranului, cea de a doua soție a lui Ramses cel Mare. Îi dăruise faraonului doi fii, unul din ei purtând temutul nume de

Sethi, „bărbatul Zeului Seth”, nume pe care un singur faraon, marele Sethi I, tatăl lui Ramses, îndrăznise să-l accepte.

Foarte elegantă în rochia sa de in de o excepțională finețe, regina își purta cu noblețe cei șaizeci de ani, ținând în mâna dreaptă o cruce cu ansă, simbolul vieții. Cuplul regal era însoțit de vizir și de numeroși reprezentanți ai ierarhiei civile și religioase.

De strajă în fața porții principale a satului, paznicul, bărbierit și parfumat, nu știa cum să-și țină mai corect lancea și bâta.

Vizirul îi dărui regelui un ciudat șorț de aur, care conținea secretul măsurilor și proporțiilor necesare trasării planului unui templu. Iar superioara preoteselor din Luxor prinse la capătul marelui colier de aur al reginei o figurină a zeiței Maat.

— Paznicule, îi spuse regele, îl ai în fața ta pe stăpânul Locașului Adevărului și pe reprezentanta pământeană a legii armoniei. Să se deschidă poarta acestui sat!

Încântat să primească un ordin precis, paznicul se supuse, apoi închise poarta imediat, lăsând afară cortegiul oficial.

Purtând un toiag greu care avea drept mâner un cap de berbec încoronat cu un soare, Nefer cel Tăcut se desprinse din mulțimea de săteni, adunați într-un grup ordonat, pentru a întâmpina cuplul regal. Acesta era simbolul prezenței în comunitate a lui Amon, zeul ascuns. Către el se înălțau rugăciunile și el era primul care primea dorințele exprimate de credincioși.

Inimile celor prezenți, erau cuprinse de teamă, iar chipul sever, aproape dușmănos, al lui Merenptah, făcea ca frica să sporească.

Dominând asistența cu o privire demnă, Paneb se gândea că noul rege nu părea să fie un personaj ușor de convins.

Purtând o perucă din codițe dispuse în raze pornind din vârful capului și susținute de o bandă lată, maestrul de operă era îmbrăcat într-o *perizoma* de ceremonie și, la centiron, avea o eșarfă roșie. Șeful echipei din stânga și scribul Mormântului îi dăduseră în grijă să pregătească un discurs.

— Maiestate, Locașul de veci al lui Ramses cel Mare e gata să-i primească trupul de lumină. Predau în mâinile voastre Locașul Adevărului!

Discursul luase sfârșit. În ciuda solemnității momentului, Paneb zâmbi, fără să se poată abține. „Își merită într-adevăr

numele de Tăcutul, își spuse el, dar, desigur, se înșală; un rege se așteaptă, probabil, la mai multe laude.”

— Dumnezeu a creat cerul, pământul, suflarea vieții, focul, divinitățile, animalele și pe oameni, care nu sunt decât unul dintre elementele creației, și nu încoronarea sa, spuse faraonul. El este sculptorul care s-a modelat pe sine, modelatorul care nu s-a modelat niciodată, singurul care străbate eternitatea. Cel mai curat aur n-ar putea fi comparat cu strălucirea sa. Tot ce este măsurat este cadastrul său, iar codul regal măsoară pietrele și templele sale. Dumnezeu e cel care pune sfoara pe pământ, plasând corect edificiile. Niciunul dintre zidurile înălțate pe acest pământ nu trebuie să fie lipsit de prezența Sa, căci doar El exprimă adevărata putere. Creator al lumilor, Arhitectul divin și-a arătat prezența, transmițând secretul operei sale; aici, în Locașul Adevărului, se învață faptul că nu se poate realiza decât ceea ce Dumnezeu construiește. Nu-i așa, maestre, că astfel trăiește și gândește această confrerie?

— Jur pe numele lui Faraon!

Kenhir începu să tremure. Cuvintele regelui dovedeau faptul că acesta cunoștea în profunzime confreria, dar îl obligau pe Nefer să se angajeze cu toată seriozitatea, riscând cât putea de mult. Dacă monarhul avea să-i adreseze reproșuri clare, îl putea acuza pe maestru de sperjur, condamnându-l la pedeapsa capitala.

— Fie că e vorba de o țară sau de o confrerie, acestea nu pot fi conduse în mod corect decât prin daruri și ofrande, continuă Merenptah. Cu cât ești mai bogat, cu atât trebuie să te dovedești mai generos. Faraonul, căruia zeii i-au hărăzit cele Două Regate pentru a le aduce prosperitate, se îngrijește de bunăstarea fiecăruia dintre supușii săi. Vouă, artizani ai Locașului Adevărului, voi continua să vă procur unelte, hrană, îmbrăcăminte și tot ce vă este necesar pentru a putea desăvârși opera lui Maat, trăind fericiți în satul vostru. Vi se vor aduce, pentru a-mi sărbători încoronarea, nouă mii de pești, nouă mii de pâini, nenumărate bucăți de carne, douăzeci de urcioare mari cu ulei și o sută cu vin.

Paneb simțea nevoia să tragă un chiot de bucurie, dar îngrijorarea îi făcea încă pe oameni să păstreze liniștea. În ciuda veștilor bune, care anunțau supraviețuirea satului, locuitorii se simțeau încă apăsați de o grea amenințare.

— Rolul acestei confrerii, rațiunea sa de a exista, aminti Merenptah, este de a pune în aplicare planul zeilor. Pentru reușită, este nevoie de șefi capabili să conducă și să orienteze. Ei sunt cei care deschid papirusul sigilat, fără a uita să mânuiască bastonul atât de necesar. Un adevărat șef trebuie să știe în primul rând să slujească opera și confreria, să cârmuiască această corabie și să se dovedească mare în funcția sa, ca o fântână bogată în apă rece și binefăcătoare. Cel care i-ar permite unui neștiutor sau unui imbecil să facă o muncă la care nu se pricepe, nu merită să guverneze. Aceeași pedeapsă ar trebui s-o primească și tiranicul șef de echipă, interesat să-și atragă privilegii.

Tensiunea începuse, brusc, să crească.

Fiecare înțelesese că acuzațiile pe care le adusese faraonul se refereau și la Nefer cel Tăcut. Clara își privi soțul, transmițându-i toată iubirea sa, în această situație în care era în pericol de a fi mistuit de focul regal.

— Administratorul principal al malului stâng mi-a înmânat un raport foarte sever în privința ta, Nefer! L-am citit cu atenție și concluzia este clară: ținând seama de greșelile pe care le-ai făcut, trebuie să demisionezi.

— Dacă asta e voința Maiestății voastre… Dar aș putea ști și eu ce mi se reproșează?

— În primul rând, te-ai îmbogățit pe spinarea confreriei.

Kenhir înaintă:

— Maiestate, ca scrib al Mormântului și responsabil al gestiunii Locașului Adevărului, pot aduce dovezi că această acuzație nu are la bază niciun adevăr. Conform legii noastre, Nefer ocupă o locuință care i-a fost dată cu aprobarea vizirului și la care se adaugă o sală de consultații și un laborator, necesare femeii înțelepte, soția sa. Asemenea veneratului scrib al lui Maat, Ramose, maestrul de operă ar fi putut dobândi terenuri pentru culturi, turme și cirezi, în mod legal; dar el s-a consacrat exclusiv muncii sale.

— E nevoie de acte, scrib al Mormântului! După documentele primite, Nefer n-a fost numit de către artizani prin vot unanim; se poartă ca un despot, folosind chiar forța și amenințarea pentru a-și menține tirania.

— Este pe de-a-ntregul fals, Maiestate! se revoltă Paneb. Toți cei de față l-am recunoscut pe Nefer, cu mâna pe inimă, ca

maestru de operă. Singurul care n-a fost de acord cu această hotărâre, a fost el însuși!

— Această afirmație este insuficientă, consideră monarhul. Trebuie ca fiecare sa-și exprime părerea, în deplină libertate, asupra comportamentului maestrului de operă.

Ched Salvatorul luă primul cuvântul, confirmând declarațiile înflăcărate ale lui Paneb, cel care își jurase să le dea o lecție mincinoșilor.

Dar colosul n-a mai avut ocazia să se manifeste, căci niciun artizan sau vreo preoteasă a lui Hathor n-au avut nimic rău de spus despre Nefer cel Tăcut. Până și trădătorul lăudase meritele maestrului, temându-se să nu atragă atenția asupra lui. În cele din urmă, Kenhir afirmă, în concluzie, că toți membrii confreriei știuseră să-l aleagă pe omul cinstit și competent de care aveau nevoie.

Ultima hotărâre îi revenea totuși faraonului și numai lui. Cum l-ar putea acuza pe unul dintre înalții săi funcționari?

— Tatăl meu, Ramses cel Mare, mă prevenise în privința atacurilor perfide care urmau să se abată asupra Locașului Adevărului, declară regele. Presimțea faptul că maestrul de operă va fi calomniat, astfel încât confreria să fie discreditată și apoi desființată. Iată de ce n-am fost surprins de documentul defăimător pe care l-am primit chiar înaintea vizitei mele, dar am dorit să aud părerea voastră, a tuturor, pentru a fi sigur de strânsa legătură care vă unește. Și acum, iată-mă lămurit! Apropie-te, Nefer!

Faraonul îi puse acestuia șorțul de aur:

— Te deleg să ai suveranitatea mea asupra Locașului Adevărului și îți încredințez două sarcini de prim ordin: să-mi construiești Locașul de veci în Valea Regilor și templul pentru milioane de ani, pe malul de vest.

Când regele Merenptah îl îmbrățișă pe Nefer, strigăte de bucurie țâșniră, în sfârșit, din inimile artizanilor.

☥ Capitolul 16

Prezent printre demnitarii rămași în afara satului, Abry, administratorul principal al malului stâng auzi aclamațiile:

primele în onoarea regelui, apoi în cinstea lui Nefer, al cărui nume era scandat de toată lumea.

Înaltul funcționar n-avea nevoie să audă mai mult. Era clar că încercarea sa se soldase cu un eșec total și că maestrul reușise să respingă toate acuzațiile. Confirmându-l în postul său, Merenptah îl dădea în vileag pe Abry și accentua importanța Locașului Adevărului.

Pentru a ajunge la carul său, administratorul îi călcă pe picioare pe câțiva oameni.

— Vă este rău? îl întrebă unul dintre colaboratorii săi.

— Căldura, probabil... Mă duc să mă odihnesc puțin.

— Veniți să vă întindeți puțin la umbră.

— Nu, prefer să mă duc acasă.

— Dacă observă absența dumneavoastră, regele s-ar putea să fie deranjat.

Abry urcă în car fără să răspundă și-i dădu ordin soldatului să pornească.

Mai mulți notabili observară incidentul și se mirară. Numai un motiv tare grav l-ar fi determinat pe administrator să se comporte atât de ciudat.

☥

Nu era nimeni acasă la Abry. Soția sa fusese invitată la palatul regal din Teba, unde erau primite de către regina însăși marile doamne ale provinciei, copiii luau parte la o festivitate organizată pe malul Nilului, iar servitorii erau liberi pentru două zile.

De data aceasta, simțea cum îi fuge pământul de sub picioare.

Un om de treabă i-ar putea aminti, desigur, lui Merenptah că nu era pentru prima dată când Abry încerca să provoace dispariția Locașului Adevărului și că numai datorită indulgenței lui Ramses își păstrase postul. Dar, după ce fusese pe punctul de a face o nedreptate, bazându-se pe falsele informații ale lui Abry, noul faraon nu părea să fie la fel de îndurător ca tatăl său.

Era în pericol de a fi dizgrațiat, de a decădea public, de a fi exilat sau condamnat la moarte... Cu gândul la aceste pedepse, Abry tremura ca varga, simțindu-se totodată cuprins de valuri dureroase de căldură. Sperând să-și revină puțin dacă se va răcori, ieși din casă și se așeză la umbra unui chioșc plin de flori, lângă bazinul cu lotuși albi și albaștri.

Și luă o hotărâre: nu va cădea singur în prăpastie. Vinovat de acest dezastru era comandantul Mehy, manipulator și maestru al intrigilor. Neavând nicio șansă de a ieși din această situație disperată, Abry va spune totul, iar principalul vinovat avea să fie pedepsit o dată cu el. De bună seamă, o consolare de doi bani, dar ultima ocazie de a se face dreptate.

— Abry… sunteți singur?

De parcă l-ar fi înțepat o insectă, administratorul sări în picioare și se întoarse speriat către boschetul de leandru, de unde se auzise glasul femeii.

— Eu sunt, Serketa… Nu trebuie să fim văzuți împreună.

— Desigur, desigur… Liniștiți-vă, nu e nimeni acasă!

Serketa arăta de nerecunoscut. Peruca, machiajul și rochia o făceau să pară cu totul altă femeie.

— Mehy m-a trimis să vă ajut.

— Ah…

— Situația e încurcată, dar el a găsit o modalitate de a rezolva totul.

— Asta e imposibil!

— Nu mai fiți atât de pesimist! Am aici un document care va potoli mânia faraonului.

Neîncrezător, Abry cercetă papirusul adus de Serketa.

Cele citite îl uimiră. El, administratorul principal al malului stâng, declara că încercase să pângărească Locașul Adevărului și să-l calomnieze pe maestrul de operă, pentru că, de multă vreme, ura această instituție care-i scăpa de sub control. Chinuit de remușcări, nu-i mai rămânea decât o soluție: sinuciderea.

Năucit, Abry înțelese o altă realitate, în timp ce Serketa strângea papirusul, făcându-l sul.

— Ai putea jura… că e scrisul meu!

— Nu mi-a fost deloc greu să-l imit și voi adăuga sigiliul dumneavoastră, autentificând astfel acest testament disperat.

— N-am intenția să-mi iau viața și o să vă denunț pe amândoi!

— Uite, dragul meu Abry, de asta mă temeam. De aceea am hotărât să intervin cât mai repede posibil.

Cuprinsă de o mânie care-ți dădea fiori, Serketa îl împinse pe administrator cu violență, făcându-l să cadă în bazinul cu lotuși.

Prost înotător, împiedicându-se în hainele-i de sărbătoare, sufocat de apa pe care o înghițea, Abry nu mai putea opune

nicio rezistență, astfel încât Serketa îi ținu capul sub apă, așteptând până nu mai dădu din mâini și din picioare.

Recăpătându-și calmul, puse pe biroul demnitarului testamentul care dovedea că acesta nu avusese altă scăpare decât cea de a se fi pedepsit el însuși, pentru crima sa de lezmajestate.

Pentru a se transporta materialul funerar al lui Ramses cel Mare, fusese nevoie de o sută de soldați, optzeci de purtători de ofrande veniți din templele vecine, patruzeci de marinari și două sute de demnitari, fără a mai pune la socoteală cele două echipe din Locașul Adevărului și preotesele lui Hathor.

Având rolul de preoți, artizanii îmbrăcaseră veșminte noi din in și purtau sandale din papirus. Urmând regula confreriei, în ajunul funeraliilor se abținuseră de la relațiile sexuale și consumaseră alimente rafinate.

Cel mai mândru era Ipuy Iscoditorul. Tocmai terminase decorarea mormântului, cea mai mare parte a desenelor fiind consacrate activităților zilnice, cum ar fi pescuitul sau spălatul rufelor. Acum, fusese ales ca purtător de evantai în dreapta faraonului și era îmbrăcat cu o robă înstelată, de „preot al învierii”, având ca sarcină să deschidă gura, ochii și urechile mumiei, pentru a o transforma în suportul regenerării de fiecare zi, în interiorul secret al Locașului de veci.

Cărând un pat mare, din lemn aurit, Paneb se minuna în fața comorilor ce-l însoțeau pe defunctul faraon în călătoria sa către lumea cealaltă: statui de aur ale divinităților, casete cu metale prețioase, parfumuri, unguente, stofe și alimente uscate, sceptre, coroane, capele și naosuri de diferite mărimi, bărci, oglinzi, mese de ofrandă, arcuri, bastoane, papirusuri, care din piese detașate și câte alte minunății! Era lumea lui Ramses, care ar putea fi asociată astfel cu transmutarea sufletului regal.

Obiectele au fost lăsate pe pământ la intrarea în mormântul iluminat cu o sută de torțe. Artizanii, singurii care primiseră permisiunea să intre, urmau să le așeze la locul lor, în sălile și capelele acestui ultim locaș al lui Ramses.

Se lăsase o liniște desăvârșită. Merenptah făcu semn să se înceapă riturile de înviere asupra mumiei, pe care maestrul de operă, șeful echipei din stânga și cioplitorii în piatră o instalară în sarcofag. Nefer conduse delicata manevră de așezare a lespezii de piatră care sigila destinul postum al Fiului Luminii.

Merenptah le porunci artizanilor să părăsească mormântul, cu excepția lui Nefer. Regele se îndreptă către capătul sanctuarului, dincolo de sala sarcofagului, și constată că opera, ale cărei detalii fuseseră minuțios studiate, se termina în rocă brută.

— Dincolo de ceea ce pot concepe oamenii, spuse faraonul, se află necunoscutul, matricea din care ne-am născut și în care ne vom reîntoarce, dacă am dus o existență cinstită. Maestre, ai însuflețit sarcofagul cu piatra de lumină?

— ”Stăpânul vieții” a devenit el însuși o piatră de lumină, care va păstra intactă ființa lui Ramses, în vecii vecilor.

Merenptah se gândi la credinciosul Ameni, secretarul defunctului faraon. Mult prea bătrânul scrib se retrăsese la Karnak pentru a scrie povestea vieții lui Ramses care, odată răspândită în toate țările unde oamenii știau să citească, avea să contribuie la gloria sa.

Regele puse o lampă la căpătâiul sarcofagului. Împrăștiind o lumină blândă, ea îi permitea sufletului-pasăre să se hrănească înainte de a trece de proba de noapte, luându-și apoi zborul spre soare.

Când flacăra țâșni, un nimb luminos înconjură capul sarcofagului. Pe măsură ce Nefer stingea celelalte lămpi, piatra „stăpânului vieții” le aduna energia, pentru a deveni ea însăși un focar din ce în ce mai puternic.

Când cei doi bărbați ieșiră din mormânt, sarcofagul răspândea propria lumină în sanctuarul în care întunericul nu mai era ostil, ci fecund.

Maestrul de operă închise ușa Locașului de veci, în care, departe de privirea oamenilor, textele hieroglifice și scenele rituale trăiau prin ele însele, permițându-i lui Ramses să-și continue domnia, în lumea invizibilă, asupra țării și poporului său, căruia, de acum înainte, îi va arăta drumul spre stele.

În cele din urmă, Nefer pecetlui necropola cu un sigiliu reprezentând nouă șacali deasupra unor dușmani legați și decapitați. Datorită prezenței lui Anubis, nicio forță malefică n-ar putea trece de ușa închisă.

— Trebuie să știi că nu m-am îndoit niciodată de tine, de cinstea și de priceperea ta, îi mărturisi Merenptah maestrului de operă. Te-am pus la grea încercare, pentru ca toată confreria să judece și să considere că ești demn să porți șorțul de aur.

☥ Capitolul 17

Înfuriat la culme, șeful Sobek își găsea cu greu cuvintele:

— Kenhir, ați auzit ce-a spus regele? Abry, administratorul principal al malului stâng, este cel care a încercat să distrugă reputația maestrului nostru de operă! Cred că nu mai am nevoie de alte dovezi. El este mizerabilul care caută să ne facă rău de atâția ani.

Scribul Mormântului parcă încremenise:

— Cum e posibil ca un înalt funcționar să se poarte atât de mârșav? El, care avea rolul de a proteja Locașul Adevărului, n-a plănuit decât să-l distrugă!

— Faceți o plângere oficială.

— Nu crezi că intervenția regelui va fi destul de categorică? Abry va fi acuzat de minciună, de fals în acte publice și, probabil, de lezmajestate, pentru că a încercat să abuzeze de faraon. Abry nu mai poate avea nicio speranță să-și păstreze postul și, pe deasupra, mai riscă și o condamnare severă.

— Aș vrea să profit de situația creată pentru a face lumină asupra misterului care mă bântuie de atâta vreme: el este asasinul paznicului, subalternul meu, sau mai avea vreun complice? Dacă intervenim în procedură, l-aș putea interoga, făcându-l să mărturisească.

— Știam că-mi vei spune asta... Plângerea a fost depusă deja.

— Ar trebui să mă autorizați să anchetez în numele Locașului Adevărului, în afara teritoriului său.

— Cererea ta a și fost trimisă vizirului.

Sobek înțelese de ce Kenhir, în ciuda caracterului său dificil de suportat, fusese numit scrib al Mormântului. Pentru el, ca și pentru șefii de echipă, nu exista nimic mai important decât satul.

Din cauza prezenței regelui, Sobek nu-și putea părăsi postul pentru a-l chestiona pe Abry, deși murea de nerăbdare s-o facă. Speriat și descumpănit, acest bandit ar vorbi, era sigur!

— Sper că nu conduce vreo rețea ostilă Locașului Adevărului, spuse Kenhir.

— Din nefericire, sunt convins, obiectă paznicul. Nu sunt deloc sigur că amenințarea care plutea deasupra noastră a dispărut.

Sosirea factorului Uputy, enervat la culme, întrerupse convorbirea dintre cei doi:

— Vă aduc o veste îngrozitoare: Abry s-a sinucis, la el acasă, în lipsa familiei sale și a servitorilor!

— Cine poate ști că e vorba de o sinucidere? întrebă Sobek.

— Abry a lăsat scris, explicând și motivele pentru care a făcut-o. Mărturisește că l-a mințit pe rege și că, de aceea, s-a temut de o pedeapsă grea, chiar de condamnarea la moarte. Neputându-și suporta decăderea, a preferat să dispară, cerând iertare pentru greșelile făcute.

☥

Cuplul regal era găzduit în micul palat înălțat pentru Ramses cel Mare în interiorul Locașului Adevărului; tocmai celebra ritualurile dimineții în capela învecinată. În același timp, în toate templele din Egipt, de la cel mai modest la cel mai măreț, imaginea faraonului prindea viață ca prin farmec, pentru a spune aceleași cuvinte și pentru a face aceleași gesturi. Cei care efectuau celebrarea nu puteau oficia decât în numele faraonului, creat de divinități pentru a menține prezența lui Maat pe pământ.

Apoi, Merenptah și Nefer s-au dus la Casa Vieții, situată alături de templul principal al satului. Acolo îi aștepta Kenhir cu cheile bibliotecii sacre în care se aflau „puterile luminii”, arhivele confreriei, compuse din ritualuri și lucrări scrise de Thot, zeul cunoașterii, și de Sia zeul înțelepciunii. După cum era scris, datorită lor Osiris putea să renască, iar știința învierii să fie transmisă oamenilor.

Mai de preț decât toate, erau o carte din aur bătut și o alta din argint, ce păstrau decretele de fondare a confreriei și a templului său. La acestea, se adăugau textele absolut necesare, cum ar fi: *Cartea sărbătorilor și a orelor rituale, Cartea protejării corăbiei sacre, Cartea ofrandelor și a inventarului obiectelor rituale, Cartea astrelor, Cartea de tămăduire de deochi, Cartea de ieșire la lumină, Cartea magiei strălucitoare*, precum și manualele pentru decorarea simbolică a sanctuarelor și a mormintelor.

Dar cu totul alt document dorea să vadă monarhul.

— Arată-mi planul locurilor de veci din Valea Regilor, îi ordonă el lui Kenhir.

Fiind până în prezent singurul deținător al acestui secret inestimabil, pe care i-l încredințase predecesorul său, Ramose, scribul Mormântului îl dezvălui regelui și maestrului de operă. Papirusul fusese clasat sub un titlu fals, în categoria vechilor arhive.

Scribul îl întinse pe o masă joasă, lăsând să apară planurile mormintelor din Valea Regilor și din cea a Reginelor, precum și amplasarea lor. Maeștrii de operă puteau, unul după altul, să sape într-un loc neumblat și să nu se atingă, din greșeală, de un vechi cavou.

— În privința templului meu pentru milioane de ani, decretă monarhul, îl veți construi acolo unde ajung pământurile cultivate, la nord-vest de cel al lui Amenhotep al III-lea și la sud de Ramesseum. Ce propuneți pentru Locașul meu de veci?

Nefer se gândi mult, studiind planul pe care se aflau numeroase indicații tehnice:

— Trebuie să ținem seama de calitatea stâncii și de orientările dorite până acum de către faraoni, pentru a crea o adevărată armonie… De aceea, eu propun acest amplasament, la vest de mormântul tatălui vostru, Ramses cel Mare, și exact deasupra lui, în coasta muntelui.

— Excelentă alegere, maestre de operă! Dar nu uita că vei încerca să creezi Marea Operă și că nu-ți este permis să dai greș!

☥

Distracțiile preferate ale sătenilor erau dansul și muzica. Fiecare dintre ei cânta mai mult sau mai puțin bine la flaut, la harfa portativă, la tamburină, luată și țiteră, plăcându-le să muncească acompaniați de o melodie, lucru care era absolut necesară la sărbători și banchete.

Și pentru că se cuvenea să serbeze cu demnitate atât încoronarea lui Merenptah cât și cea a maestrului de operă Nefer, orchestrele cântau din toată inima, satul devenind o adevărată sală de concert. Bărbații se dovedeau mai puțin talentați decât femeile, preotesele lui Hathor fiind depozitarele muzicii sacre, a cărei cunoaștere făcea parte din inițiere. Cel mai bun ansamblu era format dintr-o harfistă, o flautistă și o maestră a tamburinei, ale cărui ritmuri îi încântau pe toți, de la mic la mare. Până și Kenhir cel Morocănos se simțea uneori

tentat de dorința de a dansa, pornire la care, desigur, demnitatea sa îi interzicea să o urmeze.

Paneb renunță să mai asculte mica orchestră, când auzi o melodie senzuală.

Glasul celei care stăpânea sunetele lirei, era dulce ca briza înserării. Părul lung și negru îi ajungea până la umeri, ascunzându-i în mare parte fața, cu ochii fardați cu negru și verde. Purta o centură de perle care alternau cu capete de leopard din aur, iar la glezne, brățări de forma ghearelor unor păsări de pradă. Avea o rochie scurtă și transparentă.

Ciupea cu îndemânare cele opt corzi ale instrumentului său, fixate cu agrafe de aramă de cutia de rezonanță, scobită și plată, susținută de două brațe inegale ca lungime, trecea de la pizzicato la tremolo, fără vreun efort vizibil, strângându-și lira la piept pentru a-i opri vibrațiile, atunci când trecea la pianissimo, pentru a exprima nuanțele cu cât mai multă finețe.

Pe măsură ce Paneb se apropia, muziciana se retrăgea pas cu pas, fără a înceta să cânte, și-l atrase într-un ungher întunecat.

Se opri, iar el veni, îndrăzneț, s-o atingă. Abia atunci o recunoscu:

— Turcoaza!

— Oare când vei ajunge să-i fii credincios soției tale, Paneb?

— Nu i-am promis niciodată și nici ea nu mi-a cerut-o.

— Măcar înțelegi de ce am cântat această melodie?

O sărută pe gât, cu pasiune:

— Pentru a mă atrage. Și ai reușit!

— Cânt pentru a îndepărta pericolul și tot ce-i rău. Intervenția faraonului nu va fi de ajuns pentru a le scoate din sat. Iar tu, Paneb, ești destul de nebun pentru a nu-ți fi teamă de ei și pentru a-i înfrunta asumându-ți toate riscurile. De aceea, eu cânt această melodie pe care o învață preotesele lui Hathor, cu scopul de a risipi undele răufăcătoare, iar pe tine te învălui cu vraja mea.

— Mă vei uimi întotdeauna!

— Credeai că mă cunoști chiar atât de bine?

— Nu, desigur! Dar știu totuși să cânt folosindu-ți trupul ca pe o liră…

Cu o delicatețe neașteptată, Paneb așeză instrumentul pe pământ.

— Mi-am dat seama, cu certitudine, de ceva ce te privește, afirmă el, cu gravitate.

— De ce anume?

— De faptul că rochia pe care o porți nu-ți este deloc de folos.

Când o dezbrăcă, Turcoaza nu rezistă. Se lăsă luată în brațe și dusă acasă, unde lăsară liber glasul dorinței, cântând la unison.

☥ Capitolul 18

— Stăpâna mea nu primește pe nimeni, spuse portarul reședinței defunctului Abry.

— Sunt șeful Sobek, responsabil cu paza Locașului Adevărului, iar vizita mea are un caracter oficial.

— În acest caz, mă duc s-o anunț că sunteți aici.

După ce obținuse acordul scribului Mormântului și verificase dacă protecția regelui era asigurată, Sobek considerase că este nevoie să stea de vorbă, cât mai repede, cu văduva.

Femeia înaltă și brună îl primi pe nubian sub un palmier, în grădină. Parcă i se scursese viața din ea și părea a fi în pragul unei depresii.

— Paznicii m-au interogat deja, zise ea cu o voce stinsă. Nu eram acasă când s-a petrecut drama și, prin urmare, nu vă pot spune nimic. Tot ceea ce știu este că niște colegi ai defunctului meu soț l-au văzut părăsind în grabă cortegiul oficial, atunci când aclamațiile au început să se audă din interiorul satului. De ce… de ce să-și fi luat Abry viața?

— A încercat să obțină destituirea maestrului de operă al confreriei și a dat greș.

— Ce-l făcea, oare, să fie atât de pornit contra Locașului Adevărului? M-a lăsat singură, singură, cu o fată de crescut, dar și cu rușinea… Rușinea asta, atât de greu de îndurat… Nu meritam o asemenea nenorocire!

— Dați-mi voie să vă pun o întrebare foarte directă: cunoscându-l pe soțul dumneavoastră mai bine decât oricine, l-ați fi crezut în stare să se sinucidă?

Femeia cea brună și înaltă părea să fie șocată:

— Cu toată agitația asta, nici măcar nu mi-am pus această întrebare… Dar, desigur, aveți o mie de motive pentru a ridica această problemă! Nu, Abry nu era omul care să-și ia viața. Se

iubea prea mult pe sine însuși; n-ar fi avut niciodată curajul s-o facă!

Deodată, se trezi la realitate:

— Și totuși a murit… Și a lăsat o scrisoare prin care își explică gestul făcut.

Sobek preferă să schimbe subiectul:

— În ultima vreme, soțul dumneavoastră a primit vizite ce-ar putea fi considerate… dubioase?

— Bineînțeles că nu. Primea toate notabilitățile tebane, după cum i-o impunea funcția, bunăoară pe primar, înalți funcționari, scribi principali… Cel pe care eu îl detest cel mai mult este acest proaspăt îmbogățit, comandantul Mehy, dar nu se vedeau decât foarte rar. La urma urmelor, îi detest pe toți, pe Abry în primul rând! Și asta din cauza mișeliei și lenei lui, care-l făceau să nu poată avansa ierarhic. Ar fi trebuit să obțină o promovare la Pi-Ramses și, astfel, să ne introducă la Curte. Dar el n-avea în gând decât Teba…

— V-a vorbit despre dosarul pe care intenționa să-l înmâneze faraonului?

— Abry nu-mi vorbea niciodată despre munca lui. Ce rușine, vai, ce rușine… Să sfârșești astfel…

Văduva izbucni în hohote de plâns, iar Sobek se retrase.

Această scurtă conversație îl tulbură. Dacă sinuciderea lui Abry nu era decât o abilă înscenare, ce asasin ar fi putut fi atât de ticălos, încât să-l atragă într-o capcană diabolică? Administratorul defunct se dovedise a fi un caracter slab, influențabil, incapabil de fapte extreme. El era cel care pusese la punct un dosar mincinos, riscând, în caz de eșec, cât se putea de mult?

Sobek nu avea nicio dovadă concretă, dar instinctul său îl făcea să bănuiască un complot pus la cale de altcineva, Abry fiind doar un instrument.

Dacă paznicul nubian nu se înșela, se anunțau zile negre; nici măcar sprijinul lui Merenptah nu va fi de ajuns pentru ca Locașul Adevărului să fie salvat.

Dar cum să afle cele întâmplate acum, când pista fusese îndepărtată în mod brutal de moartea lui Abry?

☥

Taurul care, cu coarnele înainte, se repezea asupra congenerului său, avea botul negru și părul de culoare închisă.

Celălalt nu se întorsese destul de repede și, lovit cu coarnele în burtă, își clătina capul înainte, cu picioarele din spate ridicate, într-o atitudine de neputință și disperare.

Această scenă tragică era urmată de una ilară și înfățișa un cârd de gâște cu capetele albe sau cenușii, cu ciocul ascuțit, mergând toate în aceeași direcție, în afară de una, care, neascultătoare, se uita, brusc, înapoi, atrăgând astfel privirile.

Cât despre grație, aceasta era exprimată prin desenul aerian al unei gazele cu coarne albăstrui, cu ochi negri, cu corpul gri-roz și cu labele de o delicatețe infinită.

Astfel se prezentau primele trei picturi ale lui Paneb, pe trei bucăți mari de calcar de primă calitate. Ched Salvatorul le cerceta, rând pe rând, de mai mult de un sfert de oră, fără ca ucenicul să presimtă care va fi verdictul.

Deodată, maestrul deschise ușa atelierului.

Cu o atitudine de noblețe și cu o privire maiestuoasă, un motan negru cu alb îl măsura.

— Privește bine felina asta, Paneb, observ-o cu mai multă atenție decât altădată. Când o vei picta pe peretele vreunui mormânt, nu va mai fi doar o simplă pisică, ci întruchiparea luminii ce-și trimite razele sub formă de cuțite, pentru a-l sfâșia pe dragonul Apophis, geniul cel rău care face să sece fluxul vieții.

— Asta înseamnă că… mă credeți în stare să pictez?

— Hai să ieșim afară și să privim cerul!

În înaltul cerului, dansau un stol de rândunele.

— Sufletul regilor se poate incarna în această pasăre. Când vei picta o rândunică sus, pe acoperișul unei capele, aceasta va simboliza triumful luminii. Dar nu vei putea realiza nimic bun fără tehnica așezării în carouri.

Paneb îl urmă pe Ched Salvatorul, care-l conduse la un mormânt din necropola din Vest, unde lucrau Gau cel Exact și Pai Pâinică-Bună.

— Care-i părerea ta despre calitatea zidului, Paneb? întrebă Ched.

Paneb se asigură că fusese corect îndreptat cu mortar care conținea lămâie și paie tocate, apoi acoperit cu un strat de ipsos, așa încât găurile să fie astupate. După aceea, fuseseră aplicate cu grijă două straturi de tencuială de doi milimetri, cel

de-al doilea de o calitate excelentă, pentru a servi drept suport picturii.

— Peretele ăsta îmi convine, aprecie Paneb.

— Te înșeli, afirmă Ched. Arătați-i! le ordonă el lui Pai și lui Gau.

Pai Pâinică-Bună urcă pe o scară. Ținea unul din capetele unei frânghii fine înmuiate în cerneală roșie, iar Gau, pe celălalt. Frânghia fu întinsă bine de-a lungul peretelui; apoi Gau îi dădu, brusc, drumul, făcând-o să lovească zidul și imprimând pe el o linie foarte dreaptă. Cei doi desenatori repetară acest procedeu de mai multe ori, obținând o mulțime de pătrate.

— Această grilă trebuie făcută înainte de a începe orice desen sau pictură, astfel încât fiecare figură să respecte un sistem de proporții, lămuri Ched. Pentru o persoană desenată stând în picioare, va fi nevoie de trei rânduri de pătrate între păr și baza gâtului, zece de la gât la genunchi, șase de la genunchi la tălpi, în total nouăsprezece. Pentru o persoană care stă pe scaun, cincisprezece pătrate.

Gau cel Exact îi arătă lui Paneb multe alte jocuri de proporții în funcție de subiect, insistând asupra unui principiu general: grilă strânsă pentru desene de dimensiuni mici și largă pentru cele mari.

— Desenezi în funcție de perete, îl sfătui Ched, dar nu te încurca în calcule. Mâna ta e aceea care trebuie să învețe proporțiile, fără nicio rigiditate, căci doar ea posedă libertatea creației. Într-o bună zi, dacă vei deveni un pictor adevărat, nici nu vei mai avea nevoie de grilă. Dar până atunci, încearcă să pictezi un trup de femeie, fără să strici peretele.

Să suprapui straturi de grosime variabilă cere o mare îndemânare, dar Paneb obținu, cu multă răbdare, o subtilă textură de roșu și de alb, care exprima un ten delicat, și adăugă un alb aproape transparent pentru a reda țesătura unei rochii ușoare. Apoi își acoperi pictura cu un lac pe bază de rășină de salcâm, pentru a păstra strălucirea culorilor.

Pai și Gau rămăseseră muți de admirație, dar Ched Salvatorul părea indiferent.

— În colțul stâng de sus, ordonă el, fă un șoim care tocmai își ia zborul.

Exercițiul se anunța deosebit de greu dar, în mâna colosului, penelurile deveneau instrumente de mare precizie. Folosind

câte o perie pentru fiecare culoare, dădu viață unei păsări de pradă care părea aievea, încât credeai că se află într-un loc strâmt în mica încăpere, prea joasă.

— Nu trebuie să pictezi natura, observă Ched, ci lumea de dincolo de realitate, viața ascunsă și supranaturală. Mormântul este un loc de veci, în care țăranii fac gesturi perfecte, fără să pară obosiți; acolo nimic nu se ofilește, corăbii fragile din papirus plutesc, fără a fi în pericol, pe canalele liniștite, iar cuplul preafericiților rămâne veșnic tânăr… Trebuie să recreezi un univers de lumină, neumbrit de preocupările personale. Fiecare dintre picturi trebuie să scoată la iveală un anume aspect din misterul vieții. Dacă nu, ele vor fi inutile!

Cu cerneală neagră, Ched Salvatorul corectă una din ghearele șoimului, care i se păruse neclară. Și Paneb, a cărui inimă începea să se înfierbânte, înțelese că nu era încă decât un începător. Ochiul maestrului observase amănuntul care oprea pasărea să-și ia zborul cu adevărat.

— Mai este încă mult de muncă în acest mormânt, aprecie Ched. Dar nu sunt sigur că ai ajuns să ai priceperea necesară.

Sângele lui Paneb fierbea:

— Oricare ar fi tehnicile pe care trebuie să le învăț, le voi învăța!

— Nu asta e problema.

— Atunci, ce trebuie să fac?

— Să răspunzi la următoarea întrebare: accepți să-mi devii asistent?

☥ Capitolul 19

La Teba, cu ocazia sărbătorilor prilejuite de încoronare, vizirul era autorizat de rege să ofere decorații celor care își serviseră bine țara în timpul domniei precedente, și acum demnitarul profita pentru a face mutări și nominalizări.

Deși nu frecventa încă persoanele influente de la Curtea lui Merenptah, Mehy nu era prea îngrijorat în privința viitoarei sale situații. Aflase că oamenii vizirului făceau o anchetă despre el întrebându-i pe ofițerii superiori, în rândul cărora comandantul se bucura de o mare popularitate; deci, nu vor putea culege decât dovezi pozitive, care vor duce, desigur, la o promovare în

ierarhia militară. Cât despre activitatea lui Mehy ca trezorier principal al Tebei, aceasta nu prezenta nicio hibă. Datorită lui, orașul și provincia prosperaseră.

Ținând seama de faptul că bătrânul general-șef al forțelor tebane urma să iasă la pensie, Mehy putea spera să obțină acest post, care în mod sigur nu putea fi acordat decât unui scrib bun cunoscător al felului în care funcționează armata.

Demnitarii, puțini la număr, dornici de a fi pe placul noii puteri, nu aveau decât două preocupări: să afle dacă primarul Tebei va fi înlocuit și cine va fi numit administrator principal pe malul stâng, în locul lui Abry.

Când vizirul apăru în sala consiliului, pariurile erau în toi. Era clar că noul faraon își va exercita influența în regiunea tebană, impunându-și oamenii devotați veniți din Nord, și că ambițiile locale vor avea de suferit. Cetatea zeului Amon va cunoaște schimbări profunde, care-i vor face pe toți să strângă din dinți și să formeze o opoziție, mai mult sau mai puțin ferventă, hrănită cu ura celor dezamăgiți.

Vizirul începu să înmâneze decorațiile, care variau de la colierul de aur la simple inele. Apoi, îl chemă pe comandantul Mehy, care se prosternă în fața lui.

— Mehy, sunteți numit general-șef al trupelor tebane. Veți veghea asupra bunăstării trupelor, asupra calității materialului și vă veți duce în mod regulat la Pi-Ramses, pentru a da regelui un raport amănunțit.

Să stea, din când în când, în capitală și să se apropie de putere… Mehy era în culmea fericirii. Jură să-și îndeplinească îndatoririle și se retrase printre înalții funcționari, care îi adresară zâmbete prietenoase. Faraonul fiind șeful suprem al armatei, iar vizirul, brațul său drept, titlul pompos de „general” îi masca puținul de importanță reală. Mehy ieșea din sfera de influență pentru a deveni un demnitar bine plătit, dar și leneș.

În sfârșit, se deschise și dosarul primăriei din Teba, moment în care curtenii rămaseră cu gura căscată în fața hotărârilor executivului: primarul rămânea pe post, la fel și consilierii săi; se adăuga un nou trezorier principal, un scrib teban cu practici conservatoare.

Mehy aprecie abilitatea politică a lui Merenptah. Evitând răsturnarea de care toți se temeau, își atrăgea simpatia bogatei regiuni tebane, în care oamenii nu aveau de ce să se teamă de

vreo revoltă. Cu alte cuvinte, era destul de preocupat de problemele create în Nord, pentru a nu-și crea altele în Sud.

Nu mai rămânea decât să se acorde postul de administrator principal al malului stâng, fapt considerat deosebit de delicat după tragica dispariție a titularului său.

— Să vină generalul Mehy, spuse vizirul, cu o voce calmă.

Asistența fu cuprinsă de mirare, stârnindu-se murmure. Până și Mehy ezită o clipă, crezând că n-a auzit bine. Dar privirile îndreptate spre el îl făcură să se prezinte dinaintea primului-ministru al Egiptului. Acesta îi încredință, într-adevăr, funcția defunctului Abry, iar generalul abia promovat n-avu altă soluție decât să accepte.

Vizirul îi acordase lui Mehy privilegiul unei convorbiri private în grădina palatului, la umbra sicomorilor.

— Vă așteptați, bănuiesc, să fiți numit general, dar ați fost surprins să vă auziți numele când vi s-a atribuit postul de administrator principal al malului stâng, nu-i așa?

— Sunt două sarcini grele și credeam că vor fi împărțite.

— Regele și cu mine gândim altfel, având în vedere evenimentele care tocmai au avut loc. Abry era un adversar declarat al Locașului Adevărului și a încercat să-l manipuleze pe suveran, procurându-i acuzații false și falsificând documentele. Această comportare se datorează unei nebunii a lui sau unui complot, ale cărui ramificații nu le cunoaștem. Ne este încă imposibil să răspundem la această întrebare, dar trebuie să ne gândim la ce este mai rău și să ne luăm precauțiile necesare. În timpul ultimilor ani de domnie ai lui Ramses, ați știut să reorganizați trupele tebane; pentru aceasta, atât ofițerii cât și soldații vă sunt recunoscători. Autoritatea nu vă poate fi pusă în discuție și, prin urmare, veți putea asigura securitatea regiunii, urmând indicațiile primite din capitală.

— Iertați-mi curiozitatea, dar vă temeți cumva de unele tulburări în Teba?

— Nu în Teba, dar libienii și asiaticii rămân potențiali agresori. Chiar și triburile nubiene ale Marelui Sud simt, uneori, trezindu-li-se instinctele războinice. Iată de ce Teba trebuie să rămână o zonă de stabilitate și de pace, acestea putând fi amenințate de instigatori ca Abry. Bogățiile de pe malul stâng sunt imense... Câte comori există în mormintele regale și în templele pentru milioane de ani! Dacă niște răufăcători ar pune la cale furtul lor,

cu ajutorul înalților funcționari corupți, și dacă abominabilul lor plan ar reuși, oare ce s-ar alege de Egipt? Aveți rolul de a veghea asupra bogățiilor de pe malul vestic al Tebei, Mehy, și, în același timp, veți dispune de puterea administrativă și de forța armată pentru a reuși. Noi credem că este o misiune de primă importanță. Și trebuie să știți că vă vom supraveghea cu cea mai mare atenție.

— Voi încerca să fac dovada că sunt demn de încrederea acordată.

— Nu va fi de ajuns să încerci: noi pretindem ca malul stâng să fie apărat de orice atac, indiferent de unde ar veni. Mă fac bine înțeles?

— Puteți conta pe mine!

— La cea mai mică bănuială, la cea mai mică alertă, veți preveni pe dată capitala. Cazul Abry nu trebuie să se repete.

În timp ce vizirul se îndepărta, generalul Mehy se simți puțin tulburat de capriciile destinului și-i veni chiar să râdă. El, principalul adversar al Locașului Adevărului, avea sarcina să-l protejeze, mai bine decât oricine!

Pe de o parte reușise să culeagă rodul unei munci de lungă durată, obținând tot mai multă putere, iar pe de alta, se vedea obligat să nu mai facă decât ce i se spune, incapabil să atace în forță bastionul pe care și-l dorea atât de mult. Era, oare, bine să renunțe la planurile sale mărețe, mulțumindu-se să devină un notabil teban cu ambiții limitate?

Complicea lui Serketa nu i-ar ierta-o niciodată, el însuși își cunoștea marile posibilități, care nu se rezumau la responsabilități locale, fie ele și de o importanță majoră. Nu trebuia decât să-și schimbe strategia pentru a-și atinge scopurile, să se facă stăpân pe piatra de lumină și pe alte secrete ale Locașului Adevărului. Dar această schimbare cerea multă dibăcie.

Soarta îi zâmbea în mod miraculos, drumul cel bun i se deschidea, chiar dacă apăreau noi obstacole, care riscau să-i încetinească mersul înainte.

— Doriți ceva, generale? îl întrebă un soldat.

Mehy se smulse din meditația care-l făcuse să se rătăcească prin grădină, până la unul dintre posturile de pază.

— Nu, nu...

— Dați-mi voie să vă spun cât de mândri sunt militarii tebani să servească sub ordinele dumneavoastră.

— Mulțumesc, soldat! Datorită vouă, vom continua să facem treabă bună.

Mehy îi disprețuia pe militari mai mult decât pe oricine, dar, încă de la începutul carierei sale, știa de minune să-i folosească, lăudându-i și oferindu-le avantajele pe care ei și le doreau.

Numeroși notabili așteptau sfârșitul convorbirii dintre vizir și Mehy, pentru a-l felicita pe acesta din urmă și pentru a-l asigura de întregul lor devotament. Generalul le aprecie complimentele, fără să se grăbească; chiar dacă se prefăceau, buzele lor formulau cuvinte plăcute, pe care le savura din plin.

Reîntors în vila sa vastă și luxoasă, servitorii îl întâmpinară cu omagii, mândri de a servi un stăpân atât de puternic.

Cel mai frumos dar era privirea ademenitoare a soției sale, Serketa, care îl atrăgea către apartamentele lor.

— Nu te-au obosit atâtea clipe mondene, iubirea mea?

— Mă încântă la culme! Nu e plăcut să constați că ești apreciat la reala ta valoare?

Serketa se întinse între perne, dezgolindu-și încet sânii.

— Ți-a fost greu să-l elimini pe neisprăvitul de Abry, scumpa mea?

— Deloc, și am făcut-o la vreme: tocmai se pregătea să ne denunțe. Pe viitor, ținând seama de noul tău rang, va trebui să fim deosebit de prudenți atunci când ne vom alege aliații… Sper că aceste două numiri nu te-au făcut să renunți la mărețele noastre planuri?

— Bineînțeles că nu… Dar chiar tu ai amintit acum o clipă de necesitatea prudenței. Primul pas greșit ne-ar fi fatal.

Oferindu-se lui Mehy, Serketa se întindea ca o felină:

— Aventura mă excită la nebunie… Și, apoi, avem numeroase arme!

Nemaiputându-se abține, Mehy își strânse complicea în brațe, cu brutalitate, dar nu avea în minte decât un singur gând: la capătul drumului îl aștepta izbânda, cu condiția să nu se dea înapoi de la nimic, nici măcar de la crimă.

☥ Capitolul 20

Cum să nu se minuneze Clara în fața darurilor pe care confreria le oferise maestrului de operă, pentru a sărbători recunoașterea sa de către rege? Totul fusese pregătit în mare taină; Renup cel Jovial, cu mintea sa de geniu viclean și burdihanul său, fusese ales să prezinte stăpânei casei obiectele purtate de Casa-Funie, Nakht cel Puternic, Karo cel Posac, Pai Pâinică-Bună și Didia cel Generos.

Începu cu un superb scaun de maestru al operei, cu spătar înalt, picioare în formă de labe de leu sprijinite pe cilindri, șezut din pai atât de solid, încât ar fi putut înfrunta secolele și ornamentele sale în formă de spirale, romburi, lotuși și rodii ce încadrau soarele, spre a simboliza renașterea continuă a gândirii arhitectului. Alături de acest jilț, un scaun pliant, ornat cu capete de rățoi, o adevărată capodoperă cu marchetărie din fildeș și abanos.

Un alt scaun, cu spătar curbat și înclinat, era compus din douăzeci și opt de piese din lemn, asamblate cu cepuri și nituri; picioarele sale erau labe de leu sprijinite pe copite de taur, simbolizând strălucirea și puterea, iar ornamentele se compuneau din viță-de-vie cu minunați ciorchini, evocând riturile strivirii boabelor, prin care se obținea vinul, sângele lui Osiris înviat.

Mai multe taburete cu șezutul de piele, mese joase și dreptunghiulare, gheridoane compuse dintr-un platou circular, fixat pe un picior central mai lat la bază, mai multe cufere pentru păstrarea lenjeriei, a hainelor și a uneltelor, coșulețe pentru pâine, prăjituri sau fructe, panere ovale, lungi sau cilindrice făcute din nervurile tulpinelor de palmier sau de stuf, atât de bine împletite, încât erau extrem de solide… Clara asistă la o adevărată procesiune!

— E mult, e prea mult, eu…

— Încă nu e gata, spuse Renup cel Jovial, în timp ce Casa-Funie aducea un dulăpior din cedru de Liban.

Sprijinindu-se pe patru picioare scurte, avea forma unui naos.

— În el, îți vei putea pune perucile, îi arătă Renup, ridicând capacul mobilei. Privește: în interior se află traverse pe care să le așezi. Se închide cu o coadă de rândunică în partea exterioară

a capacului și cu o vergea în partea posterioară; în jurul celor două mânere, vei lega un șnurulet cu un sigiliu, pentru a fi sigură că servitoarea nu va putea ceda tentației de a-l deschide. Ah, mai e și asta…

Pai Pâinică-Bună așeză pe o masă joasă o casetă pentru bijuterii, dintr-un fel de carton vopsit și întărit cu stuc. De formă cilindrică, purtând un capac conic, delicata casetă era ornată cu un lotus înflorit.

— E o adevărată nebunie! Nu pot…

— Și iată ultimul nostru cadou.

Ducând la spinare un pat nou, Paneb intră, neputându-și stăpâni un zâmbet larg:

— Clara, îți cer permisiunea, în mod excepțional, să intru în dormitorul tău.

Obiectul era de o asemenea calitate, încât valora cel puțin cinci saci cu cereale. De la somieră la părțile laterale, trecând prin panourile de la căpătâi și de la picioare, pe care figura chipul zâmbitor al lui Bes, protectorul somnului, artizanii executaseră totul perfect.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Nefer, încremenit în pragul casei sale.

— Confreria a hotărât să ne transforme casa în palat, răspunse Clara, emoționată. Privește… Suntem năpădiți de cadouri.

La fel ca soția sa, maestrul de operă fu stupefiat:

— Asta e și gata! spuse Renup cel Jovial. Ceea ce e important e să păstrăm obiceiurile: când ai un șef bun, trebuie să ai grijă de el, pentru că se gândește prea mult la ceilalți.

— Veți fi, desigur, de acord să bem împreună un pahar cu vin!

— Iată încă o dovadă că am făcut cea mai bună alegere.

Paneb ajută la servit.

— Merenptah a aprobat amplasarea mormântului său în Valea Regilor, acolo unde ne-am petrecut dimineața, îi spuse Nefer Clarei. În seara aceasta, cuplul regal dorește să te vadă.

— Pe mine? Dar de ce…

— Pentru a o încorona pe femeia cea înțeleaptă.

☥

Clara ar fi vrut să se pregătească în liniște pentru ceremonie, dar n-avea timp. Tulburată în această locuință plină de mobile noi, servitoarea sa o făcu să piardă clipe prețioase; apoi, veniră

la consultație o fetiță cu un început de bronșită, un cioplitor în piatră cu o insuportabilă durere de dinți și o femeie căreia îi cădea părul. Femeia cea înțeleaptă reuși să le aline durerile, să le identifice bolile pe care le cunoștea și pe care urma să le vindece complet. Dar timpul nu stă pe loc și noaptea se apropia.

Gândul o duse pe Clara la femeia înțeleaptă care o precedase și care o învățase atâtea lucruri înainte de a dispărea în adâncul muntelui, unindu-se cu zeița liniștii. O simțea în preajmă, exigentă și protectoare.

Nefer sosi în fugă de la Casa Vieții, unde studiase planurile mormintelor regale, în scopul elaborării unui proiect pe care să i-l propună lui Merenptah. Cufundat în cercetările sale, nu se oprise decât atunci când observă pe papirus lumina blândă a apusului de soare.

— Iartă-mă, am întârziat!

— Nici eu nu sunt gata!

Găsiră totuși o clipă să se îmbrățișeze, înainte de a îmbrăca straiele pentru ceremonie.

Cuplul regal o primi pe femeia înțeleaptă în templul *Ka*-ului lui Ramses cel Mare. Din respect pentru tatăl său, a cărui domnie durase șaizeci și șapte de ani, Merenptah nu avea de gând să construiască un edificiu asemănător în interiorul Locașului Adevărului înainte de a fi înfruntat proba puterii de-a lungul unei lungi perioade de domnie. Dar vârsta pe care o avea nu-i asigura o asemenea eventualitate. Iată de ce urma să accepte acest sanctuar, modest și splendid totodată, pentru a se uni mai bine cu destinul postum al preaputernicului faraon.

La stânga monarhului, marea soție regală, Iset cea Frumoasă; la dreapta sa, maestrul de operă, Nefer cel Tăcut. Pe banchetele din piatră fixate de-a lungul pereților stăteau preotesele lui Hathor, purtând rochii lungi și albe.

— Să fie primită femeia cea înțeleaptă! ordonă Merenptah.

Turcoaza se înclină în fața cuplului regal, ieși din sala cu coloane și ajunse la Clara, care tocmai fusese purificată de două preotese. Îi puse o rochie din in plisat, alb cu roz, lungă până la glezne, apoi un colier lat din aur și brățări din același metal. Pe cap, o perucă neagră, prinsă cu o bantă pe care era reprezentat un lotus.

Apoi Turcoaza o introduse pe Clara în locul sacru, în care aceasta se opri înaintea regelui și a reginei, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Este numită „Femeie” tatăl și mama divinităților, matricea stelară din care provin toate formele vieții, declară Iset cea Frumoasă. Fără ea, n-ar exista nici Egiptul, nici această confrerie. Divinul nu se întrupează decât dacă femeia originilor este capabilă să-l atragă și să-l convingă. Acesta e rolul meu în fruntea statului și al tău, Clara, în Locașul Adevărului. Dacă acest loc ar dispărea, țara ar fi în pericol. Tu ești cea care va asigura continuitatea vieții ce curge în venele acestei comunități și va întreține focul care-i permite să creeze.

Iset cea Frumoasă se ridică și așeză peste peruca pe care o purta Clara un cerc fin de aur.

— Datorită prezenței tale, femeie înțeleaptă, soarele răsare și moartea se îndepărtează. Trebuie să știi să îmbini cuvintele și sunetele astfel încât ritualurile să fie celebrate și ofrandele primite, să știi să unești ființele într-un singur trup printr-o legătură de nezdruncinat.

Maestrul de operă îi înmână reginei o coadă de rândunică din aur, pe care suverana o aplică în dreptul inimii lui Clara.

— Fii mama confreriei, hrănește-o și vindec-o! Să menții pacea și armonia între oameni și zei, cei care sunt gata să se mânie împotriva slăbiciunilor noastre și să ne copleșească, dându-ne boli și accidente; să știi să descifrezi la timp mesajele celui nevăzut, să identifici originea relelor, să prepari leacuri, să stăpânești veninul, să fii „cea care cunoaște și care știe”.

În timp ce regina se urca din nou pe tron, Clara simțea că se clatină. Simpla enumerare a îndatoririlor ce-i reveneau le dădea brusc o amploare de care ea nu fusese conștientă până atunci. I se făcu frică și-i venea să renunțe și să mărturisească faptul că ea nu e decât o femeie simplă, incapabilă să îndeplinească o asemenea funcție.

Dar întâlni privirea lui Nefer, care, în clipa aceea, n-o admiră numai ca un soț, ci și ca maestrul de operă al Locașului Adevărului. Și descoperi în ochii săi atâta încredere, dragoste și admirație, încât hotărî să se arate demnă de el.

— La propunerea marii soții regale și cu acordul unanim al inițiatelor prezente în acest templu, declară faraonul, te numim

stareța comunității preoteselor lui Hathor din Locașul Adevărului.

☥ Capitolul 21

Merenptah și Iset cea Frumoasă trăiau clipe fericite în micul palat din Locașul Adevărului. Departe de Curte, de lingușitori și de oameni care aveau mereu de cerut câte ceva, cuplul regal celebra riturile, vizita atelierele, îi invita la masă pe maestrul de operă, pe femeia cea înțeleaptă, pe scribul Mormântului și pe șeful echipei din stânga, pentru a-i auzi vorbind despre lucrările confreriei și despre cum decurgea o zi obișnuită de lucru.

Kenhir nu mai contenea povestind întâmplări din viața comunității și, de mai multe ori, îl făcu pe rege să zâmbească, evocând defectele artizanilor și înflorirea, în diferite perioade ale anului, a motivelor de absentare de la muncă, pe care le cerceta, unul câte unul, cu cea mai mare severitate.

Cântărețele lui Hathor cântară pentru cuplul regal, care se arătă interesat de tehnicile specialiștilor și se duseră să viziteze terenul pe care urma să fie construit templul pentru milioane de ani al lui Merenptah; Nefer o conduse pe Iset cea Frumoasă în Valea Reginelor pentru a-i arăta amplasamentul locului său de veci, corespunzând în mod magic cu cel al faraonului.

Tocmai se celebra un banchet în memoria regilor care protejaseră confreria, când vizirul, cu chipul întunecat, se prezentă în fața monarhului:

— Am putea vorbi între patru ochi, Maiestate?

— Nu poți aștepta sfârșitul acestui ospăț?

— Aș dori să aflu, cât mai repede, părerea voastră, pentru a vă putea transmite imediat instrucțiunile la capitală.

Convorbirea dură destul de mult. Când Merenptah se reîntoarse, pe chip i se citea îngrijorarea.

— De mâine, plec din nou la Pi-Ramses, anunță el.

— Voi avea timp să vă arăt primul plan pe care l-am pregătit pentru mormântul vostru, Maiestate?

Regele, Nefer și Kenhir consultară documentul păstrat în Casa Vieții. Maestrul de operă se conformase regulilor în vigoare sub cea de a nouăsprezecea dinastie, cea a lui Sethi și a lui Ramses.

— Planul îmi convine și nu doresc nicio schimbare, spuse monarhul. În ceea ce privește alegerea textelor și a figurilor, precum și repartizarea lor pe pereți, îmi vei arăta alte planuri, mai amănunțite. Și nu uita, maestre: nicio greșeală. Fiecare element să fie la locul potrivit.

Nefer știa că un loc de veci nu seamănă cu niciun alt monument și că trebuia conceput ca un cuptor de alchimist, al cărui foc ar produce eternitate. Inspirându-se din lucrările predecesorilor săi și asimilând toate dimensiunile științei sacre, Tăcutul trebuia să compună o partitură perfectă.

Prevăzând dificultățile extreme ale unei astfel de opere, Nefer simți că-l ia amețeala. Pentru a scăpa de această senzație, se puse pe treabă, consultând papirusurile în care fuseseră păstrate cuvintele zeilor.

☥

Copleșit de muncă, Mehy trebuia să se împartă între cele două birouri: cel al cartierului general al forțelor armate, pe malul drept, și cel al administrației principale a malului stâng. Atât într-un caz cât și în celălalt, ceruse rezugrăvirea localurilor și înzestrarea lor cu mobile de preț. Dar cum lucrările nu avansau destul de repede, ceruse și obținuse mai mulți muncitori.

Toate deplasările de pe un mal pe altul, întâlnirile, studierea dosarelor, luarea de hotărâri, toată această existență trepidantă îi convenea perfect lui Mehy, a cărui energie părea inepuizabilă. Responsabilitățile sale, deși locale, se desfășurau totuși în cadrul unei regiuni pe cât de bogate, pe atât de prestigioase și era posibil ca acestea să-i permită, mai târziu, să devină una dintre personalitățile importante ale țării, mai ales dacă reușea să fie admis la Curtea din Pi-Ramses.

Obligat să ducă la îndeplinire îndatoririle sale oficiale, pentru a dobândi calitățile unui om de stat, Mehy putea să pară unul dintre acei înalți demnitari mulțumiți de propria persoană și de averea lor. Cine i-ar putea bănui adevăratul scop?

Un ofițer superior îl salută:

— Generale, sunteți chemat de urgență la debarcader.

— Vreun incident?

— Se pare că regele se pregătește să părăsească Teba. Este nevoie de ajutorul tuturor forțelor de securitate.

— Sunt gata imediat, cu tot ce trebuie.

În fapt, flotila regală avea să ridice ancora peste puțină vreme; Mehy dădu dispozițiile necesare pentru a-i îndepărta pe toți gură-cască.

Când regele se îmbarcă, vizibil preocupat, Mehy se înclină în fața lui. Vizirul îl aștepta sub pod și cei doi oameni se izolară imediat în cabina centrală.

Mehy stătu de vorbă cu mai mulți demnitari tebani, pentru a încerca să obțină informații, dar nimeni nu știa nimic, fiecare întrebându-se cu teamă asupra cauzelor acestei plecări precipitate. Doar un bătrân, sprijinindu-se în toiag, exprimă o opinie ce părea demnă de interes:

— Ori vreo oaste ostilă lui Merenptah încearcă să-i ia puterea în capitală, ori se pregătește vreo năvălire. Oricare ar fi adevărul, cerul Egiptului se întunecă!

☥

Paneb își însușise învățătura lui Gau cel Exact și nu mai greșea așezarea în grilă, fără a deveni totuși sclavul unei geometrii rigide, care să-i știrbească harul.

Cu toate acestea, de mai multe ori, Gau îi corectase unele detalii și-i reproșase tânărului pictor calculele aproximative. Paneb discutase, uneori cedase, dar adeseori dovedise justețea părerii sale, în cazul în care apărea motivul colorat.

Dacă Pai Pâinică-Bună accepta cu plăcere să-l vadă pe Paneb devenind ucenicul lui Ched Salvatorul, care urmărea pas cu pas progresele discipolului său și nu tolera nicio imperfecțiune, lucrurile nu stăteau la fel cu Unesh Șacalul. Recunoscuse deja de multă vreme geniul lui Ched și superioritatea sa asupra desenatorilor care-i pregăteau munca, dar nu era gata să asculte de tânărul Paneb, oricare i-ar fi fost talentele.

Înainte de a-l lua pe Paneb în Valea Regilor pentru a lucra împreună la decorarea mormântului lui Merenptah, Ched Salvatorul avea să-l facă să mai treacă o etapă hotărâtoare. Dacă eșua, nu mai putea deveni niciodată un pictor adevărat. Le ceruse celor trei desenatori să pregătească unghiul unui perete în vastul mormânt pe care urma să-l ocupe, cândva, Kenhir. Paneb trebuia să reprezinte în acel loc un artizan îmbrăcat într-o robă albă de preot pur, care aducea ofrandă de tămâie zeului Ptah.

Când sosi, purtând penelurile, periile și vopselele, peretele nu era pregătit. Cu spatele proptit de zid, Unesh ronțăia o ceapă.

Trăsăturile sale aminteau mai mult ca niciodată, de cele ale unui șacal.

— Unde sunt ceilalți?

— Pe Gau cel Exact îl doare stomacul, iar Pai Pâinică-Bună are un guturai zdravăn. Iar eu, din prostie, m-am tăiat la un deget în timp ce găteam. Mai vine, uite-așa, câte o zi, când totul merge pe dos. Și, din nefericire pentru tine, Ched o să-ți examineze în curând pictura, care nici măcar nu va fi începută…

— Frumos din partea ta că m-ai așteptat aici să mă previi. Ar trebui să te duci acasă.

— Ai dreptate, rana mi s-ar putea infecta. Mă duc să mă îngrijesc.

Paneb ar fi trebuit să se resemneze și să-și accepte eșecul, dar preferă să se bată, chiar fără nicio șansă de a învinge. Făcu el singur grila după ce verifică mai întâi calitatea tencuielii, pregăti culorile și pictă personajul direct, fără vreun alt desen prealabil, încâlcind regulile. Timpul nu mai conta și, chiar dacă avea să vină Ched și să constate eșecul discipolului său, acesta din urmă știa măcar că luptase până la epuizarea posibilităților sale.

Dimineața trecu, apoi începutul după-amiezei, dar nici urmă de Ched! Paneb avea tot timpul să-și finiseze opera, să dea finețe anumitor trăsături și să verifice echilibrul scenei.

Deodată, mii de greșeli îi săriră în ochi.

— Ești mulțumit de tine? îl întrebă Ched, cu brațele încrucișate.

— Nu, este doar o schiță.

— Când pictezi, trebuie să te uiți în același timp din față, din profil și din semiprofil; suprimă perspectivele înșelătoare care distrug forța vitală, exclude clarobscurul, asociază multiple puncte de vedere, insistând asupra trăsăturilor principale, fața din profil, ochiul din față, torsul din față, în toată lărgimea sa, bazinul din semiprofil, cu buricul la vedere, brațele și picioarele din profil… Restituie un spațiu care nu există și fă-ne să vedem realitatea ascunsă. Când pictezi un șoim, adună într-o singură imagine mai multe momente ale zborului său; când e vorba de o figură omenească, trebuie să dezvălui ansamblul caracteristicilor sale. Și nu uita că opera noastră nu se înscrie în timp; avem sarcina să surprindem momente eterne. Niciodată nu evocăm o anumită oră a zilei, pentru că, la urma urmei, ceea

ce contează e ziua, ca fruct al luminii. Să trăiești într-o mișcare imobilă; ea să fie axa mâinii tale. Și să respecți ierarhia: Faraonul este cel mai înalt dintre oameni, el e marele templu în care își adăpostește poporul; un stăpân al unui domeniu este mai înalt decât servitorii săi, pentru că are mai multe responsabilități decât ei și trebuie să le asigure bunăstarea. Cât despre preot, asemenea celui pe care-l văd pe peretele acesta, ar trebui să aibă privirea ușor înălțată către cer.

Paneb sorbea cuvintele lui Ched Salvatorul.

— Dacă e să ținem cont de cât de repede a fost executată această pictură, pot spune că am văzut unele mai proaste… Dar va trebui să dovedești că ești în stare s-o corectezi. Dacă nu, poți să-ți închipui ce față va face Kenhir!

Tot ce clocotea în inima lui Paneb încă din adolescența, putea, în sfârșit, să se exprime, căci pictorul îi deschisese ochii asupra unei alte realități, mai intense, mai frumoase și mai importante decât lumea aparentă.

Pai Pâinică-Bună dădu năvală în mormânt:

— Paneb, hai imediat cu mine… Soția ta naște!

☥ Capitolul 22

Femeia înțeleaptă chemase șase preotese ale lui Hathor pentru a o ajuta pe Uabet cea Pură să nască. Chipurile lor erau grave, căci fiecare dintre ele știa că venirea pe lume a unui copil este o încercare grea. Trebuia să știi să-l separi de trupul mamei, fără să i se întâmple ceva rău, cu speranța că forțele creatoare îi dau viață și nu-i părăsesc spiritul în momentul nașterii.

Clara aruncase în foc grăsime de pasăre și tămâie, apoi așezase două pietre acoperite cu texte magice, prin care Toth fixa durata vieții și destinul nou-născutului. Cât despre asistentele sale, acestea îi calmaseră durerile celei care năștea, introducându-i în vagin o pastă compusă din lapte, mărar, rășină de terebint, ceapă și sare proaspătă.

Fragila Uabet, al cărei pântece crescuse în ultimele zile în mod spectaculos, nu-și ascundea îngrijorarea:

— Totul e normal?

— Liniștește-te, îi spuse Clara, nașterea e iminentă și nu vei avea nevoie nici măcar să înghiți vreun leac pentru a-ți domoli suferința. Copilul se prezintă cât se poate de bine.

— Am impresia că am un bebeluș enorm… Oare mă va sfâșia când va ieși?

— Nu, fii fără grijă! Deși e mic, bazinul tău e făcut pentru a da naștere la copii.

Contracțiile se întețeau. Preotesele o dezbrăcară pe Uabet și o ajutară să stea pe vine, menținându-i bustul drept.

După cum prevăzuse Clara, copilul veni pe lume fără complicații. Țipătul pe care-l scosese fu atât de puternic, încât alertă mare parte din sat.

☥

— De ce nu mă lasă înăuntru? se revoltă Paneb.

— Pentru că ritualul nașterii este o treabă a femeilor, îi răspunse Pai Pâinică-Bună. Prezența ta ar fi inutilă și chiar periculoasă.

— Dar se naște copilul meu!

— De asta se ocupă femeia cea înțeleaptă și ajutoarele ei.

— Cum se crește un copil, Pai?

— Oricare ar fi el, un copilaș este un baston sucit, atins de două defecte: surditatea și nerecunoștința. Trebuie, cât mai repede, să-i deschizi urechea pe care o are pe spate[6], să-i vorbești despre îndatoririle sale, să-l faci să înțeleagă tot ce le datorează el părinților și să-l înveți respectul față de ceilalți. Atunci va începe să fie drept și va putea să se ridice.

— Dacă acest copil îmi seamănă, nu voi avea partea frumoasă.

Ușa se deschise și Clara apăru, radioasă:

— Un băiat… Un băiat splendid care cântărește pe puțin șase kilograme!

Paneb dădu buzna în camera parfumată cu iasomie, în care soția sa se odihnea pe un pat confortabil, ținându-și în brațe enormul bebeluș. Avea părul mare și negru și doi dinți, peste care tatăl își trecu, mirat, degetul arătător.

---

[6] Expresie folosită de înțelepți, care consideră că un copil needucat este un surd, pentru că „urechea pe care o are pe spate” n-a fost deschisă cu „bastonul” (*medu*). Adică vorba (*medu*) dascălului care-l echipează cu bastonul necesar pentru a porni în călătoria vieții.

— N-am văzut în viața mea așa ceva, mărturisi cea mai bătrână dintre moașe. Cordonul ombilical era atât de gros, încât abia am reușit să-l tăiem.

Paneb era uluit. După câte se vedea, colosul de fiu al său nu va face parte din categoria celor sfrijiți și bolnăvicioși.

— Ești mulțumit de mine? îl întrebă Uabet, cu un glăscior obosit.

Zelosul își sărută soția pe tâmplă:

— Pot să-l țin și eu?

— Ai grijă!

— Va fi un scandalagiu, sunt sigur!

Mama îi dădea copilului carnea, tatăl – sistemul osos; iar sperma se formează în oasele unui băiat. Dată fiind greutatea acestui nou-născut, Paneb se simți mulțumit de calitățile sale de părinte.

Clara îi oferi tinerei mame miere și o prăjitură ce se mânca numai la naștere, „Ochiul blând al lui Horus”. O preoteasă tocă mărunt capetele unor tije de papirus și obținu un praf, pe care-l amestecă în laptele lehuzei; ea i-l va da bebelușului, să-l bea înainte de a fi alăptat de o doică, posesoare a unor sâni generoși.

— Au fost luate toate precauțiile? întrebă Paneb.

Clara îi trecu în jurul gâtului noul-născutului un colier fin din in cu șapte noduri, de care atârnau o bucățică de papirus îndoit, ce cuprindea formulele de protecție împotriva forțelor obscure, un minuscul cățel de usturoi și o ceapă.

— Doar lumina îl va salva pe acest copil de la moartea care vine ca o hoață, spuse ea. Niciun demon nu se va ivi din întuneric pentru a-l lua, căci în timpul nopții vom ține o lampă aprinsă și vom veghea asupra lui.

Mulțumit, Paneb abordă un subiect esențial:

— Ce nume îi vom da, Uabet?

Mama era cea care trebuia să aleagă. Îi putea pune un nume pentru primii ani de viață, păstrând secret un altul; acesta din urmă nu era dezvăluit decât în momentul în care copilul începea să dea dovada că are calitatea al cărei nume îl purta.

— Va fi de ajuns un singur nume, hotărî Uabet cea Pură: fiul nostru se va numi Aperti[7], „Cel-care-are-multă-forță”.

---

[7] În limba egipteană, *Âa-pehty*, „uriașul plin de forță, de violență”.

Vacarmul începu după miezul nopții. La început, nu se auzi decât o voce gravă de bețivan, apoi o a doua, mai nesigură și, în sfârșit, o a treia, care părea să reia, dar mai rău, melopeea necuviincioasă a celorlalți doi.

Cei trei petrecăreți își țipau atât de tare dragostea pentru vin, femei și libertate, încât treziră tot satul. Copiii plângeau, câinii lătrau.

Exasperată, soția lui Pai Pâinică-Bună ieși să-i recunoască pe scandalagii și să-i pună la respect.

Mare îi fu surpriza văzându-și soțul, abia ținându-se pe picioare, atârnat de un braț al lui Paneb, cu celălalt braț, colosul susținându-l pe sculptorul Renup cel Jovial, incapabil să-și mai mențină echilibrul.

Văzându-și soția, Pai se prăbuși, speriat, la pământ:

— Stai să-ți explic… Am sărbătorit nașterea fiului lui Paneb și eu…

— Intră imediat în casă!

— Suntem oameni liberi, declară cu mândrie Renup cel Jovial, și sărbătoarea n-a luat încă sfârșit!

Matroana îl pălmui pe sculptor, care nu putu să riposteze. Apoi, îl înșfăcă pe soțul ei de ceafă, smulgându-i un strigăt de durere.

Paneb izbucni în râs, începu din nou să cânte golind un nou urcior cu vin, după care se opri înaintea casei Turcoazei.

Îi trecu prin minte o idee. Îi va uimi pe toți sătenii, dovedindu-le talentul său.

☥

Dis-de-dimineață, când Turcoaza cea frumoasă deschise ușa, dădu cu ochii de o mulțime de oameni, veniți să admire portretul, în mărime naturală, pe care Paneb, acum adormit în mijlocul drumului, i-l făcuse iubitei sale. O desenase goală, cântând din lăută. Singurul obiect de îmbrăcăminte era o delicată centură din perle, a căror finețe nu făcea decât să sublinieze formele demne de admirat ale tinerei.

Comentariile nu mai conteneau și nu erau defel elogioase. Nakht cel Puternic începuse deja să șteargă această operă scandaloasă, iar Paneb era acuzat că are „gura în flăcări” și inima prea arzătoare.

— Știți ce ticăloșie a îndrăznit să facă pentru a ajunge în halul ăsta? strigă o preoteasă. A furat vin de pe mesele cu ofrande pentru cei morți!

— Dar mai încetați cu invențiile astea idioate, interveni Turcoaza. Paneb a primit toată băutura din pivnița mea. Și apoi, nu există decât o singură persoană care s-ar putea simți jignită de pictura sa – eu însămi. Dar eu nu mă simt deloc ofensată. Este oare un delict să chefuiești din când în când?

— Dacă o faci în felul ăsta, da! obiectă soția lui Pai Pâinică-Bună. Până-n prezent, satul a trăit în liniște și nimic nu se va schimba fiindcă așa vrea aiuritul ăsta de Paneb!

— Ai uitat că ai fost și tu odată tânără? o întrebă Turcoaza.

— Am fost, dar nu am băut niciodată până să-mi pierd mințile și o spun cu mândrie! Derbedeul ăsta nu merită pic de milă!

Ched Salvatorul se apropie, parfumat și bărbierit impecabil, ca de obicei:

— Nu uitați că a devenit asistentul meu și că-l așteaptă o muncă de o mare importanță. Părerea mea este că ar trebui să uităm acest incident.

Sătenii începură să discute între ei, cu animozitate. Și concluzia se impuse de la sine, exprimată de Casa-Funie:

— Să cerem părerea maestrului de operă! Hotărârea lui va fi cea justă.

Nefer cel Tăcut, care lucrase până noaptea târziu la planul mormântului lui Merenptah, ajunse când cearta era în toi. În fața atâtor comentarii contradictorii, maestrul era oarecum stânjenit ca să își mai exprime vreo părere. Intervenția Turcoazei, concisă și clară, îl făcu să înțeleagă mai bine ce se întâmplase.

— Împrăștiați-vă, porunci el, și lăsați-mă singur cu Paneb!

După chipul mânios al Tăcutului, soția lui Pai Pâinică-Bună era convinsă că petrecărețul avea să treacă prin momente grele.

Luând o cupă din lut ars, maestrul de operă luă apă dintr-un urcior mare și i-o aruncă în față lui Paneb, al cărui somn nu fusese deloc tulburat de zarva oamenilor.

Zelosul se trezi pe dată și se ridică, gata să se apere:

— Cine a-ndrăznit…

— Șeful tău de echipă, Paneb! Cel căruia îi datorezi respect și supunere!

☥ Capitolul 23

Deși îl durea tare capul, Paneb se ridică și se sprijini de zidul casei Turcoazei:

— De ce mi-au șters portretul? se indignă el.

— Pentru că fațadele caselor noastre trebuie să rămână albe. Amintește-ți: tu însuți le-ai restaurat. Nu poți admite să fie mâzgălite cu asemenea desene.

Paneb își aruncă penelul în aer:

— Vreau să cuceresc cerul, stelele și tot pământul, să le cuprind în pictura mea, să dezvălui realitatea cea mai tainică, s-o fac să vibreze și să-i dau căldura pe care n-o are decât trupul unei femei îndrăgostite! Și o să pictez unde vreau, chiar și pe zidul unei case!

— Nu, Paneb!

Privirea încă pierdută a tânărului colos îndrăzni totuși s-o înfrunte pe cea a Tăcutului:

— Cum adică, nu? Nu ești tu acela care îmi va dicta cum să mă port!

— Sunt șeful tău de echipă și am puterea să te exclud din confrerie pentru abateri grave. Una din ele ar fi aceea de a refuza să dai ascultare maestrului de operă.

Amenințarea îl făcu pe Zelos să se trezească de-a binelea:

— Cred că nu vorbești serios…

— Ba chiar foarte serios. Orice ni s-ar întâmpla, evenimente fericite sau nefericite, nu avem dreptul să ne purtăm ca niște profani; trebuie să ne dovedim demni să facem parte din confrerie. Iată de ce atitudinea ta nu poate fi acceptată!

— Cu alte cuvinte, nu te mai pot numi prietenul meu…

— Stupul e mai important decât albina, Paneb! Tot el e mai important decât relațiile amicale și simpatiile personale. Tu ești cel care mă face să mă port ca un maestru de operă și, oricât mi-ar fi de greu, nu mă voi sustrage acestei îndatoriri.

Zelosul își strânse pumnii:

— Figura muzicantei nude a fost ștearsă, peretele va redeveni alb… Mai rămâne ceva de reproșat?

— Beția, scandalul și lipsa de stăpânire de sine. Când vei înțelege, în sfârșit, că tu lucrezi la Marea Operă?

— Asta e treaba ta! Eu nu sunt decât asistentul lui Ched Salvatorul.

— Te înșeli, Paneb! Toți locuitorii acestui sat trăiesc aceeași aventură, indiferent de rolul lor. Oricare ți-ar fi talentele, nu-ți voi permite să le folosești de unul singur.

Zelosul simți că Tăcutul nu glumește:

— Măcar știi ce fierbe în mine? Aș picta locuri de veci cu zecile, fără să mă simt rupt de oboseală!

— M-aș bucura pentru tine. Dar până atunci, ori îți accepți pedeapsa, ori părăsești Locașul Adevărului.

Paneb îi întoarse spatele judecătorului său:

— Această sancțiune va fi dezonorantă?

— Nu mă cunoști bine, pictore-asistent! Chiar și o sancțiune trebuie să fie utilă confreriei.

☥

Mehy lucra repede și bine. Datorită profundei sale cunoașteri a armatei și a administrației, organiza rețele de informare eficiente, pentru a afla cât mai multe vești confidențiale și pentru a putea aprecia astfel evoluția situației, fără prea multe erori.

Generalul pretindea o disciplină foarte strictă, înconjurându-se de subalterni fără sentimente, cărora le promitea avantaje substanțiale, cu condiția să-i dea satisfacție. Promitea, nu se ținea de cuvânt, explica de ce, apoi promitea din nou: Mehy devenise maestru în această artă subtilă, la care se adăuga și calomnia, răspândită zi după zi. Ea îi permitea să-i învrăjbească pe colaboratori, unii contra altora, și să întrețină un climat de neîncredere, foarte util în cazul în care era nevoie să-l învinuiești de un eșec sau de o manevră greșită pe unul sau pe altul.

Generalul mințea cu o siguranță și o forță de convingere care-i transforma pe interlocutori în adepții săi; muncind mult, așa cum majoritatea demnitarilor n-o făceau, cunoștea cu precizie dosarele și nu se temea de nicio critică.

Unii ofițeri superiori se arătau uneori integri și lucizi, putând deveni periculoși. Mehy îi supraveghea îndeaproape și îi invita chiar la masă, pentru a putea afla și părerea iubitoarei sale soții, Serketa. Aceasta prinsese atât de mult gustul asasinatului, încât n-ar fi ezitat nicio clipă să-l săvârșească, dacă ar fi fost nevoie. Alături de o aliată atât de talentată, multe probleme puteau fi rezolvate, înainte chiar de a se ivi.

☥

Reîntors din capitala Pi-Ramses, șeful escortei tebane care însoțise garda regală se prezentă dinaintea superiorului său:

— Ați călătorit bine?

— Excelent, generale! Niciun incident de semnalat. Oamenii trăiesc în pace, iar flotila faraonului a fost aclamată pe tot parcursul călătoriei. Merenptah a ajuns sănătos la Pi-Ramses.

— Cum ți s-a părut marea cetate din Nord?

— Ca să fiu sincer, generale, mai puțin impresionantă decât Teba. Templele și palatele sunt grandioase, desigur, dar le lipsește încă vechimea care face gloria cetății noastre. Și nimic n-ar putea egala Karnak-ul.

— Ai reușit să obții informații din climatul politic?

— Este, mai degrabă, tulbure. Nimeni nu contestă capacitatea de a guverna a lui Merenptah, dar a apărut deja o luptă în vederea unei succesiuni care n-ar trebui să întârzie, având în vedere vârsta regelui.

— Oare oamenii uită că e fiul lui Ramses cel Mare și că ar putea trăi tot atât de mult ca el?

— Uită, într-adevăr. Și apoi, doi candidați serioși au început deja să-și facă rău unul altuia: Sethi, fiul lui Merenptah, și Amenmes, neastâmpăratul fiu al lui Sethi, pe care nici măcar tatăl său nu pare a reuși să-l controleze.

— Voi avea nevoie de cât mai multe informații asupra acestor două personaje, îi ceru Mehy.

— Avem câțiva buni prieteni la Pi-Ramses, ofițeri de origine tebană.

— Reîntoarcerea rapidă a regelui o fi fost cauzată de vreo tentativă de lovitură de stat?

— La Pi-Ramses a circulat un zvon fals: cum că Merenptah ar fi murit la Teba. De îndată, Amenmes a făcut să se spună că tatăl său era atât de afectat de eveniment, încât nu avea curajul să urce pe tron. Între timp, prin curieri oficiali, au sosit mai multe dezmințiri, dar zvonul a continuat să circule, determinând revenirea grabnică a regelui, pentru ca toată lumea să vadă că este încă în viață. Totul pare să intre în normal, altfel Merenptah ar avea mari dificultăți în a-și exercita autoritatea și a dejuca planurile intriganților.

„Iată de ce ține el atât de mult la supunerea absolută a regiunii tebane, gândi Mehy; dacă s-ar revolta, ce mijloace ar putea avea pentru a restabili ordinea?”

— Un alt amănunt, generale: toate garnizoanele de la frontierele de vest și de nord-est au fost puse în stare de alertă.

Mehy luă foc:

— Bine, dar asta e o veste foarte importantă! De ce nu mi-ai spus-o de la început?

— Pentru că, după câte am putut să aflu, nu era vorba decât de un simplu exercițiu. Merenptah dorea să se asigure de faptul că ordinele-i vor fi corect transmise și executate. Se pare că n-a existat nicio hibă în sistem.

— Și totuși… Acest exercițiu nu ascunde, oare, amenințarea unei invazii?

— Nu cred, pentru că atmosfera e liniștită și nu se întrezărește vreo înfruntare. De altfel, unii gradați consideră că armamentul e prea învechit, că soldații bine instruiți au scăzut ca număr și că toți acești lungi ani de pace au făcut ca armata egipteană să uite cum se poartă și care este rostul unei lupte.

— Iată de ce am făcut numeroase reforme printre trupele tebane!

— Deși regimentele de elită, însărcinate cu apărarea frontierelor în caz de atac, se află la Pi-Ramses, cred că instruirea lor nu este destul de bună. Dar Egiptul nu este presat de nicio amenințare serioasă, iar pacea instaurată de Ramses cel Mare ar trebui să dureze în continuare.

Mehy nu era de aceeași părere: Ramses era mort, și, o dată cu el, dispăruse și magia sa. În curând, intențiile de război ale libienilor, sirienilor și asiaticilor se vor trezi și nu vor putea fi înfruntați de un Merenptah care îmbătrânește. Pe aceste popoare agresive și răzbunătoare doar Ramses știuse să le supună. Dar acum, sunt, desigur, dornice de războaie.

Pentru Mehy era important să profite la maximum de ultimii ani de pace pentru a face și mai puternică armata tebană; poate că mâine va fi nevoie de el ca de un adevărat salvator.

— Ce se spune despre regină? întrebă generalul.

— Că îi este fidelă soțului ei și că n-are niciun motiv de neînțelegere cu el. Căsnicia lor e foarte solidă, iar Merenptah n-a manifestat niciodată nici cel mai mic interes față de frumoasele tinere care se tot perindă pe la Curte. Felul său auster de a fi l-a

îndrumat către o muncă neobosită și n-a luat parte la banchete decât foarte rar. Acum, când este rege, și când răspunderea sa a crescut, e ușor de imaginat că nu-și va sacrifica timpul prețios plăcerilor unei plimbări cu barca, prin păpuriș.

„Păcat, se gândi Mehy; o regină mediocră și perfidă ar fi putut fi manipulată pentru obținerea de profit.”

— Și ce ai aflat despre Casa reginei?

— În felul în care își conduce personalul, Iset cea Frumoasă este cu adevărat o mână de fier. De fapt, ea controlează această Casă de mai mulți ani, cu aprobarea lui Ramses, și iată că, la Curte, n-a mai izbucnit vreun scandal de foarte multă vreme. Soția lui Merenptah are o reputație de excelentă gestionară și nimeni n-ar încerca vreun abuz.

În ochii lui Mehy, acest raport cuprindea multe aspecte pozitive, pe care el trebuia să fie gata să le folosească, în funcție de evenimente; dar așteptarea nu era o soluție. Îi revenea rolul de a găsi noi hibe sau de a le da amploare celor existente, răspunzând totodată la o întrebare foarte delicată: ce atitudine să adopte față de Locașul Adevărului?

☥ Capitolul 24

Șeful Sobek își iubea meseria și era un bun paznic. Și, ca orice bun paznic, simțea pericolul. Or, îl simțea foarte aproape de el, chiar în interiorul Locașului Adevărului. Zece ani de căutări zadarnice nu-i stinseseră dorința de a-i descoperi pe asasinul paznicului nubian și pe omul care îi voia răul lui Nefer cel Tăcut. Aceeași obsedantă ipoteză îi revenea mereu în minte: acest monstru se ascundea în sat, făcea parte din echipa condusă de Nefer.

O dată cu dispariția lui Ramses și numirea Tăcutului ca maestru de operă, criminalul se hotărâse, oare, să rămână în umbră pentru totdeauna? Sobek se îndoia de acest lucru. Răbdător și hotărât, acest demon urmărea un scop precis.

Nefer era expus pericolului, mai mult ca niciodată.

Și trădătorul avea, fără nicio îndoială, complici în exterior, ca, bunăoară, acel Abry, care nu se sinucisese, ci fusese suprimat pentru a nu vorbi. Abry, administratorul principal al malului stâng, numit și protector al Locașului Adevărului! Mai încăpea

îndoială asupra gravității răului comis? Dispariția sa îndepărta o pistă majoră, dar poate că Sobek avea să reușească să prindă firele complotului, identificându-l pe artizanul care-și încălcase jurământul.

În plus, nubianul luase o hotărâre pe care nu avea de gând s-o comunice cuiva: folosind toate mijloacele de care dispunea, va porni pe urmele fiecăruia dintre membrii echipei din dreapta. Dacă vreo fiară nelegiuită se ascundea printre ei, într-o bună zi urma să facă o greșeală.

Era unica posibilitate de a izbândi și se va strădui să nu-i scape.

— Șefu', îl anunță unul dintre oamenii săi, a sosit măgarul.

— Măgarul… Care măgar?

— Păi… Cred că acela pe care l-ați cerut.

— Ah, da, așa e! Spune-i negustorului că-l voi plăti săptămâna asta.

Sobek ascultă rapoartele paznicilor nubieni, care nu-i semnalară niciun incident. Valea Regilor era bine păzită și niciun suspect nu încercase să se apropie de acel loc. Dar trupa se plângea de numărul de ore de supraveghere pe care era obligată să le efectueze, deși totul era liniștit. Mai mult, această muncă prestată în plus era foarte prost plătită.

Șeful Sobek fu cuprins de o mânie violentă:

— Unde vă credeți, adunătură de imbecili? Ce trebuie voi să supravegheați nu este un depozit de grâne, ci Locașul Adevărului! A munci aici este o onoare, iar cei care nu înțeleg acest lucru își pot da demisia chiar acum.

Renunțară cu toți la plângere și fiecare se reîntoarse la postul său, în timp ce Sobek își cerceta măgarul:

— Ce preț cere negustorul?

— O bucată de stofă, o pereche de sandale, un sac de secară și altul de făină, răspunse plantonul.

— Ăsta își bate joc de mine! Bietul animal e bătrân și bolnav; nu poate el rezista pe potecile de munte. Mai bine l-ar duce printre palmieri și l-ar lăsa să-și petreacă în pace ultimele zile.

☥

Negustorul de măgari se înclină în fața lui Mehy:

— Am făcut după cum mi-ați spus.

— I-ai dus șefului Sobek un animal bătrân?

— Atât de bătrân încât abia poate merge.

— Ai cerut un preț bun?
— De parcă ar fi fost un măgar perfect sănătos.
— Bonul de livrare a fost înregistrat?
— Bineînțeles, dar cu descrierea unui animal viguros, văzut de mai mulți martori în momentul în care l-am scos din staulul meu.
— Perfect... Așadar, Sobek este obligat să ți-l plătească. Dar nu-l sâcâi și lasă ceva timp să treacă. Am o veste bună pentru tine: administrația îți cere vreo sută de măgari. Să fie rezistenți și prețul acceptabil, căci am mare grijă de cheltuieli, în folosul finanțelor publice.

☥

Paneb lucrase zi și noapte, pentru a scăpa cât mai repede de corvoada impusă de maestrul de operă. La urma urmelor, avusese ocazia să învețe o nouă tehnică, cea a sculptării stelelor, și să perfecționeze un tip de desen pe care, până atunci, îl practicase prea puțin.

Vinul Turcoazei fiind excelent, durerea de cap a tânărului colos nu durase multă vreme; și cum Aperti și mama sa se simțeau amândoi foarte bine, Paneb nu regretase nicio clipă acel chef, care continua să suscite dezaprobarea sătenilor. Izolat în atelierul său, pedepsitul nu le putea auzi bârfele.

Când apăru Nefer cel Tăcut, pictorul asistent tocmai dădea o ultimă tentă de verde la urechea unui Osiris.

Finisase mai mult de vreo sută de urechi – negre, ca acele ale ilustrei regine Ahmes-Nefertari, fondatoarea confreriei feminine a Locașului Adevărului; galbene, ca ale fiului său regal, Amenhotep I, venerat de constructori; albastru-închis pentru a reda cerul în care se mișca aerul creat de zei; urechi de calcar, lungi de șapte centimetri, late de patru, groase de doi; altele, sculptate în relief sau scobite în piatra stelei ce urma să fie depusă în vreo capelă.

— Eu nu cerusem decât vreo zece perechi de urechi, ca ofrandă la templu, spuse maestrul de operă.
— Am simțit plăcerea să le fac... Cu atâtea, zeii ar trebui să audă rugăciunile întregului sat.
— Magia trebuie să opereze în ambele sensuri, Paneb; fie ca ei să ne audă, într-adevăr, dar și noi să-i auzim, și mai ales tu. Ai uitat că Servitor al Locașului Adevărului este „cel care aude chemarea”? Dacă te asculți doar pe tine, riști să devii surd la spiritul satului.

— ”Să asculți e lucrul cel mai important”... Dar, de zece ani, nu fac decât asta!

— În primul rând, exagerezi; și apoi, crezi că un artizan va înceta vreodată să asculte?

— Mai lasă morala! Trebuie să împart eu însumi urechile?

— Cred că așa bănuiai și tu!

Nakht cel Puternic îi întrerupse pe cei doi:

— O tragedie, abia putu el să spună, o tragedie oribilă... Copilul... N-a mai supraviețuit!

Paneb ieși din atelier ca o săgeată și alergă până acasă.

Oare de ce îl lovea destinul cu atâta cruzime? Să te îmbeți, asta nu e totuși o greșeală atât de gravă în fața zeilor! Da, era prea mândru de talentul său și, în ultima vreme, s-a cam umflat în pene, dar ce vină avea copilașul?

Uabet cea Pură se odihnea în prima încăpere:

— Paneb, pari tulburat!

— Cum s-a întâmplat?

— Despre ce vorbești?

O apucă de umeri:

— Spune-mi, Uabet, vreau să știu!

— Dar... Ce?

— Fiul meu... Cum de-a murit?

— Ce tot spui acolo? În clipa asta, doica îl alăptează!

Paneb dădu năvală în cameră. Aperti sugea cu lăcomie, fără să-și tragă sufletul.

— A luat deja în greutate, spuse doica; aveți, într-adevăr, un băiat frumos.

Uabet cea Pură îl iscodi pe soțul său:

— Vorbeai de un copil mort...

— Nakht e cel care mi-a dat vestea.

Tulburați, sătenii se adunau la locul dramei. Chemată de urgență, femeia înțeleaptă nu putuse decât să constate decesul unui băiețel, care, vrând să facă pe echilibristul pe marginea unei terase pentru a stârni uimirea unei fetițe, căzuse pe stradă, drept în cap. Soarta a vrut să se lovească de treptele unei scări.

Nimeni nu îndrăznea să se atingă de cadavru. Paneb fu cel care, încetișor, ridică trupul dezmembrat și îl ținu la piept, ca și când copilașul ar fi dormit.

Un bărbat se desprinse din mulțime, răvășit de suferință:

— E fiul meu, spuse bijutierul Thuty. Avea doar cinci ani.

— Vrei să-l iei?

— Nu, Paneb, n-am curaj… Îți mulțumesc pentru ajutor, îți mulțumesc din toată inima.

Mama leșinase și femeia înțeleaptă o îngrijea acum.

Maestrul de operă îmbrăcase roba înstelată a preotului învierii și le ceruse câtorva artizani să se purifice, pentru a-l asista la riturile funerare.

Sătenii se îndreptară îngroziți în procesiune către cimitirul din Est, în care, într-o parte, erau înmormântați copiii morți la o vârstă fragedă. Fetușii sau pruncii născuți morți erau puși în amfore. Coșuri rotunde sau ovale erau destinate sugarilor, pe care moartea cea lacomă îi răpise, neluând în seamă mijloacele de protecție magică.

Pentru fiul bijutierului, Didia cel Generos oferise o mică lădiță dreptunghiulară din lemn de sicomor, cu capacul plat, pe care o păstra de multă vreme în atelierul său.

În timp ce Nefer cel Tăcut celebra un scurt ritual prin care se anunța reîntoarcerea copilașului în trupul imens al mamei sale cerești, Paneb înfășură micul cadavru într-o pânză de in și îl culca în sarcofagul în care Turcoaza pusese două vase cu pâine, struguri și curmale, provizii pentru drumul către lumea cealaltă.

Apoi, coșciugul fu coborât într-o groapă și zeul pământului îl sorbi, pentru a-l transforma într-o corabie ce urma să plutească pe întinderile de apă ale cosmosului.

Conform regulii lor, artizanii Locașului Adevărului erau și preoți și n-aveau nevoie de niciun ajutor din afară. Întregul sat urma să țină doliu și nimeni nu avea să poată uita lacrimile lui Paneb care, până-n clipa când a trebuit să se despartă de băiețel, dorise să creadă că energia și căldura sa îl vor putea readuce la viață.

☥ Capitolul 25

— De data asta, Mehy, răbdarea mea a ajuns la capăt și pentru niciun motiv nu mă mai puteți obliga să aștept în continuare!

Omulețul gras și bărbos care îndrăznea să-i vorbească astfel generalului se numea Dakter, fiul unui matematician grec și al unei chimiste persane. Cu ochii săi negri și amenințători, cu

părul roșcat și picioarele prea scurte, nu arăta tocmai bine și n-avea nimic seducător.

Pus în fruntea laboratorului central din Teba – situat pe malul stâng, nu departe de Locașul Adevărului – Dakter concepuse un proiect măreț: să facă în așa fel încât Egiptul să intre în era științei și a progresului, să-l smulgă credințelor învechite și să-și folosească, în sfârșit, formidabilul potențial. După ce a furat ideile altuia pentru a deveni un savant recunoscut și ascultat, Dakter voia să-și impună punctul de vedere și să pună natura în slujba omului.

Pentru a reuși, mai avea nevoie de două elemente hotărâtoare: sprijinul unui om politic de prim rang și cunoașterea secretelor Locașului Adevărului. Or, Mehy era singurul egiptean capabil să-i dea satisfacție pe de-a-ntregul. Spectaculoasei sale ascensiuni îi corespundea dorința de a pune mâna pe comorile confreriei, despre care afirma că le văzuse și că așadar nu era vorba doar de o simplă legendă.

Totuși, acest protector și aliat îl lăsase să lâncezească pe el, Dakter, într-o existență banală, în care, în ciuda poziției sale, nu-și putea pune în practică talentul.

Mehy îl privea pe Dakter zâmbind:

— Ai crezut că te-am uitat, nu-i așa?

— Așa este!

— Ei bine, te-ai înșelat. S-a întâmplat așa pentru că aveam alte priorități.

— Dar știința…

— Știința nu e independentă de putere și nu va fi niciodată! Vezi tu, dispariția lui Ramses, precum și consecințele acesteia mi se par mult mai importante decât dorințele tale.

— De acord! Dar acum sunteți general și administratorul principal al malului stâng… Ce vă mai împiedică să treceți la acțiune?

— Tu ești un fel de geniu, Dakter, și noi vom putea duce la îndeplinire proiectele tale grandioase. Totuși, nu cunoști bine Egiptul. Desigur, eu sunt nu numai stăpânul ocult al puternicei și bogatei regiuni tebane, dar și protectorul Locașului Adevărului. Și voi fi tras la răspundere de către faraon în persoană.

— Asta înseamnă… că suntem legați de mâini și de picioare?

— Deloc, dragul meu Dakter! Dar va trebui să fim prudenți și vicleni, precum fiarele sălbatice.

Dezgustat, savantul se arătă descurajat:

— Așadar, secretele acestei confrerii blestemate nu ne sunt deloc la îndemână…

— Pentru un om care s-a dovedit atât de răbdător, îți pierzi prea repede nădejdea!

— Sunt lucid… Funcțiile pe care le-ați primit vă reduc la neputință!

— Află că eu nu renunț niciodată și că știu să folosesc anumite împrejurări mai bine ca oricine. Puterile de care dispun sunt avantaje, nu inconveniente.

— Dar… cum aveți de gând să acționați?

— Mai întâi, vreau să scap de un personaj incomod, șeful Sobek, pe care n-am reușit să-l corup; printr-o procedură legală, va fi destituit și, în sfârșit, satul va fi lipsit de o pază, care, acum, e de netrecut. Apoi, intenționez să-i constrâng pe scribul Mormântului și pe maestrul de operă să-și îndeplinească obligațiile. Nu mi-ai vorbit tu despre o expediție foarte specială, care ar trebui organizată la intervale regulate?

— Ba da, și nu înțeleg de ce artizanii confreriei sunt încă asociați.

— Sfârșitul domniei lui Ramses și începutul celei a lui Merenptah au schimbat obiceiurile, dar mie îmi revine sarcina să le restabilesc. Ca șef al laboratorului central, presupun că nu ai nici galenă, nici bitum!

Chipul slut al lui Dakter înflori:

— Încă de mâine, veți primi un raport amănunțit și o cerere de urgentă aprovizionare!

— Îți plac călătoriile, prietene?

— Nu mă sperie.

— Vei fi conducătorul acestei expediții, Dakter! În acest fel, vei putea controla totul.

☥

Artizanii Locașului Adevărului erau împărțiți în două categorii: cei care practicau o tehnică dusă până la perfecțiune, fără a fi „prezenți alături de Dumnezeu”, și cei care, precum Nefer cel Tăcut, trăiseră misterele Locașului Aurului, putând oficia la fel ca marii preoți din Karnak.

Fiind în același timp artizan și preot, maestrul de operă se ducea în fiecare zi la templu, pentru a face munca primordială,

adică descoperirea luminii divine care dădea viață lemnului, pietrei și altor materiale.

În timp ce se purifica înainte de a intra în sanctuar, Nefer se gândea la calitățile pe care trebuie să le aibă un înțelept: să îndeplinească ceea ce e drept și corect, să fie consecvent, tăcut și calm, să aibă un caracter puternic, capabil să suporte atât fericirea cât și nefericirea, o inimă vigilentă și o limbă tăioasă. Cât de mult îi trebuia până să ajungă la aceste virtuți, deși îi erau atât de necesare pentru a-și îndeplini funcția fără greș!

N-avea altă soluție decât să înainteze, zi după zi, purtând grija confreriei, mai degrabă decât a lui însuși. Celebrarea riturilor dimineții îl revigora, tocmai când se întreba cum va putea face față atâtor îndatoriri.

Purtând șorțul de aur primit de la faraon, Nefer intră în templul principal al Locașului Adevărului, dedicat lui Maat, legea eternă a universului, și lui Hathor, dragostea creatoare. Două drumuri care formau, de fapt, unul singur, două chipuri cu aceeași forță divină.

Primă insuliță răsărită din oceanul lucrurilor posibile, sanctuarul era ochiul lui Dumnezeu care privea lumea. Fiind viu și într-o permanentă schimbare, se hrănea din propria substanță, ascunzând lumina în pietre.

Aici totul era rezonanță, muzică divină, numere și proporții armonice; aici întâmplarea și destinul erau anulate, luându-le locul o viață sublimă, neîntinată de nicio imperfecțiune. Asemănător cerului în toate aspectele sale, templul era locuința Mamei constructorilor, fie că se numea Maat, Hathor sau zeiță a liniștii; aici făcea ea să renască spiritual copiii săi.

După îndeplinirea ofrandei lui Maat, în clipa în care faraonul celebra același ritual în marele templu din Pi-Ramses, Nefer se duse în sala bărcii, care, în acest loc, avea o importanță deosebită. Locașul Adevărului, nu era el comparat cu o corabie imensă în care urcau cele două echipaje?

În această zi de doliu pentru bijutierul Thuty, tovarășul și maestrul său în această aventură artistică voia să-i primească fiul în marea călătorie a confreriei. De aceea, desenă un soare pe o cupă nouă, pe care o puse în partea din față a corăbiei sacre, la care vâsleau stelele nepieritoare, stele ce vor purta cu ele sufletul băiețelului.

☥

Când maestrul operei ieși din templu, soarele răsărea și strălucea deja cu generozitate. Preotesele lui Hathor împodobeau cu flori altarele strămoșilor, gospodinele mergeau să aducă apă proaspătă și se auzeau glasuri de copii râzând, care risipeau tristețea dramei și pregăteau viitorul.

De o parte și de alta a ușii deschise, Paneb instalase urechi pe două stele. Prezența lor îl făcu pe Nefer să zâmbească, în timp ce se îndrepta către atelierul de sculptură.

Spre marea sa surpriză, găsi ușa închisă.

Renup cel Jovial veni în fugă:

— Nu fi îngrijorat! Totul este bine.

— De ce nu e deschis atelierul?

— O simplă încurcătură.

— Userhat Leul o fi poate bolnav?

— El, bolnav? Nu, nu cred.

— N-ar fi trebuit să-ți dea cheia?

— Ba da, fără îndoială, dar… Dar a pierdut-o! Și, probabil, o caută; de aceea o fi întârziat. De îndată ce o va găsi, va deschide ușa și ne vom pune pe treabă.

— Renup, nu știi deloc să minți! De ce nu-mi spui adevărul?

Sculptorul se prefăcu mai vesel ca de obicei:

— Te asigur că nu e vorba de ceva grav… O simplă încurcătură ce se va rezolva imediat, sunt sigur.

— Ai putea vorbi mai clar?

— Îl știi pe Userhat, un caracter cam dificil… Din când în când, îl apucă o furie de speriat.

— Și acum, de ce e nemulțumit?

— Să spunem… O ușoară neînțelegere cu colegul nostru Ipuy Iscoditorul. Dar nu e nimic grav, te asigur!

— Și cearta asta e un motiv pentru ca Userhat să nu deschidă atelierul de sculptură? Care e cauza?

Renup nu îndrăzni să-l privească în față:

— Știi… Userhat refuză să-și reia lucrul!

☥ Capitolul 26

În prima încăpere a confortabilei sale case, Userhat Leul își adusese omagiul strămoșilor, așezând flori pe masa de ofrandă

și acum se distra făcând dintr-o bucată de sicomor un rățoi cu care se vor juca toată ziua cele două fete ale sale.

— Te așteptam, îi spuse el maestrului de operă.

— Iar eu aștept să-mi dai niște explicații.

Userhat puse jos dalta și rățoiul neterminat, apoi îl privi drept în față pe Nefer cel Tăcut. Torsul puternic al artizanului tremura de indignare.

— Eu sunt sculptorul-șef al echipei din dreapta și chiar confrații mei din echipa din stânga mă consideră ca maestru al lor. Este adevărat?

— Perfect adevărat.

— În cazul ăsta, nu pot admite comportarea injurioasă a lui Ipuy Iscoditorul față de mine! De când i s-a dat să poarte un evantai pentru a-i face umbră faraonului, acest om cu pretenții crede că totul îi este permis. În aceste condiții, hotărârea mea e luată: atâta vreme cât nu va fi exclus din confrerie, eu nu-mi voi relua munca și atelierul de sculptură va rămâne închis.

Maestrul de operă ar fi putut, la rândul său, să fie indignat la culme și să-i amintească lui Userhat că atitudinea sa nu corespundea regulii confreriei, nefiind cu nimic mai corectă decât cea a lui Paneb. Dar asta ar fi însemnat să pună gaz peste foc și să agraveze situația creată, tocmai acum când Tăcutul avea nevoie de o echipă bine închegată, pentru a porni munca pe două șantiere de o importanță crucială.

Nefer preferă să se așeze pe un taburet și să încerce să rezolve lucrurile:

— Ce-i reproșezi tu lui Ipuy?

Sculptorul-șef se așeză, la rândul său:

— Știi cât costă un porc frumos?

— Cam două coșuri obișnuite, aprecie maestrul de operă.

— Am vrut să cumpăr trei, oferind un preț excelent: un coș de lux! Afacerea părea încheiată, dar vânzătorul m-a prevenit că avea un client mai bun, care îi oferea… un pat! Un pat simplu, dar totuși… O ofertă exorbitantă, fără nicio legătură cu valoarea reală a celor trei porci! Și vrei să știi care e necinstitul care se distrează provocând această situație? Ipuy Iscoditorul, colegul meu sculptor. Știa prea bine că acei porci îmi erau destinați, dar i-a obținut folosind te miri ce preț, numai pentru a mă sfida!

— Să admitem că e așa… Dar de ce această dușmănie?

— Pentru că nu suntem de acord asupra prețului unei statui de calcar, pe care trebuie s-o livrăm responsabilului grânarelor din Karnak. După părerea mea, Ipuy exagerează mult prea mult, refuzând să fie de acord cu mine. Dacă sunt cu adevărat superiorul său, atunci pretind să-mi dea ascultare! Dacă nu, nu mai vede nicio sculptură.

— Ai dreptate!

Chipul lui Userhat se însenină:

— Te-am susținut întotdeauna, Nefer, și nu-mi pare rău! Când vei convoca tribunalul pentru a propune excluderea lui Ipuy?

— Sunt alte treburi mai urgente.

— Da? Și ce anume?

— Să i se pună în vedere vânzătorului de porci să nu mai facă nicio afacere pe baze nechibzuite. Dacă va continua, nimeni nu-i va mai cumpăra animalele; iar dacă Ipuy e cel care va continua astfel, va fi ruinat.

— Bine, bine… Dar cum rămâne cu prețul statuii?

— Ți-am spus deja, ai dreptate: gata cu sculptura. Comanda este anulată, nu veți livra nicio statuie responsabilului grânarelor. Ipuy va pierde tot, iar onoarea ta va fi salvată.

— Desigur, dar este o mare pierdere, care ar putea fi recuperată… Poate că ne-am putea tocmi.

— Tu să te tocmești cu Ipuy?

— Sigur că nu, dar totuși… Cu autoritatea ta, i-ai putea vorbi, făcându-l să-și recunoască greșeala. Am termina statuia și am vinde-o la un preț fixat de tine.

— În acest caz, ai fi de acord să te împaci cu Ipuy?

Userhat Leul îi oferi maestrului o cupă de apă rece:

— La urma urmelor, nu e un băiat rău… Dar sculptorul-șef sunt eu!

— Ce-ar fi să deschidem atelierul?

Userhat își umflă pieptul:

— Asta îmi e datoria și sunt mândru s-o îndeplinesc. Spune-mi, Nefer… Nu-i așa că mă crezi și pe mine cam pretențios, poate chiar mai prost decât Ipuy?

— Importantă e opera pe care o avem de îndeplinit. N-am chef să vă judec, nici pe unul, nici pe celălalt.

☥

Sub privirea lui Nefer cel Tăcut, Renup cel Jovial tăia lemne, în timp ce Ipuy Iscoditorul finisa un stâlp de susținere cu o teslă.

Într-un colț al atelierului, se zăreau o mască funerară și un sarcofag.

Userhat Leul terminase schița unei statui ce-l reprezenta pe un demnitar stând în genunchi, cu palmele pe pulpe și cu privirea înălțată către cer. Tocmai termina prima lustruire, cu ajutorul unei paste abrazive pe bază de pudră de cuarț, aplicată cu finețe.

Era fascinant să-l privești lucrând: mângâia statuia, îi șoptea secrete despre felul în care urma să-i dea viață și păstra un ritm atât de regulat, încât avea nevoie de o totală stăpânire a respirației și a mâinii.

Userhat îi întinse lui Ipuy un ferăstrău:

— E rândul tău.

Se înfruntară din priviri. Cea a lui Userhat exprima o rigoare lipsită de ostilitate, iar cea a lui Ipuy, respect și prietenie.

Examinatorul reperă liniile roșii pe care Userhat le trasase pe calcar, pentru a defini contururile statuii. Cu o remarcabilă siguranță în execuție, înlătură bucățile de piatră inutile, pentru a obține silueta dorită de sculptorul-șef.

Figura bărbatului în rugăciune începea să prindă viață.

Renup cel Jovial, tare fericit să-și vadă colegii împăcați, începu cu entuziasm cea de a doua lustruire.

— Când vei termina, anunță Userhat, voi străpunge urechile, ochii și mâinile cu un sfredel din silex; Ipuy va despărți picioarele cu ajutorul unui tub din aramă, pe care-l va răsuci între palme; apoi voi face eu însumi ultima lustruire, cea mai delicată, căci ea va fixa pentru totdeauna formele feței și ale corpului. Va fi o statuie într-adevăr frumoasă, prieteni, v-o promit!

— Dați-i zor s-o terminați, le ceru maestrul de operă, căci în lunile următoare veți avea de tras, nu glumă! Vom avea nevoie de alte statui de lemn pentru a-l serba pe Amenhotep I, întemeietorul nostru, precum și de câteva statui de cult ale faraonului Merenptah.

Cei trei sculptori ar fi trebuit să se aștepte la această decizie, dar auzită chiar din gura maestrului de operă, căpăta o cu totul altă dimensiune. Brusc, își dădură seama de amploarea și dificultatea operei pe care o aveau de realizat.

— Vom avea nevoie de o mare cantitate de pietre de cea mai bună calitate, interveni Userhat Leul.

— Chiar astăzi voi trimite mesaje la principalele cariere, promise Nefer. Veți mai avea la dispoziție unelte noi și tot materialul care vă este necesar.

— Vom avea mai puține zile libere?

— Tot ce se poate! Și v-o spun sincer. Locașul Adevărului va trebui să se dovedească la înălțimea reputației sale și simt că pierderea de vreme nu ne va fi favorabilă.

— N-avem nicio șansă să ne plictisim, constată Veselul, scărpinându-se în cap. Când vom avea și noi un portret oficial al regelui?

— Iată-l, spuse maestrul de operă, dezvelind un model din ipsos, care prezenta un Merenptah auster, a cărui noblețe a trăsăturilor era demnă de cea a lui Ramses cel Mare.

— Nu ți-ai pierdut îndemânarea, constată Userhat; adevăratul maestru sculptor tu ești.

— De la tine am învățat totul… Contez pe voi pentru a crea coloși, statui la fel ca acea a lui Osiris, care să prezinte oameni așezați și altele în postura celor care aduc ofrande.

Ched Salvatorul intră în atelier și aruncă o privire plină de interes asupra lucrărilor în curs de execuție:

— E plăcut să ai colegi pricepuți, recunoscu el, ușor ironic. Aș putea să vă răpesc maestrul pentru câteva clipe?

În limbajul pictorului, aceste vorbe anunțau o urgență.

Totuși, Ched nu renunță la ținuta lui elegantă pentru a se cățăra către mormântul lui Kenhir:

— Trebuia să-ți arăt cât mai repede ultima ispravă a lui Paneb cel Zelos.

O grijă în plus… Maestrul de operă se întreba câte surprize îl mai așteptau pe parcursul acestei zile sâcâitoare.

Ched Salvatorul se opri în fața unui perete, pe care Paneb reluase și modificase reprezentarea preotului aducându-i o ofrandă zeului Ptah. Era scăldată într-o lumină blândă, care punea în valoare finețea penelului și frumusețea culorilor.

— Bine, dar… e splendid! aprecie Nefer.

— Nu-i așa? S-a născut un mare pictor!

☥ Capitolul 27

Niut cea Neobosită nu se mai oprea din măturat. De mai multe ori, încercase să ia cu asalt biroul lui Kenhir, care avea tot mai multe dificultăți să-și apere domeniul. Această mică scorpie se ținea bățoasă, îi discuta ordinele și, uneori, făcea totul cum o tăia capul. Dar, pentru că era o bucătăreasă excelentă, scribul Mormântului nu prea dorea să scape de ea.

— Curierul v-a adus scrisoarea asta, spuse ea dându-i un papirus marcat cu sigiliul lui Mehy, administratorul principal al malului stâng.

Kenhir o citi pe dată. Deși formulată în termeni politicoși, Mehy îl convoca în mod imperativ, pentru a doua zi.

— Trebuie să ies puțin, îi spuse scribul servitoarei sale.

— Dejunul e aproape gata.

— Nu stau mult.

Kenhir îl găsi pe maestrul de operă în atelierul de sculptură, unde studia câteva modele de statui pe care i le propuse Userhat Leul.

— Sunt convocat de Mehy, îi aduse el la cunoștință.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nefer.

— Deloc, nu face decât să se conformeze obligațiilor impuse de postul său. Că dorește să se întrețină cu mine, asta nu e ceva ilegal, dar eu nu sunt obligat să răspund invitației sale.

— Neglijându-l pe acest Mehy, nu riscați, oare, să creați tensiuni inutile?

— Ne-am putea teme de asta. După informațiile pe care le am, acest personaj își face datoria cu multă competență și seriozitate. Ba chiar mai mult, ar trebui să fie principalul nostru protector împotriva eventualelor tracasări administrative și ar fi mai bine să fim în bune relații cu el.

— Și totuși nu păreți deloc dornic să-l întâlniți.

— Este adevărat, recunoscu Kenhir, căci mă tem de anumite pretenții din partea sa. Precum majoritatea înalților funcționari, nu poate înțelege rolul confreriei noastre și va vrea, fără îndoială, să reducă din ceea ce consideră el a fi niște privilegii. În acest caz, conversația noastră se va întrerupe în mod brutal. Acest Mehy va trebui să admită că n-are nicio legătură cu noi și că nu i se va face nicio concesie.

☥

Portarul somptuoasei vile a lui Mehy se înclină în fața scribului Mormântului și chemă intendentul, care veni în fugă.

— Stăpânul meu vă așteaptă, spuse el, înclinându-se la rândul său. Binevoiți să mă urmați…

Intendentul văzu în dreapta intrarea servitorilor, apoi porni pe o alee cu dale, care avea roșcovi de o parte și de alta. Aceasta se prelungea cu o grădină mare, în mijlocul căreia fusese amenajat un bazin.

De îndată ce trecu pragul impunătoarei locuințe, Kenhir fu invitat de doi servitori să ia loc pe un scaun scund. Îi spălară mâinile și picioarele, i le șterseră cu pânze parfumate, apoi îi oferiră o frumoasă pereche de sandale.

Intendentul îl conduse pe scribul Mormântului într-o anticameră, al cărei plafon, ornat cu împletituri vegetale, se sprijinea pe două coloane de porfir. Apoi, îl introduse într-o vastă sală cu patru coloane, decorată cu scene de vânătoare și de pescuit.

— Stăpâne, iată-l pe invitat!

Purtând o cămașă plisată, după ultima modă, și o *perizoma* lungă, prinsă cu o centură din piele, Mehy își lăsă trusa de scris și veni în întâmpinarea oaspetelui său.

— Dragul meu Kenhir, ce plăcere să vă întâlnesc! Am preferat să discutăm între patru ochi, la mine acasă, decât în cadrul sever al birourilor mele. Și v-am rezervat o mică surpriză…

Pe o masă joasă, o amforă roșie purta mențiunea: „Vin alb din oaza Khargeh. Ramses, anul 5”.

Paharnicul umplu două cupe și dispăru.

— O viță excepțională care datează din anul în care Ramses cel Mare i-a învins pe hitiți la Kadeș! Fie vorba între noi: nu mi-au mai rămas decât trei urcioare… Hai să-l gustăm, vreți?

Kenhir se așeză într-un jilț cu picioarele în formă de labe de leu de o calitate excelentă, ca, de altfel, tot mobilierul. Noului general îi plăcea bogăția și nu se lipsea de plăcerea de a o etala. Vesel, afectuos, știa să-și facă invitații să se simtă bine. Dar farmecul său n-avea efect asupra lui Kenhir cel Morocănos care totuși aprecie la justa lui valoare excepționalul vin alb, al cărui buchet era demn de admirație.

— Doriți fructe sau prăjituri?

— Mă voi mulțumi cu acest vin. O minunăție, într-adevăr!

— Una dintre plăcerile vieții este aceea de a-ți bucura un prieten! Avem norocul să trăim într-o țară în care oamenii știu să producă vinuri de o asemenea calitate. Îmi permiteți să vă întreb cum o duceți cu sănătatea?

— Nu mai sunt un tinerel, dar sunt încă în formă și nu sufăr de nimic serios.

— Să bem pentru longevitatea dumneavoastră!

A doua cupă era tot atât de bună ca și prima.

„Dacă încearcă să mă îmbete, gândi Kenhir, riscă să fie dezamăgit, căci aș putea rezista chiar dacă i-aș goli o bună parte din cramă. Și nu voi da înapoi de teama gutei mele.”

— Știți poate că faraonul mi-a încredințat două funcții: cea de general al forțelor armate tebane și cea de administrator principal al malului stâng. Aceste funcții sunt legate între ele, căci am datoria să asigur securitatea acestei regiuni nemaipomenit de bogate; și ceea ce-mi doresc cel mai mult este să-mi îndeplinesc misiunea fără greșeală. De altfel, vă privește în mod direct, căci Locașul Adevărului face parte din unitățile administrative ale teritoriului meu.

— Este drept că se află pe malul stâng, preciză Kenhir pe un ton arogant, dar el depinde doar de faraon.

— Desigur, dragul meu, și aceasta e legea încă de la fondarea sa! Rolul meu e doar acela de a-l proteja împotriva oricărui atac, unindu-mi forțele cu cele ale lui Sobek, șeful pazei satului. Trebuie să știți că regele Merenptah, la fel ca predecesorii săi, nutrește o înaltă stimă față de confreria voastră și că dorește s-o vadă desfășurându-și munca în cea mai perfectă liniște.

— Așa va fi, atâta timp cât Egiptul va rămâne el însuși, spuse Kenhir.

Mehy nu reușea să-l înveselească pe acest bătrân scrib, a cărui rezistență la vinul cel alb din oaze îl surprindea peste poate. Părea să fie un adversar mai de temut decât își închipuise.

— Trebuie să vă pun o întrebare indiscretă, dragul meu.

— Vă avertizez că, în ceea ce privește activitățile desfășurate în Locașul Adevărului, sunt dator să păstrez secretul absolut.

— Dar nu despre asta e vorba, ci despre Abry, predecesorul meu. Vă mărturisesc că am fost foarte tulburat de groaznicul său sfârșit. Tocmai el, care avea datoria să vegheze asupra liniștii confreriei, nu i-a făcut decât rău; a mers până la

elaborarea unui raport mincinos, pentru a-l induce în eroare pe rege! După o asemenea ticăloșie, nu-i mai rămânea altă salvare decât să-și ia viața. Dar, din această dramă, eu am tras o învățătură: s-ar putea să existe o mână de demnitari, mai mult sau mai puțin influenți, care să vă vrea răul.

Scribul Mormântului nu părea a fi impresionat de această ipoteză.

— N-ar fi o noutate, spuse el, și, de altfel, este inevitabil acest lucru. Secretele Locașului Adevărului sunt bine păzite încă de la înființarea sa. Asta face ca oamenii să-și imagineze orice, iar aceste iluzii stârnesc invidii.

— Asta ar putea deveni un mare pericol!

— Din fericire, constat că nu-l subestimați, Kenhir! Datorită dumneavoastră, vom putea dormi în pace.

— Într-adevăr, puteți conta pe mine; iar eu, la rândul meu, aș dori să pot conta pe ajutorul dumneavoastră.

— V-o repet, nu dau socoteală de gestiunea mea decât faraonului sau reprezentantului său, vizirul.

— Asta am priceput, dar mă refeream la buna noastră înțelegere, în vederea luptei împotriva oricărui pericol ce ar putea amenința confreria. Iată de ce vă pun aceste întrebări: l-ați întâlnit adeseori pe Abry, l-ați bănuit vreodată și credeți că a lucrat singur sau că făcea parte dintr-un complot?

— L-am întâlnit rar. Dar, ultima oară, a încercat, mai mult sau mai puțin, să mă corupă.

— Jalnic personaj… Dar, la urma urmei, ce voia să facă?

— Abry era un om slab și un oportunist, credea în binefacerile creșterii constante a taxelor și în puterea coercitivă a administrației. Noțiunea de libertate îi era străină și nu suporta ca Locașul Adevărului să-i scape de sub control. Mai mult, n-am ce să vă spun. Cât despre șeful Sobek, acesta crede în existența unui complot și nu-și va abandona cercetările prea curând. Nici eu, de altfel.

— Speram să aud vorbe mai încurajatoare… Acum înțeleg mai bine de ce-l simțeam îngrijorat pe rege. Din fericire, există ceva nou care schimbă radical situația: Abry a murit și eu sunt cel care i-a luat locul. Acela care va încerca să atace confreria, se va lovi, inevitabil, de mine. Împreună cu dumneavoastră și cu șeful Sobek, vom forma o pavăză de temut.

— Să te audă zeii, Mehy!

— Nu trebuie să-l dezamăgim pe rege, dar nici Egiptul. La cea mai mică bănuială, la cea mai mică alarmă, nu ezitați să mă preveniți! Voi fi gata să intervin!

Kenhir preferă aceste cuvinte celor spuse de Abry. Lucru sigur, generalul își lua funcțiile în serios, iar Locașul Adevărului nu avea nimic de pierdut prin schimbarea făcută.

— Trebuie să vă cer o favoare, Kenhir!

Scribul Mormântului se crispă.

— Oh, fiți pe pace, nu este vorba de o favoare personală, ci de o obligație administrativă, pe care doresc s-o rezolv cât mai bine.

— Vă ascult.

— Mă puteți pune în legătură cu maestrul de operă al confreriei?

☥ Capitolul 28

Privirea scribului Mormântului deveni cu adevărat ostilă:

— Îmi este imposibil s-o fac, mai ales că identitatea maestrului de operă trebuie să rămână secretă.

Mehy își chemă paharnicul și-i ceru încă o amforă cu vin alb de Khargeh, din același an.

— Teoretic, așa e. Dar, cu ocazia vizitei regelui în Locașul Adevărului, toți membrii delegației oficiale rămași în afara zidurilor au auzit cum erau aclamate numele lui Merenptah și al lui… Nefer. Oricine știe că acesta din urmă a fost învestit ca maestru de operă de către cuplul regal și că este adevăratul stăpân al confreriei de a cărei gestiune vă ocupați. Vă spun ceva care vă va liniști pe dată: doar aceste două mici secrete au trecut dincolo de zidurile satului, dar ele nu amenință securitatea lui.

— De ce doriți să-l întâlniți pe maestrul de operă?

— Mă poate ajuta să rezolv o problemă administrativă.

— Oare nu sunt eu un interlocutor mai potrivit?

— Mă tem că nu, dragul meu Kenhir, căci această treabă urgentă are un aspect tehnic; doar maestrul de operă din Locașul Adevărului va putea lua hotărârea corectă. Din nefericire, îmi este imposibil să vă spun mai mult, pentru că e

vorba de un dosar confidențial. Dacă Nefer va dori să vă informeze asupra lui, e liber s-o facă.

— Știți că s-ar putea să vă refuze… invitația.

— Știu, dar v-aș ruga să-mi pledați cauza cu convingere. Dacă mi-ar fi imposibil să-i aflu părerea, aș fi într-o situație jenantă. Eu nu mă pricep deloc la soluțiile ce ar putea fi preconizate, dar el probabil că le cunoaște. Acceptați să i-o cereți?

— Accept, dar nu vă pot promite nimic. El este cel care hotărăște.

— Vă sunt foarte obligat, Kenhir.

— Am impresia că vinul acesta este mai bun decât primul…

— Ei bine, hai să-l bem pe tot, în onoarea confreriei!

☥

Imediat după plecarea scribului Mormântului, Serketa veni să se așeze pe genunchii soțului său:

— N-am pierdut niciun cuvânt din interesanta voastră convorbire.

— Ce părere ți-ai făcut despre Kenhir, dragostea mea?

— Un pișicher bătrân, încăpățânat, neîncrezător și greu de corupt. Prostul de Abry nu era la înălțimea lui.

— Crezi că l-am convins?

— L-ai convins, dar l-ai și… îngrijorat. Și ai fost atât de inteligent să nu-i oferi un urcior din vinul care i-a plăcut atât de mult. Ți-ar fi putut întinde o capcană, pentru a vedea dacă și tu încerci să-l corupi. Nu cred că bătrânul Kenhir deține mari secrete, dar știu că va apăra confreria cu ghearele și cu dinții.

— Spui că era îngrijorat?

— Și-a dat seama că tu nu vei fi atât de retras ca Abry, deși tu nu ai, în mod oficial, nicio putere asupra Locașului Adevărului. Dar cred că fermitatea angajării tale i-a dat încredere: cine n-ar aprecia un protector ca tine?

— Fii sinceră, iubirea mea: crezi că este necesar să scăpăm de acest bătrân scrib?

— Nicidecum! Vom învăța să-l cunoaștem bine și te sfătuiesc să faci în așa fel ca să rămână în acest post cât mai mult posibil. Dacă i-aș face felul, ceea ce n-ar fi deloc ușor, ar fi imediat înlocuit și ne-am putea lovi de un om și mai greu de abordat. Sunt convinsă că și Kenhir are slăbiciunile lui și cred că ne vom putea folosi de ele.

Mehy își apucă soția de păr:

— M-ai convins. Fără să-și dea seama, scribul Mormântului va deveni aliatul nostru.

☥

Casa-Funie lipsise pentru că i se îmbolnăvise un taur, Fened Nasul făcea un taburet pentru socrii săi, Karo cel Posac, un cufăr bunicii sale pentru lenjerie, Didia cel Generos, o tăblie de pat pentru nepoata sa, iar toți ceilalți membri ai echipei din dreapta se ocupau, fiecare, cu diferite munci destinate celor din afară.

Convocați de către maestrul de operă în localul confreriei, la poalele colinei din Nord, în marginea necropolei, se purificaseră înainte de a lua loc pe banchetele de piatră. Nefer se așeză cu fața spre răsărit pe scaunul pe care, înaintea lui, îl folosiseră șefii echipei din dreapta. Privirea i se opri pe strana veșnic neocupată de vreo persoană, rezervată *Ka*-ului, puterea creatoare, care dădea viață inimii și mâinii artizanilor.

— Am să vă anunț ceva, spuse maestrul de operă. S-ar putea să nu vă placă, dar vă atrag atenția asupra amplorii celor două șantiere pe care le vom începe, săparea Locașului de veci al faraonului Merenptah în Valea Regilor și construirea templului său pentru milioane de ani. Întrucât trebuie să ne folosim forțele pentru îndeplinirea acestor două sarcini prioritare, vă cer să întrerupeți lucrările pentru exterior.

Anunțul fu urmat de o liniște apăsătoare. Primul care îndrăzni să vorbească fu Karo cel Posac:

— Este un vechi obicei care n-a fost niciodată pus în discuție… Muncile acestea ne permit completarea salariilor și asigură o viață îndestulată familiilor noastre.

— Sunt conștient de acest lucru, dar trebuie să înțelegeți că nu mai este posibil să ne risipim eforturile.

— De ce atâtea pretenții? întrebă Casa-Funie. Să ne facem munca pe cele două șantiere și, în același timp, să ne continuăm activitățile complementare.

— Nu este posibil din două motive, îi explică maestrul de operă. În primul rând, sunt convins că nu avem timp de pierdut.

— Din cauza vârstei regelui? întrebă Nakht cel Puternic.

— Într-adevăr, este o realitate de care trebuie să ținem seama. Trebuie să privim adevărul în față: domnia lui Merenptah se anunță dificilă, pot apărea tulburări și lucrarea noastră trebuie să avanseze ca și când termenele impuse ar fi scurte.

— Ai informații sigure despre ce se petrece la Curtea din Pi-Ramses? întrebă Gau cel Exact.

— Din nefericire, nu am, dar vă rog să-mi acordați încredere! De obicei, nu-mi place să mă grăbesc; aș fi preferat să am mult timp la dispoziție pentru a concepe și a realiza mormântul și templul; dar am convingerea că acest lux nu ne este permis. Cât despre al doilea motiv, el ține de însăși natura misiunii noastre. Echipa noastră a participat la desăvârșirea mormântului lui Ramses cel Mare, dar el fusese aproape terminat de multă vreme. Cel al lui Merenptah va fi Marea noastră Operă, primul mormânt regal pe care-l vom crea împreună pentru a-l dărui eternității, precum cele dinaintea noastră. Cât despre templu, el va păstra *Ka*-ul regelui; deci, ne va solicita o muncă de înaltă precizie. Aventura este extrem de atrăgătoare, dar nu ne va fi ușor; de aceea cer de la voi eforturi ieșite din comun. Ne revine rolul de a trece dincolo de limitele talentelor noastre, pentru a justifica încă o dată existența Locașului Adevărului.

— Se zvonește că perioadele de concediu ne vor fi reduse, îndrăzni Pai Pâinică-Bună. Dacă acest zvon se adeverește, soțiile noastre vor fi foarte nemulțumite.

— Necesitatea va deveni lege, îi răspunse maestrul de operă.

— Dacă va trebui să refuzăm munca pentru exterior și, pe deasupra, să ni se reducă zilele de odihnă, protestă Unesh Șacalul, viața va deveni imposibilă!

— Scribul Mormântului a fost de acord să vi se acorde prime corespunzătoare orelor suplimentare muncite.

— Mai puțin timp liber, insistă Unesh, înseamnă mai puține distracții, mai puține momente plăcute petrecute cu familia, mai puține vizite în afară.

Ceilalți doi desenatori îl aprobară, la fel și Renup cel Jovial și Karo cel Posac.

— Sunteți jalnici! explodă Paneb. Maestrul de operă vă solicită să luați parte la o aventură nemaipomenită, la opera cea mai importantă ce se desfășoară pe pământul Egiptului, iar voi vă plângeți, în ciuda avantajelor pe care le-ați primit, fără să vă preocupe decât mediocritatea și lenea! Frumos echipaj, n-am ce zice… Dorește într-adevăr să navigheze sau preferă să rămână în port pentru totdeauna, moțăind sub vânticelul cald? Dacă această corabie a ajuns în așa hal, obosită și lipsită de suflet, ar fi de preferat să se scufunde!

Cea mai mare parte a membrilor echipei din dreapta păliseră, cu excepția lui Pai Pâinică-Bună și a lui Renup cel Jovial, care erau roșii ca racul.

— N-ai dreptul să ne vorbești pe tonul ăsta, îi reproșă Userhat Leul.

— Dar voi aveți dreptul să vă purtați precum lucrătorii de stat, mai preocupați de a număra orele decât de a munci și a căror unică ambiție este prelungirea siestei? Dacă așa stau lucrurile, Locașul Adevărului nu va întârzia să dispară.

Ched Salvatorul ceru cuvântul:

— Asistentul meu n-are deloc simțul diplomației și felului său de a se exprima îi lipsesc nuanțele, dar, în fond, el are dreptate. Datorită îndelungatei și fericitei domnii a lui Ramses cel Mare și, mai ales, din cauza gustului nostru înnăscut, noi am trăit prin tehnica și cunoștințele noastre. Crearea unui mormânt regal și a unui templu pentru milioane de ani sunt activități periculoase care, astăzi, ne înspăimântă, pentru că ne-am plafonat în rutină. Totuși, avem norocul neprețuit de a putea participa împreună la Marea Operă. În fața acestei perspective, am mai putea îndrăzni să punem condiții care nu corespund demnității spiritului confreriei și al strămoșilor care ne privesc muncind? Maestrul de operă să hotărască, iar noi îi vom da ascultare.

În unanimitate, echipa aprobă cele spuse de pictor.

☥ Capitolul 29

Clara și Nefer se iubeau ca în prima zi, cu aceeași ardoare la care acum se adăuga o tandrețe și o bună înțelegere ce le înfrumuseța fiecare zi. Timpul nu le afectase cu nimic viața de cuplu, de parcă ar fi fost împreună tot timpul.

Îndrăgostită și sinceră, Clara nu-și pierdea acea noblețe înnăscută care cucerise inima tuturor sătenilor. În persoana ei, maestrul de operă admira femeia înțeleaptă, iar soțul își admira soția:

— Ai necazuri, nu-i așa?

— Echipa mi-a acceptat propunerile, dar sunt oare acești oameni sinceri?

— Perfecțiunea nu se vede în oameni, Nefer, ci în operele lor. Dacă le oferi un ideal și le dai voie să-l realizeze, ei își vor depăși slăbiciunile.

— Dar eu mi le voi depăși pe ale mele? Nu sunt făcut pentru această funcție, Clara! Mi-era de ajuns să sculptez... Și ce bine era să n-ai altceva de făcut decât să urmezi sfaturile șefului de echipă!

— Uiți cine te-a ales? Este inutil să bați din copite precum un cal nărăvaș; și tot atât de inutil este să ne punem întrebări asupra propriei persoane. Nimeni nu știe mai bine ca mine că nici tu, nici eu nu suntem la înălțimea sarcinilor pe care le avem de îndeplinit; și totuși trebuie să le ducem la bun sfârșit și s-o luăm în fiecare zi de la capăt, urcând muntele.

— Atâtea sâcâieli, atâtea griji mărunte, atâtea reclamații fără rost din partea unora sau a altora... Iată ce-mi storc puterile, mult mai mult decât amploarea operei!

— Crezi că eu o duc mai bine? Există piatra și lemnul, veșnic gata să primească lumina, dar există și oamenii, mereu gata să mintă, să lenevească și să se întreacă în vanitate și în egoism. Așa stau lucrurile și niciodată nu va fi altfel, dar Locașul Adevărului îi transformă în echipaj capabil să navigheze către locuri pe care, singuri, nu le-ar putea descoperi.

Nefer își sărută soția cu pasiune:

— Sunt numai a ta, îi spuse ea, dar nu uita că așteptăm un invitat.

☥

Kenhir înfuleca de zor rinichii suculenți preparați cu vin alb, alături de lintea cu usturoi și salata de vinete.

— Feluri de mâncare simple, recunoscu Clara. Tânăra care mă ajută la menaj își ia mereu zile libere, iar eu n-am deloc timp să fac bucate alese.

— Ești înzestrată cu toate calitățile, Clara... Datorită ție guta mea aproape că s-a vindecat.

— Poate că v-ar prinde bine să beți mai puțin vin și mai multă apă, sugeră femeia înțeleaptă.

— La vârsta mea, e neplăcut să-ți schimbi obiceiurile.

— Sunteți mulțumit de Niut cea Neobosită?

— O mică scorpie, obraznică și îndărătnică... dar harnică. Șterge praful, nu-mi deranjează prea mult mobila și gătește bine. Mă văd obligat s-o plătesc mai bine... Ceea ce nu-mi place

este că-mi umblă în bibliotecă. Profită, desigur, de absența mea, pentru a face curat și acolo. Dar nu-i nimic; atâta vreme cât îmi pune fiecare penel la locul lui și nu se atinge de niciun papirus…

— Cum s-a desfășurat întrevederea cu Mehy? întrebă Nefer.

— Destul de bine. Un om dinamic, foarte hotărât să-și îndeplinească funcția și, mai ales, foarte ambițios. Iată de ce ar trebui să fie un excelent protector al Locașului Adevărului. Este misiunea pe care i-a dat-o faraonul și n-are de gând să dea greș. În plus, n-a încercat să mă corupă, nici măcar de formă… Dar mi-a cerut ceva ciudat.

— Ce anume?

— Dorește să te vadă, Nefer.

— De ce oare?

— După spusele lui Mehy, doar maestrul de operă l-ar putea ajuta să rezolve o urgentă problemă administrativă.

— N-ar putea fi de competența dumneavoastră, Kenhir?

— Se pare că nu, căci e vorba, după cum spune el, de un aspect tehnic, la care numai tu te pricepi. Am invocat secretul, dar recunoașterea ta oficială de către cuplul regal ți-a făcut numele cunoscut. Că Mehy știe cine ești n-are, de altfel, nicio importanță și tu nu ești obligat să-i faci pe plac.

— Dacă ne este de folos, de ce ne-am lipsi de el?

— Sunt de acord cu tine.

— Îl voi întâlni la primul fort. Și, dacă pot să-l ajut, o voi face.

☥

Artizanul echipei din dreapta, cel care trăda confreria, își luase multe precauții pentru a se duce la antrepozitul lui Tran-Bel. Din fericire, mai mulți colegi profitaseră de săptămâna liberă, acordată în mod excepțional de către maestrul de operă, pentru a părăsi un timp satul, înainte de începerea marilor șantiere. Unii se ocupau de ogoarele și de turmele lor, alții își vizitau rudele de pe un mal sau de pe celălalt, iar alții făceau cumpărături.

Trădătorul văzuse în privirea insistentă a lui Sobek că paznicul devenea tot mai bănuitor. Dar își spuse, gândindu-se la nubian, că, dacă ar fi avut informații serioase, n-ar fi ezitat să-l aresteze și să-l interogheze. Cu toate acestea, atitudinea i se schimbase de parcă ar fi bănuit pe cineva din interior.

Artizanul trebuia deci să fie și mai prudent, mai ales dacă Sobek ordonase vreo razie. În acest caz, risca să fie urmărit

până la antrepozit și, astfel, să se dea de gol. Desigur, ar fi fost bine să rămână în sat și să nu mai riște, dar trebuia să vorbească de urgență cu femeia care avea să-l facă bogat.

Din prudență, nu folosise bacul, pe care s-ar fi putut afla vreun paznic în slujba lui Sobek, ci angajase un pescar, care-l traversă cerându-i drept plată o pâine rotundă. La întoarcere, urma să-l angajeze pe altul.

Nu fusese urmărit de nicio barcă. După ce ajunsese la mal într-un loc ferit, departe de debarcaderul principal, artizanul stătuse ascuns prin stuf timp de o oră.

Nimeni nu se apropie de ascunzătoarea sa.

Simțind că pericolul a trecut, urcă pe mal și se îndreptă către oraș, uitându-se, adeseori, înapoi.

De două ori, se rătăci pe niște străduțe care se înfundau și trebui să se întoarcă din drum pentru a surprinde un eventual gonaci, rătăcit și el. Dacă ar fi fost urmărit, în acest fel ar fi scăpat.

Artizanul intră grăbit în antrepozit și se duse în cămăruța în care Tran-Bel își făcea socotelile.

— Ah, tu erai! Mă bucur să te văd. Afacerile ne merg de minune.

— Anunță, știi tu pe cine, că sunt aici.

— Îndată, îndată… Ai făcut modele noi de scaune?

— Da, numai că va trebui să mai aștepți până să le ai.

— Asta nu-mi place deloc. Sunt cerute de clienți!

— Trebuie să am grijă, mai întâi, de siguranța mea. Hai, anunț-o, repede!

— Bine, bine, mă duc…

Tran-Bel se gândise deja să fabrice imitații, dar știa că acestea vor avea defecte.

☥

— Ai progresat în vreun fel? îl întrebă Serketa, de nerecunoscut acum, pe informator.

— Maestrul de operă a luat hotărârea să sape mormântul regelui și să construiască templul său pentru milioane de ani, folosind toată energia umană posibilă.

— Slabă informație… Ai reperat ascunzătoarea pietrei de lumină?

— Pentru moment, este imposibil.

— Mă dezamăgești!

— Nu am nicio informație serioasă și nu pot scotoci peste tot fără să fiu văzut.

— Nu ești liber să te duci unde vrei, în interiorul satului?

— Unele locuri sunt încuiate și doar scribul Mormântului și maestrul de operă le pot deschide. Orice încercare de a intra ar fi sortită eșecului.

— Va trebui totuși să găsești o soluție!

— Echipa mea va începe o muncă intensă și, pentru o perioadă îndelungată, nu voi mai avea posibilitatea să iau legătura cu exteriorul.

Serketa îl privi cu cruzime:

— Vrei să încerci să fugi și să te refugiezi în satul tău blestemat?

— Nu m-ați înțeles! Șantierele care se vor deschide asigură viitorul confreriei, de aceea maestrul de operă va fi intransigent. Va trebui să facem ore suplimentare și să acceptăm reducerea perioadei de concediu, dacă vor apărea dificultăți tehnice. Și asta încă nu e tot: șeful Sobek este din ce în ce mai bănuitor.

— În legătură cu ce?

— Sunt convins că-l bănuiește pe unul dintre noi ca făcând parte dintr-un complot împotriva Locașului Adevărului și chiar de a fi asasinat un paznic. Acest Sobek e un om de temut, e capabil să organizeze urmăriri și să stea tot timpul la pândă, pentru a da în vileag orice greșeală. Iată de ce mi-am luat o mulțime de precauții pentru a veni până aici.

— Înțeleaptă inițiativă… Dar nu ți se pare că devii prea fricos?

— Nu cred că exagerez.

Serketa se învârtea încet în jurul artizanului:

— Nu-mi aduci decât vești proaste. Ce păcat… Eu aveam unele excelente! În timp ce tu vegetezi în confreria ta, averea îți crește. Încă o vacă cu lapte, un teren pe malul Nilului, un ogor… Când vei ieși la pensie, vei fi un om bogat. Dar asta, numai dacă vei deveni un informator mult mai bun.

Artizanul se și vedea întins pe perne, în sala răcoroasă a unei frumoase locuințe, în care își va putea petrece timpul numărându-și bunurile.

Dar de la vis la realitate era încă drum lung… Și trădătorul nu-și va dezvălui toate secretele fără să fie sigur că se va bucura de roadele demersului său, fără să se simtă în pericol.

— Nu m-am răzgândit, afirmă el, dar va trebui să-mi țin gura până când munca pe șantiere va fi destul de avansată.

— Nu uita că alianța noastră nu va putea fi distrusă, îl avertiză Serketa. Când ne vom revedea, sunt sigură că vei avea multe să-mi spui.

☥ Capitolul 30

Clara fusese chemată de urgență la căpătâiul soției lui Usehat Leul, care se plângea de mari dureri în piept. După o examinare amănunțită, femeia înțeleaptă constatase că nu era vorba de o criză cardiacă și îi prescrisese un tratament pentru a-i regla sistemul neurovegetativ, nu înainte însă de a-i fi verificat coloana vertebrală, căci starea acesteia ar fi putut fi la originea a numeroase tulburări.

Când se reîntoarse acasă, de dimineață, Clara îl găsi în prag pe Paneb, foarte îngrijorat.

— Aș fi vrut să discut cu Nefer despre niște materiale pentru atelierul de pictură, dar nu știu de unde să-l iau. A fost văzut ieșind din templu, după ritualul de dimineață, dar nimeni nu știe unde s-a dus.

— Trebuia să se întâlnească cu sculptorii.

— Am trecut și eu pe la atelier, dar Nefer nu fusese pe-acolo.

— N-o fi la Ched Salvatorul?

— Nu, chiar de acolo vin.

Clara și Paneb îi întrebară pe vecini, dar nimeni nu-l văzuse pe maestru. Niște copii le dădură informații contradictorii, cea mai mare parte dintre ei crezând că era vorba de un joc, în care trebuia să dovedești că ai cât mai multă imaginație.

Fiecare sătean se strădui să afle câte ceva, dar, în cele din urmă, toți ajunseră la aceeași concluzie: maestrul de operă dispăruse.

Panica plutea în aer; Clara se concentră să nu mai audă nimic. Gândul său rămase doar la chipul lui Nefer cel Tăcut, pentru a-și crea iluzia că el e prezent și că l-ar fi putut atinge.

— Nu mai fiți îngrijorați, spuse ea cu o voce domoală. Știu unde s-a dus.

☥

Curmalilor le pria să se dezvolte cu coroana la soare și cu rădăcinile în apă. Formând garduri vii împotriva vântului, deveneau centenari, iar toamna își ofereau cu generozitate fructele cu gust de miere. Unii erau grupați printre măslini sau în vii, alții formau pâlcuri la marginea drumului, dar toți erau modele de generozitate, căci fiecare parte a copacului era, în felul ei, folositoare. Ei le dădeau lemn pentru construcții și mobilier, fibre pentru fabricarea sandalelor și a coșurilor, iar frunzele lor late dădeau umbră străduțelor și răcoare trecătorilor.

Dar Nefer se oprise să mediteze la umbra unuia dintre bătrânii palmieri singuratici, la marginea deșertului. Legenda spunea că, în acel loc, Thot, zeul cunoașterii, scrisese cuvinte înțelepte, iar faraonul Amenhotep I, fondatorul confreriei, venise pentru a se reculege. Și apoi, acest copac își trăgea seva din oceanul de energie care scălda universul și din care, „la început”, pământul se ivise, ca o insulă.

Maestrul de operă venise aici pentru a implora ajutorul zeului, care să-i potolească focul ce-l mistuia. Dacă Zelosul era în stare să se lupte cu flăcările, el nu va reuși, desigur, niciodată. Și acest jăratic dureros luase forma unei întrebări devastatoare: era el, oare, capabil să îndrume cu succes confreria?

Realizarea Marii Opere i se părea un obiectiv de neatins, iar el nu avea dreptul să-i mintă pe cei care-l aleseseră să-i conducă.

Adevăratul tăcut, spuneau înțelepții, semăna cu un copac cu o coroană bogată și cu fructe dulci, care dădea rod, în liniște, într-o grădină bine îngrijită. Inima lui Nefer nu mai era decât un pământ arid, în care teama și nesiguranța făcuseră să crească numai buruieni. Dorea să-l roage pe Toth să-l apere de vorbele inutile și să-i dea din apa fântânii sale, interzisă celor flecari. Dacă ruga sa rămânea fără niciun răspuns, el murea de sete, iar confreria își alegea un alt maestru.

— Ai descoperit izvorul? întrebă o voce de femeie, de o blândețe de nedescris.

— Clara! Știai de locul ăsta?

— L-am văzut și te-am văzut și pe tine prosternat în fața acestui palmier.

— Zeul tace, iar eu nu am forța necesară pentru a-mi împlini menirea.

— Ascultă mai bine, Nefer, și creează ceea ce-ți lipsește.

Femeia înțeleaptă îngenunche și, cu mâinile, făcu o groapă în nisip. Era ca o fântâniță rotundă. Soțul său îi dădu o mână de ajutor și ajunse la pământul umed.

— La baza trunchiului unui palmier al lui Thot, îi explică ea, se află întotdeauna ascuns un izvor. Găsește această fântână și bea apa din ea, care este venită din stele. Îți va stinge focul care te mistuie și te va face să-ți descoperi energia pe care o ai, fără s-o știi. Nimic nu te va putea îndepărta de menirea ta, maestre, căci drumul tău a fost hotărât de zei.

Îmbrățișați, petrecură minunate momente de meditație și de liniște, la umbra palmierilor. Și maestrul de operă înțelese că, fără femeia cea înțeleaptă, confreria n-ar fi fost decât un grup de oameni nefolositori, incapabili să înalțe Marea Operă.

☥

Un vânt puternic se abătuse asupra postului de gardă, ridicând nori de nisip și orbindu-i pe paznicii nubieni. Văzură totuși sosind un car în mare viteză, își ridicară lăncile, iar șeful de post își încordă arcul.

Carul frână brusc și cei doi cai se ridicară pe picioarele din spate, nechezând. Un bărbat robust, cu pieptul lat, coborî din vehicul. Sigur de el, porni către gărzi, ca și când armele acestora ar fi fost inexistente.

— Sunt generalul Mehy, administratorul principal al malului stâng. Anunțați-l pe maestrul de operă că am sosit la locul nostru de întâlnire.

Un nubian alergă până la al cincilea fort, pentru a-l anunța pe Sobek, cel care trebuia să ia hotărârea ce trebuie făcut acum. Acesta îi ordonă gardianului să-l anunțe pe Nefer, care părăsi lucrul la planul mormântului lui Merenptah, pentru a-l întâmpina pe acest important vizitator.

Însoțit de Negruțu’, care sărea încântat de această plimbare neprevăzută, maestrul de operă nu se îngrijise, câtuși de puțin, de aspectul său. Cu capul descoperit și desculț, nu purta decât o simplă *perizoma* și semăna cu un modest lucrător, în comparație cu Mehy, a cărui eleganță ostentativă lăsa să se vadă cât este de bogat.

— Îți mulțumesc, Nefer, că ai acceptat să ne întâlnim.

— Ce doriți de la mine?

— Am putea sta de vorbă departe de orice curios?

— Urmați-mă!

Maestrul de operă se îndepărtă de postul de gardă; parcurseră împreună vreo sută de metri în vadul secat al unui ued. Mehy, care nu suporta deșertul, avu grijă să nu-și strice frumoasele sandale de piele. Cât despre câinele cel negru, de obicei atât de jucăuș, rămăsese departe de general, pe care-l observa, neîncrezător.

— Aici, spuse Nefer, vom fi pe deplin liniștiți, dar nu vă pot oferi drept scaun decât un bloc de piatră.

— Mă voi mulțumi și cu atât... Întâlnirea cu dumneavoastră este pentru mine un asemenea privilegiu, încât restul nu mai contează.

— Timpul dumneavoastră este la fel de prețios ca și al meu, Mehy. Ce-ar fi să trecem la motivul acestei vizite?

— Este vorba de un dosar delicat și confidențial, pe care nu-l pot rezolva decât cu ajutorul dumneavoastră... Dakter, directorul laboratorului central, a făcut o listă de produse de care are nevoie. Cea mai mare parte dintre ele ne sunt la îndemână. Dar este vorba de bitum și galenă, pe care le cere de urgență, stocurile fiind epuizate. El este de părere că această lipsă se explică prin absența unei expediții care ar fi trebuit să fie organizată dacă Ramses cel Mare nu ne-ar fi părăsit.

— Presupunând că eu aș dispune de aceste produse, ele ar fi păstrate pentru Locașul Adevărului.

— Suntem absolut de acord asupra acestei posibilități, desigur!

— În acest caz, cred că nu mai avem ce să ne mai spunem.

— Încă puțin, dacă se poate! Știți, desigur, că în aceste expediții, un artizan din Locașul Adevărului era întotdeauna prezent alături de mineri, pentru a le da indicații tehnice și pentru a opri partea rezervată confreriei.

— Văd că sunteți bine informat.

— N-am făcut decât să consult rapoartele oficiale și iată-ne în miezul problemei: Dakter îmi cere o autorizație ca să conducă o trupă de soldați și de mineri până în locul din care se extrag aceste produse, iar eu nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să-l refuz. Dar va fi imposibil ca această inițiativă să aibă șanse de reușită, dacă nu va fi prezent și un membru al confreriei, pe care nu-l puteți desemna decât dumneavoastră.

În timp ce maestrul rămăsese pe gânduri, Mehy îl observa foarte prudent. Fără nicio îndoială, acest om era dintre cei aleși.

Chip grav, privire profundă, personalitate puternică, caracter determinat, cuvânt riguros… Confreria își alesese cu adevărat șeful potrivit, cel care îi va deveni, desigur, un adversar de temut.

Abia acum, în acest deșert ostil, față în față cu maestrul de operă pe care-l vedea pentru prima dată, Mehy deveni conștient de lupta pe care o avea de purtat. Gândindu-se la victoria ce trebuia s-o obțină față de un dușman demn de el și la supunerea, în sfârșit, a acestei mândre confrerii care îndrăznise să-l țină la distanță, generalul simți că-l părăsesc puterile.

— Nu se mai poate amâna această expediție? întrebă Nefer.

— Dakter crede că nu; dar eu mă voi supune hotărârii dumneavoastră.

Maestrul de operă nu putea priva regiunea tebană de aceste produse și, chiar el avea nevoie de ele, pentru o folosire cu totul specială.

— Voi desemna un artizan; expediția să fie gata peste cinci zile. Să aveți măgari destui și să fie puternici!

— Mi-a venit inima la loc!

— Doresc ca această muncă de exploatare a zăcămintelor să dureze cât mai puțin, iar artizanul să revină cât se poate de repede.

— Voi da ordine în sensul acesta. Vă mulțumesc, încă o dată… Mi-ați face onoarea să acceptați o invitație la cină?

— Cu tot regretul, dar am renunțat să mai particip la astfel de întruniri.

Sprinten ca un berbecuț, Negruțu’ sărea din piatră-n piatră pentru a se reîntoarce în sat. Nefer îl urmă.

Dacă ar fi avut un arc la îndemână și dacă ar fi fost sigur că o poate face fără să fie pedepsit, Mehy l-ar fi pus, cu plăcere, la pământ pe maestrul de operă, trăgându-i o săgeată în spate. Căci era de preferat să nu ataci din față un asemenea războinic.

☥ Capitolul 31

La ora patru după-amiază, se schimbă garda, un paznic al porții înlocuindu-l pe altul, care intrase la patru dimineața. Se instală în coliba construită lângă intrarea principală a Locașului Adevărului.

Munca nu era prea grea, iar salariul era completat prin livrările de lemn de foc, de care răspundeau cei doi paznici. Mai primeau ceva bani în plus, puțini ce-i drept, când trebuia să fie martori la tranzacțiile comerciale între artizani sau când se încheiau contracte.

Un bărbat mic de statură se apropie:

— Sunt negustor de măgari.

— Cu atât mai bine pentru tine, prietene!

— Auxiliarii mi-au spus că tu ai putea juca rolul de ușier și ai putea reclama creanțele neplătite.

— Care e artizanul de care te plângi?

— Nu e vorba de un artizan.

— Atunci, ar fi bine s-o ștergi!

— Trebuie totuși să mă ajuți... Vreau să depun plângere împotriva șefului Sobek.

— Șeful Sobek! Și care e motivul?

— Nu-mi dă ceea ce mi se cuvine.

— Ești sigur de ce spui?

— Am toate probele necesare și îți cer să-mi duci plângerea în fața tribunalului satului.

— Bine, dar Sobek e șeful pazei!

— Știi după ce recunoști un paznic? După faptul că nu-și plătește niciodată datoriile, fie că e vorba de o oală cu grăsime sau de un măgar.

☥

Tribunalul Locașului Adevărului avea ca nume simbolic „Adunarea echerului și a unghiului drept[8]” și se putea întruni oricând, chiar și în zi de sărbătoare, dacă era urgent. În general, era alcătuit din opt membri, unul din cei doi șefi de echipă, scribul Mormântului, șeful pazei, un gardian, doi artizani de mâna întâi și două femei. Ocupându-se atât de cazuri private cât și publice, adunarea înregistra declarațiile de succesiune și achizițiile, precum și vânzările proprietăților funciare.

Complet independent, tribunalul avea puterea de a ordona anchete amănunțite și pronunța condamnări, oricare ar fi fost greșeala comisă. Când cazul era prea complex, îl transmitea direct celei mai înalte instanțe juridice a țării, tribunalul vizirului.

---

[8] În egipteană: *qenbet* (n. aut.).

Neputând ignora plângerea negustorului de măgari, Kenhir îl primi în afara satului, în micul birou pe care și-l amenajase în zona rezervată auxiliarilor.

— O plângere împotriva șefului pazei este ceva foarte grav, îi atrase el atenția negustorului. Reputația sa de om cinstit e stabilită și nu mai poate fi schimbată.

— Reputația e una, iar faptele, cu totul alta. Eu am dovada că Sobek e un hoț și vreau să fie condamnat.

— Cred că știi ce riști… Dacă această dovadă nu e valabilă, tu vei fi cel condamnat cu asprime.

— Când ai dreptatea de partea ta, n-ai de ce să te temi.

— Așadar, îți menții plângerea?

Negustorul dădu din cap afirmativ.

☥

Sub președinția scribului Mormântului, maestrul de operă, paznicul care primise plângerea, femeia înțeleaptă, Uabet cea Pură, un paznic nubian, Thuty cel Savant și Userhat Leul formară tribunalul care, în mod excepțional, se ținu în fața porții celei mari a incintei. De obicei, tribunalul se întrunea în Curtea templului principal al Locașului Adevărului, pentru a-i putea auzi pe acuzator și acuzat, atunci când aparțineau confreriei.

În cazul de față, și unul, și celălalt, erau din afara satului și deci nu puteau fi primiți înăuntru. Funcția de șef al pazei aflându-se sub autoritatea scribului Mormântului, Sobek trebuia să fie judecat totuși de tribunalul local.

Pentru această ocazie, jurații îmbrăcaseră robe grele, apretate, și purtau peruci mari, care le schimbau ținuta și înfățișarea. Dacă reclamantul sperase să identifice vreun artizan, se înșelase amarnic.

Conform sistemului judiciar în vigoare, acuzatul și acuzatorul trebuiau să se prezinte în persoană dinaintea tribunalului și să-și expună punctul de vedere, în timpul necesar. Așezați pe taburete, negustorul și șeful pazei evitau să se privească. Și unul și celălalt păreau siguri de ei.

— Părtinirea este urâtă de Dumnezeu, declară Kenhir. Acest tribunal îl va judeca atât pe cel care-i este aproape cât și pe cel pe care nu-l cunoaște. Nu va fi nedrept față de cel slab protejându-l pe cel puternic și va ști să-l apere pe cel slab împotriva celui puternic, deosebind adevărul de minciună. Să-l implorăm pe zeul ascuns care intervine, la nevoie, în favoarea

celor necăjiți, să lumineze acest tribunal, făcându-l capabil să pronunțe sentința justă, în unanimitate.

Scribul Mormântului îl fixă cu privirea pe acuzator, apoi pe acuzat:

— Cer să vorbiți clar, să fie limpede pentru toți cei care ascultă, fără argumente amăgitoare sau explicații confuze. Formulează-ți acuzația, negustorule!

— Șeful Sobek mi-a cerut un măgar. Am căzut la învoială asupra prețului și i-am adus măgarul. Totuși, a refuzat să-mi mai plătească suma convenită, adică o bucată de stofă, o pereche de sandale, un sac de secară și un sac de făină. Factura a fost înregistrată și nu poate fi contestată.

— Ce ai de răspuns, Sobek? întrebă Kenhir.

— Acest negustor e un hoț și un mincinos. Este adevărat că mi-a fost livrat un măgar, dar acesta era un biet animal bolnav! Așadar, nu aveam nimic de plătit, ba, mai mult, eu sunt cel care ar fi trebuit să se plângă.

— Nu-i adevărat, protestă negustorul. Măgarul era un exemplar tânăr și viguros, perfect sănătos. Iată, de altfel, un document semnat de martori la stabilirea facturii.

Negustorul îi dădu președintelui o tăbliță din lemn, pe care măgarul, al cărui preț era notat, era descris cu caractere cursive. Tot pe tăbliță figurau și numele a trei martori, certificând validitatea acestor informații.

— Am și eu un martor, obiectă Sobek, pe paznicul care a văzut acest animal bătrân și căruia i-am ordonat să-l ducă printre palmieri, lăsându-l să-și petreacă acolo, în liniște, ultimele zile.

— Ai un document scris?

— Sigur că n-am! De ce ar fi trebuit să-mi iau această precauție?

— Userhat Leul să se ducă și să-l aducă pe paznic, pentru ca acesta să depună mărturie, ceru scribul Mormântului.

Subalternul lui Sobek sosi în fața tribunalului. Foarte emoționat, abia își găsea cuvintele.

— Îți amintești de un măgar livrat șefului Sobek și în legătură cu care ai primit un ordin?

— Ah, da, da... Era, într-adevăr, un măgar.

— Tânăr sau bătrân?

— Foarte bătrân... Abia mai mergea.

— Ce ordin ți-a dat șeful Sobek?

— Era nemulțumit, căci comandase un animal tânăr și viguros. Atunci, mi-a ordonat să-l duc la palmieri. După ce m-am conformat regulamentului de ieșire, am executat ordinul.

Președintele tribunalului se întoarse către femeia înțeleaptă așteptându-i intervenția, dar ea nu scoase niciun cuvânt. Kenhir continuă.

— Adevărul va fi ușor de stabilit. Du-te imediat să cauți măgarul și să ni-l aduci aici!

Datorită umbrelelor de soare și a băuturilor răcoritoare, așteptarea n-a fost o încercare prea grea. Negustorul părea optimist, ca și când n-ar fi avut de ce să se teamă. Siguranța lui începea să-l tulbure pe Sobek, convins, de altfel, că va fi achitat și va obține condamnarea severă a negustorului mincinos. Cât de inconștient putea fi să-și bată astfel joc de tribunal!

Cu sufletul la gură, paznicul se prezentă din nou în fața lui Kenhir.

— Unde e măgarul?

— L-am… l-am căutat, dar nu l-am găsit.

— Poate ai greșit locul cu palmieri.

— Asta nu, îl alesesem pe cel mai apropiat! Și apoi, proprietarul său are mai mulți măgari… Dar cel bătrân nu era acolo unde-l dusesem.

Negustorul triumfa:

— Lucru sigur, șeful Sobek și subalternul său au inventat toată povestea ca să nu plătească un măgar sănătos. Probabil că l-au ascuns undeva. Șeful Sobek credea că un negustor modest ca mine nu va îndrăzni vreodată să-l atace în justiție și că se va putea bucura, fără nicio grijă, de înșelăciunea sa. Dar adevărul a ieșit la suprafață, iar eu cer despăgubiri, penalități și destituirea acestui paznic necinstit.

— Ce ai de spus în apărarea ta? îl întrebă Kenhir pe nubian.

— Negustorul e un mincinos!

— La acuzațiile mele, adăugă vânzătorul de măgari, adaug defăimarea, la care au fost martori toți membrii acestui tribunal.

— Mai aveți ceva de spus, și unul, și celălalt?

— Să se facă dreptate! strigă negustorul.

— Eu sunt nevinovat și victimă a unei sforării! protestă Sobek, furios. Lăsați-mă să-l interoghez pe banditul ăsta și o să vă spună singur adevărul!

— Ajunge, șefule Sobek! Paznicii vă vor duce într-un fort și veți aștepta acolo verdictul nostru.

☥ Capitolul 32

Prizonier în propria pușcărie, Sobek se prăbușise. Prins într-o capcană, pe cât de simplă pe atât de diabolică, n-avea nicio șansă de scăpare. Dacă avea să fie găsit vinovat că a furat și că a mințit, va fi condamnat la mai multe luni de închisoare și-și va pierde postul. Dată fiind funcția sa, tribunalul urma să se arate de o severitate exemplară; oare șeful pazei n-ar fi trebuit să se dovedească mai cinstit decât oricare altul?

Și totuși așa era, dar lațul care se strângea în jurul gâtului său amenința să-l sugrume! Mânia nu-l împiedica să vadă clar cele întâmplate: cei care doreau să distrugă Locașul Adevărului îl plătiseră pe vânzătorul de măgari și puseseră la cale această intrigă, ca să scape de Sobek și de nubienii din subordinea sa pentru totdeauna. Urma să fie numit alt șef al pazei, o altă echipă de paznici și, nu mai încăpea nicio îndoială, satul nu mai putea fi apărat.

Nu putuseră să-l ucidă, căci moartea brutală a lui Sobek ar fi declanșat o anchetă și s-ar fi bănuit existența unui complot. În acest caz, scribul Mormântului ar fi cerut întărirea efectivelor și ar fi apărat și mai strașnic locul sacru. Metoda ideală era deci aceea de a-l discredita tocmai pe el, paznicul integru și incomod.

— Tribunalul urmează să pronunțe sentința, îl anunță, consternat, unul dintre oamenii săi.

Seara era blândă și liniștită. Sobek porni fără grabă, vrând să profite cât mai mult de aceste ultime momente petrecute în locul ce deși părea atât de auster, îl iubise atât de mult. Locașul Adevărului devenise patria sa, un spațiu al armoniei, pe care știuse să-l apere cu vigilență zi și noapte. Și iată că acum totul se prăbușea din cauza unui măgar bătrân…

Negustorul stătea zâmbitor pe taburetul său. Sobek observă că femeia cea înțeleaptă nu-și ocupase locul.

— Prefer să aud sentința stând în picioare.

— Iat-o! spuse Kenhir.

Nubianul închise ochii.

După o îndelungă tăcere, se auzi zgomotul copitelor unui măgar ce se apropia încet de tribunal.

Sobek își deschise ochii, se întoarse și o văzu pe femeia înțeleaptă aducând un bătrân patruped cu părul ros, căruia îi mângâia capul.

— Este... este chiar el! exclamă Sobek. Întrebați-l pe subalternul meu! îl va recunoaște și el!

— Am și făcut-o, preciză Clara.

— Cum de l-ați mai găsit?

— M-am dus la pâlcul de palmieri și i-am întrebat pe țărani, fără să am prea mari speranțe, căci mă temeam ca măgarul să nu fi fost omorât. Din fericire pentru tine, lăcomia și-a dovedit puterea. Complicele negustorului păstrase animalul pentru a încerca să-i mai păcălească și pe alții.

Scribul Mormântului îl privi pe reclamant cu severitate:

— Ce-ai mai putea răspunde?

— Cum puteți dovedi că ăsta e bătrânul măgar livrat șefului Sobek? Puteați găsi, oriunde, altul!

— Uite că nu-i chiar așa, răspunse femeia înțeleaptă. Aș fi putut explica după depozițiile contradictorii, dar am preferat să păstrez până acum această informație secretă.

Vocea negustorului nu mai era atât de sigură:

— Ce vreți să spuneți?

— Care e data exactă la care a fost livrat măgarul pe care i l-ați vândut lui Sobek?

— Sunt sigur că acum optsprezece zile.

— Măgarul este un animal de care nu ne putem lipsi, aminti femeia înțeleaptă; fără el, Egiptul n-ar fi devenit o țară bogată. Dar, uneori, e însuflețit de exaltarea lui Seth; iată de ce oricare măgar ce pătrunde pe domeniul Locașului Adevărului trebuie să fie potolit în mod magic. După obicei, paznicul i-a cerut unei preotese a lui Hathor să-i picteze o hieroglifă pe pulpa stângă din față și nu a dus măgarul la pâlcul de palmieri decât după îndeplinirea acestei cerințe rituale. Această hieroglifă se schimbă după anotimpuri și sărbători. După cum poate depune mărturie întreaga confrerie, cu optsprezece zile în urmă, semnul ales era o meșă de păr buclat. Tribunalul poate verifica.

Userhat Leul ridică piciorul bătrânului măgar cu blândețe și-i arătă negustorului semnul pictat cu cerneală roșie.

— Exact cum prevăzusem, îi aminti Kenhir. L-ai acuzat pe nedrept pe șeful pazei satului și ai mințit, pentru a face în așa fel încât să fie condamnat. Recunoști aceste fapte?

— Nu, nu… Nu eu sunt răspunzător…

— Mai îndrăznești să negi?

Vânzătorul de măgari lăsă capul în jos:

— Nu, vă implor să mă iertați… Nu intenționam decât să câștig mai ușor ceva bani.

— Ca primă pedeapsă, tribunalul te condamnă să-i dai lui Sobek cinci măgari.

— Cinci! Sunt prea mulți, eu…

— Și asta nu e tot. Vei munci pentru el două zile pe săptămână, timp de cinci ani; dacă, o singură dată, te abați de la această îndatorire, pedeapsa ți se va dubla imediat. Dorești să faci apel în fața tribunalului vizirului?

— Nu, nu…

— Atunci, jură să respecți hotărârea acestei judecăți!

Cu o voce aproape stinsă, condamnatul jură.

— Acum, șterge-o și chiar mâine să aduci cei cinci măgari.

Distrus, negustorul se îndepărtă.

— Ar fi trebuit să-l arestați! interveni Sobek.

— Dacă mai ai și alte capete de acuzație, vom putea organiza un nou proces.

— N-ați înțeles că dușmanii confreriei au încercat să mă elimine?

— Ești conștient de gravitatea spuselor tale și de ce pot ele să implice?

— Să fim lucizi! Dacă eu sunt destituit, cine ar putea fi numit pentru a vă proteja?

— Calmează-te, Sobek! Uiți că vizirul este cel care îl numește pe șeful pazei?

— Și credeți că el n-ar putea fi manipulat?

— Procesul ăsta te-a epuizat și văd că te face să-ți pierzi mințile. Du-te și te odihnește; vorbim mai târziu.

În timp ce nubianul revenea dezgustat la îndatoririle sale, Kenhir îi puse femeii înțelepte întrebarea care îi ardea buzele:

— Nu auzisem de acest obicei magic…

— Întrebați-o pe Uabet cea Pură, răspunse Clara, zâmbind; ea a avut ideea asta. Dar nu era important să regăsim măgarul și să obținem mărturisirile complicelui acestui vânzător?

— Bine jucat… Dar trebuie oare să dăm crezare obsesiilor lui Sobek?

Femeia înțeleaptă îl luă de mână pe maestrul de operă:

— Cerul se va acoperi cu nori negri, iar trăsnetul ne-ar putea lovi… Dar preotesele Locașului Adevărului nu sunt, oare, capabile să hotărască asupra sorții nemiloase?

☥

Negustorul de măgari nu-și găsea liniștea. Tocmai când spera să câștige fără să întâmpine vreo piedică, trăise ziua cea mai grea din viața sa.

Chiar în acea seară, îl aștepta pe trimisul generalului Mehy cu plata care îi era datorată, dar aceasta era o biată consolare, acum, după necazurile pe care le avusese. Sentința severă a tribunalului urma nu numai să-l aducă în sapă de lemn, ci și să-i distrugă reputația.

Mehy trebuia să-l plătească și să împiedice altă condamnare, pe care șeful Sobek nu va ezita s-o propună. Profund jignit, acesta din urmă nu va înceta să-l aibă în vedere pe acuzatorul său și, dacă va reuși să obțină întemnițarea sa, îl va interoga fără menajamente, smulgându-i adevărul.

Trebuia, așadar, să se ducă imediat la general și să-i ceară protecția.

Ieșind din magazia de lângă grajdul de cai, negustorul dădu peste o țărancă:

— Ce cauți aici?

— Sunt soția lui Mehy.

— Dar… sunteți îmbrăcată ca o sărăntoacă!

— N-aș vrea să fiu recunoscută.

— Dumneavoastră sunteți… emisarul?

— Ai muncit pentru noi și trebuie să fii recompensat, după cum am hotărât.

— Tribunalul nu l-a condamnat pe Sobek! Măgarul cel bătrân a fost găsit și, astfel, judecătorii au descoperit înșelăciunea… Acum trebuie să am grijă de mine și să fiu protejat.

— Ai amintit de Mehy?

— Nu, se știe că eu sunt singurul răspunzător… Dar dacă Sobek mă arestează, voi mărturisi totul pentru a-mi salva pielea!

— Nu se va ajunge până acolo, îl liniști Serketa. Acest eșec e regretabil, dar orice muncă trebuie răsplătită. De aceea, vei primi ce ți s-a promis.

— Și apoi mă veți proteja?

— Acolo unde te vei duce, nu vei mai avea de ce să te temi de șeful Sobek.

Încurajat, vânzătorul de măgari admiră cele două plăci de argint, pe care femeia le pusese pe un cufăr de rufe. Cu adevărat, o mică avere! În ciuda necazurilor sale, făcuse bine acceptând propunerea generalului.

În timp ce negustorul își scălda ochii privind răsplata oferită, Serketa se duse în spatele lui.

Scoțând din buzunarul interior al rochiei sale grosolane un ac lung și fin, îl înfipse cu o lovitură scurtă în ceafa lașului, exact între două vertebre. După ce probase metoda pe animale și pe macheta unui cap de om, lui Serketa îi reuși de minune prima încercare „pe teren”.

Negustorul de măgari scoase limba, începu să horcăie, întinse brațele în gol și se prăbuși mort la pământ.

Serketa își recuperă acul, ștergând cu grijă cele câteva picături de sânge apărute pe ceafă, pentru a nu lăsa vreo urmă. Victima nu va avea parte de o mumificare, așa că nimeni nu va observa minuscula înțepătură.

Apoi dezlegă măgarii și, cu una dintre funii, îl spânzură pe vânzător de căpriorii grajdului. Negustorul nu cântărea mai mult mort decât viu.

Înainte de a se pierde în noapte, Serketa nu uită să-și recupereze cele două plăci de argint.

☥ Capitolul 33

Echipa din dreapta era adunată în localul confreriei. Scribul Mormântului aminti faptul că aceasta avea nevoie de produse rare, cum ar fi galena și bitumul, iar maestrul de operă preciză că din această expediție trebuia să facă parte cel puțin un artizan. Acesta respectând ordine precise va aduce în sat cantitățile necesare pentru desăvârșirea unei munci secrete.

De obicei, de această corvoadă se ocupa Thuty Savantul; dar, ținându-se seama de recentul său doliu, maestrul de operă nu i-

o putea impune. Trebuia să aleagă un voluntar, care să fie gata de plecare chiar a doua zi dimineață.

Intrând în biroul său, în care, așa după cum se temuse, Niut cea Neobosită deja măturase, Kenhir n-a mai avut timp să se înfurie, căci un mesaj din partea șefului pazei îl solicita, de urgență, la al cincilea bastion. Deși nu-i plăcea să fie astfel deranjat, scribul Mormântului trebui totuși să-și părăsească iubitele lui papirusuri.

Șeful pazei își stăpânea cu greu nervii:

— Ai aflat vestea, Kenhir?

— Dacă sunt aici, o voi afla.

— Negustorul de măgari…

— Oare a încercat să sfideze tribunalul neaducându-ți cele cinci animale pe care ți le datora?

— A fost găsit mort, acasă la el. S-a spânzurat.

— Acest jalnic mincinos nu și-a suportat eșecul.

— Încă o sinucidere, după cea a lui Abry! exclamă nubianul.

— Cum poți compara un administrator principal al malului stâng cu un negustor de măgari? Ăstuia i-a fost frică de tine și de eventualele represalii.

— Sunt convins că a fost asasinat, pentru a-l împiedica să vorbească. Exact ca Abry.

— Ai vreo probă, într-un caz sau în celălalt? întrebă Kenhir, enervat.

— Din nefericire, n-am!

— Că vezi comploturi pretutindeni nu e o treabă rea, Sobek, căci această deformație profesională îți menține vigilența. Dar ai grijă să nu devii obsedat și să nu-ți pierzi mințile! Vei putea, măcar, să-ți recuperezi măgarii?

— Cineva i-a dezlegat, iar ei au fugit.

— De unde știi că negustorul însuși nu le-a dat drumul, înainte de a-și lua viața?

— Ar fi prea simplu.

— Chiar așa și e, Sobek! Ai avea și tu dreptul la câteva zile libere, nu crezi?

— Am renunțat.

— Greșești. Nici nu bănuiești cât de bine ți-ar face puțină odihnă.

— Securitatea satului este singura mea preocupare. Și cei care s-au luat de mine au greșit când nu m-au omorât.

☥

Pagina *Jurnalului Mormântului* pe care Kenhir o avea de scris urma să fie pe cât de lungă, pe atât de excepțională. Casa-Funie nu putea pleca voluntar, pentru că avea probleme cu ochii; Fened Nasul, pentru că ducea ofrande la mormântul părinților săi; Karo cel Posac, pentru că își repara ușa casei; Nakht cel Puternic, pentru că trebuia să fabrice bere pentru viitoarea sărbătoare; Userhat Leul, pentru că fusese înțepat de un scorpion mic; și toți ceilalți aveau motivele lor pentru a nu părăsi satul ca să plece într-o aventură ca asta.

Toți, în afară de Paneb.

— Dar tu ești tatăl unui bebeluș, îi aminti Kenhir.

— Crește văzând cu ochii și Uabet are mare grijă de el. Dar… cred că nu sunt singurul voluntar.

— Ba, mă tem că ești. Hai să vorbim cu maestrul de operă!

Nefer cel Tăcut nu-și ascunse nedumerirea:

— Mulțumesc pentru curajul tău, Paneb, dar nu la tine mă gândeam. Tu nu cunoști nici locurile, nici produsele care trebuie aduse.

— Cine le cunoaște?

— Cel mai competent ar fi bijutierul Thuty, dar doliul său…

— Face parte din confrerie sau nu? Când ne este încredințată o misiune, trebuie să uităm de bucurii și necazuri. Am fost alături de el atunci când a suferit, iar acum avem nevoie de el. Căci presupun că nu e vorba de o simplă plimbare în deșert… Produsele pe care trebuie să le aducem ne sunt absolut necesare, nu-i așa?

— Chiar dacă laboratorul și administrația malului stâng n-ar fi cerut această expediție, noi tot am fi fost obligați s-o organizăm. Locașul Aurului folosește bitumul și galena în anumite scopuri, pe care nu ți le pot dezvălui.

— Mă duc să vorbesc cu Thuty și-l voi convinge să plece. În doi, călătoria va fi mai ușoară.

☥

Dakter nu mai avea astâmpăr. Pipăindu-și neîncetat barba, număra, a nu știu câta oară, cei două sute de măgari și cei o sută de mineri gata de plecare, însoțiți de vreo treizeci de prospectori specializați în căutarea mineralelor și a pietrelor prețioase. Obișnuiți cu pericolul, rezistenți la situații neplăcute, își făcuseră propriile hărți, jucând și rolul de protectori împotriva

eventualelor atacuri ale așa-zișilor „bandiți ai nisipurilor”, nomazi cruzi și rapace. Dakter asigurase cea mai mare securitate; douăzeci de soldați experimentați le vor da, în cazul unei agresiuni, un ajutor substanțial.

Cu toate că pe traseu se găseau și puțuri, se calculaseră foarte bine rezervele de apă și de hrană. Starea de sănătate a fiecărui măgar fusese examinată cu grijă, coșurile erau noi, la fel și chingile.

Nu mai lipsea decât artizanul din Locașul Adevărului.

— Cât timp o să ne mai facă să pierdem? se indignă Dakter. Doar n-o să ne petrecem ziua stând și așteptându-l!

— Doriți să dau o fugă până-n sat? întrebă unul dintre prospectori.

Toate privirile se opriră asupra unei corăbii mici care încerca să acosteze. Condusă șovăielnic, eșuă de două ori înainte de a ajunge, în sfârșit, la mal.

Din corabie săriră doi pasageri foarte diferiți, un tânăr colos și un om fără vârstă, aproape pirpiriu, care părea că se face bucăți, de fragil ce era.

De îndată, soldații îi înconjurară, amenințându-i cu bâtele:

— Cine sunteți? întrebă Dakter, amenințător.

— Nu se vede? se miră tânărul colos. Un marinar amator care învață să navigheze… Având în vedere faptul că este prima mea traversare, consider că m-am descurcat destul de bine.

— Întoarce-te de unde ai venit, băiete! Aici este o zonă militară.

— Dar nu este și punctul de plecare a unei expediții?

Dakter fu tulburat:

— Ești bine informat… De unde știi?

— Mi-a spus maestrul de operă al Locașului Adevărului.

— Așteptam un singur artizan, nu doi!

— Eu mă numesc Paneb, iar el este tovarășul meu, Thuty.

— Trebuie să știu mai mult despre voi.

— Va trebui totuși să te mulțumești cu atât.

— Știi cu cine vorbești? Eu sunt Dakter, directorul laboratorului central din Teba și șeful acestei expediții! Ești obligat să mă asculți și să răspunzi ordinelor mele.

Privindu-l pe Paneb, care-i măsura pe soldați, unul câte unul, Thuty înțelese că tovarășul său se pregătea să se arunce asupra lor și că nu va fi neapărat învins:

— Paneb, nu… îi șopti el. Amintește-ți că avem o misiune.

— Ai dreptate, trebuie să mă stăpânesc. Bine… Nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem acasă.

Tânărul colos se întoarse, pornind spre mica ambarcație.

Dakter se aruncă asupra lui Paneb și-l apucă de încheietura mâinii:

— Unde pleci?

— Dă-mi drumul în clipa asta sau nu mai răspund de nimic.

Ochiul amenințător al lui Paneb îl obligă pe savant să-i dea ascultare.

— Thuty și cu mine ne reîntoarcem în sat.

— Dar… nu trebuia să plecați cu mine?

— Da, cu tine, dar nu sub ordinele tale. Noi suntem oameni liberi și știm ce avem de făcut.

Dakter se făcu roșu la față:

— Îți amintesc că eu sunt șeful acestei expediții și că ea nu va putea reuși fără o disciplină foarte strictă.

— Poți s-o aplici subalternilor tăi; noi doi nu datorăm ascultare decât Locașului Adevărului. Dacă nu ești în stare să înțelegi acest lucru, vei răspunde de eșec.

— Îmi vei dezvălui măcar destinația pe care o avem?

— O vei afla destul de curând. Așadar, suntem de acord: Thuty va trece în frunte și ne va indica drumul.

— Îmi distrugi autoritatea, Paneb!

— Dar ce-ți închipuiai? Nu e treaba mea, asta-i tot!

— Nu sunt obișnuit să mi se vorbească pe acest ton. Că ești sau nu de acord, răspund de această expediție și nu-ți pot tolera atitudinea.

— Atunci, pleacă fără mine!

Dakter se întoarse către Thuty:

— Sper că tu ești mai înțelegător.

— Conform voinței maestrului nostru de operă, spuse bijutierul cu o voce calmă, voi ghida această expediție până la mine, dar cu o condiție care nu poate fi negociată: respectarea indicațiilor pe care le-am primit. Oricare ți-ar fi titlurile și prerogativele, ori accepți, ori rămâi la Teba!

Consternat, Dakter înțelese de ce era atât de greu să lupți împotriva acestei confrerii.

— Hai să încetăm cu aceste discuții zadarnice, hotărî Paneb, și să pornim la drum!

☥ Capitolul 34

Expediția trecu Nilul de la Teba la înălțimea Coptos, unde animalele și oamenii urmau să meargă pe o potecă din deșert, care ducea la Marea Roșie și la peninsula Sinai, bogată în mine de turcoaze și aramă, exploatate încă din vremea Vechiului Imperiu. Condusă de Thuty, bun cunoscător al regiunii, expediția părăsi drumeagul care ducea la cariera de granit și se îndreptă către Gebel el-Zeit.

Deși pe acolo nu ploua aproape niciodată, regiunea avea o oarecare umiditate datorată Mării Roșii; ici și colo, apăreau insulițe de verdeață, mai ales la poalele unui impresionant lanț de munți, cu piscuri înalte de o mie de metri.

Majoritatea egiptenilor se temeau de deșert, un loc în care trăiau făpturi ciudate și periculoase; dar știau că el păstrează pentru eternitate trupurile celor morți și că ascunde imense comori, aur, argint și toate „pietrele pure născute în pântecele munților”. Puteai traversa deșertul, dar nu și să locuiești acolo, căci părea a nu fi altceva decât lumea de dincolo prezentă pe pământ. Și era nevoie de călăuze experimentate, pentru a nu cădea în capcanele ce se iveau peste tot.

Paneb mergea alături de Thuty care, în ciuda constituției sale fragile, imprima trupei un ritm alert.

— Am impresia că-ți place expediția asta.

— Că-mi place e puțin spus! exclamă Zelosul. Ce peisaje minunate… Nisipul seamănă cu focul și-l simt plăcut sub tălpi. Din fericire, satul nostru se află în deșert; e nevoie de puterea sa pentru a-i trezi pe oameni la viață și a-i scăpa de lâncezeală.

— Ce părere ai de Dakter?

— Pentru mine, nici nu există. Un mic funcționar prea gras, pe care privilegiile îl fac să se îmbete de vanitate.

— Cu toate astea, ferește-te de el! Pe când lucram la Karnak, am întâlnit indivizi de felul lui, ce-i drept, mai puțin periculoși. Nu mă miră faptul că nu ne iubește, dar am totuși sentimentul că lucrurile sunt mai grave.

Paneb îl privi pe Thuty cu mirare:

— Ai stat pe domeniul lui Amon?

— Acolo am învățat să sculptez lemnul prețios, aurul și electrumul, să cizelez decorațiile, să acopăr cu aur uși, statui și

corăbii și, dacă Kenhir n-ar fi apelat la mine, aș fi putut ajunge la un grad înalt în ierarhie. Locașul Adevărului avea nevoie de un bijutier experimentat: eu nu eram decât al treilea de pe listă, dar tribunalul de admitere îi respinsese pe primii doi.

— Dar de ce n-ai rămas la Karnak?

— Nu îndrăznisem niciodată să bat la poarta confreriei, dar știam că deține secrete ale meseriei, care nu erau dezvăluite nicăieri în altă parte. Mi se părea imposibil să am și eu acces în acel loc. Și atunci când s-a ivit ocazia, mi-am încercat norocul.

— Ai auzit chemarea?

— Din prima clipă în care am ținut aurul în mână... Dar nu știam că asta e chemarea mea și că mă făcea diferit de alți bijutieri. Confreria a recunoscut-o și m-a admis în echipa din dreapta. Ce zi minunată! Acum trebuie să îndur suferința.

— Ai mai putea avea și alți copii.

— Nu, prefer să trăiesc cu amintirea neștirbită a fiului meu, a copilăriei sale vesele, a jocurilor lui, a acestei fericiri pe care n-am știut s-o păstrez... Și îți mulțumesc că m-ai scos din starea aceea de amorțeală pentru a lua parte la această expediție. Singur, aș fi rămas dezorientat; cu tine alături voi putea să-mi îndeplinesc această grea misiune.

— De ce te temi de Dakter?

— Pentru că mergem să luăm un produs periculos a cărui utilizare are reguli stricte. Ca șef al laboratorului central, ar putea avea intenția să le nesocotească.

— Dar noi avem datoria de a veghea asupra respectării lor.

— Tocmai de aceea am putea deveni incomozi. La început, această expediție n-avea nimic periculos; după ce l-am întâlnit pe Dakter, nu mai sunt atât de sigur.

Paneb nu-și putu stăpâni un zâmbet:

— Să aibă doar buna idee de a se lua de noi!

— Suntem doar doi, Paneb!

— Dacă am înțeles eu bine, ai destui prieteni printre mineri și cercetătorii de minereuri.

— Să traversezi de mai multe ori acest deșert împreună cu aceiași oameni, asta creează prietenii, e adevărat. Cea mai mare parte a lor nu va fi contra noastră.

— Liniștește-te, Dakter nu are nicio șansă!

☥

Dakter era singurul care mergea călare pe un măgar robust și, în ciuda acestui avantaj datorat rangului său, bea mult mai mult decât cei care mergeau pe jos. Bănuind că această călătorie nu va fi totuși o distracție, nu se gândise că aceste întinderi pustii îi vor provoca atâta oroare.

Îngrozitor de prost dispus, savantul încercase în zadar să găsească o posibilitate de a scăpa de tânărul colos. Îl simțea mai neîncrezător decât o fiară, capabil să reacționeze cu violență. Și cum l-ar fi putut elimina fără să-i atragă atenția bijutierului? Dacă Paneb ar refuza să continue călătoria, Dakter n-ar putea afla unul dintre secretele majore ale confreriei.

Trebuia deci să aștepte să obțină produsele. Apoi, va lua o hotărâre.

Înaintea lui, minerii își încetiniră mersul.

— N-am dat ordin să ne oprim!

— Nimeni nu avansează.

Iritat, Dakter se întoarse spre convoi.

Thuty se așezase pe un bloc de piatră, cu spatele la soare. Oamenii și animalele beau apă, puțin câte puțin.

— Ce se întâmplă?

— O oprire neprevăzută, îi răspunse bijutierul. Nu va dura prea mult și, de altfel, puțină odihnă nu va face rău nimănui.

— Unde îți e tovarășul?

— S-a dus către muncel, acolo, cu doi căutători de pietre prețioase.

— Dar… nu ăsta e scopul expediției!

— Du-te și dormi puțin!

— Cheamă-i imediat pe oameni!

— Să așteptăm liniștiți să se reîntoarcă singuri. Cu cât te agiți mai mult, cu atât îți va fi mai sete.

Thuty îi oferi lui Dakter o smochină, dar acesta o refuză, reluându-și locul în partea din spate a convoiului. Niciun miner nu părea să-l simpatizeze, în timp ce mulți dintre ei veneau lângă bijutier, să depene amintiri din expedițiile anterioare.

— Fabulos! exclamă Paneb revenind dinspre muncel. Ia te uită ce mi-au permis prospectorii să recoltez!

Sub privirea lui Thuty, etală cristale în formă de dodecaedre, care ascundeau cornaline, jasp roșu sau granate. Unele granate mari ieșiseră deja la iveală și arătau ca niște șiraguri de sfere.

— Nu te-au păcălit, observă bijutierul.

— Prietenii noștri sunt de părere că nu este necesar să-i arătăm lui Dakter aceste pietre și să fie înregistrate de către un scrib. La urma urmelor, nu sunt decât niște pietricele mai mari.

— Pentru neștiutori, așa este. Și, pe deasupra, mai sunt atâtea hârtii de completat…

— Am putea porni. Cred că Dakter și-a pierdut răbdarea.

Un soldat alergă spre cei doi artizani:

— Pe colină, au fost zăriți trei bandiți ai nisipurilor… Ne-au urmărit cu atenție câteva clipe, apoi au dispărut. Iscoade, desigur!

— Se pregătește, oare, un atac? întrebă Paneb.

— Nu neapărat… Prădătorii ăștia sunt niște lași care atacă, de regulă, caravane prost apărate. Ne vom lua totuși precauțiile necesare. Veți avea alături arcași, iar în timpul nopții vom face, pe rând, de gardă.

Convoiul se urni din nou, înaintând cu mare băgare de seamă, de teama vreunei bande înarmate, care s-ar fi putut ivi din senin.

Orele treceau și teama începea să se risipească, mai ales că niciunul dintre puțurile care mărgineau pe alocuri poteca nu fusese acoperit sau murdărit.

Intendența era bine asigurată, iar moralul trupei – bun. Paneb, care purtase în spate un tânăr miner, victimă a unei insolații, le devenise tuturor simpatic și nimeni nu se plângea de ritmul impus de Thuty.

Prospectorii își verificau hărțile și își umpleau trăistuțele de piele cu eșantioane de minereuri, etichetate cu grijă.

— Urmează ultima noastră oprire, înainte de a ajunge la destinație, mâine, spre prânz, anunță Thuty. În seara aceasta, vom petrece cu toții: carne uscată de vită și vin roșu.

În timp ce minerii intonau cântece întru gloria faraonului și a zeiței Hathor, suverana metalelor prețioase, Dakter se apropie de cei doi artizani.

— N-am schimbat nici două vorbe în timpul acestei călătorii… Poate că ar fi vremea să facem pace, sugeră savantul.

— De ce nu? răspunse Thuty. Stai jos și bea.

— Vă mulțumesc, nu beau niciodată alcool.

— Asta te-ar binedispune, îi sugeră Paneb.

— Presupun că, de mâine, vom începe munca!

— Așa este, aprobă bijutierul.

— Oare n-a sosit vremea să-mi spuneți și mie cum veți proceda? Sunt aici pentru a vă ajuta și pentru a vă face să profitați de știința mea.

— Nu ne îndoim de asta, Dakter, dar am prefera să te ocupi de siguranța noastră.

— De asta vor avea grijă soldații! Ceea ce mă interesează este natura și cantitatea de materiale pe care le vom duce la Teba.

— Cred că ar fi cazul să dormim, concluzionă Thuty.

☥ Capitolul 35

Gebel el-Zeit era un mic masiv muntos ferit de drumurile caravanelor. Situat la trei sute de kilometri de Teba, dominând accesul la Golful Suez, foarte izolat, acest loc nu era exploatat decât destul de rar, atunci când se simțea nevoia de aprovizionare cu galenă. Dakter îi auzise pe unii mineri spunând că era mai prețioasă decât aurul; această perspectivă îl umplea de nerăbdare. Acum înțelegea mai bine de ce bijutierul Thuty venise de mai multe ori în acest loc uitat de lume, dar nu aflase încă la ce folosea confreria acest material rar.

— Mai întâi să aducem un omagiu zeiței Hathor și să-i cerem protecția, ordonă Thuty.

Dakter blestemă această pierdere de vreme, dar știa că înlăturarea vechilor superstiții nu va fi o treabă ușoară. Toți membrii expediției se reculeseră în fața stelelor sobre, înălțate în fața unor mici sanctuare din piatră, stele construite printre locuințele rudimentare pe care minerii le ocupau când stăteau la Gebel el-Zeit. Fiecare aduse o ofrandă zeiței: amulete, scarabei din faianță, statuete de femeie din lut ars, bucăți de stofă de in; apoi a fost venerat și zeul Min, protector al exploratorilor deșertului, precum și Ptah, patronul artizanilor.

După terminarea ritualului, Thuty repartiză sarcinile. Trimise cinci prospectori să vâneze gazele, alți cinci să pescuiască și să adune scoici, apoi desemnă doi intendenți, care formară echipe pentru descărcarea poverilor de pe măgari, iar soldații se organizară pentru a asigura paza locului.

Paneb primi sarcina să împartă oamenilor unelte din piatră, târnăcoape și săpăligi, majoritatea din bazalt, și să aleagă vreo

douăzeci de mineri cărora călătoria nu le secătuise energia, pentru a-i trimite la mină, la trei kilometri de locuințe și sanctuare.

Surprins de eficacitatea celor doi artizani, Dakter nu mai știa încotro s-o ia, atent la toate mișcările lor. Odată și odată, tot trebuia să dezvăluie scopul misiunii lor și, implicit, secretul pe care savantul dorea atât de mult să-l afle.

— Să mergem, hotărî Thuty; la întoarcere, să găsim masa pregătită!

Dakter se alătură celor ce se îndreptau către mină, dar nici Thuty, nici Paneb nu-i dădură atenție.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât savantul observa abundența unor minereuri ciudate, unele cenușii-albastre, altele de culoare foarte închisă. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător și mare îi fu surpriza când descoperi mina, o parte din ea sub cerul liber, iar alta, subterană. Orientate pe direcția nord-sud, filoanele de galenă fuseseră detectate la suprafață, apoi se săpaseră galerii până la treizeci de metri adâncime. Unul dintre fronturile de abataj ale unui filon deosebit de bogat se afla chiar la o sută de metri, sub cerul liber și se prezenta sub forma unui tub îngust, prin care putea trece numai un miner mic la trup.

Dakter era emoționat, de parcă ar fi făcut o mare descoperire:

— Bucățile astea de stâncă... înseamnă galena?

— Galena este o sulfură de plumb cenușiu-albăstruie, preciză Thuty. Bucățile de piatră colorate de la brun-închis la negru sunt bitum. Vrei să vizitezi o galerie?

— Bineînțeles că vreau!

— Te-ai putea murdări... Având în vedere mărimea trupului tău, nu vom putea intra decât într-o galerie destul de largă.

Fascinat, Dakter l-ar fi urmat pe artizan și până la capătul lumii, dar coborârea nu era deloc ușoară, iar Paneb trebui chiar să-l prindă de talie la un moment dat, când alunecarea devenea periculoasă.

Echipa din expediția precedentă lucrase bine, creând săli destul de înalte, în care puteai sta în picioare. Existau și orificii de ventilație, cu un diametru de vreo treizeci de centimetri, dispuse în așa fel încât să se producă permanent un curent de aer.

Cu ajutorul unui târnăcop, un miner desprinse puțin minereu, pe care-l sparse pentru a extrage pepitele de galenă.

— Iată ce vom duce la Teba, declară Thuty.

— Ca să-l folosiți la ce?

— Bitumul face silozurile impermeabile, la călăfătuirea unui anumit tip de corabie, la sigilarea gâturilor urcioarelor și la confecționarea mânerelor pentru unelte. Aplicat în cataplasme, s-a dovedit folositor în tratarea tusei. Cât despre galenă, ne oferă un produs dintre cele mai de preț: sulimanul pe care frumoasele noastre îl folosesc la machiajul ochilor. Soțiile noastre ni-l cer tot timpul și, de-ar fi numai pentru asta, și tot ar trebui să facem o astfel de călătorie.

☥

Atâtea secrete pentru atât de puțin... Dakter era dezamăgit peste măsură. Dar nu putea exclude ipoteza care era cea mai aproape de realitate: cei doi artizani își băteau joc de el și-l mințeau cu nerușinare.

Ferindu-se cu grijă să-și arate neîncrederea, asistă la munca minerilor, umblă, după bunul său plac, prin galeriile accesibile, ba chiar încercă să treacă printr-un tub care tocmai fusese săpat, nereușind însă să descopere ceva neobișnuit.

Pepitele de galenă nu-l interesau. Pândea gesturile bijutierului și ale tovarășului său care, din nefericire, își împărțeau sarcinile și nu se mai întâlneau decât la căderea nopții, în magazia lor, pentru a dormi pe două rogojini solide, destinate călătoriilor. Cum ar fi putut afla ce face Paneb, atâta vreme cât îl însoțea pe Thuty, și invers? Deși savantul reușise să plătească doi mineri, informațiile primite nu prezentau niciun interes pentru el.

Galena era extrasă sub conducerea lui Thuty; Paneb supraveghea inventarierea pepitelor, aranjarea lor în coșuri în vederea transportului, precum și curățarea și repararea uneltelor.

Clipă de clipă, cei doi slujitori ai Locașului Adevărului își foloseau experiența de muncitori pe șantier. Organizau munca adaptându-se condițiilor speciale apărute în fiecare zi și drămuind eforturile muncitorilor, ceea ce le atrăgea o popularitate tot mai mare.

Dacă secretul se limita doar la un produs de înfrumusețare și un adeziv folosit destul de rar, la ce bun atâtea eforturi? Dakter era convins că nu se înșelase. Locașul Adevărului era o instituție

mult prea importantă pentru a întreprinde activități atât de lipsite de importanță. Dacă cei doi artizani respectau niște ordine precise ale maestrului de operă, dacă-și părăsiseră satul știind că, de acum încolo, numele lor vor deveni cunoscute, nu putea fi vorba decât de niște motive serioase.

Dakter își schimbă strategia. În timpul zilei, își permitea să se odihnească, iar noaptea rămânea treaz, observând magazia celor doi artizani, în speranța că, odată și odată, se vor da de gol.

După trei nopți de veghe interminabilă, răbdarea îi fu răsplătită.

În timp ce toți dormeau profund, Paneb și Thuty se îndepărtară pe furiș în direcția minei.

Dakter porni pe urmele lor.

Ocoliră unul dintre posturile de gardă, apoi deviară drumul către un delușor din afara zonei exploatate.

Dakter ezită. Risca să se împiedice și să fie observat. Pentru tânărul colos, savantul ar fi fost o pradă ușoară. Dar era singura sa șansă de a descoperi ce puneau la cale artizanii.

Din fericire, cei doi nu își grăbeau pasul, de parcă nu erau siguri de drumul pe care îl aveau de parcurs. În realitate, ei nu făceau altceva decât să se ferească de santinele. De ultima, trecură la mare distanță, fără să fie văzuți; apoi, începură să urce dealul.

Dakter făcu și el la fel.

Deodată, se opriră, de parcă ar fi dat de un adversar invizibil. Paneb plecă de lângă Thuty și luă de jos o piatră. Când îl văzu ridicând brațul, Dakter crezu că tânărul colos avea să-l lovească pe tovarășul său. Hotărâse, oare, să scape de el, pentru a-i rămâne comoara doar lui?

Cu putere, Paneb aruncă piatra înainte, apoi cei doi își continuară drumul.

Când savantul trecu prin același loc, văzu o cobră neagră, cu capul strivit. De frică, simți că nu mai are aer. De obicei, nimeni nu umbla noaptea prin deșert, teritoriul reptilelor și al scorpionilor.

Picioarele îl purtau pe Dakter împotriva voinței lui. Dacă nu se oprea, asta era de teamă că nu va mai găsi drumul de întoarcere în tabără. Nu mai îndrăznea să se uite în jurul său și-i privea fix pe cei doi artizani, atent la vreun șuierat sinistru.

Dealul era greu de urcat. De două ori, Dakter era să alunece pe stâncile umede.

Odată ajunși pe culme, cei doi bărbați dispărură.

„E intrarea într-o mină, gândi savantul; au pătruns într-o galerie în care se află ascunsă comoara pe care trebuie s-o ducă la confrerie.”

Uitând de șerpi, de pietrele alunecoase și de pustiul dușmănos, Dakter se cățără până sus.

Stând pe burtă, îi zări.

Nu era intrarea în vreo mină, ci un fel de crater, pe care Thuty și Paneb îl priveau cu atenție. Dar ce vedeau, oare?

Dakter făcu ochii mari, întrebându-se dacă nu cumva cei doi oameni nu se rătăciseră.

Savantul simți că-i îngheață sângele în vine, dar nu din pricina șuieratului vreunui șarpe, ci al unei săgeți care-i atinse tâmpla, făcându-l să sângereze.

Întoarse capul și văzu trei oameni înarmați cu pumnale, repezindu-se spre el.

— Ajutor! urlă el.

☥ Capitolul 36

Paneb țâșni.

Ajungând pe marginea craterului, îi văzu pe agresori în lumina lunii. Trei bandiți ai nisipurilor, bărboși, îl puseseră la pământ pe Dakter, care urla în continuare.

— Veniți la mine, bandă de lași!

Tâlharii își abandonară prima pradă pentru a-l ataca pe Paneb.

În loc să se despartă, făcură greșeala de a se năpusti toți deodată către nebunul care îi sfida, convinși că-și vor putea înfige cu ușurință pumnalele în pieptul său.

În ultimul moment, Paneb se aplecă pentru a lovi cu fruntea pântecele atacatorului din mijloc și pentru a-i ridica pe ceilalți doi, apucându-i de testicule.

Fără a le lăsa timp adversarilor să se ridice și să-și tragă sufletul, Zelosul se dezlănțui. Zdrobi țeasta celui dintâi cu o piatră, frânse ceafa celui de-al doilea și spintecă gâtul celui de al treilea cu propriul pumnal.

— Să nu-mi faci vreun rău! imploră Dakter, ridicându-se.

— Ce-i cu tine aici?

— Nu sunt complicele lor… Eu… m-am rătăcit.

— Recunoaște că ne urmăreai.

Savantul își duse mâna la tâmplă:

— Sânge… Sunt rănit, grav rănit!

— Dacă ne spui adevărul, te îngrijim!

— N-aveți dreptul să vă purtați astfel cu mine! Dacă nu sunt îngrijit imediat, o să mor.

— Să-l ducem la tabără, îi spuse Thuty lui Paneb. Dacă Dakter face plângere împotriva ta, vei avea mari necazuri.

Nemulțumit, tânărul colos îl ridică pe Dakter cu o mână și-l purtă pe umeri, ca pe un sac cu grăunțe.

☥

Savantul se odihnea sub o tendă. Deși spectaculoasă, rana era superficială și nu-i punea viața în pericol. Cât despre cei trei oameni doborâți de Paneb, nu erau decât niște bandiți de temut; un soldat îi recunoscu pe doi dintre ei, autori ai mai multe crime. Atacau în toiul nopții, ucideau, violau și prădau. Cadavrele lor rămăseseră hrană șacalilor.

Incidentul îi îngrijoră pe mineri care doreau să revină grabnic în Egipt. Thuty anunță că nu mai rămăseseră decât două zile de muncă și, astfel, fiecare se simți mai încurajat.

— Viclenia ta a avut efect, îi spuse Paneb lui Thuty. Dakter ne-a urmărit crezând că va afla de existența unei comori. Acum, că am scăpat de jigodia asta, fii sincer: comoara asta există cu adevărat?

— Atât galena cât și bitumul ne sunt într-adevăr necesare, dar nu numai pentru scopurile dezvăluite lui Dakter. Trebuie să-i duc o oarecare cantitate maestrului de operă.

— Are vreo legătură cu piatra de lumină?

— Tot ce se poate… Mai mult nu știu nici eu.

Ori Thuty mințea, ori respectul față de secret îi pecetluise buzele.

— Craterul la care l-am atras pe Dakter nu era decât o momeală, continuă bijutierul, și, chiar dacă revine acolo de o sută de ori, nu va găsi nimic; dar există un alt loc pe care trebuie să ți-l arăt.

Cei doi bărbaţi trecură dincolo de zona minieră, asigurându-se că nu sunt urmăriţi. Paneb observă că pietrele deveneau tot mai negre.

— Mergi cu grijă, îi recomandă Thuty; pământul e alunecos.

— Ai putea să juri că piatra asta conţine ulei!

— Aşa şi este. Ne aflăm pe muntele de ulei de piatră, petrolul, care iese prin crăpături. Priveşte izvorul ăsta de aproape!

La suprafaţă, Paneb observă prezenţa unei pelicule de grăsime plutind pe apă care nu se amesteca deloc cu ea.

— La ce foloseşte această substanţă ciudată?

— E însufleţită de o energie periculoasă, pe care cei din „vechime” ne-au interzis s-o folosim. Acest petrol arde uşor, dar murdăreşte şi miroase foarte urât. Dacă ar fi folosit în morminte, ar înnegri pereţii şi plafoanele. Din cauza puterii sale distrugătoare, nu poate fi transformat decât în unguent ritual, în cazul anumitor mumificări şi în prepararea pietrei misterioase din Locaşul Adevărului, în care trece printr-o asemenea transformare, încât este eliminat orice este nociv. Dacă nişte lacomi şi nişte ambiţioşi ca Dakter ar reuşi să exploateze petrolul şi să-l popularizeze, asupra ţării noastre s-ar abate mari nenorociri. Oamenii ar înnebuni şi, poate, chiar banditii nisipurilor s-ar năpusti asupra Egiptului şi a ţărilor învecinate pentru a le lua în stăpânire, pentru a strânge bogăţii şi pentru a supune omenirea. În înţelepciunea sa, faraonul a poruncit ca niciun profan să nu fie autorizat să folosească această substanţă, o teribilă otravă! Acum, Paneb, faci parte dintre cei care cunosc această taină.

☥

Plângându-se de dureri de cap, Dakter era transportat cu o targă, de către patru soldaţi. Expediţia înainta, cât se putea de repede, pe drumul de întoarcere, dornică de a regăsi malurile Nilului şi peisajele pline de verdeaţă, după ieşirea din regiunea aceea periculoasă, în care, oricând, puteau să apară banditii nisipurilor, hotărâţi să-şi răzbune morţii.

Paneb simţise că, în ţinutul acela ostil şi pustiu, puterea îi creşte. Duhurile care vieţuiau în nisip şi pe stâncile arse de soare îi alungau toată oboseala, făcându-l şi mai zelos. Se gândea la primii constructori care îndrăzniseră să se aventureze în deşert pentru a stăpâni focul pietrelor. Egiptul era un miracol ce avea loc zi după zi, pentru că această ţară ştia să celebreze

nunțile pământului cel negru, fertil și generos, cu puterea deșertului.

— Dakter dorește să ne vorbească, anunță Thuty.

Cei doi artizani veniră lângă targă.

— Voi mi-ați salvat viața… Aș vrea să vă mulțumesc. Dacă nu era Paneb, bandiții m-ar fi ucis.

— Dar de ce ne urmăreai? întrebă Thuty.

— Eram convins că în locul acela se află o comoară și că misiunea voastră era aceea de a o aduce în sat. Nu intenționam s-o iau eu, ci de a-mi satisface curiozitatea.

— Când vom sosi, pune să se scotocească în toate coșurile destinate Locașului Adevărului: nu vei găsi decât bucăți de bitum. Asta e comoara: un material rar, greu de exploatat și pe care oamenii noștri îl vor folosi la izolarea silozurilor în care se păstrează grânele, pentru vremuri grele. Și, ți-o repet, va asigura o fixare mai solidă a mânerelor unor unelte. Vom păstra, desigur, și cantitatea de galenă necesară fabricării fardului, pe care faraonul îl oferă cu generozitate soțiilor și fiicelor noastre.

— Dar… ce rost are prezența voastră în această expediție de rutină…

— Avem această obligație, dată printr-un decret regal.

— Nu înțeleg de ce.

Thuty zâmbi:

— Dar e foarte simplu! Încrederea noastră în administrația pe care o reprezinți e foarte limitată. Iată de ce e de preferat ca unul dintre noi să verifice cantitatea de galenă ce ni se cuvine. Și, după cum ai observat, știm să organizăm și să conducem un șantier.

Savantul se simțea buimac.

Argumentele lui Thuty păreau coerente, lipsite de ascunzișuri. Totuși, în sinea lui, Dakter se simțea păcălit:

— Mi-ați putea ierta atitudinea?

— Desigur, răspunse bijutierul. Se spun atâtea absurdități despre satul nostru… Dacă toate zvonurile ar fi crezute, s-ar ajunge la credința că noi suntem deținătorii tuturor secretelor creației! Adevărul e mult mai simplu: aparținem unei confrerii în slujba faraonului și în asta constă mândria noastră și rațiunea de a exista.

Convins, Dakter bău o gură de apă și ațipi.

☥

Oamenii stingeau ultimele focuri pe care le aprinseră în zona de risc, pregătindu-se să pornească din nou pe drumul ce-i ducea la Coptos. Încă din ajun, lui Thuty îi revenise, oarecum, pofta de mâncare și, în ciuda oboselii, îi mai dispăruse paloarea din obraji.

— Călătoria asta mi-a fost de folos, îi mărturisi el lui Paneb. Suferința nu-mi va dispărea niciodată, dar o suport cu mai multă tărie. Ție ți-o datorez. E ca și cum mi-ai fi dat o parte din puterea ta. Îți mulțumesc din toată inima.

— Între frați, mulțumirile n-au niciun rost. Când un membru al echipajului este la strâmtoare, ceilalți nu trebuie să-l ajute, ca să meargă corabia în siguranță înainte? Maestrul de operă nu mai contenește s-o repete, iar eu mă întreb dacă acest secret nu e la fel de important ca acel al Locașului Aurului.

O sentinelă suflă în goarna sa dând astfel alarma.

— Banditii nisipurilor! strigă un miner, înnebunit.

— Liniștiți-vă! porunci vocea puternică a lui Paneb. Soldații și prospectorii vor forma un cerc în jurul vostru și, astfel, veți fi protejați. Avem arme și vom ști să vă apărăm.

Siguranța Zelosului îi calmă pe cei care intraseră în panică, iar manevra fu executată prompt. Paneb sparse cercul, pentru a-l vedea pe dușman.

Erau vreo sută, înarmați cu arcuri și pumnale, căpetenia lor călărind o catârcă neagră. Bărboși, cu părul mare, îmbrăcați cu robe în culori țipătoare, erau gata de luptă.

Aveau să fie, desigur, numeroase victime, de o parte și de alta, soarta egiptenilor anunțându-se nefericită.

Paneb înainta, cu câte o piatră în fiecare mână.

Un arcaș trase o săgeată. Zelosul așteptă să se apropie de el, pentru a arunca prima piatră, pe care o frânse în două; apoi, o aruncă pe cealaltă în direcția călărețului.

Dar prădătorul se afla la o distanță la care piatra nu-l putea ajunge, de aceea oamenii lui începură să râdă de acest egiptean înfumurat.

Piatra se înălță în înaltul cerului fără a-și pierde din viteză și căzu apoi pe țeasta căpeteniei bandiților, care căzu ca fulgerat la pământ. Văzând că nu se mai ridică, unul dintre ei îi luă armele și catârca, luând-o la sănătoasa. Tovarășii săi îl urmară.

Uralele izbucniră salutând vitejia lui Paneb.

☥ Capitolul 37

O tânără siriană cu mâini moi și catifelate îl masa pe Dakter, când Mehy dădu năvală în cameră:

— Când te-ai reîntors?

— Aseară… și nu tocmai sănătos.

Generalul îi făcu semn tinerei să plece. Savantul se întoarse cu greu pe o parte, apoi se ridică gemând în șezut:

— În călătoria asta oribilă, era să fiu ucis de un bandit al nisipurilor. Și apoi, căldura, deșertul, tâlharii care pândesc pretutindeni… Să nu mai contați pe mine când va mai fi vorba de asemenea expediții! Data viitoare, îmi voi trimite unul dintre subordonați.

Pansamentul care acoperea tâmpla dreaptă a lui Dakter îi confirma spusele.

— Bine că ai scăpat cu viață. După tot ce ai pățit, e sigur că o să-ți revii… Dar să trecem la ale noastre: ce-ai descoperit?

— Nimic.

— Cum nimic? Râzi de mine, prietene!

— Departe de mine aceasta intenție… Dar cred că nici n-aveam ce să descopăr. Gebel el-Zeit nu e decât un centru minier, din care se extrag bitumul și galena, ale căror foloase am reușit să le aflu. Am adus aceleași cantități ca și predecesorii mei și voi câștiga bani buni vânzând farduri negustorilor. Nu există prin locurile acelea nici comori, nici secrete, credeți-mă!

— Atunci, de ce s-a alăturat acestei expediții Locașul Adevărului?

— Pentru un motiv pe care nici eu, nici dumneavoastră, nu l-am bănuit: să obțină un produs cu care să fixeze solid mânerele uneltelor. Oamenii ăștia sunt mai simpli decât credem noi. Stând printre ei, mi-am dat seama că singurul lor scop este bunul mers al unui șantier și bunăstarea lucrătorilor.

Mehy îi trase lui Dakter o palmă zdravănă. Pe jumătate năucit, savantul nu-și reveni decât după multă vreme. Simțea cum îi arde în obrazul stâng, iar capul îi vâjâia:

— Ce v-a apucat, generale?

— Gândești ca un dobitoc și îți pierzi mințile! Te-au păcălit, bietul meu Dakter, au încercat să te adoarmă, iar eu, iată, te trezesc! Uiți că am văzut cu ochii mei piatra de lumină?

Secretele pe care trebuie să le pătrundem se află în Locaşul Adevărului, şi nu în altă parte. Adversarii noştri nu sunt nici tâmpiţi, nici nişte fiinţe simple, aşa cum crezi tu, ci nişte oameni vicleni, care ştiu să se apere. Cei care te-au amăgit, n-au făcut decât să asculte de ordinele maestrului lor. Şi omul ăsta, crede-mă, nu lasă nimic la voia întâmplării!

☥

Măgarii se opriră în faţa porţii celei mari a Locaşului Adevărului. Asistat de câţiva auxiliari, Paneb începu să descarce coşurile pline cu pepite de galenă, pe care Thuty le numără una câte una, pentru a indica numărul corect în raportul amănunţit pe care urma să-l dea scribului Mormântului. Apoi, Nakht cel Puternic şi Karo cel Posac transportară preţioasa încărcătură în interiorul satului, felicitându-i îndelung şi cu căldură pe cei doi călători.

— Ştiindu-l în paza ta pe bijutierul nostru, n-am fost prea îngrijoraţi, îi spuse Karo lui Paneb. Dar totuşi, suntem mai mulţumiţi acum, când vă vedem din nou acasă.

— Ceva probleme în sat?

— Te asigur că n-avem timp să ne plictisim! Maestrul de operă ne-a pus să reparăm uneltele în vederea începerii lucrului pe şantier, iar sculptorii sunt deja la muncă.

Nefer cel Tăcut veni în întâmpinarea celor sosiţi şi-i îmbrăţişă:

— A mers totul bine?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Thuty. Bandiţii nisipurilor ne-au atacat de două ori, dar Paneb i-a pus pe fugă. Pe urmă, Dakter a încercat să înţeleagă ce rol aveam noi în această expediţie… dar fără succes!

— Eşti sigur?

— Am greşi, desigur, dacă ne-am arăta prea încrezători… Omul ăsta nu ne iubeşte şi mi se pare deosebit de viclean. Va trebui să ne ferim de iniţiativele sale.

— Ai adus ce era necesar?

— Recolta a fost excelentă… Ai şi rezerve.

— Lui Paneb i-ai spus?

— I-am arătat petrolul şi acum ştie cât este de periculos. Ţin să subliniez, în prezenţa sa, faptul că a avut întrutotul o comportare demnă de toată admiraţia.

Thuty plecă să-şi revadă soţia.

— Dacă înțeleg bine, îi spuse Nefer lui Paneb, deșertul rămâne aliatul tău.

— Ne asemănăm și ne înțelegem de minune; fără el, satul nostru nici n-ar exista. Când începem munca pe marile șantiere?

— Poimâine.

— Cât se poate de bine! Fac și eu parte din echipa de pornire?

— Eu nu prea eram de acord, însă Thuty m-a făcut să-mi schimb părerea.

Paneb sări în sus de bucurie:

— Fug să-mi strâng în brațe soția și fiul.

Tânărul colos porni în fugă, dar nu ajunse prea departe.

Încântătoare în rochia ei scurtă și roșie, împodobită cu un fin colier de perle, Turcoaza își pieptăna părul lung pe pragul casei.

— O soție care-și gospodărește bine casa este o bogăție de neînlocuit, spuse ea în șoaptă, nu-ți rămâne decât s-o admiri și s-o feliciți pentru multele treburi pe care le duce la bun sfârșit, fără greș. De ce te oprești în fața casei mele?

— Lasă-mă să intru!

— Ești conștient de pericol?

— Îți poți închipui soarta unui biet om nefericit, lipsit de prezența unei femei, în inima unui deșert fierbinte?

Turcoaza îi făcu loc să treacă. Paneb o prinse de talie și o ridică delicat, întinzând-o apoi pe patul iubirii, din prima încăpere. N-ar fi putut niciodată să reziste la farmecul și la frumusețea sa, cu atât mai mult cu cât el nici nu dorea asta.

După ce-i scoase veșmintele, dezlegă șnurul care strângea la gură un sac de piele, scoase din el granatele tăiate de bijutierul Thuty și le puse pe pântecele iubitei sale.

— Nu-i așa că sunt superbe?

— Oare ai devenit delicat, Paneb?

— Nu, asta e sigur!

Nelăsându-i timp Turcoazei să admire minunățiile aduse, o îmbrățișă cu ardoarea unui tânăr lipsit de dragoste atâta vreme. Nici ea n-ar fi dorit să reziste și îi oferi iubitului său splendori mult mai emoționante decât pietrele prețioase ale deșertului.

☥

Stând pe o pernă, într-un jilț înalt, Uabet cea Pură își oferea câteva momente de odihnă. O servitoare îi masa picioarele, în timp ce o maimuțică pripășită în sat stătea în bucătărie, ronțăind o smochină. Trecea de la o casă la alta, rămânea

câteva zile într-un loc sau altul; nimeni n-o gonea, pentru că îi distra pe copii, aceștia apreciind-o mai mult decât orice jucărie.

În fața tinerei femei, o doică planturoasă îi alăpta fiul uriaș, care sugea cu lăcomie.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, mărturisi doica, în curând vei avea în casă doi coloși, nu unul!

Doica bea suc de smochine și mânca mult pește proaspăt, pentru a se asigura că va avea mult lapte, mirosind plăcut a făină de roșcove; dar acest aliment de bază nu mai ajungea pentru a potoli foamea lui Aperti, care prefera deja hrana solidă.

Uneori, Uabet se întreba dacă va mai avea destulă energie pentru a-și îndeplini îndatoririle de preoteasă, pentru a-și întreține casa și pentru a-și educa așa cum se cuvine copilul; dar se îmbărbăta la gândul că micuțul va sta mai mult pe afară și că tatăl său îl va antrena, fără doar și poate, la lupte și la alte activități de acest fel.

— Vecina mea pretinde că l-a văzut pe Paneb la poarta cea mare, spuse Uabet; doică, știi cumva dacă s-a reîntors cu adevărat?

Stânjenită, femeia evită să ridice privirea spre tânăra mamă:

— N-am trecut pe acolo azi-dimineață.

— Așadar, s-a dus s-o vadă pe Turcoaza, și poate că e mai bine așa. Când va veni acasă, la căderea nopții, focul care îl mistuia va fi deja potolit.

Maimuțica țâșni afară din bucătărie și, de acolo, pe umărul lui Paneb, care tocmai trecea pragul locuinței sale.

Pe lângă acest gigant, animalul părea o jucărie:

— Sper că sunteți bine cu toții… Vino să mă saluți, fiule!

Doica i-l întinse pe Aperti tatălui său, care-l legănă cu blândețe, în timp ce maimuțica îi atingea, ezitând, părul cel negru.

— Ce mai băiat frumos! exclamă Paneb. Tot meritul e al tău, Uabet! Dar, ia spune-mi… nu ești cam obosită?

— Sunt obosită, e adevărat.

Tânărul colos îi dădu copilul doicii și puse pe genunchii soției sale un săculeț de piele.

— Ce-i asta?

— Hai, deschide-l!

Uabet deznodă cordonul și privi înăuntru:

— Cornaline… și jasp roșu!

— Aș dori să porți coliere care să le facă pe celelalte femei să pălească de gelozie.

— Am ceva mai puțin costisitor să-ți cer: ne-ar trebui mai mult pește proaspăt pentru doică. Din cauza poftei de mâncare a fiului tău, trebuie să se hrănească mai bine; rația pe care o are acum nu-i mai ajunge.

— O să mă ocup de asta.

Paneb tocmai își săruta soția pe frunte, când ajutorul de scrib, Imuni, bătu la ușa care rămăsese deschisă:

— Îmi pare rău că trebuie să întrerup această scenă de familie... Scribul Mormântului vrea să-l vadă de urgență pe Paneb.

☥ Capitolul 38

Paneb l-ar fi doborât cu plăcere la pământ pe individ, dar nu putea să nu răspundă ordinelor lui Kenhir, cu atât mai mult cu cât această convocare neprevăzută îi stârnea curiozitatea. Așa că îl urmă pe Imuni, a cărui atitudine politicoasă îl exaspera.

— Te previn, Paneb, scribul Mormântului e foarte prost dispus.

— Ca de obicei.

— Dacă tu l-ai supărat, n-aș vrea să fiu în locul tău.

— N-ai nicio grijă, Imuni!

Zelosul grăbi pasul și ajutorul de scrib fu, astfel, obligat să alerge.

Niut cea Neobosită mătura pragul frumoasei case a lui Kenhir.

— Te așteaptă, îi spuse ea lui Paneb.

Imuni dădu să-l urmeze, dar Niut îi bară intrarea cu mătura:

— Tu, nu. A spus: „Paneb, și nimeni altcineva.”

Ofensat, Imuni îi întoarse spatele, în timp ce Zelosul pătrundea în biroul în care se aflau deja maestrul de operă și femeia înțeleaptă.

— Sunt, oare, convocat de un tribunal?

— În loc să debitezi tot felul de tâmpenii, îi răspunse Kenhir, mai bine ia loc și fii atent.

De data aceasta, scribul Mormântului părea, într-adevăr, preocupat:

— Trebuie să vă informez asupra unei catastrofe și să vă cer insistent să păstrați secret ceea ce vă voi spune.

Nefer, Clara și Paneb își dădură cuvântul că vor păstra taina.

— Uneltele cele mai folositoare sunt păstrate într-o cameră bine închisă, a cărei cheie se află la mine și la maestrul de operă, preciză Kenhir. Pentru a evita furturile, am păstrat un sistem de închidere pe care-l pusese la punct un meșter dulgher din vremea domniei lui Amenhotep al III-lea.

— Furturi? se miră Paneb. Furturi, aici, în sat?

— Oamenii sunt oameni și iată că de data aceasta cineva a încercat să pătrundă în camera noastră.

— Nici nu-ți vine să crezi…

— Din păcate, asta e. Hoțul a spart sigiliul de argilă pe care imprimasem pecetea necropolei, apoi a încercat să taie cu ferăstrăul prima bară de lemn. Atunci și-a dat seama că declanșa un al doilea dispozitiv de închidere și s-a gândit că s-ar putea să existe un al treilea. Temându-se că va fi surprins asupra faptului, s-a lăsat păgubaș. Dar urma trecerii sale e foarte vizibilă.

— Dacă acuzația n-ar fi venit din partea scribului Mormântului, declară maestrul de operă, n-aș fi crezut nicio iotă. Dar trebuie să acceptăm, supunându-ne evidenței, că printre noi se află un artizan necinstit. Sau, poate, unul atât de lacom încât se poate gândi să-și însușească bunurile confreriei.

— Este un delict foarte grav, aprecie Kenhir. Nu credeți c-ar trebui să-l anunțăm pe șeful Sobek?

— Treaba asta nu ne privește decât pe noi! protestă Paneb. S-o rezolvăm fără vreun ajutor din exterior.

— Eu nu am încredere decât în voi trei, mărturisi scribul Mormântului. Maestrul de operă și femeia înțeleaptă sunt tatăl și mama acestei confrerii, iar tu, Paneb, tu nu te aflai în sat când a avut loc această tentativă de furt.

— Nici Thuty…

— E adevărat, dar el ar putea fi complicele hoțului.

— De ce nu eu?

— Tu nu l-ai ajuta niciodată pe un răufăcător.

— Poate că n-ar trebui să dramatizăm acest incident, consideră Nefer. Că a existat o încercare și o greșeală, asta e sigur, dar vinovatul nu va mai îndrăzni să revină.

— Nu cumva ești prea încrezător? întrebă Kenhir.

— Mâine îi voi convoca pe toți membrii echipei din dreapta, după ce mă voi consulta cu șeful echipei din stânga, pentru a

împărți sarcinile în munca pe cele două șantiere; vreau să cred că măreția operei la care suntem chemați să luăm parte va înălța spiritul fiecăruia.

☥ Capitolul 39

În timpul călătoriei lui Paneb și a lui Thuty, artizanii echipei din dreapta renovaseră localul confreriei. Când Paneb intră după îndeplinirea ritualului purificării, observă cele două amfore noi înfipte în pământ, tencuiala refăcută pe plafon și pe pereți, și inspirase mireasma dulce de tămâie.

Maestrul de operă îi invocă pe strămoși, luă loc în jilțul său și-i invită și pe frații săi să se așeze.

— Paneb și Thuty au adus de la Gebel el-Zeit materiale fără de care n-am putea crea piatra divină, le aduse el la cunoștință. Vom putea deci continua și duce la bun sfârșit opera secretă a Locașului Aurului, sclipirea sa continuând să ne lumineze drumul. A sosit momentul să începem locul de veci al faraonului Merenptah și să-i construim templul pentru milioane de ani. M-am înțeles cu șeful echipei din stânga ca ei să termine lucrările care sunt acum în curs de desfășurare, iar vouă să vă încredințez prima dintre sarcini.

Pentru câteva clipe, fiecare artizan rămase fără suflu. În sfârșit, marea încercare!

— A fost ales amplasamentul definitiv al mormântului? întrebă Unesh Șacalul.

— Regele a fost de acord cu propunerea noastră.

— Pentru o muncă de excepție e nevoie și de unelte excepționale, sublinie Gau cel Exact, cu vocea sa răgușită. Vom avea la îndemână toate cele necesare?

— Avem garanția scribului Mormântului, afirmă maestrul de operă.

— Vor fi multe perioade în care vom sta departe de familiile noastre?

— Vom fi nevoiți s-o facem, pentru ca, economisindu-ne forțele, să avem totodată mai mult spor la muncă.

— Nu este un loc tot atât de plăcut ca satul.

— Îmi pare rău, Pai, dar, mai înainte de toate, realizarea operei…

— Presupun că prezența mea nu va fi necesară chiar de la începutul muncii pe șantier, îndrăzni Ched Salvatorul, plin de sine.

— Întreaga echipă trebuie să fie la fața locului chiar din prima zi, pentru ca toate talentele noastre, reunite, să constituie o putere magică. Și, pentru a reuși, vom avea, desigur, nevoie de această putere.

— Cât timp va dura șantierul din Valea Regilor? întrebă Renup cel Jovial.

— Asta nu pot să știu. Va fi un mormânt de mari dimensiuni, comparabil cu cel al lui Ramses.

— Ne așteaptă o muncă de ani de zile, mormăi Karo cel Posac. Și presupun că nu va fi tolerată nici cea mai mică imperfecțiune?

Nefer zâmbi:

— Poți conta pe mine.

— Avem vești din capitală? întrebă Didia cel Generos.

— Nimic nou, îi răspunse maestrul, dar regele Merenptah a confirmat printr-un decret rolul și îndatoririle Locașului Adevărului.

— Așadar, avem eternitatea înaintea noastră, trase concluzia Userhat Leul.

— Ne vom purta de parcă am avea-o, dar, totodată, de parcă fiecare clipă ar fi ultima din viața noastră. Nu va fi de ajuns să dăm tot ce avem mai bun în noi: creând acest monument, vom revela misterul, fără a-l trăda.

☥

Ieșind de la Turcoaza, Paneb se lovi de Ched Salvatorul:

— Tot îndrăgostit?

— Turcoaza nu e, oare, cea mai frumoasă femeie din sat?

— Să sperăm că această frumusețe te va inspira... Dar ești convins că metoda asta e cea mai bună pentru a te pregăti de plecarea în Valea Regilor?

— Sincer să fiu, Ched, la asta nu mă gândisem!

— Iată de ce nu ești încă decât un novice, inconștient de pericolul care te-ar putea aștepta.

— Fiind maestrul meu, ce-mi propuneți?

— Vino cu mine la atelier!

Cei doi porniră încet pe ulița principală a satului. Ched Salvatorul era mai grav și mai puțin ironic decât de obicei, ca și cum s-ar pregăti pentru un moment important.

— Știi, poate, că am o cabană în apropierea Nilului, un mic ogor, un depozit pentru vasele cu ulei, un hambar, un grajd și câteva animale. Nu este cine știe ce avere, dar îmi aduce regulat un venit suficient pentru a trăi destul de bine și pentru a-mi cumpăra culorile. Dacă ești de acord, îți las ție moștenire bunurile mele.

— Nici nu poate fi vorba despre așa ceva.

— De ce nu?

— Ceea ce mă învățați îmi este de ajuns. Toate celelalte vreau să mi le dobândesc singur.

— Propunerea mea ți-ar da posibilitatea să câștigi timp.

— Nu mă sperie trecerea timpului... În loc să mă slăbească, îmi dă putere. În afară de asta, nu-mi plac cadourile.

— Dar nu-ți trece prin minte că poate încerc să te corup?

— Răspunsul meu rămâne același. Asta e tot. Lăsați-vă bunurile moștenire familiei și să nu mai vorbim despre asta.

Ched împinse ușa atelierului.

O lumină ciudată părea să vină dinspre penelurile și periile atât de bine curățate, încât păreau noi. Pe pereți, schițele erau perfect aliniate.

— E bine să ajungi la o tehnică perfectă, Paneb, dar să nu crezi că ăsta este același lucru cu a cunoaște. Or, îți închipui că există ceva mai important decât să devii un om al cunoașterii? Ea este cea care îți va deschide ușile magiei formelor și a culorilor, îți va dezvălui caracterul sacru al meseriei, va fi singura ta sursă de adevărată bucurie și te va face să-ți cunoști inima. S-o trăiești pe Maat înseamnă să treci de la ignoranță la cunoaștere și, mai ales, să cunoști în inimă și cu ajutorul inimii.

Ched dilua o pâine de cerneală roșie, înmuie un penel foarte fin și, cu un gest suplu, desenă un ochi de șoim:

— Ce vezi, Paneb?

— Ochiul unei păsări de pradă.

— Ești, cu adevărat, în stare să vezi, pictore asistent? Când vei înțelege că arta noastră are nevoie de vizionari, și nu de imitatori sterili? Ochiul e prezent pretutindeni, pe pereții templelor, pe sarcofage, pe stele, pe corăbii... Nici măcar o secundă, ochiul din lumea cealaltă nu încetează să ne

privească. Tu, pictorule, vei avea rolul de a împărți această privire. Dar o dorești?

— Puneți-mă la încercare!

— Ceea ce vei cunoaște nu trebuie să te facă vanitos; să primești atât sfatul unei servitoare cât și pe cel al unui om important, căci nimeni nu atinge vreodată perfecțiunea în artă. Nu uita că ogorul rodește chiar și datorită picăturilor de rouă. Ești, cu adevărat, gata să vezi, Paneb, știind că vei descoperi o infinitate de lumi noi, fără să te mai poți întoarce înapoi?

— Niciodată nu voi putea fi acuzat de lașitate.

— Atunci, ia-l pe ăsta, și nu-l mai părăsi!

Ched Salvatorul își scoase amuleta de la gât și i-o dărui lui Paneb. Era un ochi din steatit în care, în mod simbolic, erau cuprinse toate măsurile lumii.

— Irisul, pupila, canalul lacrimal, corneea... Fiecare parte a acestui ochi echivalează cu o fracțiune a unității. Dacă însumezi toate părțile, nu vei obține decât 63/64 din total. Îți va lipsi 1/64 și pe această parte o vei descoperi datorită mâinii tale de pictor, dacă vei deveni un vizionar autentic. Căci a vedea înseamnă a crea.

Fascinat, Paneb privea capodopera în miniatură care avea să-l protejeze de acum încolo.

— Aș vrea...

— Nu spune nimic și pregătește-te!

Ched Salvatorul ieși din atelier. Cum i-ar fi putut mărturisi discipolului său că își pierdea vederea?

☥

Purtând șorțul de aur și peruca de ceremonie, maestrul de operă, urmat de artizanii din echipa din dreapta, se prezentă înaintea scribului Mormântului, care ținea în mână o cheie grea din lemn.

— Accepți să ne deschizi ușa camerei și să ne încredințezi uneltele faraonului?

— Spune-mi parola!

— Iubirea pentru operă.

Kenhir folosi cheia pentru a debloca primul sistem de închidere, apoi o puse invers pentru a-l opri pe al doilea.

Deschise ușa camerei în care se aflau cinci sute de dălți de aramă de mărime obișnuită, alte cincizeci de dălți de dimensiuni mari, treizeci de săpăligi și douăzeci și cinci de tesle din același

metal, provenind din Sinai. Nefer le cercetă calitatea, înainte de a pune scribului Mormântului o întrebare rituală.

— Această comoară adăpostește metalul ceresc?

— Maestrul de operă să identifice uneltele care vor face de folos lucrările eternității.

Nefer găsi un echer și o nivelă din metal ceresc și le ridică în fața artizanilor.

Sub privirea lui Kenhir începu împărțirea uneltelor, pe care, fiecare, le primea cu emoție și respect.

Deodată, Unesh Șacalul își aruncă dalta pe pământ:

— Această unealtă nu se poate folosi… Priviți-o, este crăpată pe toată lungimea sa!

— Și a mea, constată, cu spaimă, dulgherul Didia.

— Am fost loviți de ochiul cel rău! exclamă Pai Pâinică-Bună. N-are rost să purcedem la săparea mormântului, căci va fi un eșec îngrozitor!

Nici maestrul de operă, nici scribul Mormântului nu puteau nega acest argument. Doar ochiul cel rău putea să strice dălțile păstrate în camera bine închisă.

— Să apelăm la femeia înțeleaptă, hotărî Kenhir. Doar ea e în stare să învingă această faptă malefică.

☥ Capitolul 40

Înveșmântate în rochii roșii drepte, cu bretele, preotesele lui Hathor se adunaseră în fața templului principal din sat. Unele îi cântau un imn zeiței, altele băteau la o tobă în formă de soare, în timp ce șapte dintre ele formau un cerc în jurul lui Clara, femeia cea înțeleaptă.

Urmă apoi o liniște îndelungă și profundă, preotesele se îndepărtară și cea mai în vârstă dintre membrele confreriei apăru în pragul templului:

— Când lumina a dat naștere vieții, zise ea, a luat forma soarelui, al cărui ochi se deschisese înăuntrul lotusului. Când apa ochiului căzu pe pământ, se preschimbă într-o femeie de o frumusețe nemaiîntâlnită, căreia i se spuse „aurul zeilor”. Ea, soarele feminin, luminează lumea; tu, femeie înțeleaptă, tu ești fiica sa. Dar vei avea, oare, curajul să-ți riști viața pentru a face

munca unui bărbat, să devii maestra de operă a artizanilor și venerabila confreriei, capabilă să învingă ochiul cel rău?

— Locașul Adevărului îmi dă viața lui, iar eu i-o dau pe a mea.

— Tu care trăiești în Cetatea Mormântului, intră în acest sanctuar și înfruntă-ți destinul!

Purtând o floare de lotus în peruca sa de ceremonie, Clara înaintă cu pas sigur.

Pe un soclu din granit trona statuia unui babuin, incarnarea lui Thot; în mâna stângă, ținea un etui cu un papirus. Ochii săi roșii o fixau pe tânăra care-i înfrunta privirea pentru a culege formulele de cunoaștere, pe care zeul dorea să i le transmită. Mâna de piatră păru că se însuflețește pentru a-i oferi Clarei documentul; aceasta îl primi prosternându-se.

— Vino la mine, spuse o voce feminină de un calm îngrijorător; intră pe ușa mea!

Dincolo de babuinul lui Thot, era un alt soclu de piatră. Clara trebui să se obișnuiască să vadă în semiîntuneric, pentru a distinge mica statuie din aur a unui șoim încoronat cu un soare din același metal, la picioarele căruia se înălța o cobră cu gâtul umflat, precum cea din semnul prezent pe fruntea faraonilor.

După atitudinea sa, Clara știa că urma să o atace, cu toate acestea nu dădu înapoi. Puternică în urma experienței pe care o trăise pe culmea muntelui, nu încetă să fixeze reptila, gata să imite și cea mai fină dintre unduirile sale.

Dar monstrul nu se mișca.

Mirată, Clara se apropie.

Cobra fusese sculptată din piatră cu atâta talent, încât părea vie. De aceea, prudentă, Clara îi atinse ușor capul.

— Ia discul de aur, spuse vocea blândă, și punеți-l pe piept! Vei putea să vezi în întuneric.

Clara își lipi de trup prețiosul simbol, care emana o căldură plăcută. Sala întunecată se lumină și ea descoperi șapte mânuitori de cuțite, cu măști înspăimântătoare, cărora papirusul le indica numele: Față pe dos, Arzătorul, Calomniatorul, Lătrătorul, Chip tăios, Urlătorul și Mâncătorul de viermi.

Împreună făcură un pas către femeia înțeleaptă, pentru a o încercui. Ea le întinse singurele arme de care dispunea: soarele și papirusul. Cei șapte demoni se retraseră și dispărură, lăsând în locul lor un ritualist, care purta masca șacalului Anubis.

— Vino cu mine pe apa divină, îi propuse el.

Clara îl urmă și înaintă pe o zonă de argint, care evoca întinderea de apă din care apăruseră primele forme de viață.

Anubis îi spălă picioarele femeii înțelepte, apoi o îmbrăcă în rochia albă de înviere, atât de strâmtă, încât abia putea să se miște.

O conduse în pragul unei capele întunecoase.

— În acest loc se produce transfigurarea spiritului care iese în faptul zilei printre cei vii; dar vei avea tu curajul să primești energia datorită căreia ai putea respinge ochiul cel rău?

— Accept încercarea.

— Bagă de seamă: această energie te-ar putea distruge. Cei din vechime au știut s-o capteze și s-o păstreze în temple, dar puține trupuri de muritori sunt apte pentru a o primi. Și nu știe nimeni dacă tu te numeri printre ele.

— Dă-mi voie s-o înfrunt, dacă astfel voi putea primi forța necesară pentru a ajuta confreria.

— Intră în această capelă, femeie înțeleaptă, și zeița să hotărască!

Înaintând cu greu, Clara ajunse în fața unei statui a lui Neit, ale cărei șapte cuvinte creaseră lumea. Era tot atât de înaltă ca soția maestrului de operă, ochii săi de piatră păreau vii. Strălucitori ca stelele, o fixară pe intrusă. Aceasta se opri la mai puțin de un metru de statuia ale cărei mâini, cu palmele îndreptate către cer, erau întinse către ea.

Deodată, Clara văzu cele două raze de lumină care țâșneau din mâinile de piatră, îndreptându-se către inima ei. Două linii ondulate care o făcură să se clatine. Această energie circula prin canalele care-i alcătuiau ființa, dar era atât de puternică și de fierbinte, încât nu mai știa nici ea dacă o va putea suporta.

Zeița era aceea care trebuia s-o întrerupă, iar femeia înțeleaptă nu trebuia să se ferească. Avea nevoie de această putere pentru a învinge ochiul cel rău.

☥

Kenhir nu-i ascunsese nimic lui Nefer cel Tăcut.

Mai devreme sau mai târziu, o femeie înțeleaptă trebuia s-o înfrunte pe Neit, pentru a afla dacă energia sa vitală era de aceeași natură cu cea a zeiței. Dar, de obicei, ea se pregătea pentru această încercare prin lungi perioade de meditație și nu ajungea în fața statuii într-o asemenea situație de urgență.

— Cineva a încercat să pătrundă în camera cu unelte, îi spuse Kenhir lui Nefer, dar a eșuat. Așadar, ochiul cel rău e răspunzător de deteriorarea uneltelor. Dacă nu-i risipim puterea, nu vei mai ajunge să sapi mormântul regelui.

— De ce nu apelăm la un mag al Curții?

— Cine ar avea mai mulți sorți de izbândă decât femeia înțeleaptă? Ca mamă a confreriei, va lupta cu ultimele forțe pentru a o salva.

— Nimeni nu se îndoiește de acest lucru, Kenhir, dar e soția mea, ființa care îmi este cea mai dragă, pe care ați pus-o în pericol fără să-mi dați de știre.

— Ai dreptate, dar asta îmi era datoria. Când împrejurările o cer, scribul Mormântului uită de oameni și nu se gândește decât la confrerie. Scopul nostru unic, al tuturor, este să construim locul de veci al faraonului; atâta vreme cât ochiul cel rău va împiedica munca artizanilor, Locașul Adevărului va rămâne pustiu.

În ochii lui Nefer, scribul Mormântului căpătă adevărata sa dimensiune. Nu era un simplu gestionar al satului, ci, la fel ca și cei doi șefi de echipă, protectorul principalelor sale îndatoriri.

— Chiar dacă hotărârea m-a speriat, Kenhir, nu m-am opus în niciun fel.

— Și ai avut dreptate, maestre de operă! În caz contrar, Clara te-ar fi dezaprobat, o știi bine.

Nefer privi templul în care soția sa era supusă unei iradieri de energie, pe care puține ființe o puteau îndura. Oare o va revedea vie pe această femeie cu zâmbetul blând, cu privirea liniștitoare și capabilă de o dragoste nesfârșită?

— Sunt la fel de îngrijorat ca tine, șopti Kenhir, și cred că legea căreia ne supunem este uneori prea dură.

☥

Turcoaza și Uabet cea Pură ieșiră din sanctuar susținând-o pe Clara, care-și scosese rochia albă, înlocuind-o cu alta mai largă, legată în talie cu un cordon roșu. Cu ochii pe jumătate închiși, părea incapabilă să stea în picioare fără ajutorul celor două preotese.

Nefer vru să fugă spre ea, dar Kenhir îl opri:

— Așteaptă puțin… Trebuie să primească lumina.

Femeia înțeleaptă deschise ochii, părând o ființă ce renaște într-o nouă lume. Privi soarele câteva clipe și își regăsi echilibrul.

Cele două preotese o lăsară singură. Clara îl văzu pe Nefer care, de această dată, alergă s-o prindă în brațe.

— Am crezut că mor, îi spuse ea, atât de puternică era energia zeiței, dar, în cele din urmă, tot ea m-a salvat din întuneric.

— Vino să te odihnești!

— Mai târziu… Acum, hai să mergem la camera cu unelte!

— Bine, dar ești epuizată!

— Trebuie să dau înapoi, fără întârziere, ceea ce mi s-a oferit.

Plini de speranță, artizanii o priviră trecând pe femeia înțeleaptă, a cărei seninătate le dădea încredere.

Uneltele fuseseră așezate pe pământ, în fața camerei. Nimeni nu mai îndrăznise să le atingă, de frică să nu le strice și mai tare atrăgând energia negativă a ochiului cel rău.

Clara arse tămâie în încăperea închisă, pentru a o purifica și a alunga orice forță distrugătoare, apoi magnetiză uneltele, una câte una, insistând mai mult la cele cu defecte, fie ele cât de mici. Fisurile se închiseră, arama căpătă o nouă strălucire.

— Ochiul cel rău e învins, spuse ea, și nu va mai avea vreo putere asupra lucrărilor confreriei.

Aclamată de artizani, Clara se făcu mică în brațele maestrului de operă, care nu știa ce sentiment îl copleșea mai mult: admirația sau dragostea.

☥ Capitolul 41

— Iată vinovatul, îi spuse Kenhir lui Nefer cel Tăcut.

Maestrul de operă privi cu atenție un mic dreptunghi din aramă, coclit, pe care abia se mai vedeau unele incantații gravate în metal.

— Cunosc aceste texte, continuă scribul Mormântului, râcâindu-le cu unghia; sunt extrase dintr-o carte de magie neagră și provoacă descompunerea obiectelor pe care un om lacom nu și le poate procura și, prin urmare, preferă să le distrugă.

— Unde se afla plăcuța asta blestemată?

— Fusese vârâtă în peretele din spate al încăperii, pe care îl controlasem cu atenție. Datorită energiei emise de femeia

înțeleaptă, această bucată de metal a devenit vizibilă, deci inofensivă.

— Asta înseamnă că, printre noi, se află un suflet destul de hain pentru a comite un asemenea delict... Și dacă o face din nou?

— Sunt sigur că și-o dorește, aprobă Kenhir, dar îi va fi greu. Femeia înțeleaptă și preotesele lui Hathor vor întinde o rețea protectoare pe deasupra tuturor clădirilor din Locașul Adevărului, pe care omul nostru n-o va mai putea trece.

— Nu, e de necrezut... Atacul nu poate veni decât din afară.

— Așa ar fi de dorit, Nefer, dar adevărul este, fără îndoială, mai crud. Ești conștient de faptul că săparea mormântului regal va fi o treabă periculoasă?

— Oare mă credeți mai puțin curajos decât soția mea?

— Scribul Mormântului ține la securitatea maestrului de operă și cere să fie luate măsuri pentru a o asigura.

— Prezența lui Paneb vă va fi de ajuns?

— E prea puțin... Aș prefera un ajutor mai puternic.

— Eu trebuie să mă gândesc la ceea ce construiesc, nu la protecția mea.

☥

Dacă ar fi fost bănuit câtuși de puțin, atât Kenhir cât și șeful Sobek ar fi intervenit deja. Trădătorul nu se temea deloc; va continua să muncească alături de echipa sa, va respecta în mod scrupulos cerințele maestrului de operă și își va consolida relațiile de prietenie cu colegii.

Totuși, riscase mult vârând dreptunghiul răufăcător de aramă între două pietre ale zidului încăperii, pentru ca uneltele să nu mai poată fi folosite, pentru a aduce neliniște printre artizani, întârziind totodată deschiderea șantierului. Temându-se că va fi surprins asupra faptului, nu putuse ascunde acest „ochi rău” cu toată grija cuvenită; iată motivul pentru care încercarea nu-i reușise. Scribul Mormântului și femeia înțeleaptă își uniseră eforturile pentru a respinge acest atac, iar trădătorul nu va mai repeta o astfel de tentativă, temându-se să nu fie dat în vileag.

Construirea unui loc de veci în Valea Regilor nu numai că-i va cere mai multă muncă, dar, pe de altă parte, va întârzia clipa în care va intra în posesia averii care îl aștepta în afara satului, ca să nu mai amintim de faima pe care o va dobândi Nefer cel Tăcut, în caz de reușită.

La început, trădătorul nu se gândise decât la el și la viitoarea sa bunăstare, sperând că nu va trebui să lupte împotriva confreriei. Dar, încetul cu încetul, își dăduse seama că nu poate evita confruntarea. Într-un fel sau altul, trebuia să-i ajute pe cei care doreau distrugerea Locașului Adevărului, în așa fel încât acesta să nu se ridice contra lui și să-l acuze fără milă.

☥

După ce fiecare își îmbrățișă soția și copiii, artizanii echipei din dreapta își înnodară în jurul șoldurilor fâșii late de pânză și își puseră o *perizoma* din piele. Sosise ora plecării către Valea Regilor, trecând prin defileul în care echipa va dormi timp de nouă nopți, înainte de a se reîntoarce în sat.

Conduși de Nefer cel Tăcut, artizanii se reculeseră la mormântul maestrului de operă Sen-nedjem[9], apoi traversară necropola și porniră pe o potecă îngustă și stâncoasă, care ducea la creasta colinei de Vest. Trebuiau să meargă pe marginea unei faleze abrupte, fiind foarte atenți pe unde călcau. Pentru Kenhir încercarea era grea, dar avea un baston solid și, înjurând și blestemând muntele, reușea să înainteze.

La stânga, spre apus, creasta și forma sa piramidală îi domina prin măreția ei; la dreapta, spre răsărit, apărea un peisaj minunat, dezvăluind mormintele nobililor, templele pentru milioane de ani și culturile care se întindeau până la Nil.

Nefer își bucură privirea cu această imagine splendidă, pe care spera s-o facă și mai atrăgătoare o dată cu sanctuarul lui Merenptah. Paneb era și el uimit; le va putea mulțumi vreodată zeilor pentru această viață tumultoasă, plină de atâtea minunății?

Când maestrul de operă o porni din nou pe potecă, Nakht cel Puternic îl prinse de braț:

— Atenție, ai putea să cazi! Trecerea e deosebit de periculoasă și au avut loc multe accidente aici. Lasă-mă pe mine să trec înainte!

— Fii pe pace, voi fi cât se poate de prudent!

Nakht păru înciudat, dar trecu în rând și procesiunea își continuă drumul până la defileu, popasul între sat și Valea Regilor. Aici se afla un cătun alcătuit din șaptezeci și opt de colibe, construite din blocuri mari de calcar lipite cu mortar, și din vreo cincizeci de mici oratorii sprijinite de faleză.

---

[9] Mormântul numărul 1 din Deir el-Medineh.

Scribul Mormântului conduse echipa la capela închinată lui „Amon al bunei întâlniri”, căruia îi fură adresate, în gând, rugăciuni pentru izbânda artizanilor.

Paneb descoperea cu uimire acest loc ciudat, plin de stele pe care se vedeau adepții Locașului Adevărului venerând divinitățile; hotărât lucru, defileul nu era destinat doar odihnei, ci, mai ales, meditației și contactului cu forțele invizibile care-l stăpâneau.

— Vântul suflă tare și glasul lui Amon se aude mai bine, îi spuse Kenhir. Dacă nu ne-ar permite să-l întâlnim, n-am fi în stare să ne regăsim drumul. Hai să ne instalăm!

Fiecare colibă, cu acoperișul din pietre plate și crengi, era formată din două încăperi. În prima, o bancă de piatră cu șezutul în formă de U, marcat uneori cu numele proprietarului său; în a doua, lipsită de ferestre, o banchetă din piatră, pe care se întindea o rogojină.

Scribul Mormântului avea coliba cea mai mare și cea mai confortabilă, cu o încăpere în plus, drept birou. Situată în partea de est a cătunului, era bine apărată împotriva soarelui și a vântului.

— Mi-ar putea mătura cineva coliba? întrebă Kenhir.

— Sunt gata să vă servesc, răspunse Paneb.

Pai Pâinică-Bună, Renup cel Jovial, Casa-Funie, Nakht cel Puternic și Unesh Șacalul duseră în colibe proviziile pentru două zile. Începând de a doua zi, auxiliarii, supravegheați de paznic, urmau să le aducă cele necesare, și tot așa până la sfârșitul perioadei de muncă.

Karo cel Posac și Gau cel Exact le dădură vase cu apă, în timp ce Didia cel Generos și Thuty cel Savant așezară pe o piatră mare, rezervată mesei comune, pâine, ceapă, pește uscat și smochine. În cătunul din defileu, era interzis focul și prepararea alimentelor. Mult mai aspre decât în sat, condițiile de viață îi făcea pe artizani să regrete și să aprecieze la justa lor valoare confortul unei locuințe și căldura unui cămin.

Fened Nasul, Userhat Leul și Ipuy Iscoditorul intrară în atelierele modeste ale defileului, pentru a face statuete reprezentând artizani la rugăciune destinate oratoriilor, amulete în formă de unelte, cum ar fi nivela, săpăliga sau echerul, pe care fiecare le va purta la gât, pentru a se proteja împotriva duhurilor rele care bântuie muntele.

Numai Ched Salvatorul nu încerca să se facă util. Sta pe scaunul din coliba sa și desena o masă de ofrande, plină de bucate.

Maestrul de operă se apropie:

— Știu ce gândești, îi spuse pictorul, dar te înșeli. E bine ca unul dintre noi să-și păstreze spiritul liber, neluând parte la treburile mărunte.

— Presupunând că sunt de acord cu punctul tău de vedere, nu crezi că ar fi corect să hotărăsc eu care să fie acel om?

— Nu sunt eu cel mai bun observator al echipei? În timp ce desenez, stau de veghe.

— Crezi că ne paște vreun pericol?

— Muntele ăsta nu e deloc prielnic prezenței umane... E mai bine să fii vigilent.

Paneb făcuse curat în coliba scribului Mormântului și urma să se apuce de aceea care îi fusese destinată.

— Aici, îi spuse el maestrului de operă, cred că se doarme cum nu se poate mai bine! Dar, în prima noapte, voi sta afară să privesc cerul. Ce loc minunat!... Se simte prezența celor dinaintea noastră. În locul ăsta au meditat înainte de a crea capodopere, s-au hrănit cu liniștea și cu măreția crestei Soarelui-Apune. Mi-ar plăcea să nu părăsesc niciodată acest cătun.

— Este un loc de popas, Paneb, și nimeni n-ar putea trăi aici în permanență.

— La masă! strigă Pai Pâinică-Bună.

Artizanii mâncară, dar, cu excepția lui Paneb, nu părea să le fie foame. Toți erau conștienți de sarcina care îi aștepta, căci munca în Valea Regilor era cu totul diferită. Nu era un loc potrivit pentru oameni, era nevoie de toată magia inițierii trăită în Locașul Adevărului pentru a îndrăzni să se aventureze pe aici; și apoi, trebuia să ciopleşti stânca fără să superi forțele din lumea cealaltă. Fiecare artizan știa că un eșec i-ar distruge cariera și s-ar repercuta chiar asupra existenței satului.

— De ce aveți mutrele astea de înmormântare? se revoltă Paneb. Aș putea jura că, în curând, veți fi victimele unei morți lipsite de demnitate!

— Tu nu îți dai seama de încercările ce ne așteaptă? protestă Gau cel Exact.

— Care încercări? Suntem împreună, avem, parcă, o singură inimă și luăm parte la o aventură care ne va duce spre eternitate! Ce vreți mai mult?

— Discipolul meu nu e lipsit de umor, observă Ched Salvatorul, și nu greșește când ne mustră pentru temerile noastre.

— De parcă tu nu te-ai teme de nimic! se mânie Casa-Funie.

— Poate că sunt cel mai îngrijorat dintre noi toți, dar la ce ar folosi s-o și arăt?

— Tot nu vă înțeleg, reluă Paneb. Îngrijorare, teamă, neliniște... Cum de puteți fi urmăriți de asemenea sentimente? Necunoscutul este tot atât de puternic precum dragostea. Trebuie să-l abordăm cu toate forțele noastre.

— În loc să bateți câmpii, spuse Kenhir, mergeți să vă odihniți. Peste patru ore, pornim către Valea Regilor.

☥ Capitolul 42

Pe cât de greu era urcușul către defileu, pe atât era de ușor să cobori către Valea Regilor. Maestrul de operă mergea în frunte, urmat de Paneb, nebun de bucurie că pătrunde în „marea preerie, unde cei care au greșit nu puteau intra”. Nefer cel Tăcut avea un motiv serios să se îngrijoreze: dacă unul dintre membrii echipei sale încercase să arunce asupra sa ochiul cel rău, era în stare să introducă și în acest loc sacru vreo ființă răufăcătoare. Dar nu putea fi sigur și nici nu avea cum să-l identifice pe eventualul vinovat. Era nevoit să meargă înainte, purtând pe umeri această povară.

— Puterea luminii face să țâșnească foc din pietre... Oare îl văd numai eu? îl întrebă Paneb pe maestrul de operă.

— Îl simțim cu toții, mai mult sau mai puțin; dacă nu suntem demni de opera pe care o avem de creat, acest foc ne va distruge. Fie ca această creastă a Soarelui-Apune să ne aibă sub protecția sa!

— O să cazi pradă și tu acestei proaste dispoziții din jurul nostru?

— Calmează-te, Paneb! Am prea multe de făcut.

— Nu-i așa că nu te temi de amploarea sarcinii noastre?

— Dimpotrivă, mă copleșește fericirea… Dar e posibil ca un trădător să se ascundă printre noi, cu intenția de a ne pune bețe în roate, sortindu-ne eșecului.

— Crezi asta, cu adevărat?

— N-am renunțat încă la această ipoteză.

— Dacă monstrul ăsta există, se va folosi de o strategie simplă, dar eficace: te va ataca pe tine. Fără căpitan, echipajul ar fi dezorientat. Dar șarpele ăsta a uitat de prezența mea. Atâta timp cât sunt în viață, nu ți se va întâmpla nimic.

— Aș vrea să-ți spun…

— Nu uita că ți se spune Tăcutul.

Intrarea în Valea Regilor era un pas destul de îngust, tăiat în stâncă și păzit în permanență de paznicii șefului Sobek, care venise aici pentru a întâmpina echipa. Nubianul îi salută pe scribul Mormântului și pe maestrul de operă, apoi îi identifică pe fiecare dintre artizani.

— Vreun incident de semnalat? întrebă Kenhir.

— Niciunul. Întregul meu efectiv este în stare de alertă; niciun intrus nu se va putea aventura prin partea locului, fără a fi reperat pe dată.

— Am nevoie de cei mai buni oameni ai tăi, doi la număr, pentru paza atelierului și a șantierului.

— Pembu și Tusa… Sunt foarte bine pregătiți și nimeni nu-i va putea lua prin surprindere.

Cei doi nubieni se prezentară în fața scribului Mormântului; aveau o privire sinceră și păreau perfect de sănătoși.

— Mergeți la posturi! le porunci maestrul de operă.

Unul câte unul, artizanii se strecurară prin pasul care despărțea „marea câmpie” de restul lumii. Aici domnia luminii și a minereului era absolută; aici eternul înlocuia efemerul. Falezele creau o liniște care venea din lumea cealaltă, hrănită parcă din albastrul cerului.

— Tu, Pembu, decretă scribul Mormântului, vei păzi depozitul de materiale. Cheia n-o avem decât eu și maestrul de operă și tot noi vom împărți uneltele. Dacă va lipsi vreuna, doar una, tu ești singurul răspunzător.

Kenhir deschise ușa depozitului și verifică numărul de târnăcoape, dălți, pâini de culoare și fitile pentru lampă. Inventarul era intact, conform celui făcut de el însuși în prima perioadă petrecută în Vale. Prudent, le numără din nou și

verifică starea în care se aflau târnăcoapele și dălțile. Împreună cu cele aduse de echipa din dreapta erau suficiente pentru a putea începe lucrările.

Uneltele fură împărțite în liniște, iar Kenhir notă pe o tăbliță de lemn tot ce primea fiecare artizan, pentru ca, la sfârșitul zilei de muncă, uneltele să fie restituite. Niciun furtișag nu era posibil, iar uneltele stricate urmau să fie duse în sat, la reparat.

— Tu, Tusa, îi porunci scribul Mormântului paznicului nubian, vei păzi șantierul de îndată ce-l vom părăsi și până la reîntoarcerea noastră. Dacă, în mod excepțional, cineva ar reuși să înșele paza și să păcălească sistemul de securitate pus la punct de Sobek, îl vei lovi fără niciun fel de avertizare, oricine ar fi el. Repet: oricine ar fi.

Lângă ușa depozitului de materiale, sculptorul-șef Userhat Leul puse o stelă, pe care fuseseră gravate șapte urechi, ca să-i ajute pe paznici să audă cel mai mic zgomot suspect.

Condusă de Nefer cel Tăcut, echipa din dreapta se îndreptă către terenul ales pentru săparea locului de veci al faraonului Merenptah, la vest de mormântul lui Ramses cel Mare.

Fened Nasul și Ipuy Iscoditorul cercetară îndelung stânca.

— Nu va fi ușor, își dădu cu părerea Ipuy. N-am putea începe într-un loc mai îndepărtat?

— Hotărârea faraonului și a mea este definitivă, anunță Nefer.

— Atunci o s-o facem... Dar va fi nevoie atât de precizie cât și de forță. Stânca e capricioasă în locul ăsta și ne va întinde nenumărate capcane.

Fened Nasul puse mâna pe piatra ieșită-n afară:

— Prima lovitură de târnăcop trebuie dată aici. Rezonanța sa va modifica rezistența peretelui și vom urmări mai bine crăpăturile.

Scribul Mormântului îi dădu maestrului de operă un târnăcop din aur și argint care, încă de la crearea Văii Regilor, folosea la începerea rituală. Nefer îl înălță în aer și-i înfipse vârful lat de câțiva milimetri în locul indicat de Fened. Apoi, cu o daltă de argint, lărgi gaura.

Stânca scoase un sunet ciudat, asemănător unui bocet, dar totodată plin de speranță.

Fened zâmbi; încă o dată, se dovedise un bun cunoscător. Cu un târnăcop în piatră dură, Nakht cel Puternic dădu prima lovitura. Dintre toți colegii, doar Paneb se dovedi tot atât de

priceput. Ofensat, Nakht lovi și mai tare, dar Zelosul nu se lăsă mai prejos. Întrecerea dură ceva timp, iar cel care obosi primul fu Nakht.

— Voi doi vă odihniți, porunci maestrul de operă. Ceilalți luați târnăcoapele ușoare.

Grele de cel mult trei kilograme fiecare, aceste unelte aveau un miez de bronz învelit în aramă care amortiza șocurile și împiedica spargerea metalului.

Zilele treceau, una după alta, pline de satisfacții; cioplitorii în piatră foloseau raclete grele cu mânerul de lemn și dălți din aramă, pentru a sparge stânca în țăndări. Încetul cu încetul, ieșiră la iveală straturile albe de calcar, suprapuse, intercalate între cele de silex, mai închise la culoare. Acest aspect îl încântă pe Nefer: roca era de bună calitate și urma să fie un suport excelent pentru sculptură și pictură.

În partea stângă a intrării în mormânt, Kenhir pusese să i se facă o nișă cu o inscripție clară: „Scaunul scribului Kenhir”. Stând la umbră, putea astfel să observe mersul lucrărilor.

— Cu excepția lui Ched Salvatorul, îi spuse el lui Nefer, toți membrii echipei dovedesc mult zel în ceea ce fac; intrarea monumentală începe să se contureze și, nu peste multă vreme, vei începe să cobori în adâncime.

— Nu vreau deloc să mă grăbesc, îi spuse Nefer, pentru a nu distruge stânca. Vom pierde, cu siguranță, ceva timp, dar vom evita greșeli grave. Iar Ched nu lenevește așa cum crezi: pregătește viitoarele decorațiuni ale mormântului și face numeroase schițe.

— Întotdeauna a procedat așa... Și când ajunge în fața peretelui, nu mai are nicio ezitare. Dar ce caracter ciudat!

— Nu-și îndeplinește sarcina fără de greșeală?

— Desigur, desigur... Dar este un ciudat și mie nu-mi place o astfel de purtare.

— Aveți ceva anume să-i reproșați?

— Nu... nu încă.

— Cu alte cuvinte, îl bănuiți că ar putea face rău confreriei?

— E doar o impresie... Poate că n-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta.

— Dimpotrivă, să nu-mi ascundeți nimic! Chiar dacă mi-ar frânge inima ce aș afla, ar fi mai bine decât să n-o știu.

— De acord, Nefer… Dar, hotărât lucru, va trebui să te pregătești pentru a suporta deziluzii crude. Oamenii, chiar și cei din Locașul Adevărului, nu sunt întotdeauna la înălțimea așteptărilor tale.

— Dacă opera reușește după cum o dorim, ce importanță mai are asta?

— Și dacă nu reușește?

— Crezi cumva că voi da greș?

— Sincer să fiu, nu știu ce să spun… Dar am avut niște vise urâte și mă tem de un sfârșit tragic al acestui șantier, oricât de competent ai fi tu. Și temerile mele sunt confirmate de agresiunea ochiului celui rău.

— Dar n-a fost îndepărtat de către femeia înțeleaptă?

— Așa aș vrea să cred.

— N-aș avea un aliat mai apropiat, Kenhir, dacă nu ați rămâne sceptic, neîncrezător și pesimist.

Scribul Mormântului mormăi câteva cuvinte de neînțeles, așezându-se mai bine în scaunul său de piatră. Datorită vigilenței sale, nu dispăruse nicio unealtă și toate fuseseră ascuțite la vreme.

Singura sa speranță era Nefer cel Tăcut: cum să nu-i admire rigoarea și răbdarea, dublate de simțul unui adevărat conducător?

Străpungerea stâncii avansa în ritmul prevăzut, iar el supraveghea această activitate de parcă de asta depindea existența sa. Artizanii erau sensibili la calmul său și, știind că el nu era de acord cu indolența, dădeau tot ce aveau mai bun în ei.

Doar cu un cuvânt sau cu un gest, Nefer rezolva o treabă grea sau evita o stângăcie. Cioplitorii în piatră constatau că maestrul lor de operă simțea această stâncă uneori atât de capricioasă, că îi observa respirația și știa s-o supună planului său, fără s-o umilească.

Fuseseră săpați deja cinci metri. Sosise momentul ca Paneb și Unesh Șacalul să adune resturile și să le pună în saci de piele, ducându-le apoi pe umeri sau cu niște săniuțe montate pe patine de lemn și trase de cabluri. În acest timp, Karo cel Posac și Nakht cel Puternic continuau lucrul cu târnăcopul.

În elanul său, Nakht fu gata să-și piardă echilibrul și vârful uneltei sale atinse tâmpla Posacului.

— M-ai fi putut omorî, tâmpitule!

Furios, Posacul îl amenință pe Cel Puternic cu târnăcopul. Paneb se repezi la picioarele sale, pentru a-l împiedica să comită ireparabilul, în timp ce Nefer îl lipea pe Nakht de perete.

— Îndrăznești să ridici mâna asupra maestrului tău de operă?

Nakht se calmă și Paneb îi dădu drumul lui Karo, să se ridice.

— Împăcați-vă imediat! le porunci Nefer. Incidentul a luat sfârșit și nu se va mai repeta.

☥ Capitolul 43

Cu părul de culoare acaju, admirabil vopsit, cu pieptul său opulent, mai atrăgător ca niciodată, Serketa, acoperită doar cu un voal de in, îl ispitea pe soțul său, care tocmai intra pe ușă:

— Cum mă găsești în seara asta?

Mehy își aruncă papirusurile de contabil:

— Ești o femeie adevărată, spuse el frământându-i sânii.

— Ai avut o zi bună, iubitule?

— Excelentă!

— Puterea ți se potrivește atât de bine…

Ca de obicei, îi sfâșie voalul de in și se năpusti ca un taur în călduri. Așa îl plăcea și ea, brutal și nesățios. Viața nu însemna decât violență și trebuia să te simți mereu cel mai tare; datorită complicității lor, Mehy și Serketa nu se temeau de niciun adversar.

— Nu mai avem nicio informație serioasă asupra Locașului Adevărului, se plânse ea.

— Știm totuși că artizanii confreriei au început săparea mormântului lui Merenptah, în Valea Regilor.

— Și la ce ne folosește asta? Nu ne-a căzut în mână niciunul dintre secretele lor.

— Puțină răbdare, leoaica mea… Știi bine că poziția noastră oficială ne interzice orice manevră falsă. Nu-mi pierd încrederea că voi obține unele informații, dar, pentru asta, trebuie să-i atrag de partea mea pe scribul Mormântului și pe maestrul de operă.

— Cred că te-ai gândit la ceva anume!

— Mi-a venit o idee foarte vicleană, o să vezi.

☥

Cu fiul său în brațe și cu maimuțica verde cocoțată pe umărul său, Paneb le privea dansând pe preotesele lui Hathor, care imitau mișcările Turcoazei, strălucitoare în grația și dezinvoltura sa.

Considerat ca fiind un geniu bun, liber să meargă din casă în casă pentru a mânca tot ce-și dorea, maimuțica era fericită să se joace cu copiii. Își alesese acest nou loc pentru a-l putea privi mai bine pe fiul lui Paneb, atingându-i capul cu multă delicatețe. Aperti îi răspundea zâmbind și țipând de plăcere, de aceea noul său tovarăș de joacă insista cu mângâierile, fără a exagera, nefiind deci nevoie de intervenția tatălui.

Purtând la gât amuleta primită de la Ched Salvatorul, lui Paneb i se părea că vede realitatea mai bine și mai precis, ca și cum ar fi abordat-o din mai multe unghiuri deodată. De aceea, simțea că apreciază mai bine dansul magic al celor șapte preotese, destinat să apere satul și munca artizanilor.

Fără să dezvăluie „secretul femeilor din interior” decât membrilor confreriei, cele șapte dansatoare, îmbrăcate în *perizome* scurte și crăpate în partea din față, purtau peruci împletite în codițe lungi, de care atârnau globuri mici de faianță, care simbolizau soarele.

Ținând o baghetă ce avea la capăt o mână care ținea o oglindă, Turcoaza se învârti și se întoarse cu fața către celelalte dansatoare. Una dintre ele întinse piciorul stâng și se privi în oglinda pe care o altă preoteasă o ascundea între cele două mâini. Turcoaza își îndreptă oglinda către cer, pentru a culege razele de soare, pe care să le împrăștie apoi în jurul său.

— Să nu ne privim pe noi înșine, spuse cântând frumoasa preoteasă, ci să întoarcem oglinda către lumină. Vom fi astfel ferite de tot ce e rău.

După ce îl consultă îndelung pe Aperti, Clara i-l dădu tatălui său.

— Fiul tău e perfect sănătos, Paneb!

— Ești sigură?

— Nu dă nici cel mai mic semn de boală și are o energie cel puțin egală cu a ta. Printre copiii din sat, nu există niciun caz asemănător.

— Cu atât mai bine! De îndată ce se va ține bine pe picioare, îl voi învăța primele lucruri despre luptă.

Clara n-a mai avut timp să-și exprime părerea asupra acestui program educativ, că Unesh Șacalul intră în cabinetul său, cu o privire suferindă:

— Mă doare în partea de sus a spatelui, explică el. Presupun că, în timp ce săpam cu târnăcopul, mi-am sucit vreun mușchi.

Femeia înțeleaptă îi pipăi cu mâna dreaptă locul dureros:

— Una dintre vertebre nu mai e la fel ca restul, diagnostică ea. O să te ajut să faci niște mișcări.

Ascultând indicațiile terapeutei, Unesh își încrucișă degetele la ceafă. Clara își trecu brațele pe sub cele ale pacientului și, trăgându-l către ea, îi provocă un trosnet eliberator.

— Simt o căldură în tot gâtul, constată Unesh.

— Foarte bine.

— Mă interesează tehnica asta, declară Paneb. Vrei să mă înveți și pe mine?

— Sinceră să fiu, chiar mă gândeam să-mi iau un asistent, căci colegii tăi sunt prea voinici pentru mine! Femeia înțeleaptă, maestra mea, m-a învățat ce trebuie să fac, dar eu nu sunt destul de puternică. Dacă dorești să te învăț tehnicele prin care poți rezolva durerile de spate, am nevoie de un cobai.

Unesh încercă să fugă, dar Paneb îl prinse de umăr:

— Sunt sigur că te mai doare pe undeva, așa că te vei oferi pentru o demonstrație.

— Nu, nu, mă simt foarte bine.

— Trebuie să ne sacrificăm întotdeauna pentru binele comunității. N-ai încredere în mine?

— Cum să-ți spun…

— Mulțumesc pentru ajutor, Unesh, spuse Clara, cu un zâmbet luminos și o drăgălășenie care făceau imposibil orice refuz.

Femeia înțeleaptă îl învăță pe Paneb cum să trateze pozițiile greșite și deviațiile coloanei vertebrale, fie ele de origine cervicală, dorsală sau lombară. Îi arătă cum să vindece un lumbago sau un torticolis și îi spuse că fiecare vertebră corespunde unui organ, putând cauza multe tulburări, de la aritmia cardiacă la bolile de stomac.

Dovedind un talent excepțional, Paneb asimilă cu ușurință toată această învățătură și reuși chiar să-i trateze bazinul lui Unesh care suferea de multă vreme de dureri de șolduri.

— Pe toți zeii, exclamă primul său pacient, mi-ai redat tinerețea! Ne vei fi de folos pe șantier. Acum, mă duc acasă.

După plecarea lui Unesh, mai sprinten ca niciodată, Clara îi încredință lui Paneb alte secrete ale meseriei:

— Vom avea nevoie de mai multe ședințe de perfecționare. În zilele tale libere, te voi pune să tratezi pacienți, apoi vei fi autorizat s-o faci oricând, în lipsa mea.

— Ce fericit sunt că te pot ajuta!

— Puterea ta este un dar din cer, Paneb, dar nu te impune prin forță. Dacă nu, tot prin forță se vor impune și alții în fața ta.

☥

Clara tocmai își închidea cabinetul, când Ched Salvatorul apăru din umbră:

— Putem vorbi câteva clipe?

— Cum să nu…

Pictorul se strecură înăuntru, de parcă nu ar fi dorit să fie văzut.

— Ce ți se întâmplă, Ched?

— Nimic grav… Mă cam supără ochii și mă dor pleoapele.

După ce-l examină, femeia înțeleaptă îi dădu pictorului un borcănel cu o pomadă făcută din frunze de salcâm strivite, rumeguș, galenă și grăsime de gâscă.

— În timpul nopții, îi spuse ea, o vei aplica pe pleoape, acoperindu-le cu un pansament. De asemenea, cu o pană de vultur scobită, îți vei pune în fiecare ochi, de trei ori pe zi, câte trei picături dintr-un colir de aloe și sulfat de cupru. Îți va ameliora iritația, dar nu va face minuni… Și asta pentru că nu mi-ai spus totul.

Ched o privi pe Clara, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Ai fi zis că e o regină:

— Femeia înțeleaptă îmi dă posibilitatea să mint?

— Cred că știi care e răspunsul.

— Aș vrea să stingi lămpile.

Clara făcu întuneric.

— Așa se întâmplă cu orice existență, spuse Ched Salvatorul, cu o voce obosită. Se naște din invizibil, se hrănește cu lumină și revine către întunericul în care se dizolvă formele, de la granitul cel mai dur până la sentimentul cel mai duios. Discipolul meu, Paneb, n-o știe încă. El e convins că forța îi este inepuizabilă și-i va permite să câștige orice luptă. Se înșală, dar la ce i-ar folosi luciditatea? E mai bine să înlăture obstacolele, unele după altele, până în ziua în care voința și pumnii nu îi vor mai folosi la

nimic. Abia atunci va înțelege că s-a agitat degeaba și că moartea e cea mai primitoare dintre iubite. Dar, mai întâi, trebuie să deschidă drumuri noi, să picteze așa cum nimeni n-a mai pictat până acum și să creadă că omul poate fi creator! Trebuie ajutat, Clara, nu trebuie să-l lăsăm stăpânit de demoni, căci Locașul Adevărului are nevoie de Paneb.

— Îți pierzi vederea, nu-i așa?

— Tu ai devenit mama noastră și trebuie să-l iubești pe fiecare dintre fiii tăi, chiar atunci când unul dintre ei își pierde orice speranță. Numai dacă nu poți să-mi dai…

— N-am dreptul să te mint: e o boală pe care o cunosc, dar nu știu s-o vindec. Evoluția va fi lentă, voi reuși s-o țin, cât de cât, în frâu, dar nu mai mult.

— Care dintre zei e atât de crud încât să dea unui pictor o asemenea pedeapsă? Poate că n-am venerat destul creasta Soarelui-Apune, dar acum e prea târziu pentru regrete. Dar nu trebuie să afle nimeni nimic. Numele meu e Ched Salvatorul și nu vreau ca tocmai eu să fiu salvat.

— Ar trebui să te duci la Teba sau la Memphis, la oculiștii de acolo.

— La ce bun… Lor le lipsește magia ta. Îmi voi suporta soarta atâta timp cât nu va face din mine un infirm și nu-ți voi accepta îngrijirile decât dacă vor fi oferite în cea mai mare taină. Nimeni nu trebuie să știe.

— Există totuși o singură ființă căreia nu-i pot ascunde nimic.

— Soțul tău, maestrul nostru de operă… El e Tăcutul și am încredere în el.

— În clipa de față, n-am cum să te vindec, Ched! Dar nu mă dau încă bătută.

☥ Capitolul 44

Kenhir simțea că prinde puteri datorită felului de a găti al lui Niut cea Neobosită, care știa, să frigă puiul cu o pricepere de neegalat. De când se ocupa ea de casă, avea destulă energie pentru a ține *Jurnalul Mormântului*, pentru a supraveghea șantierul din Valea Regilor și pentru a-și redacta opera literară. Acum, după ce terminase o nouă versiune a lucrării *Bătălia de la Kadeș*, în care ridica în slăvi rolul supranatural al lui Ramses cel

Mare, se apucase să facă o listă a regilor care puseseră să se ridice temple pe malul stâng și definitiva o istorie a celei de a optsprezecea dinastii. Combinând poezia cu erudiția și cu simbolistica, încerca să dea viață multiplelor aspecte ale extraordinarei civilizații al cărei fiu era, spre norocul său.

— Vă caută cineva, anunță servitoarea.

— Ah, nu, nu acum! Nu vezi că scriu?

— Ar trebui să-l refuz pe Nefer cel Tăcut?

— Nu, bineînțeles că nu! Spune-i să intre.

Maestrul de operă, atât de calm de obicei, părea nervos:

— Au sosit măgarii destinați transportului de aramă pentru fabricarea dălților, anunță el.

— Asta e o veste minunată! Nu-i așteptam decât mâine.

— Au sosit măgarii, dar nu și arama.

— Asta nu se poate!

— Veniți să vedeți!

Scribul Mormântului își părăsi lucrarea și se duse cu Nefer la poarta cea mare a satului.

Așezat pe rogojina sa de călătorie, stăpânul măgarilor stătea de vorbă cu Obed fierarul, rămas fără materie primă.

— Ce-ai făcut cu arama pe care trebuia să ne-o livrezi? întrebă Kenhir.

— Am fost opriți de paznicii din Coptos, care, scotocind peste tot, au socotit că încărcătura nu corespundea. Dar eu aveam ordin să vin până aici; așa că am venit. N-am nevoie de alte complicații… Îmi semnați ordinul de misiune și mă reîntorc la Teba.

— Nu corespundea… Nu corespundea la ce?

— Eu n-am de unde să știu! Hai, semnați?

Kenhir se supuse și aceștia părăsiră zona auxiliarilor, îndreptându-se către bac.

— Și eu ce fac? întrebă fierarul, cu mâinile în șolduri. Fără materie primă, n-am decât să tai frunză la câini!

— Mai sunt târnăcoape și dălți vechi de ascuțit, răspunse Nefer. Ți le vor da cioplitorii în piatră.

Scribul Mormântului și maestrul de operă se îndepărtară.

— Dacă în mai puțin de două luni nu primim cantitatea de cupru prevăzută, spuse Tăcutul, nu voi putea avea destule unelte de precizie și voi fi nevoit să întrerup lucrările pe șantier.

— Nu este pentru prima oară când trecem printr-un asemenea incident, îi aminti Kenhir, dar, de data asta, se nimerește în cel mai prost moment. Nu văd decât o singură soluție: să-l anunțăm pe Mehy.

☥

Clădirea administrației centrale a malului stâng era un adevărat furnicar. Unii scribi intrau cu mesaje urgente, alții ieșeau în fugă, pentru a transmite celor interesați ordinele ierarhiei; mai erau unii care-i primeau pe contribuabilii nemulțumiți, pe țăranii care contestau cadastrul sau pe cei ale căror produse menite livrării trebuiau controlate.

Înarmat cu un baston, un paznic îl opri pe Kenhir:

— Tu cine ești?

— Scribul Mormântului. Vreau să-l văd imediat pe administratorul principal.

Erau destui îndrăzneți care solicitau acest privilegiu. Paznicul îi îndruma către un scrib care le cerea să aștepte, mai mult sau mai puțin, înainte de a-i primi. Dar de data asta, solicitantul merita toată atenția cuvenită unui personaj important!

— Vă rog să mă urmați!

Paznicul îl conduse pe Kenhir în clădirea centrală, în care administratorul își primea oaspeții de seamă. Secretarul său personal fu anunțat de sosirea scribului Mormântului care își anunță de îndată șeful, iar acesta ieși în întâmpinarea vizitatorului său.

— Dragul meu Kenhir, ce plăcere să vă revăd! Aveți nevoie de serviciile mele?

— S-ar putea.

— Intrați, vă rog!

Biroul lui Mehy era luxos și confortabil: mobilier din lemn prețios, numeroase lămpi cu ulei, dulapuri și etajere pentru papirusuri și tăblițe de lemn, amfore cu apă și bere…

— Luați loc, vă rog!

— Sunt grăbit și aș vrea să trec direct la subiect.

— Vreo problemă gravă?

— Încărcătura de aramă care trebuia adusă la Locașul Adevărului ne-a fost blocată la Coptos.

— Pentru care motiv? întrebă Mehy, mirat.

— Nu era corespunzătoare.

— Nu mai aveți și alte precizări?

— Din păcate, nu. Arama asta este absolut necesară confreriei pentru fabricarea unor unelte și pentru continuarea lucrărilor.

— Înțeleg, înțeleg… Dar ar fi trebuit să fiu și eu anunțat de cele întâmplate!

— Așadar, nu erați la curent?

— Dacă aș fi aflat, dragul meu Kenhir, aș fi intervenit fără întârziere! Mă tem că unul dintre subordonații mei a comis o greșeală gravă. Puteți aștepta câteva clipe? O să scot adevărul la iveală.

După privirea mânioasă a lui Mehy, scribul Mormântului înțelese că acestuia nu-i plăcea deloc să treacă drept vinovat în munca pe care o efectua.

Umbra invada curtea când Mehy reveni ca o furtună în biroul său, purtând în mână un papirus:

— Iată, mi-a fost trimis un document prin care eram anunțat de un litigiu legat de acest transport de aramă, dar cel care răspundea de regiunea Coptos s-a găsit să-l claseze în categoria celor care mai pot aștepta! Cred că nu e nevoie să vă mai spun că acest funcționar nu va mai lucra pentru mine. Se va duce să-și învețe din nou meseria într-o oficină de provincie, iar eu voi veghea personal ca, timp de mai mulți ani, să-i fie interzisă orice promovare. Vă prezint scuzele mele, Kenhir; oricare ar fi greșelile angajaților mei, consider că eu sunt răspunzător.

— Știți cumva de ce încărcătura a fost declarată necorespunzătoare?

— O stupidă eroare administrativă… Stăpânul exploatării miniere n-a completat corect borderoul de transport; paza din Coptos a bănuit o fraudă. A deschis o anchetă care ar putea dura mai multe luni.

— Mai multe luni! Asta ar însemna o catastrofă… Ați putea face totuși ceva?

— Să fac o plângere bine formulată și să ordon pazei din Coptos expedierea imediată la Teba a încărcăturii de aramă.

— Credeți că acest demers are șanse de reușită?

Mehy se întunecă:

— S-ar putea, dar nu e sigur… și, în plus, asta nu va împiedica ancheta să-și urmeze cursul.

— Ați putea obține un alt transport de cupru?

— Imposibil. Nu v-a fost aprobată decât această cantitate; nimic în plus. Cotele sunt fixate în mod, mai degrabă, rigid, iar eu n-am nicio putere să le modific.

— Având în vedere că este vorba de Locașul Adevărului, nu s-ar putea face o excepție?

— Dacă n-ar depinde decât de mine, totul ar fi deja rezolvat! Dar hotărârea depinde de un sistem administrativ a cărui complexitate o cunoașteți.

— Așadar, voi fi nevoit să dau o veste foarte proastă maestrului de operă, se plânse Kenhir.

— Poate că ar mai fi o posibilitate, propuse Mehy.

— Care?

— Să mă duc la Coptos. Acolo voi da ochii cu autoritățile și le voi putea expune punctul nostru de vedere. Succesul nu e garantat, dar puteți conta pe puterea mea de convingere.

Mehy făcu sul papirusul în care se preciza motivul litigiului și se îndreptă solemn către ușa biroului său.

— O să plec imediat, hotărî el, și sper să nu mă întorc cu coada între picioare.

— Orice s-ar întâmpla, Mehy, confreria vă va fi recunoscătoare.

— Ați uitat că am datoria s-o protejez? Iertați-mă că nu putem sta mai mult de vorbă, dar nu vreau să pierd niciun minut.

Ieșind în curte în fuga mare, Mehy îl chemă pe vizitiul carului său și porni la drum, foarte satisfăcut de stratagema sa, pusă la punct cu meticulozitate. Nu-i va fi deloc greu să rezolve o problemă pe care o pusese chiar el la cale și, astfel, va părea a fi salvatorul artizanilor.

Desigur, Kenhir nu bănuia nimic. Mehy jucase teatru cu atâta talent, încât scribul Mormântului căzuse în plasă. Maestrului de operă i-l va prezenta pe general ca pe cel mai bun protector al Locașului Adevărului, capabil să-și părăsească biroul și toate treburile, pentru a sări în ajutorul său.

Și când va reveni la Teba, în fruntea convoiului purtând arama atât de necesară, Mehy va părea un adevărat erou.

☥ Capitolul 45

Maestrul de operă hotărâse să continue săparea mormântului lui Merenptah cu uneltele care îi rămăseseră. Explicase echipei care era situația; unii membri, bunăoară Gau cel Exact sau Fened Nasul s-ar fi descurajat dacă n-ar fi intervenit Paneb, convins că Nefer va reuși să iasă din încurcătură. În plus, ritmul lucrului rămăsese același.

Șapte săptămâni mai târziu, situația devenise sumbră. Coborând către sat, pentru două zile de odihnă, echipa se întreba dacă va reveni curând în Valea Regilor.

— Cu unelte uzate, nu putem munci bine, se plângea Karo cel Posac.

— Fii pe pace, maestrul de operă nu va lăsa lucrurile așa, fu de părere Nakht cel Puternic. Mai bine zis, munca pe șantier va fi întreruptă.

— Asta nu-mi place, spuse Fened Nasul. Va fi reluat, cu siguranță, odată și odată, dar ne vom pierde ritmul. Un asemenea incident e un semn rău... Plutește în aer o magie negativă.

— Dacă arama pe care o așteptăm nu sosește, interveni Gau cel Exact, există, probabil, un motiv serios. Nu mai e metal, nu mai sunt nici unelte, nu se mai muncește... Dacă autoritățile au hotărât să desființeze satul?

— Trebuie să avem încredere, îi sfătui Paneb. Totul se va aranja.

— Ce te face să fii atât de sigur? îl întrebă Pai Pâinică-Bună.

— Pentru că nu se poate altfel. Faraonul a venit în sat și vorba lui e vorbă.

— Cât de naiv ești! obiectă Casa-Funie. Dacă se produc tulburări la Curte, singurul gând al lui Merenptah va fi să-și păstreze tronul, și va uita de noi.

— Dar și tu uiți ceva: faraonul nu poate trăi fără să aibă un loc de veci.

Discuția continuă pe tot parcursul drumului.

În apropiere de sat, Paneb fu cel care-i văzu primul:

— Priviți, niște măgari!

— Să nu ne facem iluzii, interveni Didia cel Generos. Nu este, desigur, decât un convoi cu alimente.

— Acum, pe înserat? M-aș mira!

Tânărul colos coborî panta în fugă, gata-gata să-l trântească la pământ pe fierarul Obed, care căra un cufăr greu din lemn.

— Aramă?

— Pentru sute de dălți, crede-mă! Mă apuc imediat de treabă.

Generalul Mehy stătea, modest, în urma ultimului măgar, a cărui povară era descărcată de oamenii fierarului. Scribul Mormântului și maestrul de operă veniră către el:

— Mulțumim pentru ajutorul atât de prețios, spuse Kenhir; arama ne sosește la timp.

— Am pentru voi o mare surpriză: cantitatea e mult mai mare decât prevăzusem. Le-am spus că aveți șantiere mari în proiect și că Locașul Adevărului nu trebuie lipsit niciodată de materie primă. Autoritățile din Coptos se prefăceau că nu pricep, dar le-am amenințat că-mi voi continua drumul până la Pi-Ramses, unde voi raporta felul în care lucrează. Au înțeles, în sfârșit, că nu glumesc și au devenit concilianți. Am profitat și le-am cerut despăgubiri pentru cele întâmplate; iată rezultatul! Mulțumirile voastre mă emoționează, dar nu sunt necesare, pentru că nu mi-am făcut decât datoria.

— Îi voi scrie vizirului pentru a-i aduce la cunoștință felul în care ați intervenit în favoarea noastră, promise Kenhir, iar faraonul va fi, desigur, informat. Trebuie să știți că ați participat în mod eficient la ridicarea mormântului regal.

— Va rămâne pentru mine una din faptele cu care mă voi mândri, răspunse Mehy, și mă voi lăuda, fără să-mi pot stăpâni această slăbiciune. Doriți să cercetați borderoul de livrare?

— Ar trebui; s-o facem cât mai repede!

În timp ce Mehy îi dădea documentul lui Kenhir, Nefer cel Tăcut se îndepărtă fără să spună vreun cuvânt.

„Semn rău, gândi generalul; acest maestru de operă pare și mai neîncrezător decât scribul și e greu să știi ce gândește. Va fi nevoie de alte eforturi pentru a-l convinge că sunt un aliat credincios.”

☥

— Factorul Uputy a adus un mesaj care poartă pecetea regelui, îi spuse Niut cea Neobosită lui Kenhir.

— Ai fi putut să mă anunți mai repede!

— Păi, abia ați venit, îi aminti fata, fără să se lase mai prejos.

Scribul Mormântului bombăni și rupse sigiliul. Lectura documentului păru să-l sperie:

— Mă duc la Nefer, anunță el.

— Dar cina e gata, se smiorcăi Niut.

— Ține bucatele calde până vin înapoi.

Servitoarea ridică din umeri, dar Kenhir preferă să n-o bage în seamă. În ciuda oboselii, grăbi pasul, sprijinindu-se de baston.

Când intră la Nefer, acesta tocmai ieșea din sala de baie. Cât despre Clara, sfârșită după o lungă serie de consultații, se întinsese pe patul din prima încăpere.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar e vorba de o urgență: un mesaj din partea regelui!

— Luați loc, îl îndemnă Nefer, să vă ofer ceva de băut.

— Că bine faci! Am gâtul uscat... Dar cine și-ar fi putut imagina un asemenea ordin? Merenptah ne cere să începem imediat construirea templului său pentru milioane de ani, oricare ar fi stadiul la care am ajuns cu săparea mormântului, dar nici el, nici regina nu pot părăsi capitala pentru ceremonia sacră a începerii lucrărilor.

— În acest caz, cum vom executa acest ordin? întrebă femeia înțeleaptă.

— Din moment ce este învestit cu o funcție religioasă, maestrul de operă îl va reprezenta pe faraon. Iar femeia înțeleaptă, superioara preoteselor lui Hathor, va face tot ce trebuie în numele reginei.

— Ați citit bine? se îngrijoră Nefer.

— Textul este foarte limpede.

— Dispunem de ritualul necesar?

— Este cel mai vechi document al nostru. Graba regelui pare să ne arate că are nevoie de energia pe care acest templu o va produce zi de zi, atunci când va fi gata. Nu încape îndoială că duce o luptă grea pentru a-și păstra moștenirea lui Ramses.

— Să-l anunțăm imediat pe șeful echipei din stânga, hotărî Nefer, și să ne pregătim pentru ceea ce e necesar să facem.

☥

Paneb își legăna fiul, sâcâit de un dinte care îi creștea. Doica nu mai văzuse niciodată un copil căruia să-i crească dinții atât de repede și care să aibă un caracter atât de aprig; pe Aperti, doar tatăl său reușea să-l potolească.

— Se întâmplă ceva ciudat, spuse Uabet cea Pură, revenind de la templul lui Hathor. Femeia înțeleaptă ne-a convocat pe toate pentru astă-seară, iar colegii tăi discutau adunați în grupuri.

— De îndată ce-l voi liniști pe Aperti, mă voi duce să văd despre ce e vorba.

Chiar dacă era nevoită să-și împartă soțul cu Turcoaza, Paneb își afla odihna aici, în căminul său. Turcoaza îi oferea o beție a simțurilor al cărei secret îl știa doar ea, dar Uabet renunțase să se lupte cu ea din acest punct de vedere. Oricare ar fi rătăcirile lui Paneb, el va reveni mereu în acest loc liniștit, pe care ea știuse să-l facă atrăgător și plăcut.

Puține femei ar fi consimțit la asemenea sacrificii, dar Uabet îl iubea pe bărbatul care îi dăruise un copil atât de deosebit, asemenea lui. Nu credea că, o dată cu trecerea anilor, Paneb va deveni mai puțin dinamic și mai înțelept; ea era aceea care, cu dragostea sa blândă și lipsită de excese, punea stavilă focului care l-ar fi putut mistui pe acest om zelos.

— Ce privire ciudată ai! remarcă el.

— Vă priveam pe tine și pe fiul tău…

— Ai adus pe lume un flăcău frumos, Uabet, dar nu adoarme repede!

— S-o fi găsit, în sfârșit, unul mai tare decât tine!

— Asta o s-o vedem noi mai târziu. Ah… hai că am reușit!

Bebelușul ațipise. Înainte de a ieși, Paneb îl puse cu blândețe în brațele mamei sale.

Pai Pâinică-Bună îl strigă:

— Mi-am făcut siesta… Dar se pare că avem necazuri.

— Habar n-am.

— Speram că, o dată cu sosirea aramei, ne vom liniști!

Cei mai mulți dintre membrii echipei din dreapta se adunau în fața casei lui Nefer; Nakht cel Puternic nu-și ascunse nemulțumirea:

— Se pare că va trebui să facem mai multe morminte pentru nobili! Când ne vom mai odihni și noi? Mormântul regal ne era de ajuns. De ce nu se apelează mai mult la echipa din stânga?

— De unde știi toate astea? întrebă Casa-Funie.

Nakht se gândi:

— Păi… nu mai știu. Așa se vorbește…

— Eu am auzit altceva, spuse Unesh Șacalul. Cum că regele i-ar chema pe unii dintre noi în capitală, pentru a construi un nou templu al lui Amon.

— De asta nici nu poate fi vorba! interveni Userhat Leul. M-am născut la Teba și aici vreau să mor!

— Asta e și părerea mea, aprobă Didia cel Generos; nimeni nu mă va putea obliga să-mi părăsesc satul.

— Ce-ar fi să așteptăm să vedem ce are de zis maestrul de operă? propuse Paneb.

Ideea îi surprinse pe artizani prin justețea ei.

— Dar nu știm de unde să-l luăm, le aduse la cunoștință Renup cel Jovial. Iată o dovadă că nu e în regulă ceva!

— Poate că se află la șeful echipei din stânga, își spuse părerea Karo cel Posac. Trebuie să cadă de acord înainte de a ne da vreo veste rea.

— Să mergem acolo! hotărî Paneb.

Mica trupă nu merse prea mult, căci Nefer cel Tăcut tocmai le ieși în drum.

— Vrem să știm totul, pretinse Casa-Funie, arțăgos. Va fi întrerupt șantierul din Valea Regilor pentru a fi trimiși în altă parte?

— Oare n-ar fi mai înțelept să nu dați ascultare niciunui zvon?

— Atunci, care este adevărul?

— Faraonul ne-a poruncit să începem, fără întârziere construirea templului său pentru milioane de ani. De aceea, cele două echipe se vor reuni pentru inaugurarea șantierului. Apoi ne vom reîntoarce la munca pentru mormântul regal.

— Dar de ce atâta grabă? se îngrijoră Thuty. Or fi tulburări la Curte?

— Ca oricare faraon, Merenptah are nevoie de energia pe care i-o va da acest templu, iar noi suntem cei care vom da viață acestui edificiu.

— Regele va veni la Teba?

— Femeia înțeleaptă și cu mine suntem însărcinați să reprezentăm cuplul regal.

☥ Capitolul 46

Artizanul care trăda confreria avea o certitudine: la inaugurarea unui șantier atât de important ca acela al unui templu pentru milioane de ani, ar fi trebuit să se folosească piatra de lumină. Maestrul de operă va trebui s-o scoată din ascunzătoarea sa și se va ivi, astfel, ocazia nesperată de a-i afla locul.

Planul părea ispititor, dar greu de realizat. Totul se va petrece, fără îndoială, în timpul nopții, cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui și de trezirea artizanilor. Trădătorul trebuia să plece de acasă fără să-și anunțe soția și, mai ales, fără să fie văzut de Nefer cel Tăcut.

Pentru a rezolva prima problemă, se gândise să pună în laptele cald pe care soția sa îl bea la cină un somnifer pe bază de sunătoare, dar nu știa cantitatea exactă și se temea că nu va reuși. După ce se gândi bine, hotărî să-i dezvăluie intențiile sale.

— Ai încredere în mine?

— Ce-ți veni cu asemenea întrebare? se miră ea.

— Am hotărât că trebuie să mă îmbogățesc.

— Asta e foarte bine… Dar cum te-ai gândit să faci asta?

— Nu voi proceda ca tovarășii mei, care se mulțumesc cu puțin. Nu pot să-ți spun mai mult, iar tu nu-mi vei mai pune nicio întrebare despre planurile mele. Nu ne vom sfârși zilele în acest sat în care oamenii refuză să-mi recunoască meritele. Răbdarea nu duce la nimic, așa că voi folosi alte procedee.

— Nu e prea riscant?

— Știi doar cât de prudent sunt. Cândva, vom locui într-o casă frumoasă, vom avea servitori, ogoare și turme, iar tu nu te vei mai ocupa de bucătărie și nici de curățenia locuinței.

— Credeam că pe tine nu te interesează averea și că doar meseria te pasionează.

— Așa trebuie să creadă, în continuare, întregul sat.

Soția lui se gândi îndelung.

Trădătorul o privea fără încetare. Dacă ea ar fi cât de puțin împotrivă, ar deveni pentru el un pericol imediat și de neacceptat.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că vei ajunge să te porți astfel, spuse ea, dar te înțeleg. Ba, mai mult, te aprob. Și eu mi-aș dori să fiu bogată.

☥

Soția sa nu era nici frumoasă, nici inteligentă, dar devenea complicea lui și ceda, ca el, unei porniri stăpânite de prea multă vreme: ispita câștigului. Trădătorul nu-i vorbise decât de planurile sale de viitor și de bunurile dobândite deja, fără a aminti de comanditari. Cu cât soția lui știa mai puțin, cu atât era mai bine; dar acum era sigur că nu va sufla o vorbă și că-i va da mână liberă.

Din fericire, noaptea îi era prielnică, cerul fiind acoperit. Ascuns în spatele unui enorm urcior cu apă, trădătorul stătea cu ochii ațintiți asupra intrării în locuința maestrului de operă. Dacă intuise corect, Nefer avea să se ducă de unul singur să ia piatra de lumină și să o aducă până la intrarea principală în sat, înainte de a-i trezi pe artizani.

Dacă n-ar fi fost foarte atent, trădătorul n-ar fi observat ieșirea pe furiș a șefului său de echipă, care avusese grijă să nu facă nici cel mai mic zgomot.

Mergând aproape lipit de ziduri, maestrul de operă se îndrepta către localul destinat adunărilor. Se întoarse de două ori să privească înapoi, gata să-l surprindă pe urmăritor, dar nevăzând pe nimeni își continuă drumul, în liniște.

Localul adunării... Trădătorul bănuise că Nefer avea să vină aici: când artizanii se întruneau, piatra trebuia așezată în naos; uneori, strălucirea ei se putea zări. Dar artizanul credea că, de această dată, nu va mai fi vorba de aceeași ascunzătoare, prea cunoscută. Și iată că se înșela.

Cu o cheie de lemn, Nefer deschise ușa localului și rămase înăuntru o bună bucată de vreme. Când ieși, purta în brațe un obiect greu, ascuns într-un voal.

Trădătorul simți o mare satisfacție. Acum știa.

O idee nebunească îi trecu prin minte: ce-ar fi să-l ucidă pe maestrul de operă, să-i fure piatra și să fugă cu această comoară de preț?

Din păcate, nu avea nimic la el: nici armă, nici unealtă de muncă; și apoi, la răsărit se zărea lumina dimineții și noaptea avea să se retragă în scurt timp. Dacă nu reușea să-l pună pe

Nefer la pământ dintr-un singur pumn și, apoi, să-l sugrume, acesta avea să se apere și să strige după ajutor.

Risca prea mult.

Continuă să-l urmărească pe maestru, pentru a vedea locul în care urma să ducă piatra. Poate că o va ascunde în alt loc, mai accesibil decât localul adunărilor. Dar se îndrepta, cu un mers apăsat, către poarta principală.

Acolo, se aflau deja scribul Mormântului și femeia cea înțeleaptă. La picioarele lor, o formă cubică înfășurată într-o pânză galbenă lăsa să se întrezărească o lumină ciudată.

Piatra… Fără nicio îndoială, o adusese Kenhir!

Maestrul de operă dezveli obiectul pe care îl purtase în brațe: un cufăr de lemn, din care scoase câteva plăcuțe de metal; le cercetă și apoi le puse la loc.

Trădătorul se înșelase de data aceasta, dar spera că se vor mai ivi și alte ocazii pentru a afla taina pietrei de lumină.

☥

— Ai fost urmărit? îl întrebă Kenhir pe Nefer.

— S-ar putea, dar nu sunt sigur.

— Sunt convins că acela care a pus ochiul cel rău pe unelte va încerca și să descopere ascunzătoarea pietrei de lumină.

— Presupunând că ar reuși, la ce i-ar folosi această descoperire? Că doar nu va putea fugi cu ea.

— Oricum, va încerca, își dădu Kenhir cu părerea, iar noi va trebui să fim mult mai precauți. Dacă te-a urmărit, și-a dat seama că s-a înșelat asupra prăzii; va înțelege îndată că l-am păcălit pentru că am devenit foarte prudenți.

— Un motiv în plus pentru a renunța la orice mișcare ce ne-ar ajuta pe noi să-l identificăm! E posibil ca un „mâncător de umbre”, un criminal, să se ascundă în sat, dar nu cred că poate acționa în vreun fel.

— Ești mult prea optimist, consideră Kenhir.

— Ați uitat de razele emanate de femeia înțeleaptă? Ea va ști să ne apere de orice pericol, de oriunde ar veni el.

Bătăi violente în uși, dese și repetate, sparseră liniștea zorilor. Paneb umbla prin sat, trezindu-i pe toți cei care încă mai dormeau.

— Plecăm îndată, striga tânărul colos. Mă duc eu însumi după cei întârziați.

După ce servise un mic dejun copios, alcătuit din turte calde, lapte proaspăt, brânză și carne de gâscă, Paneb își îmbrățișase fiul și soția. Foarte bine dispus, își propusese să transmită această stare tuturor, pentru a le da mai multă forță.

Pe când pornea să facă turul satului, zări un bărbat care o luase la sănătoasa, temându-se parcă să nu fie văzut. Cine să fi fost? Vreun soț infidel, grăbit să ajungă acasă, ori cel care umbla prin sat să ghicească destinul și să facă farmece?

În timp ce luau cina împreună, femeia înțeleaptă și maestrul de operă îi amintiseră trista realitate: un trădător se ascundea pe undeva prin preajmă, gata să le facă rău sătenilor.

Șocat și îndurerat, Paneb acceptase, în cele din urmă, să fie numai ochi și urechi. Chiar dacă făceau parte dintr-o elită ca aceea a Locașului Adevărului, oamenii rămân tot oameni, uitându-și uneori îndatoririle sacre. Dar această posibilitate nu-l descurajase pe Paneb, căci niciun trădător, oricât ar fi fost el de viclean, n-ar fi reușit să împiedice realizarea operei, atâta vreme cât va străluci piatra de lumină.

Și această piatră se afla aici, la picioarele lui.

— Promit să nu mai pun gura vreodată pe vin, dacă voi mai găsi vreun sătean care doarme încă!

— Ar trebui să fii mai prudent, Paneb, îl sfătui femeia înțeleaptă. Poate am dat un somnifer puternic vreunuia dintre pacienții mei…

— Nefiind în cunoștință de cauză, promisiunea mea n-ar mai avea nicio valoare!

— Analizele tale juridice lasă de dorit, aprecie Kenhir.

— Cred că l-am văzut, spuse tânărul colos, devenind deodată grav.

— Te referi la trădător? întrebă Nefer.

— Da, cred că el era.

Maestrul de operă simți un nod în gât:

— L-ai identificat?

— Nu, am văzut doar o siluetă. Cu toate astea, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că era el.

Clara încercă să-i ghicească gândurile lui Paneb, pentru a descoperi ce anume ar fi putut el omite, dar nu află nimic.

— Așadar, l-a urmărit, fără nicio îndoială, pe maestru, spuse Kenhir.

— Ceva extrem de periculos! protestă Paneb. De ce nu m-ați chemat să-l protejez pe Nefer?

— Pentru că eu hotărâsem să joc rolul de momeală, explică acesta din urmă.

— Adevărată nebunie! Dacă tu procedezi astfel, cum aș mai putea veghea asupra ta?

— Dar nu sunt în pericol. Acest jalnic personaj n-are ca scop decât să ne fure comorile și, poate, să ne împiedice realizarea lucrărilor.

— Ești, din nou, prea optimist, se tângui Kenhir.

Artizanii se adunau. Cu răceala sa obișnuită, șeful Hay ceruse celor din echipa din stânga să transporte obiectele necesare ceremoniei de inaugurare a șantierului și procesiunea se organiză, cu maestrul de operă în frunte.

Ziua se anunța caldă. Purtând vreo zece burdufuri mari, Paneb era nemulțumit că trebuie să meargă prea încet, în timp ce Pai Pâinică-Bună și Renup cel Jovial, dolofani cum erau, se simțeau numai bine în acest ritm domol.

— Noaptea a fost scurtă, se plânse Renup.

— Te pomenești că ai chefuit? întrebă Paneb.

— Am băut și am mâncat împreună cu soția mea… Dar acum, mă doare capul. Și asta, din cauza muncii care ne așteaptă. Tu, plin de forță cum ești, nu-ți dai seama ce-nseamnă asta.

— Mișcarea te va face să fii în formă.

— Se pare că vom folosi piatra de lumină, interveni Renup.

— Da, așa se pare.

— Nu te-ai întrebat niciodată unde stă ascunsă?

— Nu, niciodată.

— Nu ești curios, Paneb?

— Dar tu?

— La drept vorbind, nici eu. Asta nu-l privește decât pe maestrul de operă.

☥ Capitolul 47

Deși generalul Mehy îl umilise, Dakter nu-i purta pică și se considera vinovat. El, un om de știință cu spiritul critic mereu treaz, se lăsase păcălit de doi bieți artizani din Locașul Adevărului!

Rănit profund, Dakter ura și mai mult această instituție, împotriva căreia va lupta prin toate mijloacele, chiar și cele mai josnice, până la distrugerea sa definitivă.

Trebuia să-i afle secretele și tehnicile, păstrate cu atâta grijă și de care Dakter se lovise ca de un zid de nepătruns, în ciuda încăpățânării sale și a multiplelor contacte oficiale.

Galena și bitumul nu erau, oare, un punct de plecare? Era convins că produsele aduse de Paneb și de Thuty nu serveau doar la călăfătuirea bărcilor, la fixarea cozilor de unelte sau la fabricarea fardurilor; cât despre folosirea lor la ritualuri, ăsta era doar un obicei învechit, pe cale de dispariție.

După regulamentul în vigoare, Dakter ar fi trebuit să dea templelor întreaga încărcătură sosită de la Gebel el-Zeit, el nefiind decât cel care asigurase transportul și-l depozitase temporar; dar, falsificându-și raportul și schimbând puțin cantitățile, atât cât să nu dea de bănuit, reușise să sustragă câteva bucăți de bitum, pe care făcuse numeroase experiențe.

Dezamăgit de primele rezultate, nu-și pierduse speranța și, în cele din urmă, făcuse o descoperire extraordinară, de care generalul Mehy trebuia să afle cât mai repede.

— Când vine acasă? îl întrebă Dakter pe secretarul său personal.

— La căderea nopții, când va termina de inspectat cazarma principală din Teba.

— Pot să-l aștept aici?

— Cum doriți.

Dakter nu-și notase nimic. Doar el și Mehy trebuia să fie la curent cu descoperirea; aceasta nu trebuia menționată prin niciun cuvânt scris.

Se înserase când carul generalului se opri în curte. Dakter se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Trebuie să vă vorbesc imediat!

— Am de dictat corespondența. Vino mâine!

— Când veți afla despre ce este vorba, îmi veți mulțumi că v-am luat de la alte activități.

Devenind curios, generalul îl invită pe Dakter sus, în biroul său, și închise ușa:

— Despre ce este vorba?

— Azi-dimineață, s-a produs un incendiu în laboratorul meu. Pagubele sunt mari, dar n-au fost victime.

— Și care e cauza?
— Eu însumi.
— Asta ce înseamnă, Dakter?
— Că am descoperit secretul bitumului! Este o substanță inflamabilă, care răspândește căldură și lumină.
— Este o lumină curată sau cu depuneri de negru de fum?
— Murdărește, ce-i drept, dar…
— Îți poți imagina picturile din morminte și temple mânjite de această substanță?
— Sigur că nu, dar artizanii i-au găsit utilitatea!
Mehy se gândea la piatra de lumină, dar galena și bitumul nu puteau fi decât niște componente minore.
— Uleiul de piatră ne va fi foarte util, reluă Dakter. Ne va permite să ardem orice clădire, inclusiv forturile, și să terorizăm o armată inamică.
— Renunță la ideea asta!
Savantul se crispă:
— Vă asigur că…
— Faraonul tocmai a poruncit să se închidă minele de la Gebel el-Zeit. Locașul va fi păzit în permanență și nimeni nu se va putea apropia fără aprobarea palatului.
— Sunt sigur că decizia a fost luată la propunerea Locașului Adevărului!
— Nu încape nicio îndoială, Dakter! Artizanii au înțeles că nu vei pune stavilă cercetărilor tale, scribul Mormântului l-a alertat pe vizir, iar acesta a reușit să obțină interzicerea folosirii acestui ulei periculos.
— Trebuie să se intervină pe lângă rege, pentru a-și modifica decretul.
— Să nu contezi pe mine pentru a întreprinde un demers atât de stupid. N-a sosit încă momentul să-i ținem piept lui Merenptah și să fim acuzați că vrem să provocăm o revoltă.
— Cu acest petrol, generale, vom avea o nouă armă!
— Dar pentru a o avea, trebuie să cucerim puterea supremă, căci doar ea ne va permite să folosim, după bunul nostru plac, toate resursele naturale din țară.
— Am descoperit totuși unul dintre secretele Locașului Adevărului!
— N-ai făcut decât să-l atingi, în treacăt… Maestrul de operă are, desigur, nevoie de o oarecare cantitate de bitum pentru a-și

fabrica piatra de lumină, dar acesta nu e, probabil, decât un ingredient printre multe altele. Le-ai spus ceva subalternilor tăi?

Bărbosul se încruntă:

— Sunteți singurul care știe și nu există nimic scris.

— Asta e bine, Dakter, inteligența de care dai dovadă te va duce departe. În mod cu totul oficial, îți voi da ordin să lucrezi pentru a îmbunătăți armamentul forțelor tebane. Am nevoie de un material de mai bună calitate pentru armele mele: săbii, lăncii și vârfuri de săgeți. Vei avea la dispoziție atâta aramă câtă vei avea nevoie și chiar fier. De îndată ce vei avea rezultate demne de a fi luate în seamă, păstrează secretul și dă-mi de veste.

☥

Alături de maestrul de operă și de femeia înțeleaptă, Thuty cel Savant privea cerul înstelat. Noapte de noapte, reperaseră poziția lui Mercur, plasat sub protecția lui Seth, a lui Venus, legată de renașterea fenixului, a lui Marte, Horus cel roșu, a lui Jupiter, cel care iluminează cele Două Regate și deschide poarta misterelor și a lui Saturn, taurul cerului. Thuty consultase cărțile de astronomie și de astrologie, în care erau studiate stelele nemuritoare și cele care apăreau și dispăreau la orizont, formând cupola cerului, împărțită în treizeci și șase de decane. Din zece în zece zile, se înălța un nou decan care, după ce trecea prin atelierul de înviere al cerului, redevenea vizibil.

— Ora este favorabilă, declară Thuty.

Dacă țintirea e făcută corect, poziția terestră a templului lui Merenptah va fi în deplină armonie cu cerul, pe care edificiul terminat o va reflecta prin toate părțile sale.

Maestrul de operă pusese piatra de lumină, acoperită cu voal, pe locul viitorului naos, încredințase șefului echipei din stânga planul trasat pe un rulou de piele care, la încheierea lucrărilor, urma să fie închis într-o criptă.

Nefer verifică unghiurile cu un echer. Trasă pe pământ un unghi drept cu o coardă împărțită în douăsprezece părți egale prin niște noduri, apoi formă un triunghi 3/4/5, simbolizând triada Osiris-Tatăl, Isis-Mama și Horus-Copilul.

Folosind săpăliga, maestrul de operă săpă șanțul pentru fundație, care făcea legătura între templu și Nun, oceanul de energie primordială, și fixă cărămida mamă, din care aveau să ia naștere pietrele de construcție.

De departe Paneb observa riturile. Era neliniștit, ca și când cele două echipe reunite erau pândite de un pericol. Datorită amuletei lui Ched, tânărul colos avea impresia că vede în noapte la fel de bine ca o felină ce stă la pândă.

Și totuși, ceremonia se desfășura fără niciun incident și într-o liniște totală care pătrundea sufletul artizanilor, conștienți că iau parte la un act major, care sfidează trecerea timpului.

Cu câte un baros în mână, Nefer și Clara ajunseră lângă doi țăruși fixați pe lungimea șanțului de fundație și între care fusese întinsă coarda care indica măsurile templului. Îndeplinind funcția faraonului și a marii soții regale, dădură câte o lovitură pe capătul fiecăruia dintre țăruși, pentru a-i înfige și mai mult în pământ.

Din acea clipă, flacăra ochiului divin ascuns în piatra de lumină începea construirea templului.

— Cât de frumos e acest locaș! spuse Nefer. Nu mai există altul asemenea lui; toate formele îi sunt desăvârșite, planul a fost prilej de sărbătoare și va fi dus la bun sfârșit cu bucurie. Fie ca durata existenței sale s-o egaleze pe cea a cerului!

— Fie ca această operă să strălucească în toată țara, spuse Clara, lumina sa să-i aducă fericire. Acest templu să crească tot mereu, pentru a exprima viața universului.

În fundații, maestrul de operă așeză plăcuțe din metal prețios și unelte în miniatură, printre care un echer, o nivelă și cotul pe care fusese gravat jocul de proporții specifice ale templului lui Merenptah. Această comoară, invizibilă de acum înainte, fu acoperită cu o dală.

Nefer purifică locul cu fum de tămâie, deschise gura templului cu un sceptru, îi atinse punctele sensibile și, după formula antică, „încredință locașul stăpânului său”, principalul creator care acceptase să se întrupeze în acest loc.

Paneb fixa cu privirea un deal, convins că cineva îi pândea, dar nu observă nicio mișcare suspectă. Ceremonia luă sfârșit și, reculegându-se în liniște, cele două echipe ale Locașului Adevărului o porniră spre sat.

Tânărul colos se întoarse. Nu-i urmărea nimeni.

Dakter era dezamăgit.

Nu văzuse nimic interesant, deși folosise, ca să poată urmări de la distanță, sticlă adusă din Fenicia și care avea proprietatea

de a miri. Totuși, alesese un loc ideal pentru a observa diferitele faze ale ritualului, dar acesta nu era decât o înșiruire de obiceiuri ancestrale, lipsite de orice interes științific.

Nimeni nu se atinsese de piatra de lumină, lăsând-o acoperită. La inaugurare, maestrul de operă o luase pentru a o înlocui cu prima piatră a naosului, centrul vital al construcției. Acesta urma să fie înălțat primul, pentru ca riturile dimineții să se poată celebra cât mai repede posibil.

„Un simplu obicei, nimic altceva decât un obicei învechit, își spuse Dakter; adevăratele secrete rămân ascunse în interiorul satului.”

☥ Capitolul 48

Un eveniment atât de important cum era sacralizarea unui loc pe care avea să se înalțe un templu pentru milioane de ani era urmat, desigur, de o mare sărbătoare ce se adăuga la calendarul ritual al festivităților în onoarea zeilor. La cererea maestrului de operă, scribul Mormântului le dăduse celor două echipe o săptămână liberă, timp în care urma să se consume suplimentul de carne, de legume, de plăcinte și de vin, dăruite de vizir, pentru a-și exprima satisfacția față de calitatea muncii din Locașul Adevărului.

Trădătorul nu putea profita de această perioadă de odihnă pentru a dispărea, pentru că era vorba de o sărbătoare de familie, pe care nu trebuia s-o piardă niciun sătean. Casele se împodobeau cu flori, se pregăteau bucate, se întindeau mese festive în aer liber, se umpleau urcioarele cu vin proaspăt și nimeni nu uita să depună ofrande pe altarele strămoșilor, sărbătorind evenimentul așa cum se cuvine. Veselia bărbaților și a femeilor, râsetele copiilor nu erau oare cea mai bună dovadă că opera avea să fie continuată?

Până și Negruțu’ încheiase un armistițiu cu pisicile. Sătul de atâta carne de vită și legume proaspete, câinele nu mai avea chef să alerge după aceste creaturi sprintene. Cât despre maimuțica cea verde, aceasta îi făcea fericiți pe copiii adunați de Paneb pentru a le da primele lecții de luptă cu pumnii și cu bețe scurte.

— E tot ce ai găsit ca adversari de temut? îl atacă Nakht cel Puternic.

— Iar cauți pricină de ceartă?

— O sărbătoare fără întreceri de luptă nu poate fi numită sărbătoare… Toată lumea știe că noi doi suntem cei mai puternici. Deci, în seara asta, vom trece direct la finală, lângă atelierul fierarului. Vrei?

— Întrecerea asta nu mă interesează.

— Eu voi fi, oricum, acolo. Tu ai dreptate să eziți… Ai înțeles, în sfârșit, că nu prea ești la înălțime! Teama e un sfetnic bun și, în asemenea împrejurări, singura soluție este lașitatea.

Dacă Paneb nu ar fi fost înconjurat de copii, Nakht n-ar mai fi apucat să-l insulte.

— Fii totuși atent, îl sfătui Puternicul: unul dintre țâncii ăștia ar putea să te rănească. Nu mi-ar plăcea să pun la pământ un adversar de talia lor.

☥

Turcoaza îi mângâie părul lui Paneb, care o iubise cu tot atâta ardoare ca prima dată:

— Câtă înflăcărare! Oare te vei domoli vreodată?

— Dar tu vei înceta vreodată să fii atât de frumoasă?

— Desigur… Anii nu te cruță.

Paneb o privi cum sta goală, parfumată și senzuală cum nu mai fusese niciodată.

— Te înșeli, Turcoaza! Tu ai o frumusețe deosebită, pe care timpul n-o va putea învinge.

— Ba tu ești cel care se înșală, căci vorbești de un miracol pe care nu-l poate trăi decât femeia înțeleaptă.

— Instinctul meu nu mă înșală… Și mai știu că atracția dintre noi va rămâne mereu la fel de puternică.

Superbei roșcate îi făcea plăcere să audă toate acestea. Amantul său știa să-i răspundă de fiecare dată cu aceeași pasiune. Se arăta exagerat și greu de suportat, dar atât de generos, atât de plin de viață, încât era plăcut să-i accepți fervoarea.

— O să mă bat cu Nakht și o să-i dau o lecție să mă țină minte. După asta, poate că mă lasă în pace.

Turcoaza încetă cu mângâierile:

— Ar trebui să renunți la bătaia asta.

— De ce?

— Mă îngrijorează.

— Cum așa, Turcoaza? Doar îmi semeni. Ție nu ți-e teamă de nimic!

— Mai bine ascultă-mi sfatul!

— Dacă nu-l înfrunt pe Nakht, echipa mă va privi ca pe un laș, iar eu îmi voi pierde respectul lor. Fii pe pace, Puternicul nu mă va putea învinge, oricât s-ar strădui!

☥

În căldura nopții, petrecerea era în toi. Așezat într-un scaun din trestie împletită și prins bine în chingi, fiul lui Paneb era numai ochi și urechi. Uabet cea Pură renunțase să-l pună în pat, pentru a evita o nouă serie de urlete.

— Nu știam că ești astronom, îi spuse Paneb lui Thuty, care trăsese cam mult la măsea, profitând de vinul cel roșu de Khargeh.

— Sincer să fiu, femeia înțeleaptă e cea care m-a învățat să observ tot ce trăiește în cer și să cunosc stelele „printre care nu există greșeală”. Am fost numit în serviciul orelor pentru a afla momentul potrivit riturilor, pentru a observa, la fiecare zece zile, răsăritul heliac al unui nou decan, atrăgându-i atenția maestrului de operă asupra influenței sale. Locașul Adevărului trebuie să fie tot timpul în legătură cu mișcările cerului, pentru a nu-și pierde buna orientare. Știai că stelele nepieritoare se rotesc în jurul unui centru invizibil și că toate laolaltă se mișcă datorită precesiunii axei lumii? A cunoaște mișcările stelelor și ale planetelor, a înțelege deplasarea lor în corpul imens al zeiței Nut înseamnă a simți felul în care arhitectul universului îl modelează în fiecare clipă.

Paneb simți peste umăr o privire apăsătoare. Se întoarse și o văzu pe Clara, care nu participa la această beție generală, ci se îndrepta către templul lui Hathor.

— Mai rămâi, propuse Thuty, petrecerea nu s-a terminat.

Tânărul colos se ridică și o urmă pe femeia înțeleaptă. Simțea o chemare de nestăpânit, ca și când i se ivise ocazia nesperată de a deschide o ușă ce rămăsese până atunci închisă.

Nu-l zări pe Ched Salvatorul, sprijinit de un perete și ale cărui buze schițau un zâmbet.

Clara trecu pragul templului, trecu prin curtea ce se întindea sub cerul liber, pătrunse în prima sală acoperită, luminată de

lămpi ale căror fitile nu scoteau fum și o luă pe o scară cu trepte puțin înalte și ușor de urcat.

Paneb o ajunse din urmă pe acoperișul sanctuarului, de unde ea contempla luna plină.

— Universul reprezintă inteligența, îi spuse ea, el e cel care ne creează și ne gândește. Viața se naște în acest spațiu fără margini, iar noi suntem copiii stelelor. Să privești cu atenție soarele nopții, ochiul lui Horus, pe care Seth se străduiește zadarnic să-l sfărâme în mii de bucăți. Se crede că luna va muri, dar ea renaște pentru a risipi întunericul. Când e lună plină, aceasta întruchipează Egiptul în imaginea cerului, cu toate provinciile sale, este ochiul complet care-i permite lui Osiris să reînvie din morți. Tu, pictorule, trebuie să potolești acest ochi și să-l redai prin operele tale, pentru ca ele să devină priviri capabile să ne lumineze calea. În fiecare an, Thot regăsește de trei ori ochiul pierdut, îl reconstituie și îl pune la locul lui[10], iar noi suntem acum exact în această a treia perioadă. De acum înainte, amuleta pe care ți-a dat-o Ched Salvatorul te va lega de desenele gravate pe cer și-ți va face mâna clarvăzătoare.

☥

Paneb rămăsese singur pe acoperișul templului scăldat în lumina lunii pline, surd la zvonurile petrecerii, care ajungeau până la el. Sfătuit de Clara, își expusese amuleta la soarele nopții.

În aceste clipe în care luna plină a lui Thot îi deschidea ochiul de pictor, Paneb nu mai visa la o lume minunată; se simțea în stare să aducă acea lume la realitate. La tehnicile pe care le învățase putea adăuga ce era mai important: o viziune interioară, pe care va ști s-o exprime cu ajutorul mâinilor sale.

Cei care-l îndrumaseră spre această nouă schimbare erau femeia înțeleaptă și Ched Salvatorul.

El, cinicul, se dovedise a fi de o generozitate fără egal, oferindu-i semnul puterii ce încă îi lipsea, această modestă amuletă, a cărei semnificație îi fusese dezvăluită de femeia înțeleaptă.

Ea, mama spirituală a confreriei, îl făcuse să se nască a doua oară.

---

[10] A douăzeci și una zi din luna a doua a primului anotimp, a cincea și a douăzeci și noua zi din prima lună a celui de-al doilea anotimp.

Mergând încet spre casă, se gândea la sutele de chipuri care se vor naște în curând de sub penelurile sale și ardea de nerăbdare să-i vorbească lui Ched despre ele. Va avea norocul, desigur, să le dea viață pe pereții unui mormânt regal.

— Ai uitat de întâlnirea noastră, Paneb?

Vocea lui Nakht cel Puternic, din cauza băuturii, devenise agresivă.

— Du-te la culcare! Nu vezi că ești beat?

— Țin mai bine la băutură decât tine, puștiule! Și am pariat pe un taburet că te voi țintui cu umerii la pământ.

Uabet cea Pură tocmai își dorea un taburet, pe care să-și pună picioarele când îl legăna pe Aperti. Dar lui Paneb îi veniră în minte vorbele Turcoazei:

— Să nu stricăm sărbătoarea asta, Nakht! N-am chef să te rănesc.

— Nu ești decât un laș… Mușchii ți-au slăbit de atâta desenat. Eu sunt cioplitor în piatră, nu muiere!

— Ba ești un cretin care îmi va cere scuze!

Nakht îi răspunse cu un hohot de râs disprețuitor:

— Bine, Nakht! Hai s-o rezolvăm!

Cu câte o cupă de vin în mână, ceilalți cioplitori în piatră, Casa-Funie, Fened Nasul și Karo cel Posac, așteptau lângă atelierul fierarului.

— Iată-vă, în sfârșit! exclamă Casa. Noi trei vom fi arbitri… Jucați cinstit, fără lovituri nepermise!

Celor trei artizani le cădeau pleoapele, dar primul atac al lui Nakht, fără niciun avertisment, îi trezi de-a binelea.

Sărind într-o parte, Paneb se feri de pumnii strânși ai adversarului său.

— Fugi, muiere ce ești, ți-e frică de mine! Hai, vino, dacă ai curaj!

Mușchii lui Nakht erau impresionanți, dar îi lipsea supletea. Paneb hotărî să-l dezechilibreze și i se aruncă la picioare pentru a-l ridica în aer. Dar mâinile îi alunecară pe pielea adversarului și se trezi el însuși la pământ.

Deși se ridică repede, primi un picior în coaste, însoțit de un hohot de râs.

— Mi-am uns corpul cu ulei și n-o să mă poți apuca… Sunt de neînvins și o să ai de suferit!

Dacă Nakht ar fi putut vedea furia din ochii lui Paneb, s-ar fi lăsat păgubaș. Nu înțelegea cum de berbecul pe care-l primise în piept putea fi atât de violent. Cioplitorul în piatră căzu pe spate, cu brațele în lături, iar Paneb îl imobiliză, cu umerii la pământ.

— Mâine-dimineață să mi se trimită acasă taburetul, le spuse colosul celor care asistau. Dacă nu, îi dărâm casa lui Nakht, cărămidă după cărămidă.

☥ Capitolul 49

Didia cel Generos bătu la ușa casei lui Paneb. Purtându-și fiul în brațe, Uabet cea Pură îi deschise:

— Am adus taburetul, spuse dulgherul.

— Dar… eu n-am comandat nimic!

— Cioplitorii în piatră mi-au atras atenția că e foarte urgent. Am ales unul pe care îl aveam în stoc. E foarte solid, poți fi sigură!

— Paneb doarme încă, mă duc să-l trezesc.

Tânărul colos se smulse dintr-un vis sublim, în care acoperise pereți întregi cu picturi ce o reprezentau pe Turcoaza în chip de adoratoare a Soarelui și a Lunii.

Când se trezi de-a binelea, simți o durere în partea stângă. Animalul ăla de Nakht îi rupsese o coastă.

— Didia vrea să te vadă, îl anunță Uabet cu blândețe.

— De ce ne deranjează atât de devreme într-o zi liberă?

— Pentru un taburet.

Încă somnoros, Paneb își aminti și râse cu poftă, strângându-și la piept soția și copilul:

— E un cadou pentru tine, Uabet!

— Îmi doream unul, e drept, dar nu era chiar atât de urgent.

— Nu trebuie niciodată să pierzi ocazia care ți se ivește. Mie mi-e foame! Îl invităm pe Didia la masă pentru a serba evenimentul?

Din stradă, se auziră vocile unor oameni care se certau. Paneb ieși repede și-l văzu pe Imuni războindu-se cu Didia. Mic și chelbos, scribul asistent nu părea să se teamă de dulgherul uriaș.

— Termină cu țipetele, Imuni! Întoarce-te la biroul tău și lasă-mi colegul în pace!

Scos din minți, scribul se răsti la Paneb:

— În satul ăsta există o lege. Nici tu, nici el n-aveți dreptul s-o violați!

— Ce-ai mai inventat?

Imuni, ca un învingător, își puse un picior pe taburet:

— Mobila asta e o închipuire?

— E bunul meu, n-ai tu treabă.

— Ba tocmai, e treaba mea! Trebuie să știu dacă nu face parte dintr-un mobilier funerar prevăzut pentru un mormânt și dacă nu cumva tu și dulgherul nu faceți un trafic ce-ar trebui interzis.

Paneb își încrucișă brațele, privindu-l curios pe Imuni:

— Că spui tâmpenii, asta nu mă miră, dar că te afli aici exact în momentul livrării, mă surprinde… Nu cumva te-a informat cineva?

— Ce importanță are? Didia să-mi dovedească imediat că acest taburet nu este furat; dacă nu, voi depune plângere împotriva voastră!

— Să știi că, înainte de a mă spăla, sunt cumplit de prost dispus… Și în această dimineață, n-am avut încă timp să fac acest lucru. Cine te-a informat, Imuni?

Ajutorul de scrib înțelese, după tonul colosului, că nu trebuia să se joace prea mult cu focul.

— Mi-a spus Nakht… M-a prevenit că l-ai obligat pe Didia să-ți dea un taburet și că te-aș putea acuza de furt și de șantaj.

— După cum te cunosc, presupun că actul de acuzare e deja gata!

Imuni privi în jos, spre un săculeț din piele din care se zărea un papirus:

— Faptele mi se par bine stabilite.

— Și mie, adăugă Paneb, cu un calm îngrijorător.

— Atunci, mărturisești?

— N-ar trebui să ți se permită să scrii minciuni, Imuni! Dacă o ții tot așa, riști să devii de-a dreptul periculos. Trebuie să te ajut să revii pe drumul cel bun.

Paneb îi smulse materialul din mână, făcu bucăți sacul și papirusul, îi sparse penelurile, pâinile de cerneală și vasul cu apă.

Temându-se ca nu cumva și el să aibă aceeași soartă, Imuni își luă tălpășița.

Paneb înșfăcă taburetul:

— Uabet va fi în culmea fericirii, îi spuse el lui Didia. Vino să iei micul dejun cu noi!

☥

— Îmi arde gâtul, se plânse Ipuy Iscoditorul și mai nervos decât de obicei. Soția mea spune că am gâtul umflat și că am slăbit. Cred că îmi crește febra și nu știu dacă voi fi în stare să mă reîntorc la muncă, în Vale, după ce vor trece aceste zile de sărbătoare…

Clara îi luă pulsul lui Ipuy, în mai multe locuri. Examinatorul nu făcea parte dintre mofturoșii care, la cea mai mică durere, încercau să obțină de la femeia înțeleaptă zile suplimentare de odihnă.

— Cuvântul inimii e tulburat, constată ea. Ar fi trebuit să vii la consultație mai din vreme.

— E ceva grav?

— Deschide gura și lasă-ți capul pe spate!

Terapeuta se așteptase la ceea ce vedea:

— Este o boală pe care o cunosc și pe care o voi vindeca, spuse ea, dar ai suferit în tăcere prea multă vreme. Genul ăsta de curaj n-are niciun rost, Ipuy! Infecția ta s-ar fi putut agrava, degenerând într-o tumoare de nevindecat.

Femeia înțeleaptă prepară o mixtură compusă din usturoi, mazăre, chimen, sare marină, drojdie de bere, făină, boabe de piretru, miere, ulei și vin de curmale, în cantitățile pe care predecesorul său le consemnase în cartea sa despre bolile infecțioase.

— Vei lua această medicație sub formă de biluțe, îi prescrise ea lui Ipuy. Douăzeci pe zi timp de o săptămână vor fi de ajuns. Puroiul va dispărea repede și te vei simți ușurat. Apoi voi reduce dozele până la dispariția completă a bolii.

Țipete de ajutor tulburară sfârșitul consultației.

Ajutorul de scrib Imuni striga cât de tare putea pentru a-i aduna pe săteni.

☥

Nefer cel Tăcut reușise să facă liniște și să obțină lămuriri clare din partea lui Imuni, care continua să tremure, sub privirile mirate ale artizanilor.

— Mi-a stricat materialul… E nebun!

— De cine vorbești?

— De Paneb! Trebuie să-l ia paznicii și să-l aresteze; altfel, va devasta tot satul.

Cu excepția lui Nakht, bolnav la pat, cioplitorii în piatră abia se stăpâneau să nu râdă. Imuni le căzuse în plasă și reacțiile lui Paneb le depășiseră închipuirea.

— Du-te și cheamă-l pe Paneb! îi porunci maestrul de operă lui Thuty cel Savant.

Acesta din urmă reveni însoțit de tânărul colos și de Didia, care mesteca o plăcintă umplută cu bob cald.

— Apără-mă! urlă Imuni, retrăgându-se lângă cioplitorii în piatră.

— Ai spart materialul ajutorului de scrib? îl întrebă Nefer pe Paneb.

— N-am făcut decât să-i șterg minciunile și consider că am făcut un serviciu confreriei. Dacă nu i-aș fi dat o lecție lui Imuni, ar fi ajuns să se creadă atotputernic. Să stea la locul lui și să execute ordinele scribului Mormântului și totul va fi bine!

Roșu de mânie, Imuni protestă:

— Paneb e un hoț și un turnător; a distrus dovezile de pe actul meu de acuzație!

— De data asta, urlă acuzatul, ajunge!

Maestrul de operă interveni:

— Fără violență, Paneb! Ce ai de spus?

— Tu mă obligi să-i răspund gândacului ăsta?

— Vreau să aflu adevărul.

— O să-ți spun eu adevărul, interveni Didia. Grupul cioplitorilor în piatră mi-a cerut să-i livrez lui Paneb, de urgență, un taburet; i-am adus unul pe care îl făcusem pentru a-l vinde în exterior. N-a fost nici furt, nici șantaj și aș vrea să știu cine trebuie să mi-l plătească!

— Nakht cel Puternic, răspunse Paneb, dând la iveală dedesubturile întâmplării.

— Este totuși foarte neclar, spuse Unesh Șacalul. N-ar trebui să convocăm tribunalul?

— Bastonul zeului Amon va fi de ajuns, hotărî maestrul de operă, căci totul mi se pare mult mai clar decât crezi.

Paneb era indignat:

— Am un martor, Imuni mă acuză pe nedrept și cioplitorii în piatră au încercat să se răzbune pentru că l-am înfrânt pe Nakht… Și mai ai de gând să mă judeci?

— Ai făcut o greșeală spărgând materialul ajutorului de scrib, îi aminti Nefer. Locașul Adevărului ne învață să construim, nu să distrugem. Oricare ar fi împrejurările. Să ții minte asta!

Șeful echipei din stânga, sever ca un paznic la poarta către lumea cealaltă, veni în fața tânărului colos, purtând în mână un baston greu, terminat cu un cap de berbec, admirabil sculptat, încoronat cu un soare pictat în roșu-aprins.

Femeia cea înțeleaptă fusese la înălțimea rangului ei:

— Paneb, îndrăznești să-l privești drept în ochi pe berbecul divin, afirmând că n-ai mințit?

— În tine am încredere.

Colosul fixă cu privirea capul din lemn aurit, ai cărui ochi de jasp negru păreau vii. Sătenii i se adresau berbecului lui Amon pentru a-l ruga ceva sau pentru a formula vreo reclamație. De data aceasta, maestrul de operă încredința puterii sale ascunse judecarea prietenului său în fața comunității.

Paneb simți imediat că magul care crease această efigie, o dată cu înființarea satului, îi dăduse o putere în stare să distrugă voința unui om.

Pentru a evita flacăra invizibilă a acestei priviri nemiloase, simți nevoia să lase ochii în jos și să implore indulgența zeului.

Dar forța adevărului său l-a făcut să rămână cu capul sus și să nu cedeze în fața berbecului sacru.

Discul solar păru deodată mai puțin strălucitor și bastonul cel greu se îndepărtă.

— Paneb n-a comis nicio greșeală gravă împotriva comunității, decretă femeia înțeleaptă, și nu-și atrage mânia zeului.

— Cer totuși să-i dea lui Imuni un material nou, ordonă maestrul de operă.

Tânărul colos rămase tăcut.

Ascuns în spatele cioplitorilor în piatră, ajutorul de scrib se gândea că prietenia dintre Nefer și Paneb nu va fi eternă.

☥ Capitolul 50

La scribul Mormântului se întruniseră femeia înțeleaptă și cei doi șefi de echipă. Zilele de odihnă erau pe sfârșite și trebuiau luate câteva hotărâri pentru următoarea perioadă de muncă.

— Echipa din stânga va purcede la construirea templului pentru milioane de ani, conform planului făcut de maestrul de operă și aprobat de rege. Ai vreo observație de făcut, Hay?

— Nu, niciuna.

— Șantierul va fi împrejmuit și păzit de paznic. La cel mai mic incident, îl vei anunța pe Sobek.

Șeful echipei din stânga încuviință:

— Următoarele două etape pe care trebuie să le respectăm sunt mai delicate: este oare bine să ne reluăm munca în Valea Regilor și să-i aducem la cunoștință lui Sobek ceea ce am descoperit?

— Săparea mormântului regal e de primă importanță, hotărî Nefer. Oricare ar fi riscurile, eu voi continua.

— Atunci să-i semnalăm lui Sobek faptul că printre noi se ascunde un trădător.

— Nu sunt de acord, spuse sec șeful echipei din stânga. Sunt problemele noastre și nu ne privesc decât pe noi.

— Îți înțeleg reacția, spuse Clara, dar Sobek nu ne este dușman. Iubește satul, dorește ca el să-i continue activitatea și avem nevoie de ajutorul lui.

— Pentru noi, este o rușine! N-ar însemna să distrugem unitatea confreriei?

— Cel care încearcă s-o distrugă este mizerabilul care și-a trădat jurământul. Și de această rușine suntem vinovați doar noi, cei lipsiți de vigilență.

— Eu aș pune o condiție, ceru Hay: Sobek să păstreze cu sfințenie secretul care i se va încredința.

☥

Așezat pe o rogojină în fața lui Kenhir care ocupa singurul scaun confortabil din al cincilea fort, Sobek nu putea să-și creadă urechilor.

— Cele aflate nu mă surprind, îi mărturisi el scribului Mormântului. Iată, se împlinesc zece ani de când îl caut în zadar pe asasinul unuia dintre oamenii mei și am ajuns la convingerea

că acesta se ascunde în sat. Ce loc mai bun și-ar fi putut găsi? Iar acum, acest dușman din umbră încearcă să vă facă rău, chiar în interiorul confreriei. Trebuie să acceptăm realitatea, Kenhir: este vorba de un complot pregătit de multă vreme. Eu nu sunt autorizat să fac vreo anchetă în Locașul Adevărului, așa că trebuie s-o faceți dumneavoastră. Fiți foarte prudent… A ucis deja și nu va ezita s-o facă din nou, dacă se va simți amenințat.

— Iar tu ce te gândești să faci?

— Omul nostru este, desigur, în legătură cu complicii săi din afară; într-o bună zi, va face o greșeală.

— Până în prezent, n-a făcut niciuna!

— Știu, Kenhir, știu… Ai putea să juri că nu poate fi prins și acest gând nu-mi dă pace. Dar este totuși singura mea speranță.

— Trebuie să-mi promiți că nu vei sufla nimănui niciun cuvânt.

— Va trebui să scriu rapoarte către superiorii mei și…

— Singurii tăi superiori sunt faraonul, vizirul și eu însumi. Te acopăr, Sobek, și, dacă va fi necesar, îi voi da explicații regelui. Dar este imposibil ca alte persoane să fie informate de ceea ce se petrece în sat. Noi nu avem încredere decât în tine.

Nubianul păru flatat:

— Pe numele faraonului, jur să nu spun nimic nimănui.

☥

Cineva se apropia.

Însărcinat cu paza mormântului lui Merenptah, paznicul Tusa era sigur: cineva era pe aproape. Dacă mergeai desculț pe nisip, nu puteai face niciun zgomot, dar nubianul avea auzul destul de fin pentru a simți pericolul.

Tusa își scoase pumnalul din teacă și se făcu una cu stânca, pregătit să-l ucidă pe intrus.

☥

Paneb, sosind primul pe șantier, se miră de lipsa paznicului.

Cunoscând seriozitatea oamenilor lui Sobek, nu vedea decât un motiv: Tusa fusese omorât.

Dacă ucigașul se mai afla încă pe aproape, Paneb nu-l va lăsa să fugă. Până una-alta, cel care-l auzise apropiindu-se se ascundea, lipit de stâncă, lângă intrarea în mormânt.

Artizanul se lăsă pe vine și înaintă, fără să facă zgomot de-a lungul stâncii.

Celălalt era acolo, îi simțea prezența. Îi simțea și teama, și dorința de a-l ucide.

Paneb sări deodată în fața intrării în mormânt, aruncându-se la pământ și rostogolindu-se. Surprins, nubianul lovi în gol.

Tânărul colos îi seceră picioarele, lovindu-l totodată peste mână cu atâta violență, încât Tusa dădu drumul armei.

— Ia te uită… tu ești paznicul!

— Iar tu faci parte din echipă!

— Îți faci perfect datoria, prietene!

— Iar pe tine, dacă ai vrea să-ți schimbi meseria, Sobek te-ar angaja cu plăcere.

— M-aș mira.

Maestrul de operă sosi și el, împreună cu ceilalți artizani. Nubianul și Paneb se ridicară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nefer.

— Doar un exercițiu de testare a măsurilor de securitate, răspunse Paneb. Datorită lui Tusa, mormântul e în siguranță.

☥

Kenhir se instală pe scaunul său scobit în stâncă, ferit de soare, și supraveghea distribuirea uneltelor. Membrii echipei din dreapta urmau să sape în continuare, îndrumați de maestrul de operă, cu excepția lui Ched Salvatorul și a lui Paneb, care primiră dălți fine din aramă.

— Pentru noi, îi anunță Ched, începe munca de precizie. În partea săpată, vom pregăti un perete cât se poate de neted. Cum am putea să pictăm fără să creăm un suport corespunzător?

Paneb atinse amuleta pe care o purta la gât.

— Te-ai schimbat, observă Salvatorul. Tot atât de zelos, dar mai puternic decât înainte.

— Tu ești cel care mi-a deschis ochii, Ched! Oare cum ți-aș putea mulțumi?

— Devenind un pictor mai bun decât mine. Ceilalți desenatori îmi vor executa ordinele; de la tine, aștept însă mai mult.

— Aș putea să-ți propun sute de schițe.

— Probabil că n-aș accepta niciuna, ca tu să devii din ce în ce mai inventiv, dar și ca să te conformezi simbolisticii necesare unui mormânt regal. Dacă îi ești fidel, toate secretele artei noastre îți vor sta la îndemână.

În timpul nopții petrecute în defileu, Paneb observase stelele și luna. Încărcată cu energie, amuleta ochiului îi îndepărta orice oboseală. Se apucă îndată de lucru, folosind o săpăligă scurtă pentru a râcâi ultimele denivelări ale pietrei, înainte de a trece la lustruirea suprafeței. El, specialistul în ghips, avea să aplice apoi un strat fin de ipsos și altul de adeziv transparent. După aceea, desenatorii vor împărți peretele în pătrate, pentru ca fiecare figură să fie la locul ei și să conviețuiască în armonie cu ansamblul scenei pictate.

Sculptorii tocmai terminau lintoul ușii monumentale. Se puteau vedea un scarabeu și un berbec, ce evocau învierea unui soare cu care sufletul faraonului se va identifica, vegheat de Isis și Nephthys.

Echipa progresa; în acest timp, Ched Salvatorul îi dezvăluia discipolului său tema picturilor care urmau să însuflețească pereții.

☥

Serketa își scoase rochia verde cu franjuri purpurii și, cu o încetineală calculată, îmbrăcă alta, de un galben strident, lăsându-și sânii goi.

— Sunt frumoasă, iubirea mea?

— Superbă, aprecie Mehy, căruia acest spectacol îi făcea plăcere, mai ales după o zi grea când, datorită talentului său înnăscut de a corupe, își făcuse noi relații cu oameni care-i deveniseră îndatorați.

Atât pe malul stâng al Tebei, cât și pe cel din dreapta, avea tot mai mulți adepți plini de zel, care-i lăudau dinamismul și modul eficient de gestiune. Și cum farmecul soției sale îi atrăgea pe notabili în timpul banchetelor, obținea destul de ușor favorurile unor boșorogi care apreciau acest cuplu bogat și influent.

Mehy continua, astfel, să-și țeasă pânza de păianjen, în care-i prindea pe toți oamenii influenți din marea provincie de sud. Nici că putea spera la un teren de tatonare mai bun, înainte de a da atacul asupra întregii țări!

Servitorul care anunța sosirea vizitatorilor nu știa cum să-și ferească privirea. Lăsase ochii în jos să n-o vadă pe Serketa, care-și scotea din nou rochia, cu mișcări lascive.

— Un ofițer din capitală ar dori să vă vadă.

— Condu-l în sala de recepție și oferă-i ceva de băut!

Serketa se lipi de soțul său:

— Aș putea, ascunsă după o draperie, să vă ascult convorbirea?

— Ar fi chiar de dorit.

— N-ar trebui să scăpăm de acest militar? îi șopti ea.

— S-ar putea, dar acum este încă prea devreme.

Ideea unui nou asasinat o excită pe Serketa în așa măsură, încât i-o spuse și lui Mehy. Ofițerul mai putea să aștepte.

☥

— Ce vești îmi aduci? întrebă generalul.

— Ca rege, Merenptah conduce țara cu mână de fier, dar se vorbește că ar duce-o cam prost cu sănătatea.

— Despre cine se crede că ar fi cel mai potrivit pentru a-i urma la tron?

— Fiul său Sethi. Dar s-a ivit o problemă importantă: în cazărmi se intensifică instrucția, iar regele a poruncit armurierilor din Pi-Ramses și din Memphis să fabrice o mare cantitate de săbii, lănci și scuturi.

— Sunt prevăzute manevre?

— Este ipoteza cea mai posibilă. O demonstrație de forță în Siro-Palestina ar potoli eventualele revolte. Șefii de trib ar putea crede că Merenptah este mai slab decât Ramses și, de aceea, ar putea unelti și crea tulburări grave.

— Ai dovezi sigure?

— E tot ce știu, generale! După părerea mea, ar trebui să vă duceți la Pi-Ramses pentru a vă da mai bine seama care e situația. Nu vă folosește la nimic să stați izolat în Teba, cu atât mai mult cu cât faima vă crește și sunt destui demnitari apropiați regelui care ar dori să vă întâlnească.

Ofițerul avea dreptate, dar era nevoie de un pretext bine gândit pentru a face această călătorie. Și acest pretext îi va fi oferit lui Mehy chiar de Locașul Adevărului.

☥ Capitolul 51

După opt zile de muncă istovitoare, artizanii echipei din dreapta își savurau cele patruzeci și opt de ore de odihnă în sat, înainte de a pleca din nou spre Valea Regilor.

Liniștea le fu tulburată cu brutalitate de strigătele unui cuplu care, pe lângă înjurături, aruncau unul în altul cu farfurii și alte vase.

— Cred că s-a iscat o ceartă în familia lui Fened, îi spuse Uabet cea Pură soțului ei, care se distra aruncându-l pe Aperti în aer și prinzându-l în ultimul moment, ceea ce-l făcea pe micuț să râdă în hohote.

— O ceartă neînsemnată cu nevastă-sa… Se pare că nu e prea ușor să trăiești cu ea.

— Pare, mai degrabă, o adevărată bătălie. Nu crezi că ar fi bine să intervii?

Paneb ținea mult la Fened Nasul, așa că îi dădu copilul lui Uabet, ieși din casă și o luă pe ulița care ducea la locuința cioplitorului în piatră, a cărei ușă era deschisă.

O farfurie frumoasă din alabastru îi trecu lui Paneb pe lângă tâmplă:

— Potoliți-vă! le porunci el.

Fened țâșni din căsuța albă și se lovi de Paneb:

— Să fugim, propuse el, nevastă-mea a înnebunit!

Văzând mulțimea de „proiectile”, Paneb își urmă colegul, care alerga fără să se mai uite în urmă.

Când ajunse destul de departe, se opri să-și tragă sufletul:

— Mulțumesc pentru ajutor, dar nici măcar o armată de uriași n-ar face față unei soții dezlănțuite. De data asta, a mers prea departe… O să cer divorțul.

— Totuși, gândește-te mai bine… Ce ai să-i reproșezi?

— Nu putem fi niciodată de acord; e mai bine să ne despărțim.

— Asta e o hotărâre serioasă, Fened; poate că v-ați putea împăca.

— Ea nu mă mai înțelege și nici eu n-o mai înțeleg pe ea.

Cu un mers hotărât, Fened Nasul intră în sala de audiență a lui Kenhir, ocupat cu scrierea *Jurnalului Mormântului*:

— Vreau să divorțez.

Scribul Mormântului nu-și ridică însă privirea.

— Ești conștient de faptul că va trebui să-ți schimbi locuința și să-i lași cel puțin o treime din bunuri soției tale, care, fără îndoială, va cere și mai mult?

— Este o problemă de viață sau de moarte.

— Dacă ai ajuns aici... Ajutorul meu îți va pregăti dosarul necesar.

Kenhir îl chemă pe Imuni, care tocmai aranja niște papirusuri. Spre surpriza lui Fened, ajutorul de scrib se arătă amabil și înțelegător; datorită lui, cioplitorul în piatră înfruntă această încercare cu oarecare optimism. Urma ca tribunalul satului să facă o ultimă încercare de împăcare, să-i asculte pe soți și să le împartă bunurile. Până atunci, Fened Nasul va fi găzduit de Imuni.

Îngândurat, Paneb se reîntoarse acasă.

— E ceva serios?

— Fened divorțează.

— Dar e... îngrozitor!

— După cât e de hotărât, nu s-ar spune. E ciudat... Parcă juca teatru.

— Divorțurile sunt mai rare aici decât în celelalte sate, căci artizanii le previn pe viitoarele lor soții asupra vieții ce le așteaptă, iar ele își cunosc îndatoririle obișnuite și pe cele rituale. Dar de ce crezi că ar încerca Fened să înșele pe cineva?

— Pentru a lăsa să se creadă că nu se înțelege cu soția sa.

— Pentru care motiv?

— Habar n-am.

— Sunt nedumerită, Paneb! O să stau de vorbă cu ea și s-ar putea să descopăr adevărul.

☥

Când se lăsă noaptea, Paneb aduse apă pentru bucătărie și aprinse lămpile. În acest moment de liniște, Userhat Leul și Ipuy Iscoditorul îi bătură la ușă:.

— Ești chemat de maestrul de operă.

Era ultima seară de odihnă înaintea întoarcerii în Valea Regilor și Uabet pregătise o cină savuroasă.

— Este un ordin?

— Ești liber să refuzi, răspunse Userhat.

Răspunsul îl miră pe Paneb, care-și privi, nedumerit, soția. Uabet cea Pură îi zâmbi:

— Vom cina mai târziu, spuse ea cu o voce ciudată, de parcă ar fi fost complicea celor doi vizitatori.

— Ce vrea Nefer de la mine?

Userhat ridică din umeri:

— Noi de unde să știm? Spune, care ți-e răspunsul?

— Hai să mergem!

— Succes, îi șopti Uabet.

Cei trei porniră spre marele templu păzit de Nakht cel Puternic.

Presupunând că era vorba de rezolvarea unor probleme ale echipei, Paneb se simțea gata s-o facă.

— Însoțim un artizan dornic să parcurgă cele două drumuri, declară Userhat. Lăsați-ne să trecem!

Nakht se dădu la o parte și cei trei pătrunseră în curtea neacoperită, în care fusese instalată o cuvă plină cu apă.

— Scoate-ți hainele, îi ceru Ipuy, și intră în apă pentru a te purifica.

După ce se cufundă complet, Paneb ieși din cuvă și fu invitat să treacă pragul primei săli a templului.

În întuneric, așezați pe băncile de piatră înșirate de-a lungul zidurilor, se deslușeau membrii echipei din dreapta.

Deodată, izbucni un foc.

— Ai avea curajul să treci de acest obstacol și să intri în cercul de foc? îl întrebă Userhat.

Paneb era gata să se arunce, dar Ipuy îl opri:

— Ia această vâslă pe care e desenat un ochi. Nu arde în flăcări. Străbunii noștri au folosit-o pentru a străbate drumurile de apă și de foc.

Ținând vâsla înaintea lui, ca pe un scut, Paneb traversă perdeaua de flăcări.

Artizanii se ridicară, formând un cerc în jurul lui.

Pe pardoseala templului, fuseseră trasate două drumuri sinuoase, unul albastru și celălalt negru. Între ele, un bazin din care ieșeau alte flăcări.

— Două drumuri greu de străbătut te duc la vasul sacru al lui Osiris, spuse maestrul de operă. Drumul de apă e albastru, iar cel de pământ este negru; sunt despărțite printr-un lac de foc în care se regenerează soarele și spiritul inițiatului. Aceste două drumuri se opun unul celuilalt și nu le vei putea parcurge decât prin Verb și prin intuiția cauzelor. Dar dorești să vezi secretul cunoașterii?

— Din tot sufletul!

— Șirul metamorfozelor să se desfășoare și ființa cea dreaptă să urmeze drumul lui Maat.

Userhat îi luă vâsla, iar Gau cel Exact și Unesh Șacalul întinseră o sfoară peste cele două drumuri.

— Urmează-mă, Paneb! îi ceru Nefer cel Tăcut.

Cei doi bărbați se pierdură în întunericul unei săli, care ducea la trei capele cu ușile închise.

— Voi trage zăvorul, îl anunță Nefer. Nu vei mai putea uita niciodată ceea ce vei vedea, iar privirea ta va fi transformată. Mai ai destul timp, te poți retrage după ce ai auzit glasul focului.

— Trage zăvorul!

Maestrul de operă deschise ușa capelei din mijloc.

Pe piatra de lumină, acoperită cu un văl, se afla un vas din aur pecetluit, înalt de un cot.

— Focul protejează vasul cunoașterii în liniște și întuneric. În el au fost depuse limfa lui Osiris, niciodată accesibil profanilor. Orice ființă care contemplă acest mister nu va muri a doua oară, căci va deveni purtătorul formulelor de cunoaștere, datorită cărora nu se va descompune în Apus.

Nefer se apropie de vasul din care lui Paneb i se păru că vede țâșnind raze puternice de lumină și îi prezentă o statuetă a lui Maat.

— Noi suntem fiii Locașului Adevărului și ți-o oferim pe zeița dreptății, singura care poate risipi întunericul. Fie ca sufletul lui Paneb să urce la cer, să străbată firmamentul cu astrele și să se înfrățească!

Capela se lumină.

Pe frontonul ei, Paneb zări un soare înaripat, a cărui strălucire era tot atât de intensă ca la ora amiezii.

— Luminează drumurile pentru Servitorul Locașului Adevărului, imploră maestrul de operă, să se poată duce și întoarce, înfruntând întunericul!

Nefer îndepărtă sigiliul care închidea vasul și voalul ce acoperea piatra. Strălucirea sa îl făcu pe Paneb să își închidă ochii, dar îi deschise destul de repede, punându-și antebrațul drept pavăză.

— Această piatră este însăși neînfrângerea care nu poate fi supusă, îi dezvălui maestrul de operă. Din ea sunt decupați scarabeii care înlocuiesc inima omului în călătoria spre lumea cealaltă, fără a-și pierde nimic din substanța ei, căci lumina rămâne mereu asemenea ei înseși. Trebuie să știi: cerul este

cariera și mina noastră, din care ne luăm materialele necesare operei.

Nefer înclină vasul deasupra pietrei. Din gâtul acestuia ieși o flacără aurie de o frumusețe de nedescris.

Când se întoarse către Paneb, ținea în mână un mic scarabeu cioplit dintr-o piatră verde, foarte dură.

— Aveai deja ochiul, iată, acum, ai și inima!

☥ Capitolul 52

În primul coridor săpat cu grijă, Ched Salvatorul și desenatorii săi studiau imaginile faraonului și ale zeilor care urmau să fie pictate pe pereți, precum și textele hieroglifice, pe care le vor trasa semn cu semn. Vor începe cu *Litaniile soarelui*, ale căror formule enigmatice vor dezvălui formele multiple ale luminii divine.

— Maestru', avem un necaz! strigă Karo cel Posac, cu o voce care exprima îngrijorarea.

Nefer, care discuta cu sculptorii în afara mormântului, veni imediat lângă cioplitorii în piatră.

— Ia te uită ce avem aici, se plânse Karo: un bloc enorm de silex! Dacă o să continuăm săpăturile în linie dreaptă, după cum prevede planul, va trebui să facem un șanț de jur împrejur pentru a-l putea scoate și asta ne va lua mult timp.

Maestrul de operă cercetă blocul:

— Cât e de minunat!

— E adevărat, aprobă Fened Nasul; fără doar și poate, în toată Valea nu mai există altul la fel.

— Îl lăsăm acolo unde e și continuăm în linie dreaptă, hotărî Nefer. Această bucată de piatră va aparține mormântului și îl va proteja.

☥

Când echipa din dreapta se apropie de sat, unde urma să rămână două zile pentru odihnă, se auziră lătrături și țipete disperate. Nefer zări niște femei care alergau atât pe ulița principală cât și pe cele lăturalnice.

Pentru o clipă, crezură cu toții că Locașul Adevărului fusese atacat și invadat, dar nu se vedea niciun bărbat înarmat.

Frumoasa Turcoaza, alergând, le ieși înainte artizanilor:

— Veniți repede… Sunt atâtea maimuțe, încât nu mai prididim să le gonim! Intră prin bucătării după mâncare și se joacă azvârlind cu farfurii!

Hăituiala mai dură încă o jumătate de oră, terminându-se prin prinderea a vreo douăzeci de femele de babuini. Speriate, chelălăind, fură aduse în fața casei lui Nakht cel Puternic; simțindu-se amenințate de câinii din haita lui Negruțu’ și de bastoanele artizanilor, se strângeau înfricoșate unele în altele.

— Să terminăm cu jivinele astea! propuse Casa-Funie. Altfel, o vor lua de la capăt!

Proptit pe uriașele sale picioare, cu fața pătrată, cu ochii săi mari plini de furie, cioplitorul în piatră ar fi înspăimântat și o fiară sălbatică.

Maimuțica verde îi sări pe umăr, vrând parcă să-i ceară îndurare. Ochii i se umplură de spaimă când Casa-Funie o apucă de gât și o strânse, aducându-i spaima în privire.

— Să nu-i faci niciun rău! îi ceru Paneb. Ea este geniul nostru cel bun.

— Un geniu bun care își cheamă confrații pentru a hăitui satul! Să scăpăm de maimuțele astea înainte de a ne vedea copiii răniți!

Femeia înțeleaptă interveni:

— Nu vezi că ele sunt culegătoare de smochine? E atât de simplu să le potolești! Turcoaza, ia flautul ăsta și cântă!

Încă de la primele acorduri ale melodiei cântate la tulpina unui smochin, în timp ce babuinii se cățărau să culeagă fructe și să le pună în coșuri, femelele se potoliră, adresându-le tuturor priviri blânde.

Rușinat, Casa-Funie plecă acasă. Maimuțica cea verde sări pe umărul lui Paneb.

— Ce v-a venit să faceți tămbălăul ăsta? o întrebă el pe aceea care îi ademenise pe babuini pentru a le arăta un nou teren de joc.

Vinovată, maimuțica se făcu mică de tot.

— Să nu mai faci asta niciodată! o avertiză Paneb. Dezordinea n-are ce căuta aici.

Clara alese patru femei care să ducă femelele de babuini proprietarilor lor. Le legară de gât fâșii de pânză în chip de lese și întregul cortegiu se urni, plin de veselie.

☥

— Gata cu agitația? îl întrebă Kenhir pe ajutorul său.

— Maimuțele au plecat, răspunse Imuni.

— Nu mă pot ocupa singur de tot ce se întâmplă! Dacă o ținem tot așa, ajungem la anarhie.

— Vă asigur că totul merge bine… Dar aș dori să vă anunț că tocmai a sosit o depeșă din partea generalului Mehy, care dorește să vă vadă, pe dumneavoastră și pe maestrul de operă.

— Când oare voi putea fi și eu liniștit?

— Și apoi…

— Ce mai e?

— Niut cea Neobosită insistă să-i dați voie să vă deretice în birou.

La capătul puterilor, scribul Mormântului ieși, îndreptându-se către locuința lui Nefer cel Tăcut. Trebuia, desigur, să meargă împreună la administratorul principal de pe malul stâng.

☥

Mehy închise obloanele de lemn, pentru ca soarele să nu mai pătrundă în sala de audiență, în care îi avea ca oaspeți pe Kenhir și pe Nefer.

— Azi e o căldură insuportabilă; sper că nu vă face prea rău.

— De ce ne-ai chemat? întrebă Kenhir.

— Trebuie să plec la Pi-Ramses pentru a-i prezenta regelui un raport asupra activităților mele. În primul rând, e vorba despre protejarea Locașului Adevărului; aș dori să știu dacă sunteți mulțumiți de felul în care administrația mea se ocupă de voi.

— Suntem, desigur, recunoscu Kenhir. Presupun că aveți nevoie de o dovadă scrisă.

— Dacă nu vă cer prea mult… Și mai doresc să-i pot da faraonului vești în legătură cu șantierele pe care se lucrează în prezent.

— Aceste informații nu i le putem comunica decât noi, și numai noi.

— Știu, dar mă gândeam că v-aș putea servi drept mesager.

Kenhir schimbă o privire cu maestrul de operă, care părea să nu aibă nimic împotrivă.

— Când credeți că veți pleca, Mehy?

— De îndată ce voi avea raportul dumneavoastră.

— Îl veți avea poimâine.

☥

La lumina unei lămpi mari, scribul Mormântului tocmai termina redactarea raportului pe care să i-l încredințeze lui Mehy.

— Continui să pari neîncrezător în privința protectorului nostru, îi spuse el lui Nefer, care verifica planul templului pentru milioane de ani al lui Merenptah.

— Continuu să fiu prudent.

— Administratorul principal al malului stâng și generalul forțelor armate din Teba este un ambițios fără margini, asta e sigur; dar în privința livrării aramei ne-a fost de un imens ajutor.

— Da, e drept.

— Cred că am înțeles unde vrea Mehy să ajungă: să fie în preajma faraonului, să facă parte din anturajul de la Curte și, poate, chiar să devină consilier al regelui. Deși continuă să ne dea unguent, puțin îi pasă de Locașul Adevărului și nu-i stă gândul decât la capitala în care se hotărăște politica țării.

— Orice e posibil, dar nu e oare imprudent să-i încredințăm tocmai lui un raport amănunțit asupra șantierelor? Procedura obișnuită este trimiterea documentului printr-un curier special, direct faraonului.

— Te temi ca nu cumva curiozitatea să-l împingă pe Mehy să rupă sigiliul papirusului și să-l citească, nu-i așa?

— Așa este.

— Ce puțin îl cunoști pe bătrânul Kenhir! Știu prea bine că în administrația centrală sunt o mulțime de oameni șireți și ambițioși, maeștri în arta omorului și a folosirii capcanelor, pentru a-și asigura promovarea. Am acceptat această propunere doar pentru a nu strica bunele relații cu Mehy; dar dacă va face greșeala să citească papirusul, riscă să aibă o surpriză cât se poate de neplăcută. Raportul amănunțit nu va fi înmânat faraonului decât atunci când vom depăși blocul de silex și vom termina sanctuarul templului pentru milioane de ani.

☥

Împinsă de un curent puternic, confortabila ambarcație a lui Mehy îl va duce în capitală în vreo zece zile; asta numai dacă se va ține de cuvânt căpitanul echipajului format din treizeci de vâslași.

Într-o cabină plăcută, cu acoperiș glisant, Serketa se desfăta mâncând struguri și bând un vin alb de Sais, ușor și cu un buchet deosebit. Călătoria o încânta și nu se sfia să apară pe

punte într-o ținută care să stârnească simțurile marinarilor, obligați de împrejurări să stea în preajma unei femei inaccesibile.

Acest joc îl distra pe soțul ei, care o poseda cu brutalitate, ca de obicei, satisfăcut de efectul produs asupra marinarilor de țipetele de extaz ale Serketei.

— Nefer cel Tăcut nu pare să mă aprecieze și își merită din plin porecla, îi mărturisi Mehy soției sale în timp ce aceasta își refăcea machiajul.

— Nu e decât o stratagemă, aprecie ea. În timp ce scribul Mormântului stă de vorbă cu tine, maestrul de operă te observă pentru a te cunoaște mai bine. Ceea ce este important e că au acceptat să-ți încredințeze un document confidențial destinat regelui.

Papirusul rulat și sigilat îi ardea palmele lui Mehy.

— Ar trebui să-l citim, iubirea mea. De la tata știu să imit perfect un sigiliu, astfel încât nimeni nu-și poate da seama că a fost desfăcut. Așadar, poți afla mesajul și să folosești apoi informațiile, fără să riști câtuși de puțin.

Generalul ezita:

— Au acceptat cu prea multă ușurință să mi-l încredințeze…

— Asta pentru că le-ai arătat cât de bun prieten le ești.

— Ba cred că se feresc de mine! Și apoi, ăștia sunt niște artizani, pricepuți în mânuirea oricărui material. Presupun că mi-au întins o capcană și că, rupând sigiliul, aș putea da dovadă de o curiozitate nelalocul ei… Asta ar face ca niciodată să nu mai aibă încredere în mine.

Serketa se așeză pe genunchii soțului ei și pipăi la rândul său, documentul:

— Îi crezi atât de vicleni încât să se gândească la o asemenea capcană? Cât de excitant ar fi! Ai dreptate, dragostea mea, să nu ne atingem de acest papirus. Când regele îl va citi, vom ști dacă am procedat bine. Dar până atunci, mai bine să ne distrăm!

Serketa îl împinse pe Mehy pe pat și se aruncă, înfierbântată, asupra lui.

☥ Capitolul 53

Mehy și Serketa nu erau dezamăgiți de Pi-Ramses, „Cetatea de turcoază”, construită în Deltă de către Ramses cel Mare. Așezată în vecinătatea protectoratelor Siria și Palestina, noua capitală adăpostea o enormă garnizoană, pregătită în orice clipă să intervină rapid în caz de eventuale tulburări. Defunctul faraon înțelesese că flancul de nord-est al țării oferea un culoar propice invaziei țărilor din Asia, care, de secole, visau la cucerirea bogățiilor Egiptului.

Fațadele caselor, acoperite cu plăci albastre și lăcuite, străluceau în soare, iar palatul regal se înălța, superb, în mijlocul grădinilor cu măslini, rodii, smochini și meri. „Ce plăcere să stai la Pi-Ramses, spunea un cântec popular, cel mic e privit la fel ca cel mare, salcâmul și sicomorul își revarsă umbrele pretutindeni, vântul e blând, păsările zburătăcesc jucându-se în jurul iazurilor”.

Așezată între două brațe ale Nilului, „Apele lui Ra” și „Apele lui Avaris”, capitala avea patru temple dedicate lui Amon, lui Seth, lui Uadjet „Cea plină de verdeață” și lui Astarte, zeița siriană, precum și patru cazărmi, în care soldații locuiau în condiții bune. Mărfurile aduse pe fluviu erau păstrate în vaste antrepozite, iar administrația beneficia de clădiri impozante.

Un ofițer îl introduse pe administratorul principal al malului stâng al Tebei în sala de audiență regală în care se putea ajunge pe o scară monumentală ornată cu figurile unor dușmani doborâți la pământ și simboluri ale întunericului contra cărora faraonul trebuia să lupte neîncetat.

Mehy admiră imaginile grădinilor înflorite și ale iazurilor pline de pești viu colorați, pe deasupra cărora zburau păsări, dar privirea îi fu repede atrasă de cea a stăpânului Egiptului.

Cu capul descoperit și cu obrajii supți, Merenptah emana forță și seriozitate.

— Permiteți-mi, Maiestate, să vă felicit pentru prima aniversare a încoronării voastre și să vă urez mulți ani de domnie.

— Dumnezeu e cel care va hotărî, Mehy! Mi-ai intuit intențiile făcându-mi această vizită: tocmai voiam să-ți poruncesc să vii la Pi-Ramses pentru a-mi prezenta situația de la Teba.

— Este excelentă, Maiestate. Totul prosperă, iar supușii vă slujesc cu credință.

— Și armata?

— Știți deja câtă atenție îi acord, Maiestate. Trupele sunt bine instruite și dispun de arme în bună stare. Ofițerii sunt competenți, iar paza regiunii este asigurată.

— Dar flota comercială?

— E totdeauna gata să pornească la ordinele voastre.

— Ai încredere în subordonații tăi?

— Sunt buni profesioniști, credincioși, ca și mine de altfel, apărării țării noastre mărețe.

— De îndată ce te vei reîntoarce la Teba, vei intensifica instruirea. Infanteriști și conducători, toți vor trebui să fie gata oricând să intervină.

— Ar trebui să înțeleg, Maiestate, că se anunță un conflict?

— Dacă se vor produce tulburări la frontiere, vom ști să le facem față.

— Îmi dați voie să vă înmânez un mesaj din partea scribului Mormântului?

Merenptah păru mirat:

— Procedura e neobișnuită.

Mehy îi dădu papirusul regelui. Acesta îi rupse sigiliul, îl derulă și-l citi.

— Kenhir te felicită pentru comportarea ta față de Locașul Adevărului și e convins de cinstea ta fără pată, dovadă fiind faptul că mi-ai înmânat acest document intact. Dacă ai fi fost tentat să-l citești, hieroglifele s-ar fi înverzit în contact cu aerul, căci scribul a folosit o cerneală specială. Ia legătura cu omologii tăi la cazarma principală și fii prezent, poimâine, la următorul consiliu de război.

Generalul se înclină înaintea suveranului său și se retrase, cu sudoarea curgându-i, șiroaie, pe spate.

☥

Recepția era reușită, iar bucatele suculente. Datorită limbuției sale, Mehy îi cucerise pe doi generali, unul de la infanterie, iar celălalt dintre conducătorii de care. Cât despre Serketa, sclifoselile ei îi plăceau directorului armurăriei, care se lăsa prins în mrejele capriciilor sale de femeie copilăroasă.

Cuplul savura această invitație la o serată de vază, care îi permitea să se afle, pentru prima oară, alături de înalta societate din Pi-Ramses și să întâlnească notabili civili și militari.

La sfârșitul banchetului, servitorii aduseră boluri de calcar pline cu apă înmiresmată, în care invitații își spălară mâinile înainte de a se plimba în grădinile în care mirosuri îmbătătoare făceau noaptea de neuitat.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani, elegant și mândru, se apropie:

— Eu sunt Amenmes. Sunteți, desigur, generalul Mehy!

— La dispoziția voastră... V-o prezint pe Serketa, soția mea.

— Nu trebuie să fiți la dispoziția mea, dragă domnule! Eu nu sunt decât fiul lui Sethi, fiul și urmașul desemnat de faraonul nostru preaiubit. Mi s-a spus că sunteți renumit pentru munca pe care o desfășurați la Teba, orașul în care m-am născut și care va rămâne drag inimii mele.

— Mă străduiesc să fac totul cât mai bine.

— Prietenii pretind că forțele armate pe care le conduceți sunt cel mai bine echipate din partea de sud a țării; e adevărat?

— Am grijă să nu le lipsească nimic.

— Cât de mult aș vrea să mă reîntorc la Teba... Aici, atmosfera e prea severă. Paza granițelor noastre, arsenalul, cazărmile... câtă plictiseală!

— Ar fi motive să vă temeți de vreun conflict? întrebă Serketa pe un ton naiv.

— E un adevărat du-te-vino al ofițerilor între capitală și garnizoanele care veghează asupra părții de nord-est. Mi-am întrebat tatăl despre rostul acestei agitații, dar în zadar; refuză să-mi răspundă, pentru că mă consideră un tânăr neștiutor, incapabil să ia parte la treburile statului.

— Sunt convins că se înșală, ciripi Serketa.

— Bineînțeles că se înșală! Dar nu-l cunoașteți... Nu degeaba și-a luat numele de Sethi! Are un caracter neîncrezător și, dacă îi este amenințată autoritatea, îl apucă o furie soră cu nebunia. Simt că mă sufoc aici, la Pi-Ramses!

— Vă plac caii? întrebă Mehy.

— Să galopez este distracția mea preferată!

— V-aș putea invita la Teba să vă desfătați călărind un armăsar superb, neobișnuit de rapid.

— Ce vis minunat, Mehy! În sfârșit, viitorul mi se pare interesant… Dar veniți să vă prezint câtorva prieteni!

Generalul și soția sa îi întâlniră pe principalii membri ai anturajului tânărului Amenmes, dintre care, cei mai mulți, erau fiii demnitarilor care îl slujiseră cu credință pe Ramses cel Mare. În timp ce Serketa își făcea cunoscute farmecele, Mehy le explica tuturor cum își desfășura activitatea, pentru a-și demonstra astfel competența.

Când recepția luă sfârșit, Amenmes părea încântat de această nouă prietenie.

☥

Mehy locuia împreună cu soția sa într-un vast apartament rezervat notabililor din provincie care vin în vizită la Pi-Ramses. Serketa se întinse pe pat:

— Sunt ruptă de oboseală, dar ce zile minunate petrecem! L-am văzut pe rege, iar tu faci deja parte din înalta societate a capitalei!

— Să nu ne bucurăm prea repede și să ne ferim de ipocrizia oamenilor de lume… Și apoi, ziua n-a luat încă sfârșit.

Serketa deveni curioasă:

— Ai pus ceva la cale?

— Aștept o vizită.

Iscoada lui Mehy, un ofițer superior din Pi-Ramses, bătu la ușă.

— Nu te-a urmărit nimeni?

— Am fost foarte prudent. La plecare, o voi lua prin grădină.

— Există, într-adevăr, pericolul unui război?

— Nu putem ști nimic. Desigur, trupele din capitală au fost puse în stare de alertă, iar cele de la granița de nord-vest au fost întărite, dar e posibil să nu fie decât o simplă demonstrație de forță. Așa se obișnuiește la începutul fiecărei domnii. Merenptah vrea să le arate eventualilor instigatori că și el va guverna cu aceeași pricepere ca și Ramses și că nu va tolera nicio revoltă în Siria și în Palestina. Părerea mea este că situația nu e alarmantă; și, dacă ar deveni astfel, n-am fi luați prin surprindere.

— Merenptah își consolidează așadar puterea…

— Da, e lucru sigur. Cei care-l credeau slab s-au înșelat.

— Are totuși șaizeci și șase de ani, îi aminti Serketa; cred că la Curte se vorbește mult despre cel care i-ar putea urma la tron.

— Merenptah a încercat să risipească orice zvonuri, desemnându-l în mod oficial pe fiul său Sethi drept viitorul faraon. La patruzeci și șase de ani, acesta e un om matur, experimentat, priceput în arta conducerii, dar, din păcate, are un caracter dificil.

— Există vreo opoziție serioasă?

— Contra lui Merenptah, nu mai e niciuna. Dar împotriva lui Sethi, ar fi una, destul de neașteptată. Principalul său adversar e chiar fiul său, Amenmes. Își urăște tatăl.

— Are vreun motiv?

— După moartea mamei lui Amenmes, Sethi s-a recăsătorit cu o femeie, pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă, Tausert. Fiul său nu l-a putut ierta pentru ceea ce consideră el o trădare. Mai mult, tânărul se simte rănit de faptul că este neglijat și lăsat să ducă doar o viață de bogăție și trândăveală.

— La moartea lui Merenptah, va ajunge, oare, Amenmes să se ridice împotriva tatălui său?

— Eu cred că n-o va face, dar mai sunt unii care consideră că, între cei doi bărbați, conflictul este inevitabil. Deși părerea lui Sethi despre fiul său este aceea că ar fi un pierde-vară, Amenmes este un om activ; și-a format un grup de tineri care știu ce vor și care îl împing să se afirme și să revendice puterea care, cred ei, i se cuvine.

Informatorul îi spuse lui Mehy tot ce știa în mod sigur despre trupele cazărmilor din Pi-Ramses, apoi se retrase.

— Mie mi se pare influențabil acest Amenmes, își spuse părerea Serketa.

— Asta e și părerea mea, dar trebuie să fim foarte prudenți. Suntem foarte aproape de somitățile statului și o simplă greșeală ne-ar fi fatală. Înainte de a ne reîntoarce la Teba, îi vom face neapărat o vizită de curtoazie lui Sethi. Trebuie să mizăm atât pe el cât și pe fiul său, astfel încât să câștigăm, oricare ar ieși învingător din acest duel.

☥ Capitolul 54

Peștele-pisică era enorm și amenințător. Dacă scribul s-ar fi lăsat la fundul apei pentru a scăpa de el, s-ar fi înecat. Nu putea

face decât un singur lucru: să se repeadă asupra monstrului și să-și înfigă dinții în carnea lui, pentru a-l devora.

În clipa în care înghițea prima bucată, Kenhir se trezi, scăpând de acest coșmar.

„Ziua începe prost, gândi el; dacă visezi că mănânci pește-pisică înseamnă că te vei supăra pe un funcționar.” Coșmarul ar fi putut fi și mai înspăimântător: după o *Cheie a viselor* mai veche, pe care Kenhir o recopiase, a visa că devii funcționar însemna că ți se apropie moartea.

Cu dureri în ceafă și simțindu-și limba grea, scribul Mormântului ajunse cu greu la masa joasă, pe care pusese papirusul redactat în ajun. Scrupulos, îl citi încă o dată, verificând corectitudinea fiecărui cuvânt. Textul îl asigura pe rege că acele două echipe din Locașul Adevărului lucraseră fără încetare pentru înălțarea templului și săparea mormântului, toate greutățile întâmpinate fiind depășite cu ajutorul maestrului de operă.

Niut cea Neobosită îi aduse lapte proaspăt și o plăcintă caldă:

— V-ați trezit destul de târziu în dimineața asta.

— N-ai altceva de mâncare?

— La vârsta pe care o aveți, nu trebuie să vă îngrășați prea mult. Și să mai știți că factorul vă așteaptă de o jumătate de oră.

— Pe mine visele nu mă înșală niciodată, mormăi Kenhir. Spune-i să intre.

Uputy apăru, purtând bastonul lui Thot.

— Scrisoarea pe care trebuie s-o dai faraonului este gata, preciză Kenhir. Dar cred că ai venit să-mi aduci vești proaste.

— Într-adevăr, nu sunt prea bune; la Pi-Ramses, corpurile de armată au fost puse în stare de alertă.

— Va fi război?

— E prea devreme s-o știm… sirienii și palestinienii n-au încetat niciodată să se agite. Merenptah trebuie să dea dovadă că este tot atât de ferm ca Ramses.

— Sper că nu ai de gând să pleci singur către nord?

— Având în vedere faptul că scrisoarea dumneavoastră e destinată regelui, voi beneficia de o escortă. Nu vă faceți griji, mesajul va ajunge cu bine.

☥

Paneb cioplise titirezi, soldați de lemn, crocodili și hipopotami în miniatură, jucării care-l distrau mult pe Aperti. Micuțului îi plăcea să deschidă și să închidă botul saurianului, dar distrusese deja mai multe figurine, mânuindu-le cu prea multă putere.

— O să-ți dau o machetă de corabie, îi spuse Paneb, dar va trebui să ai grijă de ea. Și, dacă ești cuminte, o să ne jucăm cu o minge de cârpă.

Paneb se gândea chiar să facă un călăreț și un cal, trăgând un car de război, dar fiul său nu-l va primi decât dacă îl va merita.

— Este o greșeală gravă să distrugi lucruri, îl învăță colosul pe copilașul care-l privea atent, de parcă i-ar fi înțeles fiecare cuvânt. Folosindu-ți mâinile, poți face adevărate minuni.

Purtând două coșuri pline cu legume proaspete, Uabet cea Pură își privea cu emoție soțul jucându-se cu fiul lor. Pentru ea, nu putea exista o fericire mai mare.

— Am vorbit mult cu soția lui Fened, spuse ea; nu-l mai suportă și e ferm hotărâtă să divorțeze.

— Va pleca din sat?

— Nu, rămâne. Dar, din nefericire, am aflat vești mai grave decât această despărțire.

Ca și cum ar fi simțit îngrijorarea mamei sale, micuțul încercă să strângă cu mânuțele sale degetul mare al tatălui său.

— Curierul spune că trupele de elită din capitală sunt în stare de alertă, continuă Uabet.

Amintirea bătăliei de la Kadeș, purtată de Ramses cel Mare împotriva hitiților, rămăsese în memoria tuturor. Tratatul de pace încheiat cu această putere militară nu fusese încălcat până acum, dar nu mai erau, oare, și alte popoare dornice de un război pentru a cuceriri pământurile și bogățiile Egiptului?

Paneb plecă imediat la maestrul de operă ca să obțină mai multe informații; pe drum, îl întâlni pe Userhat Leul, care ținea sus o stelă reprezentând-o pe zeița străină Kadeș, goală, privită din față, cu un disc lunar deasupra capului, cu flori în mâna dreaptă și un șarpe în mâna stângă, stând în picioare pe un leu. Această imagine ciudată impresiona neplăcut.

— Femeia înțeleaptă mi-a cerut să pun stela asta la intrarea în sat, proptită de poartă, explică el; vom fi astfel apărați de atacurile din exterior.

— Ți-a spus ceva despre un conflict ce se pregătește în nord?

— Nu, dar ea preferă să ia măsuri din vreme. Dacă vrei să știi părerea mea, nu miroase a bine.

Clara îi ieși înainte lui Paneb:

— Te căutam, îi spuse ea.

— A început războiul?

— Nu știu, dar trebuie să protejăm satul folosind magia. Din fericire, intrăm în a șaptea lună a anului și ne apropiem de marea sărbătoare a lui Amenhotep I.

Amenhotep I era fondatorul Locașului Adevărului și patronul venerat al confreriei, al cărui portret apărea pe stele, pe lintouri și mese de ofrandă, precum și pe zidurile pictate[11].

În timpul sărbătoririlor închinate lui, preoții cultului său, artizanii înșiși, îi purtau în procesiune statuia ce-l reprezenta stând așezat, purtând *perizoma* tradițională și ținându-și mâinile cu palmele pe coapse.

— Ce-aștepți de la mine, Clara?

— Vei picta în negru statuia mamei sale, Ahmes-Nefertari, care stă întotdeauna lângă el, așa cum Maat stă lângă Ra, tatăl luminii divine. Renup cel Jovial îi va termina chiar astăzi efigia din lemn de cedru, la care lucrează de mai multe săptămâni, iar tu îi vei da culoarea definitivă.

Paneb fu tulburat:

— De ce trebuie ca regina să fie neagră?

— Pentru că ea este mama spirituală a confreriei, purtătoare a tuturor puterilor creatoare, așa precum pământul nostru este roditor[12]. Ea ne îndrumă în întuneric și ne permite să descoperim imensitatea cerului nopții, în care strălucește lumina originilor vieții.

Purtând pe cap o perucă de lux, îmbrăcată într-o rochie lungă de in, zâmbind blând, regina cea neagră ținea în mână un sceptru flexibil, ce avea la capăt o floare de lotus.

Statuia părea vie; Paneb reușise să-i dea o nuanță de albastru-închis spre negru, strălucitoare, care atrăgea privirile admirative ale celor prezenți.

— Reputația ta crește, constată Ched Salvatorul; colegii tăi vor recunoaște, în sfârșit, că ai talent.

---

[11] Amenhotep I, al doilea faraon al celei de a optsprezecea dinastii (către 1551-1524 î.Hr.).

[12] Cuvântul *kemet*, „Egiptul”, este format din rădăcina *kem*, „negru”, aluzie la mâl, pământul negru și bogat, depus prin creșterea apelor Nilului.

Procesiunea începu. Cioplitori în piatră și sculptori purtară statuile lui Amenhotep I și ale reginei negre, întâmpinați de strigătele de bucurie ale copiilor. Negruțu’ se retrăsese, prudent, la fel și maimuțica verde.

După depunerea efigiilor la intrarea în marele templu, locuitorii satului le aduseră flori și fructe.

— În vremurile străvechi, le aminti femeia înțeleaptă, bogăția și cinstea domneau pe pământ, spinul nu înțepa, șarpele nu mușca, iar crocodilul nu-și încleșta fălcile pe vreo pradă. Solide, zidurile nu se prăbușeau. Fie ca fondatorul nostru și maica noastră regală să ne dea forța de a putea construi la fel ca pe vremea zeilor primordiali, să ne dăruiască suflul vârstei de aur.

Trădătorul lua parte la festivități alături de confrații săi, încercând să facă față, în ciuda temerilor sale. Dacă Egiptul urma să intre în război, care va fi soarta Locașului Adevărului? Autoritățile îl vor supraveghea cu multă rigoare, pe el, dar și Valea Regilor, iar el nu va mai putea, în niciun fel, să ia legătura cu exteriorul.

Ziua în care va avea posibilitatea să se bucure, în sfârșit, de bogățiile dobândite părea să se îndepărteze. Și dacă acei care-l protejau vor fi prinși în acest marasm, eforturile sale de a-și schimba viața și de a deveni un om avut vor fi reduse la zero.

Dar poate că nu trebuia să fie atât de pesimist. Generalul Mehy era ingenios și va ști să profite de situația ce se va crea.

Trădătorul nu trebuia să dispere. Trebuia să continue, din umbră, să afle secretele pe care i le ascundea maestrul de operă; cu cât va descoperi mai mult, cu atât va avea mai mult de câștigat și va deveni mai puternic.

☥

De pe terasa locuinței sale, Nefer cel Tăcut privea satul. Uitând de griji, locuitorii își sărbătoreau patronul sfânt și regina cea neagră, cu un entuziasm molipsitor. Pai Pâinică-Bună începea câte un cântec, pe care îl continuau cu toții, în cor, iar din bucătăriile supravegheate îndeaproape de Negruțu’ și de ceilalți câini ieșeau întruna bucate suculente. Plăcintele făcute de Uabet cea Pură se bucurau de un mare succes, iar Paneb umplea cupele cu un vin roșu îmbătător, ce-i făcea pe Unesh Șacalul și pe Casa-Funie să spună povești deocheate, care le-ar fi făcut să roșească pe preotesele lui Hathor.

Clara se strânse cu dragoste la pieptul soțului său.

— Ia te uită cât sunt de fericiți! Numai că eu nu-l pot uita pe acel răufăcător care bântuie prin sat. Oare tu l-ai putea descoperi citindu-i gândurile?

— Nu, din nefericire, căci e protejat de o carapace groasă, pe care și-a creat-o de-a lungul anilor.

Nefer mângâie părul soției sale:

— Doar dragostea ta îmi dă puterea să înfrunt toate încercările și să-mi fac datoria pe deplin. Fără tine, n-aș fi decât un călător rătăcit pe căi întunecate.

— Dar tu crezi că, fără tine, aș putea face față moștenirii primite de la femeile înțelepte de dinaintea mea?

— Toți sătenii sunt copiii tăi, Clara; toți așteaptă să fie îngrijiți și încurajați în orice împrejurare. Această mare familie așteaptă mult de la tine... Dar sarcina lor este atât de importantă, încât trebuie să ne gândim mai degrabă la calitățile decât la lipsurile sale.

— I-am consacrat cu toții viața noastră, îi aminti Clara.

— Și totuși, unul dintre noi și-a trădat cuvântul.

— Dar și-l dăduse el, oare, din toată inima? Jurământul rostit de buzele sale nu era decât o amăgire, atât pentru el cât și pentru oricare altul. Locașul Adevărului i-a oferit totul, dar el nu căuta decât minciuna.

— Dacă nu voi reuși sau dacă voi dispărea, nu lăsa să se stingă flacăra Locașului Adevărului. În numele iubirii noastre, Clara, promite-mi că vei continua lucrarea pe care ai început-o.

Îl îmbrățișă cu atâta ardoare, încât Nefer uită, la rândul său, de toate frământările, vegheat de noaptea înstelată.

☥ Capitolul 55

— Am nevoie de blocuri de gresie de bună calitate pentru a continua construirea templului pentru milioane de ani, conform planului tău, îi spuse Hay, șeful echipei din stânga, maestrului de operă. În stadiul la care am ajuns cu lucrările, este necesar ca zeița Hathor să ilumineze naosul și materialele pe care le folosim.

— Cererea ta e îndreptățită, consideră Nefer, și chiar urgentă.

— Ce propui? întrebă Kenhir, în timp ce Renup cel Jovial îi tăia părul, priceput cum era în această privință.

— Voi supravegheați șantierul din Valea Regilor, Hay se ocupă de templu, iar eu mă voi duce la cariera din Gebel Silsileh.

— Avem nevoie de aprobarea administrației și de soldați care să-ți protejeze expediția.

— Cereți ajutorul generalului Mehy.

Scribul Mormântului oftă. În loc să se ocupe de opera sa literară, era din nou constrâns să se ostenească ducându-se la biroul administratorului principal de pe malul stâng.

— Am intenția să mă duc și la cele Două Jăratice, anunță Nefer.

— Există sanctuare ale lui Hathor la care se ajunge mai ușor!

— Da, însă energia acestuia este neobișnuit de puternică. Și o știi prea bine, Kenhir!

— Tot ce se poate… s-ar putea… Cu alte cuvinte, o iei cu tine și pe femeia înțeleaptă!

— Cât timp vom fi plecați, veți ști, desigur, să vegheați asupra satului.

Kenhir nici măcar nu încercă să protesteze. Nefer nu obișnuia să ridice tonul, dar era mult mai încăpățânat decât el. Și când era vorba de operă, nu ceda niciun pic.

☥

— Nimic mai ușor, spuse Mehy, amabil. De câți soldați aveți nevoie, dragul meu Kenhir?

— Regiunea e liniștită… Vreo zece ne-ar fi de ajuns.

— Eu vă dau patruzeci, căci paza maestrului de operă trebuie să fie perfect asigurată. Care e destinația expediției?

— Cariera de gresie de la Gebel Silsileh.

— Cea mai bună din țară, se pare.

— Așa este. Soldații trebuie avertizați că vor trebui să participe la transportul blocurilor.

— Vor afla negreșit. Dați-mi voie să vă mulțumesc pentru cuvintele de laudă pe care le-ați adresat regelui în favoarea mea. Merenptah în persoană v-a citit mesajul în prezența mea și, v-o mărturisesc, m-am simțit flatat. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că sunt un ambițios și că doresc să fac o carieră frumoasă, atât în armată cât și în administrație, nu numai pentru satisfacția personală, ci mai ales pentru a-mi sluji țara. Îmi iubesc munca și doresc să fiu folositor: iată cheia succesului meu. Voi fi, poate, acuzat de vanitate, dar ceea ce contează cu adevărat sunt doar rezultatele obținute.

Sinceritatea lui Mehy îl miră pe scribul Mormântului, întărindu-i convingerea că Teba va deveni în curând prea mică pentru el. Dar se simți liniștit, căci generalul trebuia să străbată un drum fără să dea greș, garantând astfel bunăstarea Locașului Adevărului.

— Vă este permis să-mi spuneți dacă sunteți mulțumit de felul în care avansează lucrările?

— Blocurile de gresie de la Gebel Silsileh sunt destinate templului pentru milioane de ani al faraonului Merenptah. Vreau să spun că ridicarea zidurilor va începe și că artizanii din Locașul Adevărului își fac datoria fără preget.

— Asta mă bucură.

— Circulă multe zvonuri… Știu că abia v-ați reîntors din capitală. Ați auzit vorbindu-se de vreun război?

— Asta aș vrea să știu și eu, Kenhir! Trupele noastre de pe graniță au fost întărite, dar asta nu înseamnă neapărat că se apropie vreun conflict. Dimpotrivă, cred că e vorba de o măsură de prevedere pentru a-l evita. În altă ordine de idei, vă asigur că regele are multă considerație pentru confreria voastră, care își poate continua, în liniște, munca pentru a-și îndeplini sarcina.

În timp ce vorbea, Mehy se gândea la un plan care i-ar fi putut permite să scape de maestrul de operă, prea incomod, și asta fără ca el să poată fi bănuit.

☥

Anotimpul cald al celui de-al doilea an de domnie a lui Merenptah era pe sfârșite. Nefer cel Tăcut gravă el însuși două stele în onoarea familiei regale, în marea carieră de gresie de la Gebel Silsileh, la o sută cincizeci de kilometri sud de Teba. În acest loc, falezele de pe malurile Nilului se îngustau, accelerând cursul apei; Paneb admirase manevra delicată a căpitanului, care acostase cu grijă pe malul estic, acolo unde mai multe capele anunțau caracterul lui sacru.

Soldații coborâseră primii, pentru a se alinia de o parte și de alta a intrării în carieră, ale cărei dimensiuni îl impresionau pe tânărul colos.

— La treabă! ceru Nakht cel Puternic; n-am venit să pierdem vremea.

Nefer și Fened Nasul aleseră bucata de piatră care li se părea cea mai coaptă[13] și dădură instrucțiuni celor din jurul lui Nakht și Paneb.

Bancul stâncos fu, în parte, nivelat și, în jurul viitoarelor blocuri, fură trasate șanțuri de vreo douăzeci de centimetri, pentru a putea fi decupate. Apoi, în crestăturile făcute la distanțe egale, fură înfipte colțuri metalice pentru a ușura extragerea pietrei.

— Excelentă calitate, aprecie Nefer, care însemnă blocurile cu numele cioplitorilor în piatră.

Paneb îi ajută pe oameni să instaleze blocurile pe sănii de lemn. Înainte de a părăsi cariera pentru a fi remorcați până la navele de transport, femeia înțeleaptă li se adresă artizanilor:

— Dumnezeu s-a creat atunci când pământul se afla în oceanul primordial; a dat naștere minereurilor în străfundurile munților. Fie ca pietrele scoase la lumină astăzi să fie redate zeilor și să servească la înălțarea locașului care le va adăposti. Cariera tocmai a născut; să avem grijă de copiii săi și aceștia să rămână veșnic tineri, devenind, în templu, pietre vii.

Între oamenii de la carieră și artizanii Locașului Adevărului nu se schimbaseră decât câteva cuvinte. Foarte prudent, Paneb verificase chiar și frânghiile și frânele săniilor, nedescoperind nimic suspect.

La sfârșitul ultimei zile de muncă, la intrarea în carieră se aprinse un foc, iar Nefer le dădu carne uscată oamenilor din carieră, încântați de acest ospăț neprevăzut.

Chiar și după căderea nopții, atmosfera era sufocantă, de parcă pereții de gresie emanau căldura acumulată în timpul zilei. Doar Paneb era mulțumit.

— Din ce material ai fost croit? îl întrebă unul dintre oameni. Ai putea jura că te-ai născut într-un cuptor!

— Am norocul să nu-mi înghețe nici limba, nici fundul, așa cum li se întâmplă colegilor tăi.

Lucrătorii de la carieră se ridicară, toți odată, dar Paneb continuă să mănânce:

— Fără prostii, prieteni! N-ați înțeles că eu nu pot fi „distrus”?

Unul dintre oameni începu să râdă, iar ceilalți îl imitară.

— Atunci, hai să bem în cinstea ta!

---

[13] În concepția egiptenilor din vechime, piatra se năștea, creștea și ajungea la maturitate (n. a.).

Tânărul colos făcu să circule urciorul cu bere.

— Ia spuneți, fraților, am impresia că lipsește cineva… un nubian care trăgea săniile.

— Ăla tocmai fusese angajat… Nu știu unde a dispărut, dar asta nu trebuie să ne împiedice să bem!

Când micul ospăț era în toi, maestrul de operă luă o bucată de pâine și se îndreptă către centrul carierei.

Purtând o torță în mână, Paneb îl ajunse din urmă.

— Trebuie să depun o ofrandă în fața stelelor, pentru a le hrăni, explică Nefer.

În timp ce înaintau printre pereți, Paneb se înfurie:

— Presimt un pericol.

— Șerpi, desigur… Torța ta îi va alunga.

— Hai să ne întoarcem!

— Fără această ofrandă, stelele nu vor prinde viață.

☥

Pentru arcașul nubian urcat în vârful falezei de gresie, planul se desfășura perfect. Maestrul de operă venea să-și depună ofranda, însoțit de un artizan care purta o torță pentru a se feri de reptile.

Arcașul nici nu putea spera să aibă un ajutor mai bun, căci Paneb îi lumina ținta peste așteptări.

Cei doi bărbați se opriră pentru câteva clipe. Dacă s-ar fi întors din drum, lovitura ar fi putut fi nesigură.

Dar ei continuară să înainteze și soldatul își încordă arcul. Încă puțin și va putea ținti capul maestrului de operă.

☥

Din prudență, Paneb își atinse amuleta.

I se păru că vede o flacără țâșnind din perete către maestrul de operă. O flacără care se unea cu cea a torței, pentru a-l mistui pe Nefer.

În momentul în care săgeata trasă de arcașul nubian spinteca aerul, colosul îl îmbrânci cu putere pe maestrul de operă.

Săgeata trecu prin părul lui Nefer și se rupse, lovindu-se de o piatră.

Paneb se repezi către perete, încercând zadarnic să-l escaladeze, furios că nu-l poate urmări pe agresor.

☥

Nubianul coborî panta în fuga mare, alergând către malul la care era așteptat de femeia care îi ordonase asasinatul. Aceasta

stătea ascunsă după un arbust de cătină, pentru a nu fi văzută de marinarii unei corăbii rapide, gata de plecare.

— Ai reușit?

— Nu, răspunse arcașul; l-am ratat în ultima clipă. Trebuie să plecăm foarte repede, căci mă vor căuta.

— Ai dreptate… Mergi înainte!

Serketa își înfipse pumnalul în ceafa arcașului, între două vertebre. Cu brațele desfăcute și limba atârnând, omul se clătină ca o paiață înainte de a se prăbuși.

Soția lui Mehy șterse cu grijă lama pumnalului pe trunchiul copacului, apoi, în semn de dispreț, scuipă pe cadavrul soldatului nepriceput.

Porni apoi fără grabă către corabia care urma s-o ducă la Teba.

☥ Capitolul 56

La lumina torței, Paneb zări, în sfârșit, cadavrul arcașului, pe care-l căutase multă vreme, în noapte.

— E mort, constată Clara; asasinul l-a ucis pe la spate, cu un pumnal.

— Care vasăzică, ucigașul a greșit având încredere în cel care i-a cerut să înfăptuiască omorul.

Paneb merse până la mal, dar fără mari speranțe.

— Sunt urme de pași, îi spuse el lui Nefer; asasinul a fugit cu o corabie care a plecat deja de multă vreme.

— Iar mi-ai salvat viața.

— Capcana era bine ticluită, Nefer… Va trebui să fim și mai prudenți acum.

— Dar ce-or fi avut cu mine?

— Devii din ce în ce mai incomod, spuse Paneb. Cel sau cei care vor să scape de tine consideră că dispariția ta va duce și la cea a Locașului Adevărului.

— Ce greșeală… Oare nu se va găsi un alt maestru care să-mi urmeze?

— Bineînțeles că da, însă va fi el la fel de strălucit? Dacă am înțeles un adevăr, acela este că nimeni nu poate fi înlocuit în confreria noastră și, mai ales, un maestru de operă. Există cineva care nu apreciază modul în care tu ne conduci și dorește

să scape de tine, ca să se scufunde corabia noastră. O persoană destul de crudă și hotărâtă să săvârșească o crimă.

Nefer și soția sa ascultaseră cu atenție declarația pătimașă a lui Paneb.

— Trebuie să ducem cadavrul la Teba, spuse el.

— De ce să nu-l îngropăm aici?

— Pentru că acest arcaș era nubian... Trebuie să ne așteptăm la tot ce e mai rău.

☥

Căpitanul era mirat.

— Am primit ordin să vă protejez și nu pot...

— Întorceți-vă la Teba, repetă Nefer, și predați-i generalului Mehy cadavrul acestui nubian.

— Dar... când aveți de gând să reveniți la Teba?

— În curând. Drum bun, căpitane!

Lăsându-i pe Nakht și pe Fened să supravegheze încărcarea blocurilor pe vasele de transport, maestrul de operă reveni lângă Clara și Paneb, care închiriase o barcă de pescari. Acesta din urmă vâsli cu râvnă și se luptă cu valurile până la cele Două Jăratice, un mic sanctuar de pe malul drept, construit la poalele unei stânci impunătoare, care se desprindea dintr-un lanț muntos.

Locul era liniștit. Puteai vedea doar șoimi în zbor. Lui Paneb i se părea că nu călcase vreodată pe acest pământ sfânt picior de om.

— Îți amintești când ai văzut lumina pietrei pentru prima dată? îl întrebă femeia înțeleaptă.

— Cum să nu! Mă aflam în locașul confreriei noastre și cineva a încercat să le demonstreze celorlalți că sunt cam redus mintal.

— În această capelă, zeița Hathor a creat o atmosferă favorabilă zămislirii pietrei de lumină. Și tot aici a fost inițiat maestrul de operă. Înainte de a începe să pictezi pereții unui loc de veci, trebuie să pătrunzi mai bine importanța comorii noastre celei mai de preț.

Paneb o urmă pe femeia înțeleaptă; aceasta traversă o curte cu două coloane și deschise ușa sanctuarului. Pe pereți se puteau vedea picturi reprezentându-i pe Osiris și pe faraonul care îi oferea lui Hathor niște instrumente muzicale. În partea din spate a încăperii, adâncă de cinci metri și largă de trei, se afla o statuie ciudată a zeiței, care împrăștia o lumină blândă.

— Hathor este aurul zeilor și argintul zeițelor, preciză femeia înțeleaptă; această efigie este compusă din toate metalele, ale căror lumină o scoate la iveală. Atinge piciorul statuii, Paneb, și mâna ți se va lumina. Când va sosi momentul, ea va fi, poate, chemată să completeze opera care se desăvârșește în Locașul Aurului.

☥

— Vino cu mine! îi ceru Paneb.

Șeful Sobek se încordă:

— Am făcut pace, dar asta nu înseamnă că poți să-ți permiți să-mi dai ordine.

— Maestrul de operă vrea să te vadă.

— Unde?

— La generalul Mehy; se află acolo și femeia înțeleaptă.

— Dar ce se întâmplă, Paneb?

— Nu vrei să mă însoțești?

— Dacă mă deranjezi pentru un fleac, o să-ți pară rău!

— Te-am dezamăgit deja?

☥

Nefer, Clara și Mehy îl primiră cu niște fețe grave.

— Ce doriți de la mine? întrebă Sobek, cu un glas mai blând decât de obicei.

— Urmează-ne! îi ordonă Mehy.

Cu toții se duseră la infirmeria administrației centrale. Pe o banchetă de piatră, era întins cadavrul arcașului care trăsese asupra lui Nefer.

— Îl cunoști pe acest om? îl întrebă generalul.

— Nu este cumva unul dintre paznicii tăi?

— Bineînțeles că nu!

— Ești sigur că spui adevărul, Sobek?

— Se ascunde ceva în spatele acestei întrebări?

— Și tu ești nubian, ca acest asasin…

— M-ați putea acuza de complicitate? Pentru guvernul vostru, să știți că nu este de ajuns să fii nubian pentru a-mi câștiga prietenia. Paznicii care slujesc sub ordinele mele aparțin tribului meu și sunt foarte cinstiți. Pe acest om nu l-am văzut niciodată.

— Așa sper și eu, pentru binele tău.

— Trebuie să înțeleg că sunt destituit?

— Nu, interveni maestrul de operă. Acest interogatoriu era necesar, iar răspunsurile tale ne sunt de ajuns. Vei rămâne șeful pazei satului.

— Dacă mă bănuiți câtuși de puțin, prefer să demisionez.

— Nu este cazul, afirmă Clara.

Sobek se înclină înaintea femeii înțelepte și se retrase.

— Imaginea cadavrului acestui arcaș nubian e foarte tulburătoare, observă generalul Mehy. Deși acest demers este neplăcut, trebuie să fac o anchetă riguroasă asupra fiecăruia dintre paznicii lui Sobek. Voi fi discret și vă voi comunica rezultatele de îndată ce le voi avea.

Frumusețea și noblețea nativă a femeii înțelepte îl fascinau pe Mehy. Observând cuplul pe care-l forma cu Nefer, simțea mai degrabă gelozie decât admirație, precum și o dorință aprigă de a distruge această armonie care îi ieșise în cale. Din cauza acestor doi oameni, secretele Locașului Adevărului rămâneau de nepătruns.

Dar generalul simțea că aceste două ființe erau legate prin ceva mai puternic decât o simplă dragoste omenească. N-ar fi ușor să-i desparți și Mehy ar fi trebuit să se aștepte la o rezistență încrâncenată din partea adversarilor care dispuneau de un asemenea avantaj.

— Îi voi ancheta și pe lucrătorii de la carieră, promise Mehy; l-au angajat pe nubian fără să-i cunoască intențiile sau au participat împreună cu el la un fel de complot?

— Ar trebui să se descopere și cine era cu adevărat acest arcaș, interveni Paneb.

— Bineînțeles… puteți avea încredere în mine.

Mehy se felicita pentru abilitatea lui Serketa, care îi pusese ordinele în aplicare, fără nicio abatere. Chiar dacă nubianul ar fi reușit să-l ucidă pe maestrul de operă, ea tot l-ar fi omorât, pentru a-i discredita pe Sobek și pe oamenii lui. De acum înainte, maestrul de operă nu va mai avea în ei încredere deplină și această fisură nu va înceta să se mărească.

☥

— Nu-l pot suferi pe generalul ăsta, spuse Paneb, enervat. Înfumurarea sa ar trebui să-l sufoce cât mai repede.

— Important este să nu ne fie ostil, așa cum ne era predecesorul său, remarcă Nefer. Tu, Clara, ce părere ai despre el?

— Părerea mea nu e prea diferită de cea a lui Paneb.

— După părerea lui Kenhir, aminti Nefer, principala forță care-l conduce e ambiția; nu se gândește decât să obțină un post prestigios în capitală.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, aprecie Paneb, și… călătorie sprâncenată!

— S-ar putea ca următorul administrator să fie și mai rău! Acesta, cel puțin, se preocupă de bunăstarea satului nostru, pentru a nu-l supăra pe rege, tocmai fiindcă speră să fie promovat.

— Să ne străduim, pe cât posibil, să-l ținem la distanță, recomandă Clara.

☥

Cei trei mergeau repede pe drumul către sat. La primul fort, Sobek îi aștepta, desfigurat.

— N-am trăit niciodată o asemenea umilință, îi mărturisi el maestrului de operă. Dacă aveți cea mai mică umbră de bănuială, spuneți-o sincer și voi pleca imediat.

— Această umbră nu există, îl asigură femeia înțeleaptă; îți spunem încă o dată că avem deplină încredere în tine.

Privirea luminoasă a Clarei risipi îngrijorarea lui Sobek.

— În dimineața asta, e multă agitație, anunță el. Vreo douăzeci de „orășence” au venit să macine grăunțe în schimbul unei plăți importante.

Clara și Nefer se priviră mirați:

— O inspecție a vizirului?

— N-am fost informat, spuse Sobek.

În zona auxiliarilor, oamenii spălau, curățau și aranjau totul cu râvnă. La fel, în sat, totul strălucea de curățenie, ca în cele mai frumoase zile.

— Iată-vă, în sfârșit! exclamă Kenhir, care străbătea ulița principală sprijinindu-se în baston. Mă întrebam dacă vă veți hotărî vreodată să vă reîntoarceți de la carieră.

— Am avut câteva necazuri, se plânse Nefer.

— Ei, acum uită-le! Când vor fi livrate blocurile de gresie echipei din stânga?

— Sunt descărcate chiar acum. Dar ce v-a apucat să vă agitați atâta?

— Faraonul Merenptah și-a anunțat sosirea. Vrea să verifice el însuși stadiul lucrărilor.

☥ Capitolul 57

— Atenție! urlă Paneb, sania alunecă prea repede!

Nakht cel Puternic stăpâni frâna saniei încărcate cu șase tone de blocuri de gresie, reușind să-i încetinească alunecarea.

Nu erau mai mult de șase pentru a trage asemenea greutate, pe care o deplasau pe o rampă de mâl, udată întruna de către Renup cel Jovial și Pai Pâinică-Bună.

— Împrăștiați prea multă apă, tâmpiților!

— Doar n-o să ne înveți tu pe noi meseria! se revoltă Pai.

— Țineți-o tot așa și sania se va răsturna.

— N-am avut niciodată vreun accident.

— Atunci, nu începeți acum.

Jigniți, Renup și Pai ținură totuși seama de sfaturile lui Paneb și continuară sub privirea îngrijorată a șefului echipei din stânga, care aștepta blocurile de gresie de la Gebel Silsileh.

— Stați puțin! ceru Casa-Funie; ceva nu e în regulă.

Responsabilul transportului de materiale se aplecă asupra saniei.

— Bănuiam eu… Care e idiotul care mi-a fixat frânghia asta? Trebuie legată cât mai jos posibil, în partea din față a saniei, pentru ca forța de tracțiune să acționeze sub unghiul cel mai favorabil. V-am repetat de o sută de ori și cred că nu e atât de greu de înțeles!

Casa fixă corect funia și cei șase oameni porniră din nou, cântând cuplete ale căror ritm le permitea coordonarea mișcărilor.

Chiar în aceeași dimineață, cele două echipe stivuiseră un colos de vreo sută de tone, înalt de șapte metri, care-l reprezenta pe faraonul Merenptah așezat cu palmele pe obișnuita *perizoma* și cu chipul grav, dar pe care se vedea urma unui zâmbet. Folosind aceeași metodă, constând în folosirea unei rampe de argilă udată încontinuu, specialiștii reușiseră să deplaseze masa enormă cu ajutorul lui Paneb, cocoțat pe genunchii colosului pentru a bate măsura.

Soarele începea să apună când același Paneb escaladă iar efigia monumentală, pentru a îndepărta frânghiile care îl înconjurau și pentru a o face să apară în toată splendoarea.

Cântând cât îl ținea gura, observă, într-un târziu, că șantierul fusese cuprins de o liniște de mormânt.

Când se întoarse, încă murmurând o melodie, își văzu colegii nemișcați, fixând cu privirea soclul colosului, în fața căruia se afla faraonul Merenptah, purtând o coroană albastră. În jurul monarhului, se aflau „preoți puri”, rași în cap și îmbrăcați cu robe albe.

Lui Paneb nu-i mai rămânea decât să sară pe pământ și să se îndepărteze, sperând ca regele să nu-l trăsnească.

— Vino lângă mine, îi ordonă acesta din urmă.

Surprins, Paneb se apropie târându-și picioarele de emoționat ce era.

— Când ofrandele coboară pe pământ, spuse monarhul, inima zeilor se bucură și chipurile oamenilor se luminează. A oferi este un act luminos, care trebuie făcut în fiecare zi, cu condiția ca ofrandele să fie frumoase și curate. Numai ele pot da viață acestui colos care întrupează puterea supranaturală a regalității.

Paneb luă o jerbă de lotus din mâinile unui preot pentru a o da regelui, care, la rândul său, o așeză la picioarele colosului. Apoi făcu același lucru cu o pâine rotundă, un coș cu fructe, un vas cu tămâie și un urcior cu vin.

— Să circule energia care se păstrează în vinele pietrei, spuse Merenptah.

Preoți și artizani se retraseră pentru a-l lăsa pe rege singur în fața reprezentării sale colosale, dincolo de limita omenescului. Paneb plecă ultimul, fascinat de această misterioasă comuniune dintre stăpânul țării și întruparea sa în piatră.

☥

Merenptah oferise statui templului lui Amon și prezidase o procesiune ce se deplasase de la Karnak la Luxor; dar, mai ales, petrecuse mult timp alături de Nefer cel Tăcut, în Valea Regilor, pentru a cerceta lucrările realizate până atunci în mormântul său.

Prezența sa la Teba nu dovedea, oare, că nu se anunța niciun război? Petrecându-și câtăva vreme pe malul stâng și manifestându-și, pentru a doua oară, atașamentul față de confreria Locașului Adevărului, monarhul făcea să dispară criticile la adresa lui.

Regele asistase chiar la un banchet organizat în sat pentru a-i dovedi că este recunoscut ca șef suprem al confreriei și pentru a sublinia importanța pe care o dădea muncii acesteia.

Deși înciudat de norocul de care ea beneficia, trădătorul va participa la festivități, făcându-i pe colegi să creadă că este cu toată inima alături de ei, lăudând realizările maestrului de operă și ale femeii înțelepte.

În acest peisaj sumbru erau totuși două elemente pozitive: reușea de minune să se prefacă și avea o soție care știa să respecte pactul încheiat cu un timp în urmă. Bună gospodină, se achita cu râvnă de toate sarcinile cotidiene, așteptând cu răbdare să devină o femeie bogată.

☥

După plecarea regelui, scribul Mormântului le acordase artizanilor încă o zi de odihnă. Avea, în sfârșit, ocazia să iasă din sat și să se ducă pe malul estic pentru a se întâlni cu complicii săi!

Trădătorul ieși dis-de-dimineață pe poarta cea mare pe cărarea ce se întindea de-a lungul Ramesseum-ului. Chiar în momentul în care intenționa s-o ia la dreapta spre drumul ce ducea la Nil, zări un nubian, la umbra unui arbust de cătină.

Îi era imposibil să se apropie pentru a-i vedea chipul și pentru a ști, astfel, dacă era vorba de unul dintre oamenii lui Sobek. În cele din urmă, hotărî să evite orice risc.

Înaintă până la un mic târg ambulant, cumpără bob și se reîntoarse în sat.

Aici o întâlni pe Uabet cea Pură, care-și punea apă într-un urcior mare.

— Nu ieși în oraș? îl întrebă ea.

— N-am ce să fac acolo… prefer să mă odihnesc la mine acasă.

— Dacă ținem cont de noile constrângeri administrative, ai dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Până acum, Kenhir se mulțumea să noteze în *Jurnalul Mormântului* motivele absențelor; acum, înregistrează și deplasările unora sau altora! Are, cu adevărat, timp de pierdut, dar, astfel, veghează asupra liniștii noastre… Și apoi, scribilor le place să scrie și nu se vor schimba niciodată.

— Așa este, Uabet. Îți urez o zi bună!

Așadar, paznicii lui Sobek lucrau mână-n mână cu scribul Mormântului. Dar se punea o întrebare îngrijorătoare: de câtă vreme își nota Kenhir aceste deplasări?

☥

— Oamenii mei au lucrat pe rupte, declară generalul Mehy în penumbra odihnitoare a vastului său birou. Iată de ce v-am rugat să veniți până la mine, pentru a afla primii rezultatele anchetei.

Scribul Mormântului și maestrul de operă erau numai ochi și urechi:

— În privința lucrătorilor de la carierele din Gebel Silsileh, nu s-a constatat nicio complicitate. Niciunul dintre ei n-avea vreo legătură cu nubianul pe care l-au angajat de probă pentru câteva zile, având în vedere forța sa fizică. Înainte de tentativa de asasinat, omul avusese o comportare absolut normală.

— Ați reușit să-l identificați?

— Am avut noroc… În apropierea carierei, există un sat nubian, în care soldații mei au făcut cercetări și au obținut un rezultat sigur. Unul dintre săteni a mărturisit: nubianul era un evadat din închisoarea din Elefantina, unde fusese arestat pentru vătămarea corporală a unui pescar. Banditul se refugiase în acel sat vreme de câteva săptămâni, apoi căutase de lucru.

— Îi vorbise cuiva despre planurile sale sinistre?

— Nu, dar proceda mereu în același fel: repera un loc interesant, își făcea prieteni și apoi îl jefuia pe cel mai înstărit dintre ei. Este bănuit chiar de a fi atacat mai mulți oameni, ucigându-i pe câțiva.

— Doar atât? întrebă Kenhir.

— Sper că nu mi-a scăpat niciun amănunt.

— Am putea presupune, așadar, că acest tâlhar nu vedea în persoana maestrului de operă al Locașului Adevărului un om cu niște calități deosebite, ci doar prada care i se părea lui cea mai interesantă.

— Este, într-adevăr, una dintre ipoteze, dar ne lipsește o dovadă sigură pentru a putea afirma că este cea bună.

Arătându-se rezervat în această privință, Mehy le demonstra interlocutorilor săi că nu avea de gând să-i influențeze. Generalul spera ca Nefer să reacționeze în vreun fel, dar acesta tăcea, îngândurat.

— I-ați anchetat și pe oamenii lui Sobek? întrebă Kenhir.

— Am obținut o mulțime de informații și vă pot da o veste foarte bună: nu există niciun motiv pentru care ar putea fi bănuiți de vreun delict. Vă sunt întrutotul devotați; nu li se poate reproșa nimic.

— I-ați putea aduce asemenea elogii lui Sobek însuși?

— Nu pot găsi nicio neregulă în felul în care Sobek își desfășoară munca. Dosarul său nu conține decât aprecieri lăudabile despre rigoarea și cinstea sa. Regele însuși mi-a făcut cunoscută mulțumirea sa în ce privește măsurile luate pentru asigurarea pazei artizanilor. După părerea mea, nu ne putem gândi că ar fi putut comite sau că ar fi pus pe altcineva să comită un asemenea act condamnabil.

Mehy alesese această poziție, fiind sigur că ea nu va risipi complet bănuielile celor doi, dar că aceștia îl vor aprecia pentru obiectivitatea sa.

— Care vă sunt concluziile? întrebă Kenhir.

— Un tâlhar a fost ucis de un complice, fără îndoială un alt nubian, care a reușit să fugă și pe care-l vom identifica foarte greu, dacă nu-l va denunța cineva. Am dori să nu fie vorba decât de un simplu incident, dar credem că va trebui să acționăm, ca și când pericolul continuă să existe. Fiți foarte vigilenți în interiorul satului, în timp ce Sobek va supraveghea, ca și până acum, teritoriul de care e răspunzător, iar eu mă voi ocupa de malul stâng.

— Vizita faraonului ne-a liniștit, mărturisi scribul Mormântului.

— Așa este! Nu ne mai frământă zvonurile unui război, iar pacea e tot mai deplină. Veți mai avea nevoie de soldați pentru transportul blocurilor de gresie?

— Ce-i drept, vom mai face o expediție, căci șeful echipei din stânga lucrează într-un ritm mai alert decât cel prevăzut. Faraonul Merenptah va putea, în curând, să conteze pe energia magică a templului său construit pentru milioane de ani.

☥ Capitolul 58

Toți artizanii echipei din dreapta dormeau în colibele lor din defileu, popasul lor între sat și Valea Regilor, în care continua săparea locului de veci al lui Merenptah.

Singurul care stătea treaz în această noapte cu lună nouă era maestrul de operă. Ca în fiecare seară, înainte de a ațipi, Nefer se gândea la fiecare artizan, la grijile lor, la problemele personale care se iviseră peste zi și trebuiau rezolvate, pentru a menține unitatea și eficiența echipei.

Printre ei se afla o ființă destul de josnică pentru a se preface că-și iubește munca și frații, cu o inimă și o gură la fel de mincinoase, o ființă care încerca să distrugă confreria din interior. Lui Nefer îi era tot mai greu să suporte această povară. Lumea lui era cea a fraternității între artizani și a pietrei luminoase, și nu cea a ipocriziei și a acestui rău ascuns pe care nu știa cum să-l învingă.

Cu fiecare zi ce trecea, își risipea energia în această luptă în care adversarul înainta mascat, iar el se îndoia de capacitatea sa de a duce opera la bun sfârșit în condiții atât de grele.

Pe creasta pe care Nefer o privea îndelung se iscă un vânticel plin de parfum. Neliniștea din sufletul maestrului de operă se potoli și el își putu aminti de cuvintele scribului Ramose, atunci când fusese inițiat în funcția supremă: „Zeul ascuns vine o dată cu vântul, dar noi nu-l putem vedea, în timp ce noaptea e plină de prezența sa. Ceea ce e sus este și jos și doar el e cel care le face pe toate. Cât de bine este să te afli în mâna lui Amon, protectorul Tăcutului, cel care dă viață celor pe care îi iubește”.

Nici zeii, nici oamenii nu cunoșteau adevărata formă a lui Amon, singurul medic în stare să vindece un orb; dar dacă cineva l-ar vedea, n-ar cădea mort de uimire? Deși invizibil, își făcea simțită prezența umflând pânzele corăbiei. Nicicând născut, el nu va muri niciodată.

În clipa aceea, Nefer își dădu seama de puterea magică a acestui munte al Soarelui-Apune, care-i răspundea la chemare și-i ușura povara, permițându-i să comunice cu Amon, izvorul energiei de care avea nevoie.

— Nici tu nu dormi, îi șopti Paneb. Să ne petrecem noaptea în defileu, asta ne este suprema recompensă… Aici viața e mai plină de vigoare decât în oricare altă parte.

Nefer nu îi răspunse. Paneb simți că acest om, pe care credea că-l cunoaște, nu numai că era prietenul și superiorul său, dar era mai ales un om de excepție, îndeplinind o misiune ce venea de dincolo de timpuri, o misiune care-i subjuga spiritul și mâna, ca un foc mistuitor. Desigur, maestrul de operă avea multe

calități, bunăoară calmul și stăpânirea de sine, dar nu putea fi și el, Zelosul, un stăpân al flăcării veșnice?

Paneb respectă tăcerea lui Nefer și, lângă el, simți suflarea lui Amon trimisă o dată cu vântul nopții.

☥

— Ești cu adevărat bolnav, observă Clara.

Karo cel Posac avea frisoane.

— Am răcit în coliba mea din defileu... Și când te gândești că sunt unii care apreciază nopțile petrecute acolo sus! Iarna, când suflă vântul, te pătrunde până la os. Va trebui să stau la pat și nu voi putea lua parte la următoarea perioadă de muncă.

— Sper că nu se va întâmpla așa.

Femeia înțeleaptă avea destule produse farmaceutice pentru a-i opri infecția. Depunerile de pe fundul urcioarelor cu bere, precum și zeama de ceapă intrau în compoziția leacurilor contra durerilor de burtă și contra răcelii, așa că urmau să-l vindece în scurt timp pe Karo; dar ea va folosi mai ales antibioticul[14] natural obținut printr-un procedeu specific de a înmagazina grăunțele. Impregnat cu o substanță vindecătoare, stratul inferior al silozurilor era strâns cu grijă și prescris bolnavilor.

— Sunt optimistă, având în vedere robustețea ta.

— Și dacă peste două zile, mai am încă febră?

— Te voi consulta din nou.

Karo se întoarse acasă, iar Clara etichetă câteva fiole conținând un lichid eliminat prin porii din pielea unei broaște din Marele Sud, având calități analgezice și antiinfecțioase, și pe care ea îl folosise în ajun pentru soția lui Nakht, femeia suferind de o afecțiune renală. Adeseori, chiar în timpul consultațiilor, femeia înțeleaptă se gândea la Ched Salvatorul. Recitise tratatele de oftalmologie și se apucase să prepare noi amestecuri de substanțe, ce-i drept, fără mari speranțe.

În timpul ritualurilor celebrate în templul lui Hathor, superioara preoteselor orienta magia comunității feminine către pictor, căci toată știința oamenilor nu era de ajuns pentru a lupta împotriva orbirii sale. Echipa din dreapta avea nevoie de geniul lui Ched Salvatorul, fără de care, cu tot zelul lui Paneb și

[14] Pentru folosirea antibioticelor în Egiptul antic încă din cele mai îndepărtate epoci, se poate consulta lucrarea lui J.O. Mills, *Beyond Nutrition*: Antibiotics produced through grain storage practices, their recognition and implications for the Egyptian Predynastic, Studies Hoffman. 1992, pp. 27-36.

talentul desenatorilor, pictura mormântului lui Merenptah nu va putea fi dusă la bun sfârșit.

☥

— O săptămână liberă… Dar se vede treaba că nu mai judeci! exclamă Kenhir.

— Este cel mai scurt concediu pe care sunteți obligat să mi-l dați, îi aminti Niut cea Neobosită. Aș putea pretinde mai mult, dar n-am de gând să vă încurc.

— Dar ce-o să mă fac cu menajul, cu bucătăria…

— Vă las locuința în perfectă curățenie și aveți destulă mâncare păstrată la rece, pentru timpul în care eu voi lipsi. Mergeți la dejun în altă parte, de două-trei ori, iar seara, încercați să mâncați cât mai puțin posibil. Eu nu voi fi aici și nu vă voi putea împiedica să faceți excese; mă tem să nu vă găsesc bolnav.

— Sper că nu vei pleca în clipa asta!

— Nu, săptămâna viitoare.

Scribul Mormântului se simți, deodată, singur în propria-i locuință. Scorpia asta mică era insuportabilă, dar iată că-i ducea lipsa; recunoștea că îi este de folos, dar îl supăra când îi răvășea lucrurile prin birou.

Alungând din minte amintirea servitoarei sale, Kenhir vru să mai scrie câteva pagini la *Cheia viselor*, dar sosirea ajutorului său nu-l lăsă nici măcar să înceapă primele cuvinte pe papirus.

— Ce se întâmplă, Imuni?

Paneb vrea să-i mai dau pâini de culoare!

— Și ce-i neobișnuit în asta?

— Am calculat numărul exact de pâini pe care un pictor trebuie să le folosească într-o zi. Paneb îmi cere mult mai multe! Dacă toți artizanii ar face la fel, gestiunea satului ar deveni imposibilă!

— Desigur, desigur…

— Și asta nu e tot, continuă Imuni. Nu numai că refuză să respecte regulamentul, dar m-a și amenințat!

— Și tu ce-ai făcut?

— Am preferat să plec… Dar cred că ar trebui să-l pedepsiți în vreun fel!

— Lasă că mă ocup eu de asta, îi promise Kenhir.

— Pot să-l anunț că nu va mai avea voie să folosească atât de multe pâini de culoare?

— Ți-am spus o dată că mă ocup eu!

Imuni nu avea să înțeleagă niciodată că un regulament trebuie aplicat cu inteligență, iar Kenhir nu se simțea în stare să i-o demonstreze.

După cum îi spusese Ched Salvatorul, Paneb avea nevoie de o mare cantitate de culori, în afara celor fabricate de el însuși, ca să nu mai punem la socoteală numărul impresionant de peneluri și de perii, pe care le uza cu o rapiditate de necrezut. Colosul era nemilos cu propria tehnică și, înainte de a picta figura finală, realiza numeroase schițe. Rezultatul era atât de minunat, încât Ched Salvatorul însuși n-avea de făcut decât câteva modificări. În aceste condiții, ce mai conta cantitatea de material pe care o folosea Paneb! Dar Imuni nu putea înțelege nici atâta lucru.

☥

Stând la răcoare pe terasă, trădătorul îl văzu trecând pe scribul Mormântului, lovind pământul cu bastonul, pentru a ține ritmul unui mers energic.

— Unde se duce oare? o întrebă pe soția lui.

— Fără îndoială, cinează la maestrul de operă, la fel ca și aseară. De când Niut cea Neobosită este plecată, o duce împărătește. Când te obișnuiești să fii servit, nu mai știi să te descurci singur.

— Când se va reîntoarce servitoarea?

— La sfârșitul săptămânii.

— Cum se va lăsa noaptea, voi pleca.

— Unde ai de gând să te duci?

— Să scap de un pericol care ne-ar putea amenința. Dacă cineva trece pe la noi, spune-i că nu mă simt prea bine și dorm.

☥

Nervos, trădătorul mergea desculț de-a lungul zidurilor, sperând că nu se va-ntâlni cu nimeni. Dacă nu, va spune că a ieșit să se plimbe, chinuit de o teribilă durere de cap.

Spre norocul lui, ajunse fără niciun incident la locuința lui Kenhir.

Dacă ușa principală era închisă, avea de gând să se lase păgubaș. Dar iată că se deschise fără să scârțâie măcar, iar el pătrunse în casa scribului Mormântului.

Oare cât timp avea la dispoziție? Clara gătea bine, iar lui Kenhir îi plăcea să se ospăteze… Dar el trebuia totuși să se

grăbească. Surprins în casa scribului, ar fi fost acuzat de furt, izgonit din sat, întemnițat, și toate visurile lui s-ar fi spulberat.

Nu-i mai rămânea decât să găsească locul în care Kenhir își ținea papirusurile de la *Jurnalul Mormântului*. Și avea de îndeplinit o sarcină precisă.

Înainte de a adormi, lui Kenhir îi plăcea să citească un text clasic, care să-l facă să uite necazurile de peste zi. Înviorat de o cină minunată, se gândi să mai scrie puțin și să-și consulte *Jurnalul*, pentru a începe redactarea listei artizanilor care, în ultimele zece luni, fuseseră de cele mai multe ori pe malul stâng.

La început crezu că se înșală, apoi trebui să accepte realitatea: papirusul pe care își notase totul dispăruse.

☥ Capitolul 59

Când cel de-al patrulea an de domnie al lui Merenptah lua sfârșit, fără ca niciun conflict să fi avut loc la graniță, săparea și decorarea mormântului său progresase considerabil. Erau deja terminate primele trei „treceri ale zeului” care jalonau prima parte a culoarului ducând la puțul din care urca energia lui Nun, oceanul cosmic, cu care urma să fie impregnat sarcofagul regal la coborârea lui către locul de veci; prima sală cu coloane, destinată respingerii rebelilor și a forțelor malefice; un nou culoar, prin care sufletul celui înviat va urca la zenit; sala lui Maat care-i va păstra pe veci spiritul justițiar; și începutul ultimului culoar, care avea să ducă la sala aurului, locul de odihnă al mumiei lui Merenptah.

Desenatorii trasaseră hieroglifele compunând *Litaniile Soarelui*, unele citate din *Cartea Porților* și din *Cartea Camerei ascunse*, care să-i dea faraonului formulele prin care-i va înfrunta, victorios, pe paznicii din lumea de dincolo și va intra liber în raiurile deschise celor drepți. În timp ce oamenii pătrundeau tot mai adânc în stâncă, Ched Salvatorul și Paneb cel Zelos pictaseră diferite scene: Merenptah oferindu-i lui Osiris unguente și tămâie, iar lui Ptah, vase cu vin, Ra și Anubis dând viață monarhului, zeița Maat înaripată, precum și multe dialoguri între faraon și divinități.

Datorită numeroaselor lămpi, ale căror fitile nu fumegau, iluminarea era foarte bună. Cei doi pictori își preparau culorile în exterior și se întreceau în virtuozitatea cu care suprapuneau straturile de diferite grosimi, creând nuanțe subtile, în special de roșu și de albastru, acoperindu-le cu un lac strălucitor, al cărui secret de fabricație îi fusese dezvăluit de către Ched discipolului său.

Paneb degaja în jurul său atâta forță, încât Salvatorul nu se simțea deloc obosit atunci când lucra în preajma lui; avea chiar impresia că vederea îi revenea, făcându-i mâna să dea viață corăbiei de aur care-i purta pe zei în timpul nopții.

— De data asta, e prea mult! exclamă Unesh Șacalul. O să-i cer lui Ched să intervină!

Acesta din urmă se apropie împreună cu Pai Pâinică-Bună și Gau cel Exact, care schițau trăsăturile unui superb personaj cu perucă albastră și cu *perizoma* aurie, stând în picioare la prova corăbiei ce duce spre soare. Deasupra capului său, îi era scris numele, Sia, „intuiția creatoare”, singura deschizătoare de drum.

— Ce defect îi găsești acestei picturi? întrebă Ched.

— Eu am desenat grila, dând indicații precise, pe care Paneb nu le-a respectat!

— Așa este, recunoscu Gau.

Jenat, Pai rămase mut.

— Privește ansamblul, îi recomandă Salvatorul: corabia, Sia și entitățile cerești care țin funiile de remorcare.

Unesh se încruntă:

— Nu înțeleg…

— Iată de ce tu nu te poți numi pictor. Ai făcut pe perete o schemă rigidă, respectând datele tehnice și atât, dar Paneb le-a dat viață, încâlcind într-o oarecare măsură aceste date. Munca a dispărut și s-a născut frumusețea.

— Adică Paneb poate face orice vrea el? se revoltă Unesh.

— Dimpotrivă. Dacă nu avansăm prea repede, aceasta se datorează faptului că el studiază grila cu multă migală, până când desenul ascultă de mâna lui. Și ea este aceea care, uneori, se smulge dintr-o constrângere obligatorie pentru a face să țâșnească frumusețea care nu era prevăzută în schiță.

— Totuși, obiectă Gau, își ia niște libertăți greu de acceptat.

— Te înșeli; el modelează proporțiile fără de care o pictură e sortită pieirii. Îți poți imagina că eu i-aș putea permite s-o ia razna când e vorba de un mormânt regal? Priviți mai bine și spuneți-mi ce aveți de reproșat acestei scene.

Cei trei desenatori încercară în zadar să găsească:

— Hai să pregătim grila următoare, propuse Pai.

☥

— Cum se simte Kenhir în această dimineață? o întrebă Clara pe Niut cea Neobosită.

— Mult mai bine. I-a revenit, în sfârșit, pofta de mâncare și bombăne întruna pentru orice. După părerea mea, tratamentul l-a vindecat complet.

Nemulțumit și încruntat, scribul Mormântului ieși din camera sa.

— Am rămas în urmă cu lucrările. Ah, Clara… Zeii să vă aibă în pază! Trebuie să mai înghit încă multă vreme pilulele întăritoare pe care mi le-ați recomandat?

— Nu mai e nevoie; observ că v-ați redobândit vigoarea.

— După furtul papirusului, am crezut că mor… Un furt în biroul meu! Cine a putut face una ca asta?

După descoperirea acestei oribile fapte, Kenhir fusese victima unei depresii profunde, care durase multe săptămâni în cursul cărora Imuni fusese de mare ajutor în îndeplinirea sarcinilor de zi cu zi. Femeia înțeleaptă, la rândul său, folosind magnetismul și medicamentele, îl făcu să-și recapete sănătatea.

— Mă simt în stare să mă reîntorc în Valea Regilor, afirmă el.

— Nu hotărâți dumneavoastră, obiectă Niut cea Neobosită, ci femeia înțeleaptă.

Clara zâmbi:

— Acest leac le va completa pe ale mele, iar echipa va fi fericită să vă revadă.

☥

Scribul Mormântului era tulburat:

— Ai creat o capodoperă, îi spuse el lui Nefer. Acest mormânt este la fel de frumos ca al lui Ramses cel Mare!

— Ne-a rămas de făcut ce e mai greu, preciză maestrul de operă. Atâta vreme cât sala sarcofagului nu va fi terminată, voi fi tot timpul neliniștit.

Kenhir mergea în sus și în jos pe culoarele locului de veci, neștiind ce amănunt să mai admire în această simfonie de culori:

— Desenatorii și pictorii s-au întrecut pe sine… Niciodată moartea nu va fi stăpână pe acest loc.

— În această lucrare a pus suflet întreaga echipă.

În afara mormântului, oamenii se ospătau cu pește uscat, salată, ceapă și pâine. La prânz, nu era permisă decât o bere foarte slabă. Kenhir își reluase locul pe scaunul cioplit în stâncă și, în ciuda caracterului său posac, toți se bucurau revăzându-l.

Odată pauza terminată, echipa reveni la mormânt.

— Nu mi-a ieșit din minte acel papirus furat, îi mărturisi scribul Mormântului maestrului de operă. Notasem acolo toate ieșirile de care aveam cunoștință și aveam intenția să le stabilesc frecvența, pentru fiecare artizan în parte. Cel pe care-l căutăm a presimțit, desigur, acest lucru, și a distrus documentul.

— N-ați păstrat în memorie ceea ce era esențial?

— Nu-mi încarc memoria cu prea multe amănunte, prefer să le încredințez papirusului. Fără acele notițe, nu pot stabili fapte serioase.

— Omul nostru va fi din ce în ce mai temător… Și-a dat seama, fără îndoială, că Sobek a luat noi măsuri de apărare a satului.

— Este într-o situație din ce în ce mai grea. Dacă ezită să părăsească satul, cum va putea lua legătura cu complicii săi?

— Sobek are dreptate: odată și odată tot va greși. Va trebui să fim vigilenți.

— Când crezi că vei folosi din nou piatra de lumină?

— Când sala sarcofagului va fi săpată și acoperită, îi răspunse Nefer. Pereții săi vor fi impregnați cu energie înainte de trecerea desenatorilor și a pictorilor.

— Sincer să fiu, îmi este aproape imposibil să deosebesc munca lui Paneb de cea a lui Ched… Elevul și-a ajuns din urmă maestrul. Culorile acestui mormânt sunt chiar mai vii decât cele ale ultimului locaș al lui Ramses.

— După cum spune Ched, Paneb a pus la punct noi nuanțe, variindu-le pe cele de roșu. Și ăsta nu e decât începutul.

— Salvatorul n-o fi puțin gelos?

— Dimpotrivă, Kenhir! Faptul că elevul său progresează i-a redat tinerețea și entuziasmul. Salvatorul este omul marilor opere; nimic nu-l nemulțumește mai mult decât rutina. Multă vreme a fost disperat că nu găsește un succesor pe măsura sa.

— Dar iată că a sosit Paneb… Încă o minune a Locașului Adevărului! Atenție, ca nu cumva atât inima cât și mâna să nu-i fie distruse de vanitate!

— Acest pericol ne pândește pe toți. Pentru moment, Paneb se confruntă cu atâtea dificultăți, încât tot timpul e obligat să se întreacă pe sine. Atâta vreme cât va lupta, și împotriva lui însuși, pentru o operă care îl depășește, își va păstra focul creator. Iar noi putem conta pe Ched pentru a depăși, zi de zi, limitele discipolului său.

Maestrul de operă trecea pragul mormântului, când o idee îi trecu prin minte:

— Corespondența!

— Ce vrei să spui? întrebă Kenhir.

— Trădătorul ia legătura cu exteriorul prin scrisori.

☥

Curierul Uputy fu scandalizat de reclamația scribului Mormântului:

— Am jurat să respect secretul corespondenței. Dacă îmi calc cuvântul, bastonul lui Thot mă va lovi pe drept și îmi voi pierde locul de muncă. Mulți au încercat să mă corupă, dar nimeni n-a reușit.

— Felicitări, Uputy, dar eu nu încerc deloc să te corup!

— Vreți totuși să aflați conținutul scrisorilor artizanilor și numele destinatarilor lor! Răspunsul meu este nu, Kenhir, și un nu este categoric.

— Îți înțeleg atitudinea, dar fii sigur că sunt la fel de cinstit ca tine și este în interesul superior al confreriei ca ceea ce îți cer.

— Nu vă pun cuvintele la îndoială, dar hotărârea mea este de neschimbat, respectând astfel angajamentele solemne pe care mi le-am luat când am început această meserie.

În cadrul unei anchete despre o criminală, scribul Mormântului ar fi fost, cu siguranță, autorizat să consulte corespondența purtată de Uputy, dar trebuia să apere onoarea confreriei și să nu scoată la iveală această poveste sumbră, în timp ce echipele erau la muncă.

— Dă-mi măcar o informație, Uputy: în ultimele trei luni, care artizan ți-a dat mai multe scrisori?

— Dar de ce vreți să știți?

— Trebuie să notez în *Jurnalul Mormântului*, făcând niște comparații cu anii anteriori și să pregătesc un dosar asupra volumului corespondenței noastre, pe care vizirul mi-l va cere cu siguranță.

Această minciună îl însenină pe Uputy:

— În cazul acesta… Cel care scrie cel mai mult este Pai Pâinică-Bună. Dar mai mult de atât nu vă pot spune.

☥ Capitolul 60

— Nu mai iei o bucată de friptură de oaie, Pai? se miră soția lui.

— Nu, altă dată.

— Nici măruntaie?

— Nu, îmi simt stomacul cam plin.

— Dar n-ai mâncat aproape nimic. Și eu care pregătisem un ospăț pe cinste, pentru a sărbători căsătoria noastră!

— Este bine așa cum e, nu-ți face griji.

— Tu îmi ascunzi ceva!

Dacă priveai pântecele desenatorului, obrajii săi rotofei și chipul senin, nu puteai crede că este subnutrit.

— Vreau să ies puțin la aer.

— Să nu întârzii prea mult; i-ai putea trezi pe copii.

— Nicio grijă.

☥

Îi era imposibil să reziste mai mult la mirosul bucatelor, trebuia să iasă puțin la aer și să încerce să uite de ele. Lihnit de foame, desenatorul porni pe ulița principală a satului.

— S-a potrivit la țanc, exclamă Paneb, tocmai voiam să dau de tine!

— De mine… De ce?

— Maestrul de operă și scribul Mormântului ar dori să-ți vorbească.

— Chiar acum?

— Acum, imediat.

— Tocmai mergeam la culcare și…

— Ba, parcă tocmai ieșeai din casă, nu?

— Nu, ba da, dar aveam de gând să mă reîntorc…

— M-au trimis după tine, deci trebuie să mă însoțești. E clar?

— Da, da, desigur…

Amabilitatea prefăcută a colosului era mai de temut decât mânia sa. Pai preferă să-l urmeze supus și intră cu teamă în locuința lui Nefer și a Clarei, a cărei privire minunată i se păru, de astă dată, mai mult severă decât prietenoasă.

— Pari prost dispus, îi spuse ea; tot digestia proastă?

— Nu, mă simt bine, foarte bine…

Stând în picioare, cu mâinile sprijinite în baston, Kenhir renunțase la formulele de politețe:

— Scrii multe scrisori în ultima vreme.

— Se poate, dar asta e treaba mea.

— Ba e și treaba Locașului Adevărului. Cui îi scrii?

— Nu e treaba voastră!

— Ba da, este! Și, dacă refuzi să ne răspunzi, convoc tribunalul.

Pai părea nedumerit:

— Bine, dar… N-are nicio noimă!

— Dacă ești împăcat cu tine însuți, interveni Nefer, răspunde-ne! Refuzul tău ar putea însemna că ne ascunzi niște fapte nedemne de un slujitor al Locașului Adevărului.

Pai lăsă capul în jos:

— Știți totul, nu-i așa?

Drept răspuns, se lăsă o tăcere grea.

— Totul a început cam cu un an în urmă, când am sărbătorit cei optzeci de ani ai mamei mele, care locuiește pe malul drept, lângă târgul de pește. Am mâncat prea multe măruntaie și friptură de oaie, e adevărat, dar ea mi-a aruncat în față această frază celebră din *Învățătura pentru Kagenmi*: „Lăcomia trebuie disprețuită și arătată cu degetul. O cupă de apă e de ajuns pentru a-ți potoli setea și o gură de legume îți poate întări inima. Nefericit cel al cărui pântece este lacom după terminarea prânzului”. Nemiloasă, a refuzat să mă mai vadă până când îi voi urma sfaturile. I-am scris mai mult de douăzeci de scrisori, în care îi vorbeam despre eforturile mele supraomenești, dar ea dorește să mă vadă cu douăzeci de kilograme mai slab! Astă-seară, am încercat din nou să ronțăi ceva, doar un pic… Dar simt că mor de foame!

☥

— Pai este nevinovat, constată Nefer.

— Și dacă e un actor foarte bun? îndrăzni să spună Kenhir. Știind că riscă să fie dat în vileag, și-a pregătit, poate, o explicație atât de ridicolă încât nimeni să nu se îndoiască de ea.

— Ar fi însemnat că nu știe cu cine are de a face, spuse Clara, zâmbind.

— Eu, interveni Paneb, sunt sigur că Pai a spus adevărul, dar sunt de acord să-i verific povestea. Chiar mâine-dimineață, mă voi duce să vorbesc cu mama sa și, astfel, vom fi cu inima împăcată.

☥

— Mama lui Pai? Locuiește pe a treia străduță, pe stânga.

Paneb îl salută pe vânzătorul de pește care-și pregătea marfa și o luă în direcția indicată, dar depăși cea de a treia străduță și începu să alerge.

În spatele lui, se auzeau niște pași grăbiți.

Fusese urmărit încă de când luase bacul, poate chiar mai devreme.

☥

Așadar, Pai Pâinică-Bună mințise. Explicațiile sale nu erau decât o înșiruire de minciuni și, temându-se că cineva i-ar putea verifica spusele, îi ordonase unui complice din exterior să-l suprime pe cel curios.

Paneb era încântat. Urmăritorul său i-ar putea face, desigur, multe confidențe.

Ascuns după colțul unei case, văzu un nubian care se oprise și privea în toate direcțiile.

— Pe mine mă cauți, amice?

Pumnul nubianului era gata-gata să-l lovească, dar Paneb îi opri antebrațul și-i trase adversarului un picior în burtă, care-l trimise la o distanță de vreo zece pași, rămânând totuși în picioare.

— Știi să te bați și ești rezistent, recunoscu tânărul colos. Mă obligi să te lovesc destul de tare, sau, poate, preferi să-mi spui pe dată numele stăpânului tău.

Omul își încordă mușchii, apoi se repezi către Paneb, cu capul înainte.

În ultimul moment, artizanul se feri și-l lovi în ceafă pe agresor, cu pumnii, izbindu-l de un zid.

Cu fruntea plină de sânge, reuși să se ridice, clătinându-se.
— Nu ești decât un sălbatic!
Nubianul abia mai respira.
— Dacă mă omori... nu ne vei putea scăpa... De paznicii lui Sobek... nu poți scăpa.
Cu ochii pierduți, nubianul leșină.
Prudente, câteva gospodine priviră spre stradă să vadă ce se întâmplă.
— Aduceți niște apă! le ceru colosul.
Un urcior plin reuși, cu chiu cu vai, să-l trezească pe nubian.
— Ești cu adevărat paznic?
Nefericitul tresări de spaimă:
— Vrei să mă lovești iar?
— Nu, cu condiția să spui adevărul. De ce m-ai urmărit?
— Asta îmi este misiunea... să-i urmăresc pe artizanii care se duc pe malul estic și să aflu unde merg.
— Și eu sunt în misiune!
— Șeful Sobek nu mi-a spus nimic despre tine.
Nimeni nu se gândise să-l pună în gardă... Paneb îl ajută pe nubian să se ridice și să meargă până la oficina unui negustor de plante medicinale, care să-i dea un balsam vindecător.
— Trebuie să scriu un raport, preciză paznicul. Ce-o să-i povestesc lui Sobek?
— Spune-i să se adreseze scribului Mormântului. Kenhir va ști să-i explice despre ce este vorba.

☥

— Sunteți mama lui Pai?
Scundă, plină de riduri, bătrâna nu părea dornică de discuții:
— Ce vreți de la mine?
— Sunt un prieten al fiului dumneavoastră.
— A mai slăbit?
— Puțin, dar...
— Să nu-mi mai scrie și să treacă la fapte! Lacomul ăsta este rușinea familiei. Să nu-l mai văd în fața ochilor până nu devine prezentabil.
— Vă asigur că se străduiește din răsputeri și...
— Nu ajunge să încerce. Trebuie să și reușească.
Mama lui Pai îi închise ușa în nas.

☥

Generalul Mehy își încordă arcul, ținti bine și trase. Săgeata se înfipse adânc în lemnul tare.

— Bine lovit, aprecie Dakter.

Mehy smulse săgeata și constată că vârful era aproape intact.

— Frumos rezultat, Dakter: aliajul pe care l-ai obținut are o rezistență cu totul deosebită. Cu vârfuri de săgeți de o asemenea calitate, arcașii tebani vor avea la îndemână o armă fără egal. Și pentru săbii?

— Treaba progresează și în această privință.

— Totuși, pari decepționat și nemulțumit.

— Mă simt redus la condiția unui tehnician superior. Visurile pe care ni le făceam îmi par a fi atât de îndepărtate!

— Te înșeli, Dakter!

— Merenptah domnește singur, sunteți constrâns să protejați Locașul Adevărului, dar, până acum, n-am aflat niciun secret! Zidurile acestui sat sunt, într-adevăr, de nepătruns.

— Și tu crezi că am renunțat?

— Cred că aveți, în continuare, o carieră strălucită și că a mea se va sfârși în acest laborator.

— Ba vom câștiga, pentru că știm care e valoarea adversarului, îl asigură Mehy; și el este mai periculos decât credeam. Maestrul de operă și femeia înțeleaptă asigură confreriei o unitate asemănătoare celei care leagă între ele pietrele unui templu și această legătură nu va fi ușor de distrus. Sunt de acord cu tine că micile victorii obținute nu sunt de ajuns și că am trecut pe lângă pericole din care ar trebui să tragem învățăminte. În primul rând, trebuie să piară cei care îl susțin pe Nefer. Datorită complicelui nostru din interior, știm că scribul Mormântului a fost suferind. Dacă ținem seama de vârsta pe care o are, n-ar trebui să ne mai stea în cale prea multă vreme. Dar Nefer are un câine de pază foarte incomod, pe tânărul Paneb, cel care a refuzat să se înroleze în armată. Cu atât mai rău pentru el!

☥ Capitolul 61

Paneb se dăruise cu pasiune Turcoazei și ea îi răspunsese ca de obicei. Acum îi dezmierda pletele roșcate și frumoasa, în

goliciunea ei triumfătoare, îl privea de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Doar zeița Hathor îți poate inspira asemenea jocuri ale iubirii, Turcoaza mea! Dacă o ții tot așa, voi mai putea ține pasul cu tine?

— Te pomenești că ai devenit modest!

— Pune-mă la încercare!

Neobosiți, începură din nou să facă dragoste, ca într-o luptă, în care nu mai conta cine va câștiga. Le plăcea să se surprindă și să se bucure unul de altul, de fiecare dată când se strângeau în brațe.

— Ești fericit alături de Uabet?

— Ea este cea care a hotărât să fie fericită alături de mine… De ce ar trebui să fiu atât de crud încât să nu-i fac pe plac? Și apoi, mai e și fiul meu! Voi face din năzdrăvanul ăsta un adevărat războinic, căruia nimeni nu-i va putea ține piept.

— Dar e și copilul lui Uabet. Poate că ea are alte visuri.

— Cu Aperti, nicio șansă! Vrea de pe acum să se bată.

Paneb se întinse peste Turcoaza:

— Ce-ar fi să nu mai vorbim? Se înserează în curând, iar tu mă vei da pe ușă afară.

— Dacă n-aș fi o femeie liberă, m-ai mai iubi?

Cu delicatețe, mâinile pictorului îi răspunseră, urmându-i tandru linia trupului. Deodată, ea sări ca arsă:

— Bate cineva la ușă.

Dezmeticindu-se, Paneb auzi și el bătăile insistente. Turcoaza se acoperi cu un șal și se duse să deschidă.

— Paneb e cumva la tine? întrebă Gau cel Exact.

— De unde curiozitatea asta?

— Mă tem că, în curând, va avea mari necazuri… Dacă ar fi să-l credem pe Unesh, acesta a surprins o convorbire din care a înțeles că cioplitorii în piatră au intenția să depună plângere contra lui. Tocmai discută cu scribul Mormântului.

Furios, Paneb își făcu apariția:

— Ce tot spui acolo?

— Este tot ce știu, dar ceilalți doi desenatori și cu mine credem că se pregătește un complot împotriva ta și că vei fi lovit pe la spate.

— Mă duc să vorbesc cu Kenhir.

☥

Nakht cel Puternic și Casa-Funie îl priveau pe Paneb cu nemulțumire, Karo cel Posac îi întorcea spatele și Fened Nasul îl acuza arătându-l cu degetul.

— Tu ești hoțul și ai face bine s-o recunoști!

— Retrage-ți imediat acuzația sau…

— Treaba pare a fi serioasă, interveni Kenhir.

Paneb se întoarse către scribul Mormântului:

— Care treaba?

— Târnăcopul cel mare cu care se sparge stânca a dispărut.

— Și Paneb e cel care l-a furat! preciză Fened. Cine altul ar fi putut s-o facă? El e cel care l-a dus în camera uneltelor.

— Așa este, recunoscu tânărul colos.

— Și cum îți explici că nu mai e acolo? întrebă scribul Mormântului.

— Nu găsesc nicio explicație! Am pus târnăcopul, împreună cu celelalte unelte în fața ușii. Cioplitorii în piatră le-au dus înăuntru, nu eu.

— Nu întoarce acuzația, protestă Nakht; suntem cu toții de acord că tu ești cel care ai fost văzut ultimul purtând târnăcopul.

— Furtul unei unelte este o greșeală gravă, aminti Kenhir. Dacă te-ai folosit de el pentru treburile tale personale, ar fi mai bine s-o mărturisești acum.

— Bine, dar nu e adevărat!

— Depunem plângere împotriva lui Paneb, spuse Casa-Funie, și cerem să se facă imediat o anchetă.

— Asta ce înseamnă?

— Că trebuie să-ți scotocim prin casă, în prezența maestrului de operă și a doi martori, răspunse scribul Mormântului.

— Să-mi scotociți prin casă? Niciodată!

Casa-Funie interveni ironic:

— Nu vezi că vorbești ca un om vinovat?

— Dacă nu tu ești autorul, adăugă Nakht, de ce refuzi?

— Știți cu toții că n-am nimic să-mi reproșez!

— În acest caz, să stabilim dovada nevinovăției tale.

Paneb îi fulgeră din ochi pe cioplitorii în piatră:

— Mă duc acasă și vă aștept.

— Nici vorbă! spuse categoric Casa-Funie. Ca să ai timp să ascunzi târnăcopul? Tu vei rămâne aici, Kenhir îi va numi pe cei doi martori, ne vom duce să-i căutăm și întreaga comisie de anchetă va porni la treabă.

☥

Când scribul Mormântului, maestrul de operă, soția lui Pai Pâinică-Bună și Thuty cel Savant trecură pragul locuinței lui Paneb, tot satul era informat despre grava acuzație adusă tânărului colos.

Trădătorul, care comunica prin scrisori codificate cu complicii săi, pusese în practică planul pe care aceștia i-l propuseseră: Paneb să fie condamnat pentru o vină sigură și expulzat din confrerie. Profitând de boala lui Kenhir și de neatenția ajutorului său, trădătorul furase târnăcopul pentru a-l ascunde acasă la Paneb, acolo unde acesta se pregătea să-și mărească bucătăria și unde se putea intra direct din exterior.

Zvonul, lansat de o prietenă a soției sale, care făcuse din țânțar armăsar, își atinsese repede scopul.

Ținându-l pe fiul său în brațe, Uabet cea Pură făcu ochii mari de uimire:

— Ce-i cu voi?

— Soțul tău e acuzat de furt, răspunse Kenhir; trebuie să controlăm peste tot, prin casă.

— E de-a dreptul imposibil! Nu pot fi de acord!

— Fii rezonabilă, Uabet! Asta ne e legea și trebuie s-o aplicăm, fie că vrei sau nu.

Paneb își cuprinse soția după umeri:

— Hai să ne așezăm undeva, afară, și să-i lăsăm să-și facă treaba. Cel care vrea să mă piardă își închipuie că i-a mers, dar, dacă-l aflu, îi rup oasele.

Percheziția părea să nu se mai termine. Paneb îl învăța pe Aperti să strângă pumnul, cerându-i apoi să lovească în palma sa enormă. Râzând în hohote, băiețelul o făcea cu mare bucurie, departe de a se plictisi.

Kenhir ieși primul din casă, ștergându-și fruntea cu o batistă de in:

— N-am găsit nimic, Paneb. Nu poți fi acuzat de nimic.

Paneb se ridică, enorm, mai impresionant ca niciodată:

— Asta nu schimbă nimic, câtă vreme niciunul dintre voi nu m-a crezut pe cuvânt.

— Dacă vrei să-ți cerem scuze, le ai deja.

— Nu e de ajuns.

— Ce-ai mai vrea, altceva?

— Nu mai am ce să caut în satul ăsta, Kenhir; poți tăia numele meu de pe lista echipei din dreapta.

☥

— Nu vreau să plec, declară Uabet cea Pură. Aici m-am născut și tot aici o să mor.

— N-ai decât să rămâi; eu am luat o hotărâre și n-am de gând să mă răzgândesc.

— Te simți, oare, vinovat?

Tonul femeii se înăspri:

— Ce vrei să spui, Uabet?

— Ai furat târnăcopul sau nu?

— Și tu te încumeți să mă acuzi?

— L-ai furat sau nu?

— Sunt nevinovat. O jur pe capul fiului meu!

— Poți să-i mulțumești fiului tău; el e cel care te-a salvat.

— Fă-mă să înțeleg…

— S-a dus să se joace, fără să-mi ceară voie, în partea aceea din casă pe care vrei s-o amenajezi. L-am surprins râcâind pământul și scoțând de acolo un mâner de lemn.

— Cel al târnăcopului…

— M-am gândit să te avertizez, dar tu aveai altă treabă: te distrai cu Turcoaza. Atunci, l-am prevenit pe maestrul de operă.

— Pe Nefer! Și el ce-a spus?

— A luat târnăcopul cu el.

Paneb o luă la goană către locuința acestuia, care tocmai făcea o amuletă în formă de echer.

— Unde ai ascuns târnăcopul, Nefer?

— Ce târnăcop?

— Cel care fusese ascuns la mine, pentru a mă duce la pierzanie!

— Memoria îmi joacă feste… Și, de altfel, s-a dovedit că nu ești amestecat în povestea asta tristă.

— Dacă m-ai salvat, înseamnă că mă crezi nevinovat.

— Nu-ți lipsesc defectele, Paneb, dar hoț nu ești. Ba mai mult, știi prin ce perioadă grea trecem, iar tu ai primit sarcina să mă protejezi. Dacă tu ai fi eliminat, adversarii ar scăpa de o piedică serioasă în realizarea intențiilor lor.

— Kenhir și cioplitorii în piatră m-au târât în noroi și convingerea lor e fermă. Toți sătenii sunt siguri că au de a face

cu un hoț; de-acum încolo, voi fi privit cu alți ochi. Știu că locul meu nu mai e în confrerie.

— Uită de umilirea asta și nu deveni sclavul vanității tale!

— Intervenția ta ar fi inutilă, Nefer! Răul e deja făcut, nu ne mai putem întoarce.

— Te porți ca un învins, Paneb!

Cei doi se înfruntară din priviri îndelung.

— Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat să trec printr-o judecată rușinoasă, maestre de operă! Dar nu vreau să trăiesc alături de oameni care mă urăsc și mă disprețuiesc.

— Vei pierde totul, Paneb, iar existența ta va semăna din nou cu un baston rupt.

— Măcar îmi va servi să fac țăndări capul oricui îmi va sta în cale! Îți plâng de milă că stai înlănțuit în satul ăsta, obligat să fii slujitorul unor oameni mediocri… Eu îmi voi recuceri libertatea.

☥ Capitolul 62

— Nu vrei să plecăm împreună, Turcoaza?

— Nu, Paneb.

— Ai putea duce cu mine o viață de neînchipuit!

— Nu mă interesează.

— În satul ăsta nu domnesc decât nedreptatea și invidia. Dacă preferi să prinzi mucegai aici, ai s-o regreți într-o bună zi.

— Tu vrei să pleci pentru că ești încă mânios și simți că ți-a fost rănită vanitatea.

— Ah, nu-mi spune și tu asta!

Colosul o luă în brațe pe superba roșcată:

— Te iau cu mine, Turcoaza!

— Ai uitat că sunt o femeie liberă și că niciun bărbat nu-mi poate impune nimic?

— Dar ce mai aștepți tu de la confreria asta?

— Aici, fiecare zi este cu adevărat o altă zi. Și apoi, ca preoteasă a lui Hathor, i-am jurat credință zeiței.

Paneb se îndepărtă de iubita lui:

— M-ai putea acuza că nu-mi respect jurământul?

— Tu ce crezi?

— Îmi vei lipsi mult!

☥

— Nu l-am putut convinge pe Paneb să rămână, îi mărturisi Nefer soției sale. S-a simțit prea umilit și, de aceea, și-a pierdut încrederea în frații săi.

— Chiar și în tine?

— Știe că eu cred în nevinovăția sa și că nu l-am lăsat să cadă în capcana ce-i fusese întinsă, dar este prea revoltat de nedreptatea ce i s-a făcut.

— Nu-i așa că ai nevoie de el?

— A devenit un pictor excepțional și nu sunt sigur că și Ched va avea energia necesară pentru a termina decorarea mormântului lui Merenptah. Dar Paneb e liber să părăsească Locașul Adevărului. Singura care l-ar mai putea convinge să se dăruiască operei pe care a început-o ești tu.

— „Când voi ajunge pe culmea Soarelui-Apune, mă avertizase femeia înțeleaptă care m-a inițiat, ți-o vei lua drept călăuză și privire clarvăzătoare pe zeița de-acolo, aceea căreia îi place liniștea”. Chiar în această noapte, mă voi duce să-i cer sfatul.

☥

Enorma cobră regală cu ochii roșii se ivi din sanctuarul său, sus, pe culme, înălțându-și capul în fața femeii înțelepte, care se înclină în semn de respect.

Luminată de soarele argintiu al nopții, reptila se legăna încet de la stânga la dreapta, fără a o pierde din ochi pe Clara, care purta pe frunte o bantă aurie. Dacă ar fi trecut la atac, n-ar fi avut nicio șansă să-i scape.

Depășindu-și frica, se născu un dialog între privirea femeii înțelepte și cea a cobrei, întruparea zeiței liniștii.

Clara îi vorbi despre Paneb, despre locul de veci al lui Merenptah, implorând-o să-i arate drumul cel bun către păstrarea armoniei în confrerie.

Una câte una, stelele dispărură, de parcă ar fi fost acoperite de un văl negru. Când noaptea se sfârși, o picătură de apă căzu în părul Clarei.

Femeia înțeleaptă înțelese că răspunsul zeiței era înspăimântător, dar pe măsura lui Paneb.

☥

Uabet cea Pură nu-și mai putea ascunde lacrimile:

— Nu poți pleca, Paneb…

— Dacă vrei, poți să mă urmezi, dar de răzgândit nu mă voi răzgândi.

Colosul își strângea rogojina pentru călătorie.

— Îți părăsești fiul fără niciun regret?

— Tu îi vei da o bună educație și sunt sigur că va ști să se descurce, la fel ca tatăl său.

— Pictura ta, munca ta... Chiar nu mai contează?

— Degeaba insiști, Uabet!

— De ce refuzi să recunoști că ai devenit mai încăpățânat ca un catâr pentru că ți-a fost rănită mândria? Ce importanță are că nu te mai înțelegi cu cioplitorii în piatră? Maestrul de operă este prietenul tău cel mai credincios și ar trebui să-ți amintesc că în satul ăsta sunt cel puțin două femei și un copil care te iubesc!

Paneb legă rogojina de un sac în care își pusese o pâine, un burduf cu apă, niște sandale și o *perizoma* nouă; apoi ieși fără s-o privească pe Uabet care continua să plângă și fără să-și sărute fiul care dormea.

Se lumina ziuă. În fiecare casă, oamenii se pregăteau să-și venereze strămoșii.

Dar zorii nu mai erau cei de fiecare zi.

În această a douăzeci și șaptea zi a primei luni a anotimpului de vară din cel de-al patrulea an de domnie a faraonului Merenptah, nori negri întunecau cerul, nelăsând soarele să apară. Atmosfera era grea, aproape sufocantă, iar în aer plutea o tensiune ce dădea tuturor dureri de oase.

Un fulger despică brusc cerul și trăsnetul căzu pe fierăria lui Obed. Acesta se trezi înspăimântat și ceru ajutorul puținilor auxiliari care dormeau în apropiere, provocând, astfel, panică.

Cu o violență nemaivăzută, un potop se dezlănțui asupra Locașului Adevărului. Ploua atât de tare, încât Paneb avea impresia că e înțepat de mii de ace.

O furtună se abătu, ca un dezastru, pe malul stâng al Tebei. Fulgerele brăzdau norii amenințători și precipitațiile se intensificau.

În ulița principală a satului, se formă un torent, cu o repeziciune de necrezut. Lângă Paneb, un zid în construcție se nărui.

Câteva femei ieșiră în pragul casei, privind uimite valul care continua să se umfle.

— Urcați-vă pe terase! urlă Paneb.

Niște copii începură să țipe. În fața casei lui Pai Pâinică-Bună, un puști, stând în apă până la genunchi, își pierdu echilibrul și începu să urle. Paneb îl prinse de picioare și i-l dădu lui Nakht, care venea alergând.

Pentru o clipă, cei doi se priviră cu ură:

— Du copilul ăsta acasă, îi ordonă Paneb, și verifică dacă nu mai sunt și alții pe afară. Și spune-le tuturor, cât poți de repede, să urce pe terase.

În ritmul în care creștea apa avea să inunde, în scurtă vreme, parterul caselor, provocând mari pagube. În zona auxiliarilor, pereții din noroi uscat aveau să se surpe.

Paneb păli.

Dată fiind forța acestui uragan, se pregătea o altă catastrofă, și mai serioasă. Tânărul plecă în goană la maestrul de operă.

— Trebuie să mergem imediat în Valea Regilor, hotărî el. Mormântul lui Merenptah e în pericol.

Înfruntând furtuna, cei doi bărbați ieșiră pe poarta satului și se cățărară, alergând, până la defileu. Dacă n-ar fi cunoscut perfect drumul pe care se rostogoleau pietre, lovindu-se între ele, n-ar fi putut traversa perdeaua formată de ploaie și s-ar fi rătăcit în muntele deasupra căruia bubuitul tunetelor devenise asurzitor.

Dar nici Nefer, nici Paneb n-aveau timp să se teamă sau să simtă bucățile de silex care le răneau picioarele. Cu riscul de a-și frânge gâtul, coborâră panta care ducea la intrarea în Valea Regilor.

Ud leoarcă, dar extrem de conștiincios, paznicul nubian rămăsese la postul său.

— Vino cu noi, Pembu, repede!

Cei trei se grăbiră până la mormântul lui Merenptah, unde al doilea paznic care era de gardă aduna resturi de calcar pentru a forma un prag în fața intrării. Dar acest fragil baraj era luat cu asalt de valurile de noroi și de pietrele care se rostogoleau.

— N-o să țină, își dădu cu părerea Tusa; hai s-o ștergem înainte de a fi înghițiți de potop!

Apele ar fi pătruns în mormântul lui Merenptah, provocând pagube ireparabile.

— Plecați, spuse Paneb. Eu rămân.

Cei doi nubieni ezitară doar câteva secunde înainte de a se salva din capcana provocată de uraganul a cărui furie nu scădea.

— Du-te, Nefer; abia mai respiri.

— Un cârmaci nu-și părăsește corabia când aceasta e în pericol să se scufunde. Lasă vorba! Hai la treabă!

Singura soluție era înălțarea unui zid din așchii de stâncă, suficient de gros pentru ca apele să poată fi oprite.

Nefer uită de oboseală, parcă prinzând noi puteri, în ciuda pământului alunecos și a ploii care îl orbea uneori. Înaintea lui, tânărul colos ridica movile de pietre, construind cu râvnă zidul care trebuie să salveze mormântul.

Din când în când, Paneb striga revoltat împotriva cerului dezlănțuit, dar nu-și încetinea ritmul, pe care maestrul de operă cu greu reușea să-l țină. Cu ultimele forțe, Nefer reuși totuși să-și ajute prietenul. Cu picioarele afundate în noroi, scotea pietre mari, pe care Paneb le așeza unele peste altele.

Un fulger de o violență incredibilă sfâșie norii și culmea muntelui fu lovită de trăsnet.

— Clara! urlă Nefer.

— Clara e acolo, sus?

— Se dusese să-i ceară un sfat zeiței liniștii și, când ai venit să mă cauți, nu coborâse încă.

Ploaia se opri ca prin farmec, lăsând să se-ntrevadă un petic de cer albastru.

— Mormântul lui Merenptah este intact, constată Paneb, plin de noroi.

— Clara…

Colosul îl smulse pe maestrul de operă din locul în care apele, cu ultimele lor forțe, se izbeau încă de ziduri.

— Trebuie să urcăm pe culme, spuse Nefer, să vedem dacă a lovit-o trăsnetul.

— Nu vezi că nu mai poți face niciun pas? Stai și te odihnește; mă ocup eu de asta.

Soarele trecu printre nori și cei doi bărbați sorbiră ultimele picături de ploaie care li se scurgeau pe obraji.

— Privește, Nefer, uite-o!

Purtând pe cap banta aurie, femeia înțeleaptă cobora de pe culme, ținând în mână târnăcopul cel mare, capabil să străpungă și cea mai dură rocă.

☥ Capitolul 63

Femeia înțeleaptă ridică în aer târnăcopul, în fața sătenilor sosiți de pretutindeni:

— Iată obiectul care ați crezut că l-a furat Paneb! L-am expus pe culme, pentru a conjura mânia zeului Seth, al cărui uragan era gata să distrugă mormântul faraonului și casele noastre. Trăsnetul a lovit târnăcopul și lumina sa înspăimântătoare a lăsat acolo semne.

Thuty cel Savant se apropie și cercetă capul animalului lui Seth, cu botul lung și cu urechile mari, cap desenat de focul cerului.

— Paneb a salvat locul de veci al faraonului, anunță Nefer; fără curajul său, opera comunitară ar fi fost distrusă complet, iar Locașul Adevărului ar fi fost acuzat de neglijență. Acest târnăcop cu numele lui Seth, fiul cerului și stăpânul furtunii, să-i aparțină pentru totdeauna.

— Va trebui să scriem despre acest dar excepțional în *Jurnalul Mormântului*, interveni Imuni. Dacă n-o vom face, Paneb va avea necazuri cu administrația.

Nakht cel Puternic îl apucă pe ajutorul de scrib de gulerul cămășii sale plisate:

— Când ai să înveți să-ți ții gura, prăpăditule?

— Sunt de acord cu el, interveni Paneb; evenimentele să fie notate și nimeni să nu conteste dreptul meu de proprietate asupra acestei unelte.

Râzând în hohote, colosul ridică târnăcopul către cerul de un albastru luminos.

— Să înțeleg că ți-ai amânat plecarea? îl întrebă maestrul de operă.

— Ce plecare?

☥

— M-ați invitat, generale Mehy, și iată că am venit! îi spuse tânărul prinț Amenmes, sigur pe el.

— Este o mare onoare pentru Teba și pentru mine însumi.

— Sunt nerăbdător să încalec armăsarul pe care mi l-ați promis.

— Este la dispoziția voastră.

— Ați fi de acord să părăsiți biroul și să-mi arătați cel mai frumos loc de plimbare prin deșert?

— Mai încape vorbă?

Bucuros ca un copil care primește o jucărie de mult așteptată, Amenmes încălecă un superb cal negru, care îi fusese adus de subalternul generalului. Fusese ales un armăsar mai puțin nărăvaș, dar foarte rezistent, așa încât cei doi călăreți porniră în galop către vest, pentru a urma albia unui ued secat.

Când se opri după o cursă nebunească, Amenmes era beat de plăcere:

— Ce regiune fascinantă! O prefer de o mie de ori Deltei… Aveți mare noroc să trăiți aici, generale!

Cei doi coborâră și se așezară pe o movilă, pentru a-și potoli setea cu apa rece păstrată într-un burduf:

— Vizita voastră, prințe Amenmes, mă face să înțeleg că regele nostru a reușit să stabilească pacea.

— Vă înșelați, generale… De curând, faraonul a trimis mari cantități de grâu hitiților, îngrijorați de dorințele de cucerire ale unor state din Asia. Egiptul trebuie să-și hrănească aliații, pentru ca aceștia să stea în calea unei invazii din nord.

— E o procedură neobișnuită?

— Mai mult sau mai puțin; dar, după părerea mea, există ceva mai îngrijorător: agitația libienilor.

— Nu sunt prea slabi și prea puțin uniți pentru a amenința Egiptul în mod serios?

— Sunt mulți care într-adevăr cred asta… Dar nu și tatăl meu. Informatorii lui Sethi consideră că triburile libiene sunt capabile să formeze o federație. În acest caz, vor reprezenta un adevărat pericol.

— Faraonul a fost informat despre asta?

Amenmes păru încurcat:

— În parte…

— E tot atât de îngrijorat ca tatăl vostru?

— Da și nu… Se teme mai mult de Asia decât de Libia.

— Vă voi arăta un obiect surprinzător, prințe Amenmes!

Mehy îi arătă un vârf de săgeată, pe care Amenmes îl pipăi îndelung:

— Este incredibil de dur!

— Chiar mai mult decât vă închipuiți. Această armă a fost pusă la punct în laboratorul de pe malul stâng și va fi folosită în curând de trupele tebane… înaintea altor inovații.

— Impresionant, foarte impresionant!

— Sunteți primul căruia îi arăt această mică minune.

— Vreți să spuneți că faraonul n-o cunoaște încă?

Mehy tăcu.

— Considerați, generale, că numai eu trebuie să cunosc această invenție?

— Vă va folosi, poate, dacă veți obține puterea supremă.

Amenmes văzu, deodată, deschizându-i-se o perspectivă uriașă:

— Credeți că trupele tebane mi-ar fi credincioase dacă le-aș cere sprijinul în niște împrejurări excepționale?

— Sunt convins, prințe, că aveți calitățile unui șef și că le veți putea demonstra slujind interesele Egiptului.

Amenmes era tulburat. Datorita lui Mehy, devenea conștient de adevăratele sale ambiții, pe care nu îndrăznise încă să le recunoască. Merenptah avea o vârstă, Sethi era prea autoritar și de aceea puțin apreciat de curteni… El, Amenmes, era tânăr, cuceritor și seducător.

— Cu ocazia acestei vizite veți cunoaște bine Teba, îi promise Mehy. Și nu vom uita de cazarma principală, în care veți asista la instruirea trupelor mele de elită.

☥

Paneb devorase purcelul de lapte, fript exact cât trebuia și aromat cu salvie, alături de care băuse un vin deosebit, demn de un mare banchet.

— Vă mulțumesc pentru acest prânz minunat, le spuse el Clarei și lui Nefer. M-am purtat ca un tâmpit și totuși nu sunt sigur că mi-am învins vanitatea și că pot suporta nedreptatea fără să mă revolt.

— În privința ta, am luat cu toții o hotărâre, îi destăinui maestrul de operă.

— Vreo sancțiune?

— Sper să n-o consideri astfel… Dar suntem nevoiți să te convocăm la tribunal.

Fața tânărului se întunecă:

— Voi avea măcar dreptul să mă apăr și să explic de ce voiam să plec?

— Nu va fi necesar. Va fi de ajuns să răspunzi cu da și nu.

— Cioplitorii în piatră m-au acuzat pe nedrept și…

— Nu e vorba despre asta.

— Atunci… de ce?

— Potrivit unui obicei destul de răspândit în satul nostru, Clara și cu mine dorim să te adoptăm. Devenind în mod oficial fiul nostru, vei beneficia de protecția noastră; dacă ești atacat, se consideră că atacul a fost dat împotriva noastră. Ba mai mult, ne vei deveni moștenitor… Dar să nu te aștepți să devii bogat!

— Așadar, ai de ales. Doar tu poți s-o faci! insistă femeia înțeleaptă, cu un zâmbet a cărui lumină ar fi dezarmat până și pe cei mai aprigi demoni.

Paneb goli cupa dintr-o înghițitură:

— V-ați îndoit vreo clipă de răspunsul meu?

☥

Generalul Mehy era furios și îngrijorat.

Furios, pentru că eșuase în încercarea de a scăpa de Paneb. Dacă era să dea crezare scrisorii codificate a informatorului său, tânărul colos fusese chiar adoptat de maestrul de operă și de femeia înțeleaptă. De acum înainte, va fi aproape imposibil să le atace fiul, numai dacă nu cumva acesta ar face o greșeală capitală; dar Paneb nu va fi oare din ce în ce mai precaut? Această veste proastă era însă departe de-a o descuraja pe Serketa; nimic n-o ațâța mai mult decât o luptă grea și era fericită să înfrunte un adversar pe măsura sa.

Îngrijorat, pentru că urma să-l întâmpine la debarcaderul de pe malul stâng pe Sethi, fiul lui Merenptah, care venea la Teba în vizită oficială, la câteva săptămâni după fiul său, Amenmes, era mulțumit de felul în care-și petrecuse zilele aici și foarte convins de talentele sale de conducător.

În timpul unui banchet în care vinul cursese în valuri, Serketa îi prezentase o tânără dansatoare nubiană, a cărei știință a iubirii îl încântase pe prinț în așa măsură încât, pentru el, nu mai existau alți prieteni la fel de apropiați ca Mehy și soția acestuia.

Sosirea neașteptată a lui Sethi părea amenințătoare. Generalul ar fi preferat să fi avut el inițiativa unei vizite și să se ducă la Pi-Ramses pentru a-l întâlni. Și apoi timpul de pregătire era scurt. Poate că Amenmes îi spusese prea multe și se lăudase prea mult, declanșând astfel intervenția tatălui său.

Nici măcar deliciile senzuale ale Serketei nu reușiseră să-l calmeze pe Mehy, bântuit de teama de a-și vedea cariera distrusă. Și doar îi ceruse tânărului Amenmes să-și țină gura, să nu dezvăluie niciuna dintre ambițiile sale și să păstreze secretul prieteniei lor, pentru ca, la momentul potrivit, să poată profita din plin de ea.

În plină maturitate, Sethi era un om puternic, cu un chip armonios, dar sever și cu un mers sigur.

Mehy se înclină înaintea lui cu respect:

— Sunt fericit să vă revăd, generale, după scurta noastră întâlnire din Pi-Ramses. Mi s-a vorbit cu multă admirație despre trupele dumneavoastră de elită. De aceea, mi-am dorit să le văd eu însumi. Sunt, poate, sceptic... Unii înțelepți chiar ne recomandă această îndoială constructivă. Dar să nu pierdem vremea, căci ea e prețioasă pentru amândoi. Arătați-mi cazărmile!

— Trebuie să înțeleg că ar trebui să dau ordin de mobilizare generală?

— Nici vorbă, generale! Datorită faraonului Merenptah, dușmanii noștri potențiali stau liniștiți și atmosfera este calmă. Cu toate acestea, sunt interesat de garnizoanele tebane, pentru că nu se știe niciodată ce ne rezervă viitorul. Nu există decât o singură certitudine: faptul că îmbătrânim. Preaiubitul meu tată își duce povara anilor ca oricare dintre oameni; când va trebui să-i urmez la tron, sper că voi putea conta pe fidelitatea demnitarilor și a ofițerilor superiori. Sper că mă înțelegeți, generale...

— Teba vă este și vă va rămâne devotată.

— Fiul meu, Amenmes, s-a simțit bine aici?

— Cred că i-a plăcut ținutul, dar mai ales armăsarul pe care am avut plăcerea să i-l ofer și pe care l-a luat cu el în capitală.

— Amenmes este un bun călăreț și un visător căruia îi place să se distreze. Dacă va ști să-și vadă lungul nasului, va duce o viață fără griji. Oare poate exista o soartă mai bună?

☥ Capitolul 64

Tribunalul Locașului Adevărului, prezidat de scribul Mormântului, aprobă adoptarea lui Paneb de către cuplul format

din Clara, femeia înțeleaptă, și Nefer cel Tăcut, șeful echipei din dreapta și maestrul de operă al confreriei. De acum înainte, în toate documentele oficiale, Paneb avea să fie desemnat ca fiu al Clarei și al lui Nefer, moștenitor al părinților săi adoptivi și servitor al *Ka*-ului acestora, după moartea lor.

Desigur, acest eveniment fericit era urmat de o petrecere la care lua parte întregul sat și de câteva zile suplimentare de odihnă, mult apreciate după o muncă atât de grea, atât la mormânt cât și la templul lui Merenptah.

Cu capul plecat, Fened Nasul, însoțit de ceilalți cioplitori în piatră, se prezentară înaintea lui Paneb.

— Nu suntem dintre cei care acceptă să se scuze… Dar am spus o minciună gogonată și vrem să știi că o recunoaștem. Ce mai încolo și-ncoace, am dori să ne împăcăm! La urma urmelor, important este să formăm o echipă și putem spune că, în prezent, te considerăm pentru totdeauna unul de-al nostru.

— Constat că te pricepi la discursuri, îi spuse Paneb și-l îmbrățișă.

— Îți amintești ce ți-am promis acum câțiva ani? îl întrebă maestrul de operă pe fiul său adoptiv.

— Știu că ți-ai respectat toate promisiunile, mai mult decât nădăjduiam.

— Dar nu și pe cea despre care vreau să-ți vorbesc. Sincer să fiu, așteptam momentul când vei fi gata să primești ceea ce urma să primești.

Și Paneb își aminti:

— Cred că te referi la… o călătorie la piramidele de la Gizeh, lângă Memphis.

— Ai o memorie foarte bună.

— Dar ce facem cu mormântul… cu picturile mele…

— Sala sarcofagului e săpată; a mai rămas doar lustruirea pereților, în vederea trasării grilei. În lipsa noastră, îi revine lui Ched misiunea de a îndruma echipa.

Paneb își îmbrățișă tatăl adoptiv, gata să-l sufoce.

☥

— Până la întoarcerea mea, îi spuse Nefer soției sale, tu vei fi atât maestrul de operă al confreriei cât și femeia înțeleaptă. Regret că trebuie să-ți asumi aceste responsabilități, dar a venit vremea ca Paneb să descopere mesajul piramidelor. În mod

normal, n-ar trebui să apară nimic neobișnuit, nici la mormânt, nici la templu.

— Oare în nord, este chiar atât de calm pe cât se crede? se îngrijoră Clara.

— Recenta vizită a lui Sethi pare să dovedească faptul că pericolul unui conflict este înlăturat. Și chiar dacă situația s-ar înrăutăți, Memphis nu va avea de suferit.

— Fii totuși foarte prudent…

— Cu fiul nostru alături, ce pericol m-ar putea pândi? Doar tu și Kenhir veți ști unde suntem și cât va dura călătoria. Scribul Mormântului a închiriat o ambarcațiune pe numele șefului auxiliarilor și vom pleca mâine, dis-de-dimineață.

— Ciudat… Presimt această călătorie ca un blând apus de soare, dar, totodată, ca o furtună neașteptată. Promite-mi că nu vei risca nimic, Nefer!

Maestrul de operă își îmbrățișă soția cu duioșie.

☥

Paneb sorbea din priviri peisajele, ca și cum ar fi băut din apele Deltei și era încântat de căldura tot mai mare a lunii aprilie, domolită încă de vântul din nord. Stând tot timpul la prova, avea sentimentul că ia în stăpânire un pământ nou, a cărui frumusețe dorea s-o păstreze în memorie.

Călătorul descoperea sate fermecătoare, cu case albe construite pe mici coline, departe de amenințarea inundațiilor, locuri plantate cu palmieri și un ținut liniștit, presărat cu mici sanctuare, dar și cu temple impunătoare, la care se ajungea datorită debarcaderelor.

Dar toate aceste minunății erau un fleac în comparație cu adevărata minune pe care Paneb o descoperi în zori, scăldată în lumina orientului: platoul de la Gizeh, pe care se înălțau piramidele lui Khufu, Kha-ef-Ra și Men-kau-Ra[15], străjuite de un sfinx uriaș, cu chip de faraon și cu corp de leu.

Năucit de atâta frumusețe și măreție, colosul contemplă îndelung uriașii de piatră, a căror veșmânt de calcar sclipea în soare.

---

[15] *Khufu*, „Dumnezeu să mă apere”, cunoscut sub numele grecesc de Kheops; *Kha-ef-Ra*, „Ra, înălțat în glorie”, Khephren; *Men-kau-Ra*, „Puterea creatoare a lui Ra e veșnică”, Mykerinos.

— Iată cum au redat originile vieții constructorii Vechiului Imperiu, explică Nefer: unitatea s-a transformat în trei eminențe, răsărite din oceanul primordial.

— Oare de aceea o piramidă mică este mai înaltă decât mormintele slujitorilor Locașului Adevărului?

— Chiar sub o formă modestă, acest simbol ne leagă de predecesorii noștri din Epoca de Aur. Piramida este o rază de lumină pietrificată, care vine din lumea cealaltă, din lumea în care nu există moarte.

Nefer îl conduse pe Paneb până la vechiul atelier, cel al planurilor, acolo unde fuseseră concepute piramidele gigantice; aici munceau cioplitorii în piatră însărcinați cu întreținerea mormintelor demnitarilor care-i slujiseră cu credință pe monarhii constructori.

Chel și bine făcut, șeful atelierului îi întâmpină pe vizitatori:

— Cine sunteți?

— Eu mă numesc Nefer cel Tăcut și sunt însoțit de fiul meu adoptiv, Paneb cel Zelos.

Șeful atelierului se dădu un pas înapoi:

— Nu ești cumva... maestrul de operă al Locașului Adevărului?

Nefer îi arătă sigiliul.

— Toți cioplitorii în piatră din țară au auzit vorbindu-se despre tine... Este o mare bucurie să te primim aici!

— Aș dori să-i dezvălui fiului meu geometria sacră a piramidelor. Am fi putut s-o facem în satul nostru, dar am preferat ca Paneb să se bucure de această revelație chiar aici, în preajma acestor monumente.

Inițierea începu imediat.

Paneb descoperi realitatea triunghiului 3/4/5, cifra Trei corespunzând lui Osiris, Patru lui Isis și Cinci lui Horus; în inima pietrei dăinuia triada divină pusă în acțiune de proporția aurie, cheia principiului armoniei impregnat în formele naturale și al coerenței unui edificiu. Învăță legile echilibrului dinamic al arhitecturii, în care simetria nu-și avea locul, și reuși să reproducă niște calcule complexe, dintre care cel al volumului trunchiului de piramidă.

Entuziasmat, Paneb îi demonstră lui Nefer că-și însușise bine aceste lecții.

— Nu te pierde în probleme teoretice, îi recomandă maestrul de operă. Nu trebuie să ai încredere decât în adevărul materiei și în experiența dobândită de propria mână; consideră fiecare monument ca o ființă vie și unică, indiferent dacă acesta este o mică stelă sau un templu imens.

— Dar eu sunt, în primul rând... un pictor!

— Suntem aici pentru a-ți lărgi orizontul, Paneb! Un artizan al Locașului Adevărului trebuie să se priceapă la orice, pentru că nimeni nu poate prevedea ce sarcină ar putea primi într-o bună zi, pentru binele confreriei.

În fiecare seară, tatăl și fiul priviră apusul soarelui în preajma piramidelor din Gizeh, iar Paneb trăi clipe de neuitat.

☥

Faraonul Merenptah tocmai ieșea din templul lui Amon, în care celebrase ritualul dimineții, când fu oprit de șeful gărzii sale personale:

— A sosit la palat un mesager din Siria, Maiestate, și ar vrea să vă vadă cât mai repede.

Regele îl primi în sala de audiențe.

— Situația e foarte gravă, Maiestate; se pregătește o mare coaliție în vederea atacării Egiptului la frontiera de nord-est.

— Cine sunt cei care fac parte din coaliție?

— După constatările iscoadelor noastre, sunt ahei, anatolieni, etrusci, licieni, sarzi, israelieni și cretani, cărora li s-au alăturat libieni și beduini. Cu toții sunt mai multe mii de oameni hotărâți să dea năvală peste noi și să distrugă totul în calea lor.

— De ce n-am fost prevenit mai devreme?

— Au existat dificultăți de transmitere... Și neîncrederea funcționarilor din regiune. Diplomații noștri considerau că amintirea lui Ramses cel Mare era destul de vie pentru a împiedica organizarea unei asemenea coaliții.

Merenptah își convocă pe dată consiliul de război, căruia mesagerul îi dădu cât mai multe amănunte cu putință despre poziția inamicului și a armamentului pe care acesta îl deținea.

— Ce propuneți? întrebă regele.

— Există o singură strategie valabilă, Maiestate, își exprimă părerea cel mai vârstnic dintre generali: să ne strângem toate trupele la frontieră, făcând-o imposibil de trecut.

Cu toții îl aprobară pe general.

— Dacă am proceda astfel, spuse Merenptah, dușmanii ar rade multe sate de pe fața pământului și ar masacra o mulțime de civili care se încred în noi.

— Astea sunt neajunsurile războiului, Maiestate.

— Rămânând pasivi, generale, riscăm o înfrângere! Vom adopta o altă strategie: vom ataca dușmanul în timpul înaintării sale, chiar în inima Siro-Palestinei.

— Ar fi o manevră foarte îndrăzneață, Maiestate, și…

— Am hotărât, generale, și ne vom angaja toate forțele în luptă, pentru a lovi repede și în forță.

Aghiotantul lui Merenptah îl anunță pe rege că alt mesager cerea să fie primit degrabă. Cel care răspundea de paza militară a frontierei de nord-vest fu invitat să vorbească în fața consiliului de război:

— Sunt extrem de îngrijorat, Maiestate! Triburile libiene au format o federație și, fără nicio îndoială, se pregătesc să ne atace!

Estul și vestul Deltei erau amenințate, nordul Egiptului era prins ca într-un clește, din care nu putea ieși neatins, o civilizație milenară era amenințată să se prăbușească…

— După tine, în cât timp vor fi gata libienii să înceapă ostilitățile?

— Cam într-o lună… Mai ales dacă au Memphisul drept obiectiv, așa cum presupun iscoadele noastre.

Membrii consiliului de război se cutremurară:

— Pentru a proteja orașul, ar fi bine să chemăm, ca întărire, trupele tebane, propuse unul dintre ei.

— Nici vorbă! îi spuse tăios regele. Dacă nubienii vor profita de aceste tulburări pentru a se revolta, Teba ar rămâne fără apărare.

— Atunci, Maiestate…

— Este clar cum vom proceda: avem la dispoziție o lună pentru a distruge coaliția și a reveni din Siro-Palestina, pentru a salva Memphisul de agresiunea libiană. Acesta este prețul supraviețuirii Egiptului.

☥ Capitolul 65

După inițierea lui Paneb în tainele geometriei, cioplitorii în piatră îi propuseră să viziteze, alături de Nefer, vechiul oraș, prima capitală a Egiptului. Fiul adoptiv al maestrului de operă descoperise vechea citadelă cu ziduri albe, templele lui Ptah, Hathor și Neit, palatele regale și cartierele artizanilor, sfârșindu-și ziua într-o tavernă, în care se putea bea o bere rece.

Formau un grup vesel, întrecându-se care mai de care să istorisească întâmplări hazlii; Paneb tocmai se pregătea să le povestească pe ale sale, când un ofițer, urmat de vreo zece soldați, intrară în tavernă.

— Liniște! ordonă el. Ascultați-mă cu atenție!

Îngrijorați, își îndreptară cu toții privirile către ofițer.

— Trupele din Memphis sunt în stare de alertă, căci, dintr-o clipă în alta, ne temem de un atac al libienilor. Dată fiind gravitatea situației, avem nevoie de cât mai mulți voluntari pentru a apăra orașul; dacă ar cădea în mâinile adversarului, populația ar fi masacrată. Sper că veți ști să vă puneți în valoare curajul.

Nefer vru să se ridice, la fel ca și ceilalți, dar Paneb îl opri, punându-i mâna pe umăr, cu fermitate.

— Nu tu, tată! Tu ești maestrul de operă al Locașului Adevărului și nu trebuie să-ți pui viața în pericol.

— Iar tu ești pictor și…

— Dacă voi muri în luptă, lucrarea va fi terminată de Ched Salvatorul.

Unul dintre cioplitorii în piatră din Memphis vorbi în numele colegilor săi:

— Paneb are dreptate, iar ofițerul va fi și el de acord. Fiecare dintre noi știe câtă importanță acordă regele Locașului Adevărului. Locul tău este acolo, Nefer!

— Dar Paneb face parte din echipa mea și…

— Tocmai de aceea, îi tăie vorba Paneb. Eu sunt cel care trebuie să apere onoarea confreriei noastre. N-avea grijă, libienii nu vor fi dezamăgiți.

☥

Merenptah lovise repede și tare, angajându-și aproape toate trupele într-un asalt hotărâtor și prinzând momentul în care șefii

coaliției se certau între ei pentru probleme de întâietate în împărțirea valoroasei prade, pe care o considerau deja cucerită.

Prima armată egipteană atacase prin est, a doua prin sud și a treia prin vest. Cea de a patra se mulțumise să intervină ca întărire, când bătălia era deja câștigată. Dezorganizați, primind ordine contradictorii, cei din coaliție săriseră în aer ca o rodie prea coaptă. Unii fugari se refugiaseră în orașele Gezer și Ascalon, pe care egiptenii le luaseră, de îndată, cu asalt; alții reușiseră să scape, ajungând alături de trupele libiene concentrate pe înălțimea Fayum, la sud-vest de Memphis.

Regele nu le lăsase nicio clipă de răgaz armatelor sale. Ultimele centre de rezistență fiind eliminate și Siro-Palestina fiind din nou sub control, ajunsese la Memphis în marș forțat.

Fiul său Sethi îl aștepta la intrarea în citadela cu ziduri albe.

— Memphis va rezista oricărui asalt, Maiestate!

— Să nu stăm cu mâinile în sân, hotărî monarhul, și să continuăm aplicarea strategiei care ne-a adus această primă victorie.

— Vom lăsa Memphisul fără apărare?

— În noaptea asta, zeul Ptah mi-a apărut în vis și mi-a oferit o sabie care mi-a dat încredere și curaj. Cercetașii să-mi dea poziția exactă a libienilor și-i vom nimici înainte să ne atace.

☥

După o ultimă ședință, hotărârea fusese, în sfârșit, luată: cel care-i va conduce pe cei zece mii de luptători libieni la cucerirea Memphisului va fi șeful de trib Merie.

Înfrângerea coaliției, în nord-estul Egiptului, nu-i zdruncinase ambiția. Bătălia fusese aprigă, trupele egiptene erau sfârșite de oboseală, iar Memphisul pustiit. Când apărătorii săi vor da piept unei hoarde de războinici tatuați și bărboși, urlând cât îi ține gura, cu părul împletit și împodobit cu pene mari, li se va face frică și nu vor mai rezista multă vreme.

După ce va pustii Memphisul, Merie va ocupa orașul sfânt Heliopolis, a cărui distrugere îi va descuraja pe dușmani. Apoi, victoriile vor veni, una după alta, înaintea cuceririi întregii Delte, urmate, la sud, de o invazie nubiană.

Înfrângerea coaliției nu-l surprinsese pe șeful libienilor. Rolul lor major nu era, oare, să slăbească puterea dușmanului, oprindu-l departe de Memphis, pentru a lăsa câmp liber principalului val de asalt?

Merie ar fi șters astfel secole de umilință. Pentru prima oară, Libia ar învinge Egiptul și i-ar lua în stăpânire comorile. Iar el îl va ucide pe Merenptah cu propriile mâini, străpungându-i trupul cu lancea și nu-i va cruța niciun membru al familiei, făcând să dispară întreaga dinastie.

Noul rege al Egiptului se va numi Merie.

☥

A treia zi din a treia lună a celui de-al treilea anotimp era toridă, așa cum este adeseori sfârșitul lunii mai. Având încheieturile mâinilor împodobite cu brățări, Merie îmbrăcase o robă împodobită cu motive florale și-și încrucișase pe piept un centiron. Își prinsese la centură un pumnal și o sabie scurtă. Coaforul personal îi aranjase firele bărbii sale ascuțite și-i împărțise în trei părul asemănător unei coame dese. Apoi îi împleti părul din mijloc într-o coadă lungă, înfășurând-o strâns în partea sa inferioară și-i înfipse cele două pene de struț, puțin depărtate una de cealaltă.

După un dejun copios, care le ridicase moralul, soldații libieni nu mai așteptau decât semnalul de plecare.

De îndată ce Merie se ivi din cortul său, un călăreț pătrunse în tabără, în galop, oprindu-se înaintea șefului:

— Egiptenii… sunt aici!

— Cercetași?

— Nu, o armată, o enormă armată în frunte cu faraonul!

— Imposibil! N-avea timp să se reîntoarcă din Palestina.

— Suntem încercuiți!

Prima ploaie de săgeți făcu puține victime, dar instală panica în tabăra libiană. Merie își adună cu greu oamenii care se risipiseră în toate direcțiile. Primii egipteni treceau deja peste palisadele improvizate, protejați de tirul continuu al arcașilor.

— La canal, repede!

A încerca să-și apere tabăra ar fi însemnat să se sinucidă. Trebuia mai degrabă să se refugieze pe corăbii și să se retragă.

Flăcările ce urcau către cer îl paralizară pe Merie. Faraonul atacase din toate părțile și dăduse foc ambarcațiilor. Înconjurându-l pe șeful libian, oamenii cădeau sub loviturile unui adversar nemilos, care înainta cu o viteză fulgerătoare.

☥

Bătălia dura de cinci ore și avea să se termine în curând. După dezordinea de la început, libienii își reveniseră și luptaseră

cu înverșunare, știind că dușmanul nu-i va cruța. Merie își adunase ultimele forțe pentru a încerca un contraatac, sperând să spargă încercuirea.

Distrându-se ca un nebun, Paneb îi văzuse pe libieni răspândindu-se pe diguri ca șoarecii și-i prinsese în cursă pe vreo cincizeci dintre ei. Săbiile și pumnalele nu-l speriau pe tânărul colos; rupea brațele dușmanilor și-i punea la pământ doar cu un pumn tras în creștet. Sub ochii holbați ai infanteriștilor făcea o mulțime de prizonieri.

Tabăra libiană era în flăcări, iar fumul acoperea fuga celor învinși. În treacăt, Paneb doborî vreo zece soldați, care făcuseră greșeala să fugă înspre el.

Privirea îi fu atrasă de un bărbat înalt, îmbrăcat într-o robă pestriță și încălțat cu sandale scumpe, care încerca să urce într-un car tras de un cal prea speriat pentru a mai înainta. Animalul se cabră nechezând și libianul renunță la intenția sa.

— Tu, cel de colo! urlă Paneb. Predă-te sau îți rup oasele!

Merie își lansă sulița către el, dar brațul îi tremura și arma nu făcu decât să șteargă umărul colosului. Iritat, Paneb se aruncă asupra sălbaticului care fusese gata să-l rănească.

Un libian încercă să acopere fuga șefului său, dar Paneb îi sparse nasul cu cotul. Înnebunit, Merie își scosese sandalele, să poată alerga mai repede; urmăritorul său călcă în picioare penele căzute pe pământ și, plin de sângele libienilor, dintr-un salt, îi sări în spate.

☥

Abia fusese obținută victoria, că o droaie de scribi își făcuseră bilanțurile contabile, pentru a-i da faraonului un raport detaliat.

Superiorul lor se prezentă în fața regelui, care privea spre câmpul unde luptaseră oamenii săi, obținând victoria.

— Înainte de a mai face o verificare, Maiestate, iată primele estimări ale bunurilor luate de la inamic: 44 de cai, 11 594 de boi, măgari și berbeci, 9 268 de săbii, 128 660 de săgeți, 6 860 de arcuri, 3 174 de vase de bronz, 531 de bijuterii de aur și argint și 34 bucăți de stofă. 9 376 libieni au fost răpuși, 800 făcuți prizonieri, iar ceilalți au dispărut.

— Mai adăugați un prizonier: șeful lor! se auzi vocea puternică a lui Paneb, care îl împingea de la spate pe Merie, care tremura din toate mădularele.

Acesta din urmă se aruncă la picioarele lui Merenptah, implorându-i iertarea.

— Te cunosc, îi spuse regele colosului. Nu ești cumva artizan în Locașul Adevărului?

— Sunt Paneb, fiul lui Nefer cel Tăcut și al Clarei, femeia înțeleaptă, Maiestate, răspunse pictorul făcând o plecăciune.

— Cum de te afli aici?

— Nefer voia să-mi arate piramidele și Memphisul… Zeii mi-au îngăduit să iau parte la această luptă și să vi-l aduc pe acest laș care încerca să fugă.

Vitejia lui Paneb avea să fie curând celebrată în toată țara, aflându-se astfel că Locașul Adevărului nu ezitase să lupte alături de soldații faraonului.

— Îți încredințez o misiune importantă, Paneb! Un scrib îți va înmâna un papirus conținând relatarea victoriei mele asupra libienilor și a luminii asupra întunericului. Tu te vei duce la Karnak și vei grava acest text pe peretele interior al zidului de est al curții celui de al șaptelea pilon al templului lui Amon. Toți cei de față să-l venerăm pentru că ne-a îndrumat inimile și ne-a întărit brațele!

O rugă mută urcă spre cerul albastru al unei calde seri de mai, în care cele Două Regate se bucurau de pacea recâștigată.

☥ Capitolul 66

Scrisoarea guvernatorului din Elefantina aducea o veste îngrijorătoare: după cele spuse de iscoade demne de încredere, în Nubia se punea loc de revoltă. Mai multe triburi considerau că era momentul să năvălească în Egipt prin sud, încercând să se alăture cuceritorilor din nord. Atunci va sosi clipa negocierilor și a împărțirii resturilor uriașului fărâmițat.

Mehy nu putea interveni fără ordinul faraonului, care ar avea, poate, nevoie de trupele tebane în Deltă; se mulțumi doar să pună garnizoanele în stare de alertă și să trimită o iscoadă la Pi-Ramses, pentru a cere instrucțiuni precise.

Sosirea prințului Amenmes risipi orice îndoială:

— Victorie totală, generale! Libienii și aliații lor au fost exterminați. Strategia regelui a făcut minuni: să-l iei pe dușman cu asalt înainte ca el să apuce să te atace.

Aceste vești nu-l liniștiră pe Mehy:

— Îmi păreți necăjit, generale… Nu vă bucură succesul lui Merenptah?

— Mă bucură cât se poate de mult, dar a apărut un alt pericol: o revoltă în Nubia.

— Faraonul o prevăzuse, iar eu m-am reîntors pentru a vă transmite ordinele sale: să atacați imediat, lăsând la Teba cât mai puțini soldați. Vom comanda împreună.

Dacă Merenptah nu-l trimisese decât pe prințul Amenmes înseamnă că avea încredere în Mehy și în forța armatei tebane, pentru a-i nimici pe nubieni, curajoși, dar prost organizați. Această luptă stârnea interesul generalului care, cu această ocazie, avea să experimenteze noile vârfuri de săgeată și săbiile scurte, fabricate de curând cu ajutorul tehnicilor inventate de Dakter.

— Oamenii mei sunt gata de plecare, prințe!

— Va fi prima mea victorie, generale!

☥

Aclamat de către auxiliarii înștiințați deja asupra faptelor sale de arme, fapte care luau amploare pe măsură ce treceau din gură în gură, Paneb fu primit cu căldură de cele două echipe ale Locașului Adevărului.

— Am auzit că ai ucis peste o sută de libieni. Așa e? întrebă Nakht.

— N-am ucis pe nimeni, dar am făcut câțiva prizonieri, printre care șeful lor.

— L-ai văzut pe rege? întrebă Pai Pâinică-Bună.

— Mi-a poruncit să gravez povestea victoriei sale pe un zid din Karnak.

Artizanii se dădură la o parte, făcându-i loc maestrului de operă.

— M-au urcat cu forța pe o corabie ce se îndrepta spre Teba, explică Nefer, deși doream să rămân la Memphis.

— Excelentă inițiativă din partea colegilor noștri, consideră Paneb. După cum ți-am promis, n-am avut de ce să mă tem. Și apoi, prin mine, faraonul a hotărât să ofere o recompensă confreriei.

— Ne oferă hrană la alegere și vinuri de soi? întrebă Renup cel Jovial.

— Ne vor fi livrate chiar mâine; și vom mai primi o importantă cantitate de metale prețioase, din care, o parte va fi folosită la fabricarea uneltelor.

— Și cealaltă parte? se îngrijoră Fened Nasul.

— Va fi împărțită între noi.

— Înseamnă, constată Didia cel Generos, că vom fi bogați!

— Eu, hotărî pe loc Karo cel Posac, îmi voi cumpăra o vacă cu lapte.

În timp ce fiecare își anunța, tare și cu forță, proiectele de artizan înstărit, Paneb își îmbrățișa fiul pe care Uabet cea Pură i-l aduse, foarte mândră de isprăvile soțului ei.

— Mi-a fost teamă, mărturisi ea, dar știam că te vei întoarce.

— Pe libieni i-ar fi putut învinge chiar și o bucățică de femeie ca tine! Nu știu să alerge; te sperie doar cu tatuajele lor. I-am adus lui Aperti cele două pene ale comandantului lor; îi vor aminti că nu trebuie niciodată să fugă.

— Ai devenit un erou, aprecie Ched Salvatorul, cu ironie.

— Știi la ce mă gândeam înainte să-i pun la pământ pe libieni? La picturile care au mai rămas de făcut în mormântul regal.

— În lipsa ta, n-am avansat deloc.

— Ipuy și Renup mă vor ajuta să gravez hieroglifele la Karnak și mă voi reîntoarce cât mai repede în Valea Regilor. Dacă ai putea vedea ce culori am în minte…

Lui Paneb i se păru că citește un fel de ușurare în privirea lui Ched Salvatorul, ca și când maestrul își așteptase discipolul cu nerăbdare. Dar se înșela, desigur.

☥

Sărbătoarea ținuse toată noaptea; fiecare înțelesese că Paneb, în ciuda purtării sale uneori nepotrivite, nu putea lipsi din confrerie. Chiar și adversarii săi cei mai aprigi trebuiau să recunoască faptul că bravura lui îi îmbogățise.

Nefer intră primul în dormitor. Obosit, se pregătea să se întindă pe pat, când vocea Clarei îl țintui locului:

— Te rog să nu mai faci niciun pas!

Clara aprinse o lampă și o ridică la înălțimea soțului său.

La lumina flăcării văzură pe pernă, un enorm scorpion negru gata de atac. Dacă maestrul de operă s-ar fi culcat, ar fi fost înțepat în ceafă și ar fi avut prea puține șanse să scape cu viață.

— Dă-te încet înapoi, îi ceru ea.

— O să caut un băț.

— Nu încerca să-l ataci… E stăpânit de o energie negativă, pe care am simțit-o în întuneric.

Femeia înțeleaptă înaintă, la fel și scorpionul.

— „Rămâi nemișcat, îți voi închide gura! spuse ea folosind o incantație veche, revelată de zeița Isis. Veninul tău să se oprească, dacă nu, îi voi tăia mâna lui Horus și voi orbi ochiul lui Seth. Stai liniștit, precum Seth cel Răzbunător înaintea lui Ptah, stăpânul artizanilor! Întoarce-ți veninul împotriva ta și pleacă în întunericul din care vii!”

Monstrul se întoarse și păru că se micșorează. Deodată, cu o violență care o surprinse pe femeia înțeleaptă, se înțepă pe el însuși, murind sub ochii lor.

Clara îi arse cadavrul.

— Cineva l-a adus în camera noastră pe acest ucigaș, afirmă ea, aruncând asupra lui niște farmece cunoscute de toți artizanii, care le folosesc pentru a nu fi înțepați în munți. Dar a inversat cuvintele magice, pentru a-l face pe scorpion să crească și să devină mai agresiv.

— Din nou dușmanul acela din umbră… Oare când va înceta de a mai face rău?

— A mers prea departe pentru a putea renunța. De acum înainte, vei purta o amuletă reprezentând nodul lui Isis; în interior, voi pune un papirus mititel, pe care vor fi scrise incantații care să te apere.

☥

Împinsă de un vânt ce nu mai contenea, flota egipteană înainta repede către Marele Sud. Mehy luase cu el o importantă cantitate de provizii, ca pentru o campanie lungă și grea. Prințul Amenmes fusese impresionat de numărul mare de săgeți, arcuri, sulițe și săbii încărcate într-un vas de transport.

— Am făcut progrese, îi mărturisi generalul lui Amenmes; vârful sulițelor este acum la fel de dur și de solid ca al săgeților, fiind în stare să străpungă și o armură. Ca să nu mai spun că veți fi surprins de mânerul săbiilor.

— Atâtea arme noi… Este extraordinar!

— Ne vor fi de folos pentru a-i învinge pe nubieni… Dar nu credeți că, pentru o vreme, folosirea lor ar trebui să se limiteze la trupele tebane?

— Înțeleaptă sugestie, generale!

Amenmes aprecia din ce în ce mai mult atitudinea lui Mehy, care îi încredința un secret militar de cea mai mare importanță. De îndată ce lui Merenptah va trebui să-i urmeze cineva la tron, între Sethi și fiul său se va declanșa o luptă crudă; și acesta din urmă avea acum un avantaj care ar putea fi cu atât mai hotărâtor cu cât tatăl nu știa de existența lui. Mehy își alesese tabăra, cea a tinereții și a ambiției îndreptățite, iar Amenmes nu va uita acest lucru atunci când va urca pe tron.

— Peisajul e superb, dar cam înfricoșător, spuse prințul; în pâlcurile de palmieri s-ar putea ascunde arcași.

— Am avut grijă să trimit câțiva cercetași călare. Unii au luat-o de-a lungul Nilului, iar ceilalți, spre deșert. De îndată ce vor repera dușmanul, vor veni să ne pună în gardă.

— Oamenii pe care-i aveți îmi par foarte încrezători…

— Sunt doar bine antrenați și gata să acționeze la cel mai mic pericol. Este rezultatul reformei pe care am pus-o la punct de câțiva ani, trezind vigilența garnizoanelor adormite.

Amenmes îl admira pe general. Oamenii îi semănau la caracter.

În depărtare, se zărea un nor de praf.

Un cercetaș.

☥

Călărețul le aduse vestea că trupele tebane atacaseră prin surprindere tabăra nubiană. Noile arme îi înspăimântaseră pe dușmani; săgețile și lăncile străpunseseră cu ușurință scuturile nubiene, iar săbiile frângeau pumnalele și sulițele adversarului.

În ciuda curajului lor, războinicii negri nu rezistară multă vreme, fiind reduși în scurtă vreme la un ultim careu care, deși se știa învins, refuza cu încăpățânare să se predea.

Mehy le ordonă arcașilor să se îndepărteze și nubienii crezură că, astfel, le va cruța viața.

Dar generalul voia să știe de la ce distanță puteau fi loviți de noile vârfuri ale săgeților. Fu satisfăcut de această experiență, căci niciun nubian nu rămase în viață, deși distanța de la care săgețile erau lansate era incredibil de mare.

Avertizat de masacrul ce avusese loc, cel de-al doilea trib răsculat depuse armele, iar șeful lui îl imploră pe Mehy să-i ierte. Generalul îl lăsă pe prințul Amenmes să hotărască, iar acesta se arătă neîndurător, condamnându-i pe rebeli la muncă silnică în minele de aur pe viață.

— Prinţe, îi spuse respectuos generalul, îi puteţi scrie regelui că aţi pus capăt revoltei nubiene şi că Egiptul nu mai are de ce să se teamă de Marele Sud. Eu şi oamenii mei vă felicităm pentru această măreaţă victorie, care va fi, desigur, sărbătorită cum se cuvine, atât la Pi-Ramses cât şi la Teba.

Prima victorie a unui viitor faraon… Amenmes asculta încântat cuvintele generalului, care ştiuse să-i înţeleagă adevăratul caracter.

☥ Capitolul 67

Urmându-l pe maestrul de operă, Paneb parcurse culoarele drepte către camera funerară a faraonului Merenptah, luminată cu lămpi al căror fitil nu fumega.

Cei doi bărbaţi se opriră în pragul sălii mari şi boltite, susţinută la est şi la vest de două rânduri de coloane. La nord şi la sud fuseseră săpate patru încăperi mici, în care urma să fie depus tezaurul regal; în pereţii dinspre est şi vest erau amenajate şaisprezece nişe pentru statuetele menite să vegheze sarcofagul în care, noapte de noapte şi zi de zi, urma să se îndeplinească misterul învierii, departe de privirile oamenilor.

Dincolo de această sală vastă, se afla un fel de criptă formată din trei capele, dintre care cea mai îngustă, axială, intra în stâncă.

— Truda cioplitorilor în piatră a luat sfârşit, declară Nefer. Este rândul desenatorilor şi al pictorilor să dea viaţă acestor pereţi, în afară de ultima încăpere.

— Mormântul trebuie să rămână neterminat?

— Doar în aparenţă, aşa cum sunt toate în Valea Regilor. Ultima privire asupra unui loc de veci nu-i revine omului, ci invizibilului şi pietrei mamă.

Suprafaţa care trebuia pictată era mare şi Paneb simţi o dorinţă de nestăvilit să dea grai acestor pereţi încă muţi:

— Cât timp au la dispoziţie pictorii?

— Figurile simbolice pe care le alese Ched sunt foarte greu de executat, dar în armonie cu dimensiunile suprafeţei ornate. Aici, noi suntem în cer, iar timpul nu mai contează; importantă e doar calitatea operei.

☥

La cei șase ani ai lui, Aperti era deja la fel de înalt ca un adolescent. Avea o poftă de mâncare uluitoare și începea să pună în practică cele învățate de la tatăl său, gata oricând să-i ia la pumni pe tovarășii săi de joacă, al căror șef era.

Dar tatăl său, care avea anumite idei despre educație, nu se mulțumea cu aceste prime succese. Precum toți ceilalți copii născuți în Locașul Adevărului, de îndată ce va învăța să scrie și să citească, va fi liber să părăsească satul, alegându-și o profesie; unii doreau să-și continue studiile la școala de scribi din Karnak, alții deveneau administratori de domenii sau se stabileau la oraș, ca artizani. Fetele care se hotărau să trăiască în afara satului găseau, adeseori, un soț bun, onorat să ia de soție o femeie educată sau se apucau de afaceri.

Paneb se arăta sever când venea vorba de rezultatele școlare ale fiului său și îi cerea destul de des să-și refacă exercițiile greșite. Îl mai învăța să coloreze vasele de lut, să fabrice sandale, să-și ajute mama la bucătărie și să-l servească pe oricare artizan care avea nevoie de o mână de ajutor.

Văzându-l pe micul Aperti, solid construit, cărând un urcior greu cu apă rece, Uabet cea Pură găsi de cuviință să intervină:

— Nu crezi că totuși ceri prea mult de la fiul tău, Paneb?

— Când ești tânăr, nu trebuie să-ți economisești forțele. Flăcăul ăsta are atâta energie, că mai poate da și la alții; numai făcându-se util va învăța să trăiască. Mâinile moi și picioarele obosite sunt doar pentru cei neputincioși.

— Dar Aperti n-are decât șase ani!

— Are deja șase ani... Din fericire, Gau cel Exact și Pai Pâinică-Bună au acceptat să-i dea primele noțiuni de matematică. Aperti e mereu cu capul în nori, așa că va fi lovit peste degete și câteva bastoane bune îi vor deschide urechea de pe spate.

După ce se întoarse din bucătărie, îl lovi cu pumnul în coapsă pe tatăl său.

— Prea moale, băiete! N-ai antrenament. Vino să boxăm!

☥

Pereții și tavanul camerei funerare a mormântului lui Merenptah erau gata pentru a primi ornamente de o excepțională complexitate. Ched Salvatorul își folosise toată știința în acest proiect, a cărui amploare îl uimise pe Paneb.

Pentru a se pregăti în vederea acestei sarcini care-i va depăși, poate, posibilitățile, tânărul pictor hotărâse să-și petreacă seara singur, pe malul unui canal, la marginea ogoarelor. Soarele apunea, țăranii se întorceau cu turmele de la pășune și, în căldura înserării, se auzeau flaute din toate părțile.

Când femeia ieși din apă, Paneb crezu că este zeița cea rea despre care se vorbește în basme, cea care îi atrage pe bărbați, făcându-i să se abată de la drumul cel drept și să se îndrepte către o moarte atât de dulce, încât adormeau în brațele ei, ascultându-i glasul fermecat.

Dar o recunoscu după pletele-i roșcate, ce se revărsau ca o cascadă peste trupul gol. Turcoaza se mlădia cu o grație atât de îmbietoare, încât Paneb se repezi spre ea. Dar în clipa în care era gata s-o atingă, ea se feri și se cufundă în apa canalului.

Înota cu mai puțină vigoare decât iubitul ei, dar cu mai multă suplețe; îi scăpă de câteva ori, chiar când era cât pe ce s-o ajungă. În cele din urmă, se lăsă prinsă și, amândoi, ieșiră la suprafață, înlănțuiți și nebuni de dorință. Cu fețele scăldate de ultimele raze ale apusului, se iubiră cu pasiune, apoi se întinseră pe mal.

— Știai, Paneb, că există în apă niște creaturi periculoase și că trebuie să le adresezi formule magice pentru a se îndura de tine?

— Ce formule dorești să auzi?

— Pe cele ale unui pictor care nu-și află somnul în pacea călduță a micii sale familii. Puțini oameni au avut privilegiul de a decora camera învierii faraonului. Vrei să scapi acest noroc risipindu-ți energia în fapte banale? Oricare bărbat este capabil să-și iubească soția și să fie un bun tată. Dar tu ai fost ales de Ched să dai viață simbolurilor eternității în Valea Regilor.

Paneb își închise ochii:

— Mă crezi dacă-ți mărturisesc că mă tem de ceea ce mă așteaptă? Mă gândesc tot timpul la sala pe care maestrul de operă mi-a arătat-o și la scenele schițate de Ched... Mi-am văzut visul cu ochii, știu să desenez și să pictez, dar acest mormânt cere și mult mai mult de la mine. Poate nici nu voi scăpa cu viață... Iată de ce îi încredințez fiului meu tot ce am învățat. Înțelegi?

Neprimind niciun răspuns, deschise ochii.

Turcoaza dispăruse.

Pentru o clipă, Paneb se întrebă dacă nu cumva fusese victima apariției acelei ființe de temut ce trăia în ape; dar nici faptele, nici cuvintele Turcoazei nu-l purtaseră către neant.

☥

În marea sală de audiență a palatului din Pi-Ramses, generalul Mehy se prezentă înaintea faraonului Merenptah pentru a-i da raportul despre măsurile de restabilire a păcii în Nubia, precum și despre modul de administrare a provinciei tebane, ale cărei rezultate păreau excelente.

De îndată ce Mehy termină, regele, care ascultase fără interes, nu făcu niciun comentariu și se retrase în apartamentele sale personale.

Decepționat și îngrijorat, generalul tocmai părăsea, abătut, palatul, când fu oprit de Sethi:

— Păreți necăjit, generale! Totuși, la Pi-Ramses, nu se vorbește de dumneavoastră decât de bine.

— Sincer să fiu, mi s-a părut că raportul meu nu i-a dat satisfacție Maiestății sale.

— Regele v-a adresat vreo critică?

— Nu, niciuna.

— Atunci, stați liniștit! Tatăl meu nu se pricepe la diplomație. Când e nemulțumit, vorba îi devine tăioasă ca o sabie.

Sethi vorbi mai încet:

— V-o spun confidențial, regele e cam suferind de câteva zile. Și-a redus audiențele aproape complet; simplul fapt că v-a primit dovedește că vă stimează în mod deosebit. Numeroși demnitari n-au avut această șansă.

— Sper că sănătatea suveranului nostru se va îmbunătăți…

— Avem medici pricepuți, iar tatăl meu e un om robust; dar, oare, destinul fiecăruia dintre noi nu este în mâinile Cerului? Spuneți-mi, generale… Se pare că trupele dumneavoastră s-au comportat remarcabil în Nubia. Așa e?

— Într-adevăr, au dat dovadă de un curaj exemplar.

— Fiul meu Amenmes a fost cu adevărat la înălțime?

— A luat parte la luptă cu multă vitejie și puteți fi mândru de el.

— Ați accepta să-mi faceți un mare serviciu, generale?

— Dacă modestele mele posibilități o permit…

— Mă tem ca nu cumva Amenmes, tânăr și lipsit de experiență cum este, să nu reacționeze neplăcut în unele

situații. Mi se pare necesar să stea o vreme departe de capitală, până când viitorul se va limpezi… Și cred că un om de calitatea dumneavoastră mi-ar putea ajuta fiul să se maturizeze și să devină conștient de responsabilitățile sale. Sunt sigur că Amenmes se va simți foarte bine la Teba. Cui nu i-ar plăcea să trăiască în acest superb oraș aflat sub protecția zeului Amon?

☥

— Așadar, sunt condamnat la exil! se mânie prințul Amenmes.

— Această perioadă petrecută la Teba nu mi-a fost prezentată ca o pedeapsă, preciză Mehy.

— Mă ia drept un idiot și vrea să mă îndepărteze de la Curte, de toate evenimentele importante ce vor avea loc în curând! Probabil că nu știți, generale, că regele e bolnav și că medicii nu sunt tocmai optimiști în privința însănătoșirii lui. Sethi și ambițioasa lui soție se văd deja încoronați!

— Se poate, prințe, dar de ce să fiți disperat? Dacă tatăl vostru a luat această hotărâre înseamnă că vă consideră un rival periculos. Teba e departe de capitală, dar cetatea zeului Amon domină tot Egiptul de Sus; faraonul nu se va putea lipsi nici de bogățiile sale, și nici de protecția stăpânului divin din Karnak. Știm doar că echilibrul țării se bazează pe unitatea dintre Sud și Nord!

— Vreți să spuneți că Teba mi-ar putea fi credincioasă, asumându-și riscul de a se opune tatălui meu?

— Atâta vreme cât Merenptah va domni, îi voi executa ordinele cu credință.

Amenmes zâmbi:

— Voi merge la Teba cu bucurie, generale! Cu un asemenea aliat, viitorul meu se anunță mai puțin întunecat. Și voi căuta să am la Pi-Ramses destul sprijin pentru susținerea cauzei mele.

Mehy se întreba care din cei doi, tatăl sau fiul, va câștiga în lupta pentru tron. Sethi părea să fie cel preferat, dar ambiția tânărului Amenmes creștea zi de zi. Generalul trebuia să-și continue jocul cu finețe, pentru a ieși învingător din această confruntare, orice s-ar întâmpla.

☥ Capitolul 68

Ched Salvatorul terminase portretul lui Merenptah purtând peruca străveche cu benzi albastre și aurii. Retușa, pentru ultima dată, cobra, și ea tot aurie, înălțată pe fruntea monarhului. Cu ochii obosiți, coborî în camera funerară, în care Paneb făcea ultimele corecturi scenei principale, care înfățișa cele trei stări ale luminii, corespunzând celor trei etape ale învierii: un copil gol, vopsit într-un un roșu-aprins, un scarabeu negru și un disc roșu simbolizând numele lui Merenptah. Dedesubt, figura a cărei prezentare cerea multă delicatețe: un berbec cu aripi imense, evocând în același timp puterea de creație a primului soare și capacitatea de zbor a sufletului regelui înviat.

— Ai știut să pictezi cu grijă până și cel mai mic amănunt, Paneb, simplificând contururile și folosind culori puternice.

Complimentul îl miră pe colos:

— Am ceva de corectat?

— Nu, nimic. Astăzi, îți pot mărturisi că planul maestrului de operă mă speriase: un mormânt mai mare decât cel al lui Ramses, volume mai ample, o axă unică și un program de sculptură și pictură cum nu se mai realizase vreodată... Nefer nu s-a mulțumit să-și copieze predecesorul; a creat un loc de veci într-un stil nou, care va servi, mai departe, drept model. Și a trebuit ca eu însumi să-mi schimb maniera de a picta, învățându-te totodată esența meseriei noastre. Tu te-ai născut o dată cu acest mormânt, Paneb, aici ți s-a format mâna și, de acum înainte, nu mai ai nevoie de mine.

— Te înșeli, Ched; fără privirea ta, aș fi pierdut.

— Doar eu știu că Paneb colosul are uneori nevoie să fie sigur de ceea ce face atunci când trebuie să înainteze în necunoscut... Dar tu n-ai ezitat niciodată și de aceea ți-am dat tot ce am primit și eu la vremea mea. Nu-mi mai ești discipol, Paneb, ci egalul meu!

☥

— Îmi pare rău că vă deranjez, se tângui Imuni, dar trebuie să reclam unele practici inadmisibile.

— Te ascult, spuse Kenhir, continuând să-și scrie capitolul despre templele construite sau restaurate în timpul domniei lui Amenhotep al III-lea.

— Gau a folosit prea mult papirus din stocul rezervat confreriei.

— Nu, Imuni; eu i l-am dat pentru a desena schițe amănunțite pentru șeful echipei din stânga.

— Acest lucru va trebui notat, în mod explicit, în *Jurnalul Mormântului*.

Kenhir își privi ajutorul cu reproș:

— Mă înveți tu cum să-mi fac meseria?

Imuni se îmbujoră:

— Nu, bineînțeles că nu…

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Trebuie să vă semnalez și faptul că Userhat Leul a primit un bloc de alabastru, a cărui destinație n-a fost precizată pe borderoul de livrare.

— Este absolut normal, din moment ce este destinat pregătirii coșciugului regal.

— Nu știam nimic despre asta…

— Și acest fapt e absolut normal. Tu nu ești nici scribul Mormântului, nici sculptorul-șef, dacă nu mă înșel!

Imuni își înghiți saliva, dar își continuă acuzațiile:

— Comportarea lui Paneb este inacceptabilă! Refuză să-mi precizeze numărul pâinilor de culoare pe care le fabrică, folosește mai multe fitile decât ar trebui și strică un număr incredibil de peneluri! Dacă și ceilalți membri ai echipei ar viola regulamentul așa cum o face el, ar fi anarhie.

— Să le luăm pe rând, hotărî Kenhir. S-a creat dezordine pe șantier?

— Nu, nu încă…

— Pot să menționez în *Jurnalul Mormântului* că Paneb n-a lipsit nici măcar o zi?

— Da, e adevărat, dar…

— Ești de acord cu faptul că opera a avansat în mod satisfăcător și că pot face un raport oficial către faraon, pentru a-i da aceste vești foarte bune?

— Desigur, dar…

— Dacă ai ști să deosebești ceea ce este important, Imuni, nu te-ai mai agita atâta.

— Paneb trebuie totuși sancționat!

— Potolește-te, voi avea grijă!

— Aș putea să știu și eu ce măsuri veți lua?

— Îl voi dojeni, dar, în același timp, îi voi cere să nu-și schimbe cu nimic metoda de lucru.

☥

Terminându-și consultațiile, Clara își continuă cercetările. Nu reușise încă decât să încetinească orbirea lui Ched Salvatorul, negăsind însă remediul care ar putea-o împiedica.

Când Nefer intră în laborator, tocmai consulta, pentru a nu știu câta oară, un papirus medical din vremea piramidelor, care oferea o serie de prescripții contra agenților patogeni care distrug ochiul.

— Muncești prea mult, Clara, ești prea obosită.

Ea îi zâmbi în timp ce el o îmbrățișa cu dragoste:

— Trebuie să încerc totul pentru a-i salva ochii lui Ched.

— Nu renunți niciodată… Și ai descoperit ceva, nu-i așa?

— Ochii lui mor încetul cu încetul pentru că au pătruns paraziți periculoși care transformă lent sângele și lichidele. Pentru a îndepărta întunericul care amenință să îi invadeze ochiul, am folosit un colir compus din tămâie, rășină, ulei alb, măduvă de os și sucul arborelui care produce balsam. Rezultatul nu mă mulțumește și cred că știu și de ce: îmi lipsește un produs care să dinamizeze întreaga compoziție și să distrugă substanțele patogene, fără a vătăma ochiul.

— Și care e acel produs?

— Un mineral pe care cei din vechime l-au numit „înțelepciune”.

— Cu alte cuvinte, piatra de lumină.

— Cel puțin, asta e concluzia mea; am încercat o mulțime de alte minerale, dar n-am obținut nicio ameliorare.

— Ai dori deci să luăm o bucățică din piatra de lumină, pentru a o putea include în formula ta și pentru a încerca să-l vindecăm pe Ched.

— Îți știu dinainte răspunsul: piatra trebuie să rămână intactă pentru a da viață sarcofagului și locul de veci al faraonului trebuie să fie pe primul plan.

— Așa e, Clara, și mai există o ipoteză înspăimântătoare pe care nu trebuie s-o neglijăm: presupune că Ched e cel care trădează confreria.

— Nu, Nefer, nu poate fi el.

— De ce ești atât de sigură?

— Felul lui de a fi l-ar putea face suspect, sunt de acord, și nu-i stimează prea mult pe unii dintre membrii echipei, dar eu doresc să-l vindec.

— Aceasta este dorința femeii înțelepte?

— Maestrul de operă va decide.

☥

Scribul Mormântului ascultase ceea ce îi povestise femeia înțeleaptă, în prezența lui Nefer cel Tăcut.

— Nu-mi place deloc ideea deplasării pietrei de lumină înainte de a o transporta la mormântul lui Merenptah, bine păzită, spuse Kenhir, bombănind. În condițiile actuale, este chiar periculos. N-am putea aștepta până se termină șantierul?

— Până atunci, Ched va orbi, declară Clara. Acum încă i se mai poate salva vederea.

— E o posibilitate… Dar nu și o certitudine.

— Avem nevoie de aprobarea dumneavoastră, preciză Nefer.

— Nu crezi că reușita operei este mai presus decât binele unui singur om?

— Ched este un pictor de excepție, care va face ultimele retușuri ale celor mai importante scene din mormânt; n-a terminat încă nici formarea lui Paneb, chiar dacă-l consideră egalul său. În cazul în care Ched se vindecă, atât opera cât și confreria vor câștiga prin geniul său.

— Este, într-adevăr, gândirea unui maestru de operă!

— Și scribul Mormântului nu este de acord?

— Cum te-ai gândit să procedezi?

— Ținând seama de locul în care se află piatra, răspunse femeia înțeleaptă, la răsăritul soarelui, voi tăia o bucățică folosind o daltă de aramă; este momentul când ea se încarcă de lumină, când artizanii și soțiile lor celebrează cultul strămoșilor, este momentul în care nu voi fi văzută de nimeni.

— Am mai putea propune o capcană, îndrăzni Nefer; dacă dușmanul din umbră caută piatra, ar trebui să facă o greșeală care să-i fie fatală.

☥

În localul confreriei, Nefer îi anunțase pe cei din echipa din dreapta că, în curând, lucrările mormântului lui Merenptah vor lua sfârșit. Pictorii și desenatorii puneau ultima culoare, în timp

ce sculptorii terminau statuile și sarcofagele. Cât despre Thuty, acesta cizela ultimele bijuterii destinate să însoțească sufletul faraonului în lumea cealaltă.

Fiecare știa că numai piatra de lumină putea însufleți statuile create în atelierul din sat. Și nimeni nu se miră văzând localul închis și păzit de Paneb, în ajunul transportului în Valea Regilor.

Toți se culcară devreme, având în vedere ziua grea care îi aștepta.

Trădătorul așteptă ca întregul sat să doarmă și se duse să observe atelierul, în care, fără nicio îndoială, se afla piatra. Era imposibil să-l păcălească pe tânărul colos, dar nu rezista tentației de a se apropia cât mai mult de comoară.

Mare îi fu surpriza trădătorului constatând că Paneb nu era la postul său! Avea de spart doar un zăvor de lemn… și piatra era a lui!

Cu palmele umede, înainta, aproape în văzul oricui, când spaima îl țintui pe loc. Dacă era o capcană?

Asta era, fără îndoială! Iar comoara nici măcar nu era înăuntru, supravegheată de Paneb acolo unde era ascunsă, în așteptarea hoțului.

Trădătorul se retrase, încet-încet, ca o felină.

☥ Capitolul 69

Userhat Leul își umflă pieptul, privind statuia din șist aurit, care o reprezenta pe zeița Hathor. Trupul avea să-i rămână veșnic tânăr și subțire, iar zâmbetu-i divin va lumina întunericul mormântului.

— Mai lustruiește-i puțin călcâiul stâng, îi ceru el lui Renup cel Jovial.

Acesta din urmă se supuse, folosind o piatră rotundă înfășurată în piele, în timp ce sculptorul-șef verifica, una câte una, statuile din lemn aurit cu ochi incrustați din cornalină din calcar strălucitor și din alabastru. Osiris, Isis și alte divinități vor veghea asupra comorilor lui Merenptah, luând parte, zi de zi, la învierea sa.

Ipuy Iscoditorul intră în fugă în atelier:

— Sper că totul e gata! Mâine, vor veni somități să asiste la transportul statuilor.

— Userhat Leul l-a părăsit deja pe maestrul de operă? În loc să te-nvârtești de colo-colo, ajută-ne să terminăm lucrările!

— Sunt îngrijorat pentru sarcofage…

— Indicațiile pe care le-am dat cioplitorilor în piatră erau totuși clare!

— Karo are o bronșită, iar Fened s-a rănit la picior.

— Să-i vadă femeia înțeleaptă și apoi să se apuce de treabă!

— Așa ar trebui, Userhat, dar tot mă tem că vor întârzia.

— Ocupă-te tu de statui, să văd eu care e treaba.

☥

În celălalt atelier, în care fuseseră făcute sarcofagele regale, Nefer cel Tăcut îi ajuta deja pe Nakht cel Puternic, Karo cel Posac, Fened Nasul și Casa-Funie.

Văzând capodoperele, sculptorul-șef se liniști:

— Au mai rămas de pus la punct doar mici detalii, aprecie el.

— Urcarea și coborârea în mormânt riscă să ne pună ceva probleme, spuse cu îngrijorare maestrul de operă.

— La treaba asta, eu sunt specialistul! afirmă Casa. Voi verifica eu însumi fiecare funie și vă promit că nu vom avea niciun incident.

— Dar unde sunt pictorii și desenatorii? întrebă Userhat.

— Vor termina în seara asta, îi răspunse Nefer.

Un singur gând îi măcina pe artizani: până acum, zeii le fuseseră favorabili. Vor fi la fel și în această ultimă etapă?

☥

Instilând în fiecare ochi noul colir preparat de femeia înțeleaptă, Ched Salvatorul simțise o ușoară arsură, care trecu repede, dar nicio ameliorare vizibilă nu se petrecuse. Încă din ajun, culorile începuseră să se estompeze și degradarea vederii sale sporea.

În mormântul luminat, Ched privea picturile făcute în culori puternice. Paneb îi întrecuse orice speranță, făcând să vibreze nuanțele cu o intensitate pe care doar el putea s-o simtă, dându-i viață.

Deodată, un detaliu al coroanei regale i se păru mai precis, iar contururile ochiului, asemănător cu cel al unui șoim, de o claritate surprinzătoare. Culorile străluciră și mai mult, ca și când ar fi fost aprinse mai multe lămpi.

Ched se clătină, dar nu îndrăzni să se sprijine nici de pereți, nici de coloane. Brațul lui Paneb îl prinse.

— Te simți rău?

— Nu, nu, dimpotrivă…

— N-ar trebui să te vadă femeia înțeleaptă?

Chipul lui Ched se lumină:

— Ce idee bună, Paneb, ce idee minunată! Este prima persoană pe care voi merge s-o văd când ne vom întoarce în sat.

☥

Așezat în nișa sa de piatră, Kenhir observa vânzoleala oamenilor. Din fericire, nu lipsea niciun artizan din echipa din dreapta. Clara îi îngrijise pe bolnavi în timpul celor două zile de odihnă și acum considera că erau cu toții buni de muncă.

Maestrul de operă îi aduse apă proaspătă scribului Mormântului:

— Ce bine că se mai gândește cineva și la mine în confreria asta! Ceilalți m-ar lăsa să mor de sete. Dacă își închipuie că e plăcut să controlezi întruna totul, ca să nu lipsească nimic și să nu ni se reproșeze nimic… Asta e, fiecare cu necazurile lui. Dacă tribunalul din lumea cealaltă ne va judeca după ceea ce am avut de îndurat, n-am de ce să mă tem.

— Capcana noastră n-a funcționat, se plânse Paneb.

— Mereu mă gândesc la asta, mărturisi Kenhir, dar acest eșec îmi pare mai degrabă încurajator.

— Dar asta nu înseamnă că dușmanul din umbră este pe cât de prudent pe atât de viclean?

— S-ar putea, dar simt, mai degrabă, că și-a dat seama că nu poate să ne facă rău.

Maestrul de operă căzu pe gânduri. Unul dintre membrii echipei alesese calea cea rea, uitând de îndemnul și de chemarea lui Maat. Dar poate că va renunța la această greșeală, sau, alături de frații săi, își va da seama că drumul său ducea la nenorocire, determinându-l să redevină credincios satului în care a cunoscut momente de mare fericire.

— Să rămânem la fel de vigilenți, recomandă Kenhir, mai ales că se apropie sfârșitul șantierului.

— Îi cunoașteți pe demnitarii care vor asista la transportarea statuilor?

— Nu sunt decât o șleahtă de scribi prăpădiți, prea înfumurați și care ar fi încântați să prezinte vizirului un raport plin de

răutăți, pentru a demonstra că artizanii Locașului Adevărului n-au niciun talent deosebit.

— Situația nu e prea plăcută.

Privirea lui Kenhir deveni mai încrezătoare:

— Ai dat ce-ai avut mai bun în tine, Nefer! Crezi că opera corespunde planului adoptat de faraon și de tine?

— Pot răspunde afirmativ la ambele întrebări.

— În cazul ăsta, poți dormi liniștit.

☥

— S-ar putea să par nepoliticos, așa că te rog dinainte să mă ierți, îi spuse Ched femeii înțelepte, dar aș putea să te sărut pe obraji în lipsa soțului tău?

Pacientul și medicul trăiră împreună o puternică emoție, care-i făcu să lăcrimeze.

— Cât vei trăi, va trebui să-ți pui în fiecare ochi câte două picături, dimineața și seara, îi aminti Clara.

— Cât de simplu va fi să văd din nou ca înainte! Am învățat multe în această perioadă în care m-am pregătit să părăsesc lumea culorilor, fără de care viața mea nu avea niciun rost, și sunt cu adevărat pregătit pentru moarte.

— Sănătatea ta este excelentă, îl asigură femeia înțeleaptă, și te văd, de pe acum, un candidat serios la o vârstă foarte înaintată.

Ched Salvatorul păru jenat:

— Am prea puțină stimă pentru lumea oamenilor, căci mi se pare mediocră față de cea din ceruri, față de lumina zilei și a nopții, față de animale și plante, față de toate creațiile minunate prin care zeii se fac auziți… Mă întreb chiar dacă Arhitectul suprem n-a greșit când ne-a pictat, pe mine și pe ceilalți oameni. Dar am întâlnit totuși un om care m-ar putea convinge că o făptură omenească este demnă de admirație. Nu-i voi spune nimic despre asta lui Nefer cel Tăcut… Iar femeia înțeleaptă, pe care o admir nespus de mult, îmi va păstra secretul.

☥

Inundația fusese perfectă, nici prea mare, nici prea slabă, deci poporul egiptean va avea și în acest an hrană variată și din belșug. Ca administrator principal al malului stâng, Mehy avusese treabă până peste cap, fiind nevoit să vegheze asupra pregătirii digurilor și a bazinelor de acumulare. Nu avusese loc

niciun incident important și generalul se putea lăuda cu perfecta sa gestiune.

Întinsă pe perne, Serketa cerceta mesajul codificat al artizanului care, la intervale egale, își informa aliații asupra evenimentelor importante din viața satului.

— Maestrul de operă a reușit, spuse ea, mormântul regelui este aproape terminat.

— Merenptah și vizirul au dat ordin unor înalți funcționari ai Tezaurului să asiste la instalarea statuilor și a sarcofagelor, preciză Mehy.

— Și nu știm încă nimic despre piatra de lumină! se înfurie soția generalului. Informatorul nostru e un incapabil.

— Eu nu sunt atât de pesimist ca tine… Nu uita că trebuie să fie extrem de prudent și că ajutorul pe care ni-l dă nu este de neglijat. Datorită lui cunoaștem cât se poate de bine satul și confreria.

— Înalții funcționari le vor face necazuri artizanilor?

— Asta numai dacă Nefer cel Tăcut ar fi făcut greșeli grave, dar, desigur, nici nu poate fi vorba despre așa ceva.

— Nu i-ai putea sprijini?

— Situația e prea tensionată… După cum se vorbește la Pi-Ramses, sănătatea lui Merenptah e tot mai fragilă și urcarea pe tron a fiului său Sethi nu este dorită de curteni. Unii îl consideră neînduplecat, lipsit de inteligență și incapabil să guverneze. Partida prințului Amenmes devine tot mai puternică, iar el însuși crede, din zi în zi mai mult, în steaua sa cea bună. Eu trebuie să mă angajez pe neobservate și să-mi apăr reputația de protector al Locașului Adevărului, al cărui rol pare a fi mai important ca niciodată.

— Acest Amenmes n-are nimic din măreția unui rege, își spuse părerea Serketa.

— Ai perfectă dreptate, iubirea mea, dar el ne oferă un avantaj de care putem profita. Un monarh ca Ramses sau chiar ca Merenptah ne-ar stopa ascensiunea către putere. Nu crezi că Amenmes ne-ar deschide, larg, orizontul?

— E bine totuși să fim prudenți cu acest băiețandru nervos și violent, și să nu-l neglijăm pe Sethi, care se bucură de un sprijin numeros și solid.

— De ce n-am visa la un război civil, care să slăbească forțele ambilor adversari și care ne-ar permite să ieșim învingători?

Serketa își trecu încet degetul pe buzele sale lacome:

— Ar trebui să-i cerem aliatului nostru din Locașul Adevărului un serviciu care i-ar slăbi poziția maestrului de operă.

Soția generalului îi dezvălui gândul care-i venise în minte.

Deși sceptic, fu de acord cu ea.

☥ Capitolul 70

În a unsprezecea zi din a treia lună a anotimpului ploios, în al șaptelea an de domnie a lui Merenptah, o delegație oficială, mandatată de faraon, se prezentă la poarta principală a Locașului Adevărului și fu întâmpinată de scribul Mormântului.

Era condusă de intendentul Tezaurului, a cărui unică plăcere era cea a practicării contabilității. Născut la Teba, nu pleca din oraș decât arareori, iar acum se aventura, pentru prima oară, în deșert, sperând că această corvoadă va fi de scurtă durată.

Se adresă lui Kenhir, plin de sine:

— Ești gata?

— Ce răspuns așteptați?

Luat prin surprindere, înaltul funcționar se întoarse către colegii săi:

— Există o procedură deosebită, care nu mi-a fost adusă la cunoștință?

Un adjunct al vizirului îi spuse la ureche:

— Scribul Kenhir e prost educat; nu-l supărați.

Intendentul Tezaurului schiță un zâmbet.

— De ce vă hliziți? întrebă Kenhir. Dacă aveți ceva de reproșat, dați-i drumul! Voi examina fiecare învinuire, una câte una.

— Dar... nu vă reproșez nimic! Am venit doar să înregistrez un depozit de statui și să vă aduc, din partea vizirului, urcioare cu ulei de calitate superioară și o mare cantitate de produse de patiserie, pentru a vă răsplăti munca.

— Mă bucur că se mai respectă acest obicei... Atunci, hai să mergem!

Sprijinindu-se în baston, scribul Mormântului porni la drum, împingându-i pe câțiva oficiali care nu se mișcau destul de repede.

— Dar nu... nu rămânem în sat?

— N-aveți dreptul să pătrundeți în sat. Și apoi, mormântul faraonului n-a fost săpat aici. Mergem în Valea Regilor trecând prin defileu și protejați de paznici.

— Suntem obligați să ne cățărăm pe munte, prin praf și pe căldura asta?

— Dacă trebuie să verificați, atunci verificați. În felul acesta, veți putea face un raport asupra lucrărilor noastre.

Bătrânele picioare ale lui Kenhir erau mai sprintene decât cele ale tovarășilor săi de escaladă, mai tineri și mai robuști. Nu-i displăcea să-i vadă trudind, cu hainele lor luxoase pline de sudoare, abia trăgându-și sufletul; prea multe ore petrecute la birou îi rupsese de natură și această mică încercare îi va face mai puțin aroganți.

— Aveți grijă, mai ales, să mergeți doar pe potecă; pe aici, sunt scorpioni la tot pasul, iar înțepătura lor e mortală. Ca să nu mai vorbesc de viperele cu corn.

Oboseala fu dublată de frică și inspectarea defileului nu dură decât câteva minute. Intendentul Tezaurului era gata să certifice starea perfectă a locului, numai să se termine mai repede această cumplită drumeție.

— Acum, îi preveni Kenhir, vom coborî în Valea Regilor. Țineți-vă bine pe picioare, căci, în fiecare clipă, riscați să vă rostogoliți pe pantă și să vă rupeți oasele.

Sprinten ca o căprioară, bătrânul Kenhir trebui să aștepte delegația timp de câteva minute la intrarea în Vale.

— Va trebui să ne întoarcem tot pe aici? se îngrijoră intendentul Tezaurului.

— Nu, vă vor duce niște care, pe drumul care ajunge la Ramesseum. Acum, controlați!

— Este, de-a dreptul, inutil! protestă înaltul funcționar.

— Regulamentul trebuie aplicat cu strictețe, preciză Kenhir. Doar două persoane vor avea permisiunea să treacă pragul Văii: dumneavoastră și delegatul vizirului. Ceilalți vor rămâne afară.

Protestele îl lăsară nepăsător pe scribul Mormântului, iar paznicii nubieni începură controlul.

De cealaltă parte a ușii din piatră, demnitarii fură întâmpinați de maestrul de operă. Erau cu toții impresionați de solemnitatea acestui loc strivit de arșița soarelui.

Fără un cuvânt, Nefer îi conduse până la intrarea monumentală a mormântului lui Merenptah, lângă care se

adunaseră artizanii echipei din dreapta, pentru a sta în rând la transportarea ofrandelor, trecându-le din mână în mână. În fruntea lor se afla Userhat Leul, care ținea „Bastonul venerabil” din lemn prețios, placat cu frunze de aur, baston cu care avea să dea viață statuilor, pentru ca acestea să deschidă ochii dând lumină faraonului, stăpânul ținutului de lumină, atunci când acesta va pleca spre ceruri.

Intendentul Tezaurului și delegatul vizirului simțiră, încă o dată, că li se taie respirația, dar, de data aceasta din cauza splendorilor pe care le vedeau.

— Zeii și zeițele au călătorit din Locașul Aurului aflat în Locașul Adevărului până în Valea Regilor, declară maestrul de operă; își vor ocupa locul care le este rezervat în acest mormânt, pentru a-l veghea pe faraon.

Uluiți, cei doi erau în culmea admirației văzând cum le trec prin față principalele figuri ale panteonului egiptean, toate acoperite cu aur; artizanii făcură multe drumuri, în sus și-n jos, pentru a coborî în sălile mormântului statuile diferite ca mărime și greutate.

Când procesiunea urcă pentru ultima dată, intendentul Tezaurului se întreba cum de putuse crea doar o mână de oameni atâtea capodopere.

Kenhir reciti raportul către vizir, constatând încă o dată că era deosebit de elogios. Cei doi martori care au asistat la coborârea statuilor subliniau excelența muncii duse la bun sfârșit sub îndrumarea lui Nefer cel Tăcut și se felicitau pentru felul în care fusese făcut transportul. Rămânea doar ultima etapă: introducerea sarcofagelor în mormânt.

Obosit, Nefer se spăla pe față, în timp ce soția sa făcea paturile.

— M-am temut de vreun incident neplăcut, chiar până la transportul ultimei statui, mărturisi el. Se pare că dușmanul din umbră a renunțat la intenția lui de a face rău.

— Ba eu mă tem de contrariul.

— De ce, Clara?

— Căpătâiul patului tău a dispărut.

Căpătâiul de lemn de care se sprijinea perna nu mai era la locul lui.

— Poate că, fără să-mi dau seama, l-am pus în cufărul de sicomor.

Clara deschise cufărul:

— Din păcate, nu e aici.

Căutară atent, dar fără niciun rezultat.

— A intrat, probabil, cineva, să ne ia acest modest obiect; asta e tot… Dar n-are nicio noimă! spuse Nefer.

— Dimpotrivă. Dacă hoțul n-a luat decât acest căpătâi, asta înseamnă că vrea să-l folosească împotriva ta.

— Cum așa?

— Lemnul a fost pătruns de visele și de gândurile tale secrete… Cineva care ar ști să le interpreteze ar avea putere asupra ta și ți-ar putea influența puternic hotărârile viitoare.

— Există ceva care ar putea împiedica acest lucru?

— Un alt căpătâi, pe care vor fi scrise incantații care protejează somnul, îndepărtându-i pe hoți de gândurile tale.

— O să-l fac chiar mâine.

— Vor trebui scrise incantații și pe pat. În noaptea asta, va fi imposibil să dormi în el.

— Îmi vei face, poate, un pic de loc în patul tău?

☥

Împreună cu alte soții de artizani, cea a trădătorului se duse la târgul de lângă Ramesseum, la marginea ogoarelor. Se vindeau lăptuci și o mare varietate de condimente.

Ca de obicei, cumpărăturile începeau cu îndelungi discuții. O țărancă o îmbrânci pe soția trădătorului, care, imediat, își puse papornița jos. În ea se putea vedea căpătâiul pe care soțul său îi furase de la maestrul de operă. Luă papornița goală, pe care o pusese lângă a sa și o umplu cu provizii.

☥

— Iată obiectul, îi spuse Serketa lui Mehy. M-am distrat de minune la piață, deghizată în țărancă! După cum vezi, aliatul nostru se poate arăta util.

— Ce ai de gând să faci cu acest căpătâi?

— Îi voi cere unui mag să extragă visele conținute în el ca să pot afla gândurile lui Nefer cel Tăcut. Atunci, îl vom putea manipula de parcă ar fi o marionetă și vom ști, în sfârșit, unde se află piatra de lumină.

Mehy ridică din umeri:

— Unde poți găsi un asemenea specialist?

— Tran-Bel, negustorul de mobile, cunoaște un vrăjitor sirian care obține niște rezultate remarcabile.

— Dar îndeletnicirea asta nu e interzisă pe teritoriul nostru?

— Ba da! Iar cei care se ocupă cu magia neagră sunt aspru condamnați. Dar singurul care riscă e acest sirian, iubitule!

☥

— Sarcofagele sunt gata? îl întrebă scribul Mormântului pe maestrul de operă.

— Din păcate, nu, răspunse Nefer, abătut. Privindu-le cu atenție, am descoperit câteva defecte pe care nu le puteam neglija.

— Cine e de vină?

— Chiar eu. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

— Hmmm… Iei asupra ta greșeala altuia!

— Este de datoria unui șef de echipă.

— Ai noroc, Nefer; vizirul e reținut la Pi-Ramses și m-a înștiințat că va trebui să amânăm coborârea sarcofagelor în mormânt.

— Care e noua dată?

— N-a fost încă fixată.

— Asta înseamnă că la Curte se întrevăd tulburări grave.

— Mă tem că da, declară Kenhir, îngrijorat.

☥ Capitolul 71

Magul negru oficia într-o căsuță pe care i-o închiriase Tran-Bel pentru aur, fără a mai pune la socoteală procentajul luat pentru consultații. Într-o pivniță mare, sirianul își ținea materialul necesar practicilor sale sinistre, de la păpuși de ceară înțepate cu ace la bastoane de fildeș acoperite cu semne malefice, pentru a-l lovi de la distanță pe dușmanul celor care-l vizitau.

Având un cap disproporționat în raport cu restul corpului, cu buzele groase, magului îi plăcea să-i sperie pe ceilalți, îmbrăcându-se într-o robă neagră cu dungi roșii. Dar femeia pe care o avea acum în față nu părea deloc impresionată.

— Vei face să vorbească acest căpătâi, ordonă Serketa. Vreau să știu gândurile celui care l-a folosit.

— Cum se numește?

— Nu e treaba ta.

— Ba dimpotrivă. Îmi este necesar.

— Juri să păstrezi secretul întâlnirii noastre?

— Discreția absolută este una dintre cheile reușitei mele.

De comun acord cu Tran-Bel, magul îi vindea paznicilor pe unii clienți, considerați de el prea periculoși. Procedând astfel, fiecare avea de câștigat și autoritățile îl lăsau în pace.

Sub înfățișarea de fetiță care părea să nu îmbătrânească, această femeie era de temut. Fără îndoială, o pradă de soi. De data aceasta, magul își va încerca norocul, denunțând-o chiar el în schimbul unei prime grase.

— Se numește Nefer cel Tăcut.

— Unde trăiește și cu ce se ocupă?

— Nu ești în stare să ghicești?

— Mi-ar lua prea mult timp. Dacă vă grăbiți, de ce să nu amintim ceea ce este important?

— Și dacă ești un șarlatan?

Magul negru închise ochii. Apoi, cu o voce inexpresivă, descrise camera Serketei cu o precizie de neînchipuit, fără a omite vreo piesă de mobilier.

— Sunteți mulțumită? Dacă nu, vă pot povesti în amănunt cum v-ați petrecut seara de ieri. Îmi este ușor s-o fac, pentru că sunteți aici, în fața mea. Îmi e de ajuns să citesc în dumneavoastră. Dar dacă doriți să scot gânduri din acest obiect, trebuie să-mi devină mai familiar.

— Nefer cel Tăcut este maestrul de operă al Locașului Adevărului.

Magul își linse buzele groase, cu lăcomie:

— Este un personaj important, foarte important… Poate ar trebui să fixăm dinainte prețul serviciilor mele.

— Un lingou de aur.

— Mai adăugați și o casă în centrul orașului… La averea pe care o aveți, asta nu e decât un fleac.

— Ce știi despre averea mea?

— Hainele și peruca nu sunt decât o deghizare… Nu uitați că, pe măsură ce vă privesc, vă descifrez tot mai mult.

— Fă ca acest căpătâi să vorbească și vei primi ceea ce îmi ceri.

Averea… În sfârșit, magul își atingea scopul! De îndată ce va fi plătit, va avertiza paza, care se va bucura să captureze un asemenea vânat și nu se va tocmi asupra primei.

Sirianul unse căpătâiul cu un ulei gălbui, apoi îl cufundă într-o cuvă din alabastru, pe apa căreia pluteau flori de mac. Bolborosi

niște incantații într-o limbă de neînțeles și își puse mâinile pe capetele obiectului.

— Ce vreți să știți?

— Unde ascunde Nefer cel Tăcut comoara cea mai de preț a confreriei?

— Mai precis… E vorba de aur, de documente sau de altceva?

Serketa ezită doar o clipă:

— Este o piatră de lumină.

Intrigat, magul se gândi că o asemenea minune i-ar fi de mare folos… Dar, mai întâi, trebuia ca acest căpătâi să vorbească. Se concentră.

— Unde e ascunsă această piatră? întrebă Serketa nerăbdătoare.

— Nu… nu înțeleg.

— Ce se întâmplă?

— Există o barieră… O barieră pe care nu reușesc s-o înlătur… Acest căpătâi a fost făcut să nu vorbească… Cineva s-a folosit de o știință mai puternică decât a mea!

— Mai încearcă!

Fruntea sirianului se acoperi de sudoare:

— Mă consum în zadar și asta devine periculos pentru mine… Acest căpătâi este mut pentru totdeauna; nu-mi va spune nimic.

— Nu ești decât un șarlatan și încă unul care știe prea multe.

Apăsând cu toată forța pe ceafa magului, Serketa îi cufundă capul în cuvă. Obosit după efortul și eșecul său, sirianul nu mai avea putere să se zbată; când încercă să strige după ajutor, plămânii i se umplură cu apă și muri înecat.

☥

Așteptând ordinul regal privind coborârea sarcofagelor în mormânt, Nefer corectase el însuși cele câteva imperfecțiuni care-l supăraseră și, împreună cu doi pictori, verificase fiecare detaliu al locului de veci.

Ușa din cedru aurit fusese montată și încuiată. Doi paznici nubieni vegheau mormântul în permanența.

Ca în fiecare dimineața, maestrul de operă trecea pe la Kenhir, a cărui locuință era atât de bine îngrijită de Niut cea Neobosită.

— Ce-ați mai aflat?

— Încă nimic, răspunse Kenhir. Dacă ar fi tulburări grave în capitală, acest zvon s-ar răspândi… Nu mai știu ce să cred.

— N-ar trebui să ne consultăm cu generalul Mehy pentru a afla vești sigure?

— Mă voi duce să-l văd azi după-amiază.

— Paza Mormântului fiind asigurată, iau cu mine echipa din dreapta la templul pentru milioane de ani al lui Merenptah. Riturile au fost deja celebrate, iar el va fi gata în curând.

☥

Mult mai puțin vast decât Ramesseum, templul pentru milioane de ani al lui Merenptah nu era mai prejos din punct de vedere al materialelor și al splendorii pilonilor, al porticelor și al coloanelor. Maestrul de operă și șeful echipei din stânga folosiseră cu mult spor timpul pe care-l avuseseră la dispoziție pentru înălțarea edificiului închinat regelui. Acesta, ținând cont de vârsta sa, nu-și închipuise că va avea un monument la fel de impozant ca acela al tatălui său, Ramses cel Mare.

Importantă nu era mărimea clădirii, ci funcția sa simbolică, asigurată de prezența a trei capele consacrate lui Amon, „cel Ascuns”, soției sale Mut, „Mama” și fiului lor Khonsu, „Cel-ce-străbate-cerul” cât și de sălile osiriene, în care sufletul regal renăștea. Templul era legat, în chip magic, de mormântul din Valea Regilor, și cele două entități concurau la păstrarea imortalității faraonului, datorită puterii hieroglifelor și a picturilor.

Amon și Osiris nu erau singurii care domneau în acest sanctuar; lor li se alătura și zeul luminii, Ra, a cărui prezență încheia procesul de transmutație. Înaintând în curtea neacoperită care îi era consacrată, Nefer cel Tăcut simți în ce măsură regatul subteran al lui Osiris și imperiul ceresc al lui Ra erau cele două fețe nedespărțite ale aceleiași realități unice, a cărei sinteză era realizată de piatra de lumină.

Maestrul de operă ar fi fost fericit să mediteze zile întregi în aceste săli liniștite, departe de agitația de afară, dar artizanii îi aminteau de cerințele funcției sale. Trebuia să se ocupe de finisarea palatului juxtapus primei curți, de lacul sacru și de antrepozitele din cărămidă. În curând, aici vor locui preoți, scribi și diferiți meseriași, care să facă din acest templu, ca și din celelalte, un izvor de energie spirituală și un centru al reglării economice.

— Dacă muncesc ambele echipe, spuse Fened Nasul, nu mai avem mult. Flăcăii de la babord n-au fost niște adormiți și n-am descoperit nicio greșeală de construcție.

Nefer le încredință cioplitorilor în piatră marginile lacului sacru, sculptorilor instalarea statuilor, iar desenatorilor, trasarea figurilor astronomice și astrologice pe plafonul sălii dinaintea naosului.

— Culorile nu sunt vii, critică Paneb; așa mormântul e mai plin de viață! Voi relua totul și o să-i dau mai multă forță.

— Zeii prezenți pe pereți te vor ajuta, prezise Nefer.

— Echipa e îngrijorată, îi aduse la cunoștință tânărul colos.

— De ce?

— Dacă se amână coborârea sarcofagelor, asta înseamnă că faraonul nu mai e în stare să dea ordine.

— Să nu ne pripim cu concluziile, Paneb!

— Propui tu alta?

— Vom afla mai multe de îndată ce scribul Mormântului va vorbi cu generalul Mehy, protectorul nostru.

— E nevoie de mine la pilon pentru a trage blocurile; nu există o pauză mai plăcută când ai chef să te mai odihnești după pictură.

Deodată, Nefer își dădu seama că nu l-a întâlnit încă pe Hay, șeful echipei din stânga. Făcând cale întoarsă, îi zări pe toți artizanii de la babord, cu excepția șefului lor. Îi întrebă unde este, dar nu primi niciun răspuns precis. Hay îi condusese la templu dis-de-dimineață, dar apoi se făcuse nevăzut.

Nu mai rămânea decât o singură soluție: să-l pună în alerta pe Sobek, șeful pazei.

Când maestrul de operă ieșea din templu, îl văzu pe paznicul nubian îndreptându-se către el.

— Sunt îngrijorat, Sobek! Hay a părăsit șantierul fără să spună nimănui… S-ar putea să fie în pericol.

— Nu cred.

— Ai aflat ceva?

— Așteptam de foarte multă vreme ca acest criminal să greșească și apoi să-l identific… Și greșeala asta, Hay a comis-o, în sfârșit.

☥ Capitolul 72

Lui Nefer nu-i venea să creadă:

— Te înșeli, Sobek... Șeful echipei din stânga nu poate fi un trădător.

— Eu nu acuz la voia întâmplării.

— Ce dovezi ai?

— În ultimele două luni, Hay s-a dus de cinci ori pe malul drept. Și-a luat numeroase precauții pentru a se feri de eventualii urmăritori și a reușit să se facă pierdut de oamenii mei. Astăzi, și-a părăsit și postul, probabil pentru faptul că avea de transmis informații urgente.

Maestrul de operă era tulburat.

În calitatea sa de șef de echipă, Hay cunoștea locul secret al pietrei de lumină. Oare nu s-a dus să-i pună în gardă pe complicii săi că ar fi momentul să dea o lovitură Locașului Adevărului?

— Mi-am luat toate măsurile de securitate, îl asigură Sobek pe Nefer, de parcă i-ar fi citit gândurile. Dacă Hay nu revine în sat, fără îndoială e vinovat.

☥

— Cu toată simpatia pe care v-o port, dragul meu Kenhir, cred că îmi cereți prea mult.

Generalul Mehy se învârtea ca leul în cușcă, ținându-și mâinile la spate.

— Confreria n-ar trebui să cunoască ce se petrece în capitală? insistă scribul Mormântului.

— Ce vă face să veniți la mine cu sufletul la gură?

— Locul de veci și templul pentru milioane de ani al faraonului Merenptah sunt gata. Așteptăm inaugurarea templului și ordinul de a cobori sarcofagele în mormânt.

— Înțeleg, înțeleg...

— Regele continuă să fie la cârma statului?

— După ultimele informații primite, da; nu cunosc, însă, dedesubturile de la Curtea din Pi-Ramses! Vizirul stă acolo; ne va lămuri când va reveni la Teba, acolo unde se află în prezent prințul Amenmes, unul dintre candidații siguri la tron.

— Oare această succesiune e deschisă?

— Nu știu nimic, Kenhir. În ceea ce mă privește, nu voi executa decât ordinele primite de la palat și temeinic autentificate. Mai mult, am datoria să protejez Locașul Adevărului și o voi face negreșit. Cel care ar ataca regiunea tebană s-ar lovi de trupele mele.

☥

Încurajat, Kenhir porni spre sat.

Șeful Sobek și maestrul de operă îl așteptau la primul fort; după fețele lor, nu se anunța nimic îmbucurător.

— Îl bănuim pe șeful echipei din stânga, spuse paznicul repetându-și acuzațiile.

— Hay… Imposibil! L-ai interogat?

— Nu s-a reîntors încă. Eu cred că nu va mai îndrăzni să revină.

— Până la apusul soarelui mai sunt încă două ore bune…

Cei trei bărbați se așezară pe niște taburete și rămaseră cu privirea pierdută spre drumul pe care cel așteptat nu voia să apară. Fiecare se gândea la caracterul șefului echipei din stânga, la purtarea sa, la gesturile și faptele care ar fi putut da de gândit, acuzându-l că și-a trădat confreria.

Și iată că Hay apăru.

Mergea cu un pas hotărât, dar, văzându-i pe cei trei, se opri brusc.

— Dacă încearcă să fugă, anunță Sobek, îl leg.

Hay părea să ezite, apoi continuă să se apropie:

— Ce-i cu adunarea asta?

— De unde vii? întrebă Kenhir.

— N-are importanță.

— Ai părăsit șantierul templului fără nicio explicație și asta e o greșeală profesională gravă.

— Am dat indicații azi-dimineață deci șantierul n-a avut de suferit din cauza absenței mele.

— În mod normal, nu se procedează așa, spuse Kenhir. Aveai obligația să mă anunți, ca să pot înregistra motivul absentării tale în *Jurnalul Mormântului*.

— Asta așa e… Luați măsurile disciplinare care se impun.

— La cine te-ai dus? întrebă Sobek.

— Repet: n-are nicio importanță.

— Atunci de ce te-ai ascuns de paznicii mei?

Chipul sever al șefului echipei din stânga, a cărui frunte era brăzdată de riduri adânci, nu exprima nici cea mai mică emoție. Părea că o încercare grea îl îmbătrânise peste noapte.

— Nu-mi place să fiu urmărit.

— Nu ne mulțumim doar cu atât, Hay! Ce ai de ascuns?

— N-are nicio legătură cu Locașul Adevărului.

— Dacă refuzi să vorbești, te arestez.

— N-ai dreptul s-o faci fără aprobarea scribului Mormântului și a maestrului de operă.

— Aprobarea o am.

Hay îi privi pe Nefer și pe Kenhir.

— Așadar, sunteți cu toții împotriva mea…

— Sunt convins că nu ai nimic să-ți reproșezi, afirmă Nefer, iar eu am încredere în tine. Dar cum te-aș putea ajuta dacă tu continui să taci?

— Ești cu adevărat sincer?

— O jur pe viața faraonului.

— Accept să-ți vorbesc, dar între patru ochi.

Sobek se pregătea să protesteze, dar Kenhir, strângând din pleoape, îi dădu de înțeles că e bine să nu intervină.

Cei doi artizani porniră încet către sat.

— Îți va fi greu să mă crezi, Nefer, dar am avut o tinerețe cam agitată, înainte de a deveni un artizan al Locașului Adevărului. Printre fetele pe care le-am cunoscut înainte de a mă căsători în sat, este una pe care n-am uitat-o niciodată. Când mi-a scris că e foarte grav bolnavă, am hotărât ca, în cel mai mare secret, să mă duc s-o văd. Astăzi am asistat la ultimele ei clipe.

Vocea șefului echipei din stânga tremura ușor:

— Înțeleg că nu-ți vine să crezi, Nefer, căci o asemenea întâmplare nu se potrivește deloc cu ceea ce știi tu despre mine; și totuși, ăsta e adevărul. Și cum între noi, nu trebuie să existe nicio bănuială, insist să-mi verifici spusele.

☥

— Hay este nevinovat, le spuse Nefer scribului Mormântului și șefului Sobek.

— Cum am putea fi siguri că nu minte? se revoltă paznicul.

— Ducându-ne pe malul drept.

— Te însoțesc, hotărî Sobek.

— I-am promis colegului meu că mă voi duce singur la locul pe care mi l-a indicat. Și dacă asta îi este dorința… Spusele lui îmi erau de ajuns pentru a constata că e nevinovat.

— Ar putea fi o capcană!

— Hay n-a mințit, n-am de ce să mă tem.

— Ca maestru de operă, n-ai dreptul să riști, consideră Kenhir.

— Dacă renunț, pe Hay vor continua să-l macine bănuieli insuportabile și nu vom mai putea munci alături de el acordându-i încrederea noastră.

— Uiți un amănunt important, îi aminti Sobek. Cine mi-a cerut să nu vorbesc nimănui de prezența unui trădător în confrerie? Hay, tot el!

— Hai să vedem și părerea femeii înțelepte, îi propuse Kenhir.

☥

Fără să li se spună artizanilor, șeful echipei din stânga fusese obligat să nu-și părăsească locuința. În mod oficial, Hay era bolnav, iar Nefer cel Tăcut conducea ultimele lucrări la templul pentru milioane de ani al lui Merenptah.

Chiar în prima zi de odihnă a echipelor, după ritualul din zori, maestrul de operă ieși din sat, urmat la mare distanță de Paneb, căruia femeia înțeleaptă îi ceruse să-i apere soțul.

Dacă Hay mințise, Nefer avea să cadă într-o capcană care i se pregătise de multă vreme. Astfel, deși demascat, trădătorul s-ar fi răzbunat.

Pentru a-și respecta cuvântul dat, Nefer refuzase să-și dezvăluie destinația; în ciuda repetatelor acuzații ale lui Sobek, rămăsese convins de sinceritatea colegului său. De când se cunoșteau, nu se certaseră niciodată; Hay nu părea gelos văzând ascensiunea lui Nefer și executase planurile maestrului de operă, cu vederile căruia era de acord. Hay era, desigur, auster și autoritar, dar niciun artizan al echipei din stânga nu avusese de ce să se plângă de el, căci urmase întotdeauna calea dreaptă.

Pe bac, Nefer se trezi printre niște capre, pe care un păstor spera să le vândă, la un preț bun, responsabilului cu turmele din Karnak, explicându-i că numai animale de o asemenea calitate puteau servi zeului Amon.

Paneb considera că această companie era de preferat unei mulțimi, în care l-ar fi putut pierde din ochi pe Nefer. Animată de o discuție aprinsă dintre două gospodine, în legătură cu o

moștenire, trecerea fluviului se desfășură fără probleme, maestrul coborând o dată cu caprele.

Nu era ușor de urmărit, pentru că pe mal se adunase lume multă, cu ocazia sosirii unui transport de fructe proaspete, al căror preț era negociat în gura mare de către orășeni. Nefer se strecură, cu greu, printre ei, iar tânărul colos trebui să-și facă drum dând din coate, pentru a nu-l pierde din ochi.

— Hei, ai putea să-ți ceri scuze! protestă un apar. Era cât pe ce să mă lovești!

— Așa este, am văzut și eu! interveni un negustor de ceapă, căruia i se adăugară câțiva gură-cască, străini de cele întâmplate.

Paneb i-ar fi putut pune la pământ, cu riscul de a provoca un scandal general și intervenția pazei. Cu pumnii strânși, își ceru scuze și cearta luă sfârșit.

Dar Nefer dispăruse.

☥ Capitolul 73

Zadarnic întrebase Paneb vreo zece persoane. Neștiind ce să facă, mergea de-a lungul malului pe care mulțimea îl părăsise; trebuia, oare, să revină în sat și să-l prevină pe scribul Mormântului să facă niște cercetări sau să cutreiere singur străduțele? Dar n-avea idee încotro s-o apuce.

Furios pe el însuși, Paneb nu-și va ierta niciodată faptul că nu-și făcuse datoria, și încă într-un mod atât de lamentabil. Dacă lui Nefer i se va întâmpla ceva, el va fi răspunzător și se va exclude singur din confrerie, pentru a duce viața cea mai mizerabilă cu putință.

Nu, ar avea altceva mai bun de făcut: să-și răzbune prietenul și tatăl adoptiv. I-ar smulge infamului de Hay numele complicilor săi și niciunul nu va scăpa. Paneb n-ar mai avea alt scop decât să-i facă să plătească pentru crima lor, și asta fără întârziere. Nu-l vor putea împiedica să acționeze nici paznicii, nici judecătorii.

Lumina blândă a apusului făcea să sclipească apele Nilului, deasupra căruia treceau în zbor sute de rândunele. Deodată, lui Paneb i se păru că zărește silueta maestrului de operă care

tocmai ieșea de pe o străduță. Soarele îl orbea și nici nu voia să creadă în minuni, dar alergă spre cel care semăna cu Nefer.

— Tu ești?… Tu ești oare?

— M-am schimbat atât de mult de azi-dimineață?

— Te pierdusem, îți dai seama? Nu mai merit să fac parte din confrerie!

— Ce idee ciudată! Consider că m-ai protejat cât se poate de bine și nu văd cine ar îndrăzni să pretindă contrariul.

— De ce a durat atât de mult?

— A trebuit să rezolv câteva probleme de ordin material, pentru a-i permite unei familii nevoiașe să trăiască puțin mai bine. A trebuit să intervin la administrație și asta e o treabă complicată; dar rezultatul trebuia să fie favorabil.

— Asta înseamnă că Hay este nevinovat?

— Dar ce, te îndoiai?

☥

Garantând personal, Nefer reușise să obțină un fel de pensie pentru bătrânii părinți ai femeii decedate, rămase credincioasă amintirii șefului echipei din stânga. Vor păstra împreună acest secret, care îi va apropia și mai mult. Sobek își ceruse scuze față de Hay, care, departe de a-l umili pe paznic, îl asigurase că-i înțelegea atitudinea și că nu-i va purta pică.

La banchetul dat pentru a sărbători adevărul despre Hay, cei implicați se veseleau; doar Kenhir părea prost dispus.

— Nu vă este pe plac felul în care a fost friptă carnea de vită? îl întrebă Clara.

— Friptura e excelentă, dar nu s-a rezolvat nimic. Desigur, mă bucur nespus pentru faptul că șeful echipei din stânga nu e vinovat, dar ticălosul continuă să rămână în umbră. Și apoi, de ce nu mai sosesc odată vești de la Curte?

— Bucurați-vă de clipa prezentă, Kenhir! Și eu sunt conștientă de pericolul care ne amenință; dar în seara asta celebrăm regăsirea armoniei noastre.

Neputând rezista farmecului Clarei, Kenhir se mulțumi să bombăne ceva vreme, apoi încercă să se bucure, cât de cât, de veselia momentului.

☥

Cu sufletul la gură, Fened Nasul se prezentă la scribul Mormântului:

— Un mesaj de la palat! Curierul… tocmai a adus… un mesaj de la palat!

Kenhir rupse sigiliul regal și citi, nerăbdător.

— Vești bune? se îngrijoră cioplitorul în piatră.

— Minunate!

Uitând de baston, scribul ieși din biroul său, îndreptându-se cât putea de repede către casa maestrului de operă.

— Să-i adunăm pe artizani, ordinul lui Merenptah a sosit!

Nefer preferă să citească mai întâi textul, care nu prezenta niciun echivoc: venise momentul coborârii sarcofagelor în mormânt.

☥

Languroasă, Serketa îl privea cu admirație pe generalul Mehy, care vâslea pe micul lor lac.

— Criza se pare că a trecut, îi spuse el soției sale. Merenptah s-a însănătoșit, certurile pentru succesiune se potolesc, Sethi e numit în fruntea armatei, iar Amenmes își continuă exilul de aur la Teba. În ceea ce mă privește, sunt confirmat în funcțiile mele, cu felicitările vizirului. Pe scurt, pace și stabilitate…

— Nu mai fi atât de pesimist, iubirea mea: asta nu e decât versiunea oficială. Regele va continua să îmbătrânească și nu va putea recăpăta vigoarea tinereții. Cât despre intrigi, se vor țese din nou, și încă foarte repede… Tânărul Amenmes tropăie de nerăbdare, iar tatăl lui, Sethi, își mușcă pumnii, sperând că Merenptah va muri în curând.

— Cât de bine știi tu să-mi redai speranța, potârnichea mea!

— Te așteaptă o soartă măreață, Mehy, pe care o vei împlini trecând peste evenimentele lipsite de importanță. Să nu ne abatem de la drumul nostru: provocarea tulburărilor din care să tragem profit. Zi de zi, să-l asmuțim pe Amenmes împotriva tatălui său, fără a pierde încrederea nici unuia din ei. Parcă așa m-ai învățat, nu?

— Tu ești cea mai bună elevă a mea.

— Cea mai bună… și singura.

Serketa își scoase rochia și se întinse pe spate, dezmierdându-și sânii.

Nemaiputând rezista tentației, generalul lăsă vâslele și se aruncă asupra acestei femele care-l invita la plăceri.

☥

Trei sarcofage din granit roz: astfel se prezentau „stăpânii vieții”, bărcile de piatră în care se va odihni mumia faraonului Merenptah, trupul său osirian care va servi drept suport procesului de înviere.

Sarcofagele erau acoperite cu texte și cu reprezentări ale divinităților protectoare. Pe fundul celui mai mic dintre ele, care avea să fie în contact direct cu mumia regală, fuseseră gravate bastoane, arme, bucăți de stofă și alte obiecte de ritual; în interiorul capacului, figura zeița cerului, Nut, a cărei rochie era presărată cu stele și care îl va face pe faraon să renască printre constelații.

Cât despre sarcofagul exterior, lung de 4,09 metri, îl reprezenta pe Merenptah, lungit în centrul universului, cu brațele încrucișate și ținând simbolurile funcției sale, sceptrul de bun păstor și *flagellum*-ul format din trei piei stilizate, evocând tripla naștere: subterană, solară și terestră. De jur împrejur, un șarpe imens, expresie a timpului sacru și a ciclurilor vieții, a căror armonie se va păstra atâta timp cât un faraon îi va permite lui Maat să domnească pe pământ.

Meticulos, Paneb verifica săniile și frânghiile:

— N-ai încredere în niciun specialist? se indignă Casa.

— Două perechi de ochi văd mai bine decât una singură.

— Am impresia că te bagi unde nu-ți fierbe oala… Eu mi-am făcut bine treaba și n-am nevoie să fiu verificat.

— Totuși, mai adaugă o frânghie… Nu se știe niciodată.

Ochii mari ai lui Casa anunțau furtună, dar Paneb avu înțelepciunea să se îndepărteze. Cioplitorul în piatră verifică arimajul primului sarcofag și mai adăugă o frânghie blestemându-l în șoaptă, pe Paneb.

La intrarea în mormânt se afla femeia înțeleaptă, aceea care, pronunțând formulele hieroglifice săpate în piatră, le dădea viață pentru eternitate.

Sania era gata să-și înceapă coborârea. Era ea însăși o hieroglifă pentru a fi scris numele creatorului, Atum, „Cel-care-este-și-cel-care-nu-este”; și, dacă se așeza o piatră pe această sanie, se forma o nouă hieroglifă, „miracol, minune”. De fapt, prin magia creatorului, miracolul se mai petrecea o dată: sarcofagul care trebuia să primească trupul defunctului se transforma, în același timp, în matrice capabilă să redea viața și

în barcă destinată să-l ducă pe cel înviat printre frumusețile lumii de dincolo.

Parcurgând „trecerile zeului”, metru cu metru, sarcofagul se impregna cu totalitatea simbolurilor și formulelor prezente în locul de veci.

Frânghii groase, controlate de Casa, fuseseră înfășurate în jurul unui stâlp de amaraj din piatră; dându-le dramul încetul cu încetul, coborârea avea să se facă extrem de lent.

Femeia înțeleaptă pronunță cuvintele menite să protejeze călătoria faraonului, apoi maestrul de operă dădu semnalul de plecare.

Casa-Funie, Nakht cel Puternic, Karo cel Posac și Fened Nasul începură să slăbească legăturile și sarcofagul alunecă, încetișor, pe pantă.

Deodată, viteza crescu.

— Prea repede! strigă Nefer.

Cei patru cioplitori în piatră nu făcuseră totuși nicio manevră greșită, dar nu mai reușeau să rețină greutatea enormă care continua să prindă viteză.

Paneb se repezi în interiorul mormântului, gata-gata să alunece aproape de sanie, apucă frânghia suplimentară pe care Casa o prinsese în partea din spate și trase din răsputeri, încetinind coborârea.

Mușchii colosului se încordară, gata să pocnească, și sania se opri:

— Repede, niște pene!

Desenatori și sculptori puseră sub tălpige niște colțuri de lemn și Paneb dădu drumul frânghiei.

— Ne-ai salvat de la dezastru, îi spuse Nefer.

Urcând spre intrarea în mormânt, Paneb șterse pământul cu un deget.

— Un sabotaj, îi spuse, la ureche, maestrului de operă. A fost dat pe sol un strat de grăsime incoloră.

Nefer încremenise. Așadar, dușmanul din umbră nu renunțase la a face rău, fiind în stare să năruie chiar opera Locașului Adevărului.

☥ Capitolul 74

— A fost numit un nou vizir, îi aduse la cunoștință lui Nefer scribul Mormântului.

— Îl cunoașteți?

— Nu, este un om din Nord, care-l va delega, probabil, pe Mehy, cu cea mai mare putere, ca administrator principal al malului stâng. În orice caz, nu pare să ne fie ostil, o dată ce m-a felicitat pentru terminarea mormântului și a templului lui Merenptah. Și vizirul cel nou nu se mulțumește să ne spună vorbe frumoase: pentru a sărbători atât reușita noastră cât și numirea sa, ne trimite o sută cincizeci de măgari încărcați cu alimente! Altă oboseală în perspectivă pentru a înregistra toate aceste produse… Dar, dacă ne gândim bine, vom organiza o petrecere pe care satul n-o va uita multă vreme!

— Eu nu pot uita de dușmanul din umbră…

— Tu ai izbândit, Nefer; el e cel care a pierdut. Templul pentru milioane de ani al lui Merenptah a fost inaugurat și deja oficiază; iar locul său de veci este o minunăție. Reputația ta de maestru al operei este stabilită pentru totdeauna, cele două echipe te admiră și te iubesc, și fiecare știe că femeia înțeleaptă apără satul prin magia ei… Așadar, să nu ne mai gândim la acest personaj sinistru, măcar o vreme, și să ne bucurăm de fericirea noastră.

— Mă întreb care va fi următoarea noastră misiune.

— Despre asta vom vorbi la momentul potrivit… Acum odihnește-te și chefuiește!

Vestea se duse în întreaga provincie a Tebei și apoi în toată țara; încă o dată, Locașul Adevărului nu dăduse greș în îndeplinirea sarcinii sale. Principalele monumente ale validității unei domnii erau terminate și, chiar dacă numai un număr infim de egipteni le puteau vedea, fiecare știa că prezența lor avea să mențină legătura dintre zei și oameni, dintre armonia cerească și coeziunea socială.

Paneb își va aminti întotdeauna sarcofagul lui Merenptah, pus pe un pat din piatră aurită, în camera tainică a învierii. Atât el cât și confrații săi simțeau că participaseră la eternitatea faraonului; revenirea în cotidian, aproape, dar și departe de

Valea în care faraonii trăiau o altă viață, fusese pentru ei un adevărat șoc.

Cu toate acestea, Paneb pregătise sărbătoarea, restaurase fațadele câtorva case și se jucase cu fiul său, care lua lecții de matematică de la Pai Pâinică-Bună și cu Gau cel Exact, dar nu manifesta nicio înclinație către lectură și către poveștile pe care mama sa se străduia să i le facă plăcute. Într-o oarecare măsură îi plăcea desenul și era deja în stare să se apere în luptele cu colegii mult mai mari decât el.

Uabet continua să fie fericită în felul său și nu cerea nimic altceva de la viață, mulțumindu-se cu ce i se oferea. Dar, când îl văzu pe Paneb spărgându-i patul în mii de bucățele, i se făcu frică. Lumea sa liniștită zbura făcută țăndări, pentru un motiv pe care nu-l cunoștea:

— Te rog, oprește-te!

— Prea târziu, Uabet, sunt foarte hotărât.

Femeia se temuse că va auzi aceste cuvinte; nici dragostea sa și nici fiul său nu l-ar putea convinge pe Paneb să nu-și părăsească familia.

— Vei… vei pleca din casa asta?

— Să plec? Nici nu mă gândesc!

— Atunci, de ce…

— Cum de mai poți dormi într-un asemenea pat, Uabet? E nesănătos pentru spate. Adună surcelele astea și pune-le pe foc; eu voi face o mobilă demnă de soția mea.

Ea plângea și zâmbea.

— Ce s-a întâmplat, Uabet? Ești cumva bolnavă?

— Dimpotrivă, mă simt extraordinar de bine… și foarte emoționată.

— Privește ce unealtă mi-a dat Didia cel Generos.

Paneb îi arătă un burghiu, cu care putea găuri lemnul. Funcționa cu ajutorul unui arc, care avea o curbă adaptată la mișcarea imprimată de artizan.

— Didia m-a învățat că această curbură nu se face la întâmplare. Și acum, la treabă!

Uabet era fericită văzând ce pat îi făcuse Paneb; o tebană bogată ar fi pălit de gelozie.

Parcă nici nu îndrăznea să se așeze pe salteaua cea nouă. Își trase de pe umeri bretelele rochiei și se culcă încet pe o parte.

— N-ai vrea să-l încercăm împreună? se rugă ea, cu o voce dulce.

☥

Era o zi parcă ruptă din rai, cu soare cald și vânticel răcoros, fără niciun bolnav de îngrijit, și cu Nefer care acceptase, în sfârșit, să se odihnească puțin.

După celebrarea riturilor dimineții, Clara ațipise pe terasă, gândindu-se la anii fericiți petrecuți în sat și la dragostea luminoasă pe care avea norocul s-o trăiască. Nicio clipă nu regretase că a intrat în această aventură plină de momente extraordinare, chiar dacă munca zilnică era mai grea decât în altă parte.

Femeia înțeleaptă se trezi în râsete și zgomot de pași; bărbați, femei și copii, o procesiune, mai degrabă haotică și se îndrepta către locuința sa. Clara coborî și se miră văzând că soțul ei nu este acasă.

Nedumerită, deschise ușa și se trezi nas în nas cu Nefer cel Tăcut, în fruntea tuturor sătenilor.

Râsetele încetară când maestrul de operă îi înmână femeii înțelepte o casetă pentru bijuterii, cu patru picioare, care se închidea cu un capac cu glisieră. Ornat cu mici plăci de aur, încântătorul obiect era o adevărată capodoperă.

— Dă-le voie sătenilor să-ți ofere acest cadou, îi spuse Nefer, dorim s-o onorăm pe aceea care, zi de zi, se îngrijește de fiecare. Această casetă să fie semnul respectului și al iubirii noastre.

Emoționată până la lacrimi, Clara simțea un nod în gât, care n-o lăsa să rostească niciun cuvânt.

— Viață lungă femeii înțelepte! strigă vocea caldă și profundă a lui Paneb, urmat de toți cei de față.

☥

— Refuz, spuse Nefer cel Tăcut.

— Iar eu insist, se încăpățână Kenhir.

— Ați putea să mă reprezentați… Știți prea bine că nu pot să sufăr ceremoniile oficiale.

— Administratorul principal al malului stâng vrea să te felicite în prezența tuturor notabililor tebani și, prin urmare, nu te pot înlocui.

— Spuneți-i că sunt prea ocupat.

— Trebuie să treci și prin asta, Nefer, dacă vrem să știm ce ne rezervă viitorul. Am convingerea că nu este vorba de o banală înmânare de decorații; Mehy va profita pentru a ne face confidențe și, astfel, vom cunoaște o parte dintre sarcinile pe care urmează să le primim.

— Și dacă nu va fi decât o mascaradă cu oameni de lume?

— Nu te-ar fi invitat. Mai mult, prin tine, Locașul Adevărului va fi onorat și vom avea mai mult confort. N-ar trebui să te sacrifici pentru binele tuturor?

— Sunteți neîntrecut în a convinge, Kenhir!

— Sunt numai un bătrân scrib care-și iubește satul și nu se gândește decât la salvarea lui. Deși n-ai dorit-o, Nefer, ai devenit un personaj foarte important și această recunoaștere oficială ne va oferi o protecție și mai mare.

☥

Femeia înțeleaptă era de acord cu scribul Mormântului, făcându-l pe maestrul de operă să-și piardă orice speranță că va putea scăpa de ceremonia organizată în curtea neacoperită a templului pentru milioane de ani al lui Merenptah. Nefer trebuise să se îmbrace elegant; la fel și Kenhir, a cărui robă de sărbătoare cu mânecile evazate era de mare efect.

Nu lipsea niciun notabil al bogatei cetăți a Tebei. Foarte relaxat, generalul Mehy amintise mai întâi principalele etape ale carierei scribului Mormântului, felicitându-l apoi pentru excelentul mod în care-și dusese la îndeplinire sarcinile și urându-i să-și păstreze funcțiile cât mai mult timp posibil.

Apoi, Mehy îl chemă pe Nefer cel Tăcut, stânjenit de a fi în centrul atenției întregii asistențe:

— Maestrul de operă al Locașului Adevărului avea de îndeplinit o sarcină deosebit de grea, declară Mehy. Fiecare dintre noi știe că nu-i place să iasă din sat și, cu toate acestea, reputația lui Nefer cel Tăcut a trecut dincolo de zidurile cetății; iată de ce, am socotit că, prin mine, întreaga Tebă trebuie să-l onoreze pe omul care a făcut-o și mai frumoasă, și mai prestigioasă, creând locul de veci al Maiestății sale și templul în care ne aflăm. Nefer cel Tăcut este, în același timp, un bun îndrumător și un arhitect de geniu. Cu aprobarea faraonului, îi înmânez acest colier de aur și, în numele vostru al tuturor, îl îmbrățișez.

Maestrul de operă nu schiță niciun gest și pe față nu-i apăru nici măcar umbra unui zâmbet.

☥

Noaptea târziu, invitații de la banchetul somptuos oferit de Mehy în luxoasa-i vilă plecau unul câte unul. Generalul îi rugă pe maestrul de operă și pe scribul Mormântului să treacă în biroul său, în care lămpile, instalate cu pricepere în diferite locuri, răspândeau o lumină care crea o atmosferă intimă.

— Suntem, în sfârșit, liniștiți, prieteni! Nu-mi plac deloc aceste petreceri mondene, dar, din nefericire, ne sunt necesare.

— De ce a lipsit vizirul? întrebă Kenhir.

— În mod oficial, este reținut la Pi-Ramses, dar mi-a dat instrucțiunile în ceea ce vă privește. Nu trebuie să vi le transmit decât în mare secret și nu vor apărea în niciun document oficial. Această încredere m-a onorat mult, v-o mărturisesc, și sunt mândru să cunosc, într-o oarecare măsură, secretul noului vostru program de lucru.

— Vă ascultăm, Mehy!

— Faraonul Merenptah vă cere, ca și până acum, să pregătiți mormintele sătenilor și să întrețineți cu grijă satul; cât mai repede posibil, veți merge în Valea Reginelor și în cea a nobililor, pentru a săpa locurile de veci ale celor de pe această listă.

Mehy îi dădu scribului Mormântului un papirus făcut sul și sigilat cu mai multe peceți regale. La acestea, se adăuga cel al vizirului, purtând o dată.

Kenhir îl puse în mâneca stângă.

— Asta e tot?

— Misiunea mea a luat sfârșit și sunt convins că o veți îndeplini pe a voastră în mod ireproșabil.

Kenhir și Nefer se retraseră.

Generalului Mehy îi era greu să suporte tăcerea acestui maestru de operă, a cărui privire prea adâncă și prea sinceră îl deranja. Nu-i va fi ușor să profite de eventualele sale slăbiciuni.

☥ Capitolul 75

La începutul celui de-al zecelea an al domniei lui Merenptah, Locașul Adevărului trăia în fericire și liniște. Un singur

eveniment trist avusese totuși loc: Negruțu’ murise, stingându-se încet în brațele Clarei. La fel de întristat ca soția sa, Nefer mumificase câinele și-i făcuse un coșciug din lemn. Fidelul martor al iubirii lor avea să-i aștepte pe celălalt mal, pentru a-i călăuzi pe frumoasele drumuri ale lumii de dincolo. Din fericire, o sosie a lui Negruțu’ se născuse o dată cu încă doi cățeluși; Clara îl adoptase fără să mai stea pe gânduri.

Echipa din stânga lucra în Valea Reginelor, iar cea din dreapta, în Valea Nobililor; Paneb termina reprezentarea unei mese de ofrande, în culori luminoase, spre admirația tuturor. Cotlete de vită, ciorchini de struguri, lăptuci, legături de ceapă, pâini rotunde, toate așezate într-o armonie care încânta privirea.

— Penelul tău e mai viu decât al meu, recunoscu Ched Salvatorul, bucurându-se de imensele progrese ale elevului său, căruia, de mai multe luni, nu-i lăsase nicio clipă de răgaz, pentru a-l face să stăpânească secretele meseriei.

— Este un reproș?

— În unele cazuri, cum ar fi această masă cu ofrande, este, mai degrabă, un compliment; este bine ca alimentele destinate sufletului defunctului, reînnoite încontinuu prin pictură, să exprime bucurie și bogăție. Dar îți mai lipsește încă acea gravitate pe care încercările existenței ți-o vor da, dacă vanitatea nu te va distruge până atunci.

Ched își continuă lucrul, fără să țină seama de privirea furioasă a lui Paneb.

☥

— Ce noutăți poți să-mi dai? îl întrebă generalul Mehy pe Dakter.

Savantul își mângâie barba roșcată. Ochii săi mici și negri străluciră de satisfacție:

— Am reușit, spuse, plin de sine, și n-ați greșit având încredere în mine. Avem o mare cantitate de vârfuri de săgeată, a căror putere de pătrundere este dublă față de cele de până acum.

— Ai fi putut să faci ceva și mai bun.

— Dar am continuat să progresez! Dacă vă spun că am reușit, n-o fac pentru a mă lăuda... Lăncile sunt mai ușoare și, la impact, eficacitatea lor e mai mare. Vor atinge ținte mai îndepărtate cu o precizie demnă de luat în seamă. Dar

capodopera mea, sunt săbiile scurte cu tăiș dublu! Mi-am însușit procedeele de fabricație ale fierarilor străini și le-am adus îmbunătățiri. Soldatul care va mânui această armă va obosi mai greu decât adversarii săi, și, chiar dacă-i va răni doar, îi va scoate din luptă. Nici nu vă dați seama cât de bun este acest echipament.

— O să-l verific eu însumi, apoi îmi voi antrena cei mai buni oameni, pentru a crea un regiment de elită.

— Îl veți informa pe prințul Amenmes?

— Știe deja destule. La sfaturile mele, apare adeseori în înalta societate a Tebei, care începe să-l adopte. Dar, mai mult ca niciodată, trebuie să fim prudenți.

— Se pare că, din capitală, sosesc tot mai puține vești.

— După informațiile pe care le am, pacea e întrutotul restabilită în Siria și în Palestina, iar Sethi are grijă să inspecteze zona cu un regiment numeros, pentru a descuraja orice tentativă de revoltă. Cea mai bună veste e aceea că regele va împlini în curând șaptezeci și cinci de ani.

— Tatăl său, Ramses, a trăit mult mai mult!

— Desigur, dar Merenptah nu se mai arată, nici măcar la ceremoniile oficiale la care ar trebui să fie prezent. Cu alte cuvinte, are o sănătate tot mai fragilă.

Dakter simți plăcerea să-i înfigă generalului un ghimpe în inimă, tulburându-i speranțele:

— De când ați făcut să crească reputația Locașului Adevărului, acesta pare imposibil de atacat.

— Așa trebuie să creadă confreria, neștiind că această perioadă de calm aparent prevestește o furtună pe care o bănuiesc a fi violentă: Amenmes se va ridica împotriva lui Sethi, tatăl și fiul se vor sfâșia între ei.

Dakter se arătă dezgustat:

— Certurile astea nu mă interesează… Tot ce-mi doresc este să rămân la conducerea acestui laborator.

— Încerci să te amăgești singur, dar ambițiile tale au rămas aceleași, ca și a le mele! Contrar părerii tale, am făcut bine fiind răbdător și consolidându-mi poziția. Niciun faraon nu se poate lipsi de Teba; când Merenptah va dispărea, va lua cu el rămășițele măreției lui Ramses. Atunci, vom începe să acționăm. Și nu-mi va scăpa niciun secret al Locașului Adevărului.

☥

Clara pregătea pentru soția lui Casa-Funie, care nu-și mai dorea copii, un contraceptiv pe bază de spini de salcâm pisați. Deodată, îi veni amețeală. Crezu, la început, că e doar ceva trecător, dar o senzație dureroasă de oboseală o obligă să se întindă pe patul folosit, de obicei, de pacienți.

Văzând că nu mai vine acasă, Nefer se îngrijoră și se duse în clădirea în care soția sa făcea consultațiile. Clara ațipise. Mângâindu-i părul, o trezi cu blândețe.

— Mă simt sfârșită, mărturisi ea.

— Vrei să chem un medic din afară?

— Nu, nu e nevoie... Am pierdut prea mult magnetism în ultimele săptămâni; femeia înțeleaptă m-a învățat ce să fac. Trebuie să urc pe culme.

— N-ar fi de preferat un somn bun?

— Vrei să mă ajuți?

Nefer știa de multă vreme că era inutil să lupte împotriva acestei femei cu o voință de fier, mereu zâmbitoare, care-l fermecase din primul moment.

— Dacă-ți va fi imposibil să urci, îmi vei da voie să te aduc acasă?

— Datorită ție voi reuși.

Sub bolta înstelată, urcară, îmbrățișați, pas cu pas. Clara privea întruna către creastă, părând că absoarbe energia misterioasă ce emana din piramida care domina malul Soarelui-Apune. Nici maestrul de operă, nici femeia înțeleaptă nu se gândeau la efortul necesar pentru a cuceri, încă o dată, muntele sacru, la a cărui chemare nu se putea rezista.

Ajunși la paraclisul din vârf, priviră Steaua Polară, în jurul căreia stelele nemuritoare formau o curte cerească.

— Fă-mi o favoare, o rugă Nefer: nu cumva să părăsești această lume înaintea mea. Fără tine, n-aș putea duce la bun sfârșit nici cele mai nesemnificative îndatoriri.

— Destinul e cel care hotărăște; ceea ce pot să-ți spun este că nimic, și mai ales moartea, nu ne va despărți. Dragostea care ne unește pentru totdeauna și aventura pe care o trăim vor ști să o învingă.

Când zorii se iviră, Clara adună roua zeiței cerului, rouă cu care aceasta spălase fața soarelui renăscut, și își umezi buzele. Primea, astfel, energia de care avea nevoie pentru a-i îngriji pe săteni.

☥

După ce vorbi cu șeful auxiliarilor, Kenhir socoti că incidentul era destul de grav pentru a fi anunțați cei doi șefi de echipă și femeia înțeleaptă.

— Prețul cărnii de porc a crescut prea mult; este un semn îngrijorător al dereglării economiei, explică el. În curând, vor crește și prețurile celorlalte alimente, iar rațiile trimise de vizir vor fi mult mai mici.

— N-ar trebui să i-o spunem imediat? sugeră Hay.

— Vizirul se află pentru câtăva vreme în capitală; îi voi scrie pentru a-l avertiza. Vă propun să ridicăm prețul tuturor obiectelor fabricate pentru exterior, de la statuete până la sarcofage.

— Dar asta ar provoca o inflație periculoasă!

— Există și acest risc, dar nu putem accepta să fim puși în fața faptului împlinit. Și nu vă ascund faptul că această situație mă îngrijorează; să sperăm că e doar o tulburare trecătoare. Dacă nu, va fi începutul unei grave crize economice, din care satul nu va ieși fără pagube.

— Hambarele sunt pline? se îngrijoră Clara.

— Am fost întotdeauna prevăzător, spuse Kenhir, și am considerat că trebuie să strângem rezerve abundente pentru zile negre. Date fiind garanțiile de care beneficiem din partea statului, nici n-ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Și iată că, astăzi, n-am ce regreta.

— Administrația principală a malului stâng n-ar trebui, oare, să ia niște măsuri? se întrebă Nefer.

— În mod sigur, Mehy nu va sta cu mâinile în sân, dar ar trebui să știm de ce au mărit negustorii prețul cărnii.

— De frică, interveni femeia înțeleaptă.

— Dar de ce se tem?

— De câteva zile, valea e cuprinsă de o teamă care tulbură spiritele oamenilor.

— Teama asta va ajunge și la noi? întrebă îngrijorat șeful echipei din stânga.

— Nu va cruța pe nimeni, îi răspunse Clara.

☥

Vântul suflase toată noaptea, aducând nori de nisip și obligându-i pe săteni să astupe toate deschizăturile caselor lor. Soarele nu reușise să străpungă atmosfera galbenă și grea, iar

riturile dimineții fuseseră întârziate. Nu vedeai la doi pași; corvoada apei fusese făcută cu mari eforturi.

Inflamațiile ochilor aveau să fie numeroase; femeia înțeleaptă pregătise mai multe fiole de colir, cu dozaje corespunzând gravității afecțiunilor.

— Îi voi cere lui Kenhir reducerea programului zilnic în timpul acestei furtuni, o anunță Nefer pe soția sa, iar noi ne vom adăposti la mormintele satului.

Negruțu' cel mic se ghemuise pe genunchii maestrului de operă, pentru a-i da de înțeles că ar face o mare greșeală dacă s-ar ridica; de o cumințenie exemplară, cățelușul nu rodea nici măcar picioarele mobilelor și devora cu mare poftă tot ce-i pregătea Clara: carne, brânză, legume și pâine. Avea aceiași ochi maronii și aceeași inteligență ca predecesorul său.

— Ești tare îngrijorată, nu-i așa?

— Furia acestui vânt e nefirească. Vârtejurile sale duc la o formă de nebunie distrugătoare.

Cineva bătea în ușă cu bastonul:

— Deschideți repede, strigă Kenhir, care își acoperise capul cu o glugă.

— Ce se întâmplă? întrebă Nefer.

— Curierul Uputy a înfruntat furtuna asta blestemată pentru a ne aduce o veste tragică: faraonul Merenptah a murit.

☥ Capitolul 76

În prezența tuturor sătenilor, maestrul de operă dădu citire formulei rituale care figura pe mesajul oficial trimis de palat:

— „Sufletul faraonului și-a luat zborul către cer pentru a se uni cu discul solar, a se topi cu stăpânul său divin și a-l întâlni pe creator. De acum înainte, Merenptah va trăi în lumină. Fie ca soarele să strălucească din nou, acum când întreaga țară este în așteptarea noului Horus care va urca pe tronul celor vii."

Chipurile erau grave, nimeni nu îndrăznea să pună întrebarea pe care o aveau cu toții în minte.

Nimeni, în afară de Paneb:

— Ce soartă ne așteaptă?

— Locașul Adevărului nu depinde decât de faraon, îi aminti Kenhir.

— Cine-i va urma lui Merenptah?

— Probabil, fiul său, Sethi.

Cu un nume atât de răsunător, noul rege va reuși, oare, să țină în frâu puterea lui Seth, zeul haosului și stăpânul trăsnetului?

— Dacă el va domni, prezise Karo cel Posac, va fi o perioadă îngrozitoare și trebuie să ne temem de ce poate fi mai rău.

— De ce ești atât de pesimist? întrebă Gau cel Exact.

— Pentru că nimeni nu-și poate lua numele de Sethi, tatăl lui Ramses cel Mare! Niciun rege n-a îndrăznit să-l poarte înaintea lui și nimeni n-ar fi trebuit să-l imite.

— Se zvonește că prințul Amenmes ar jindui și el la puterea supremă, spuse Nakht cel Puternic.

— Nu vă mai frământați atâta, recomandă Pai Pâinică-Bună; orice s-ar întâmpla, va domni un faraon și oricare ar fi el ne va porunci să-i construim templul pentru milioane de ani și să-i săpăm mormântul în Valea Regilor.

— Numai de n-ar izbucni un război civil, sugeră Paneb, semănând neliniște printre artizani.

Războiul civil… În sfârșit, trădătorul prindea curaj! Din cauza lui Merenptah, trebuise s-o lase mai moale, el care spera să profite cât mai repede de averea acumulată în afara satului; acest rege, considerat mediocru, salvase Egiptul de invazie și sprijinise cu îndârjire Locașul Adevărului. Sethi al II-lea va urma același drum sau se va prăbuși sub povara unei funcții prea grele pentru el, mai cu seamă dacă propriul fiu, Amenmes, se va ridica împotriva lui?

În cazul unor înfruntări violente, Locașul Adevărului va slăbi, fără doar și poate, pierzându-și faima. Paza sa va fi din ce în ce mai slabă, ceea ce îi va permite trădătorului să acționeze cu folos. Nu va descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină decât cu prețul unei explorări minuțioase a satului, fiind foarte precaut pentru a nu se face simțit. Doar o perioadă de anarhie i-ar putea permite să-și pună planurile în aplicare.

— Până la noi ordine, preciză maestrul de operă, nu aveți de ce vă teme, căci ne aflăm sub protecția șefului Sobek și a paznicilor săi. Scribul Mormântului și cu mine îl vom consulta pe generalul Mehy, pentru a obține informații mai ample; până la întoarcerea noastră, să nu ieșiți din sat.

— Și dacă nu vă mai întoarceți? întrebă Paneb.

Fened Nasul deveni agresiv:

— Cum îndrăznești să-ți închipui o asemenea tragedie?

— Dacă niște gărzi rivale se înfruntă, nu vor mai fi sigure nici măcar împrejurimile Locașului Adevărului.

— Dacă nu ne mai întoarcem, preciză maestrul de operă, satul va fi condus de femeia înțeleaptă.

☥

Vântul începea să se potolească, vizibilitatea creștea și malul stâng al Tebei părea calm. Încetul cu încetul, țăranii se reîntorceau la câmp și animalele erau scoase din grajduri. Gospodinele măturau cu râvnă pentru a îndepărta nisipul care, în ciuda măsurilor luate, pătrunsese și în cele mai mici unghere.

O mulțime de soldați curățau curtea cea mare din fața clădirilor administrației centrale.

Un gradat îi opri pe cei doi vizitatori:

— Unde mergeți?

— Vrem să-l vedem pe Mehy, răspunse Kenhir.

— În calitate de ce?

— De scrib al Mormântului.

— Vă rog să mă scuzați… Generalul lipsește.

— Unde e?

— Regret, dar nu-mi este permis s-o spun unor civili.

— Ați primit instrucțiuni în legătură cu Locașul Adevărului?

— Niciuna.

— Când revine generalul?

— Asta nu pot să știu.

Șovăielnici, Kenhir și Nefer porniră către sat.

☥

Prințul Amenmes era turbat de furie:

— Dacă înțeleg bine, generale Mehy, sunt prizonier în acest apartament al cazărmii principale din Teba!

— Nici vorbă, prințe; singura mea grijă este să fiți în siguranță.

— Totuși, nu sunt liber să plec nicăieri!

— În aceste vremuri nesigure, nu vi se pare că e necesar să vă pun la adăpost, protejat de armata tebană?

— Vreau să comand această armată și să iau cu asalt capitala!

— Vă rog, prințe, gândiți-vă bine; un război între Nord și Sud ar face mii de victime și ar slăbi atât de mult Egiptul, încât ar deveni o pradă ușoară pentru adversarii săi.

— De îndată ce tatăl meu va fi proclamat faraon, eu nu voi mai fi decât un om de paie!

— N-avem nicio veste de la Pi-Ramses; poate că Sethi vă va chema de urgență.

— Ca să mă ucidă, desigur!

— De ce trebuie să credeți că are asemenea gânduri?

— Pentru că este în joc puterea supremă, generale Mehy! Unele visuri se vor împlini, altele se vor risipi pentru totdeauna. Iar eu nu accept să renunț la ale mele... Că o vreți sau nu, înfruntarea între mine și Sethi este inevitabilă. Ori tatăl meu renunță la domnie, ori eu refuz să-i recunosc autoritatea și mă încoronez aici, la Teba. Și fiecare va trebui să-și aleagă tabăra.

— Mă înclin în fața voinței voastre, prințe, dar vă implor să rămâneți în cazarmă până când hotărârile lui Sethi vor fi oficiale.

— S-a făcut, generale, dar mențineți-vă trupele în stare de alertă.

Mehy se retrase, foarte satisfăcut de felul cum decurgeau evenimentele. Se temuse ca tânărul prinț să nu-și plece capul prea repede în fața tatălui său; dimpotrivă, moartea lui Merenptah înzecise ambițiile lui Amenmes, pe care generalul trebuia să le reprime. Trebuia să-și folosească abilitatea și inteligența pentru a-i întărâta pe cei doi unul contra celuilalt, făcându-i să creadă, atât pe unul cât și pe celălalt, că le era cel mai bun aliat.

În aceeași seară, Mehy va trimite la Pi-Ramses o scrisoare foarte confidențială, pentru a-l avertiza pe Sethi că purtarea fiului său Amenmes risca să devină periculoasă; fidel slujitor al statului, generalul afirma că nu are alte scopuri decât pacea și prosperitatea țării.

Oricum ar fi lupta, el, Mehy, va ieși învingător, datorită armelor pe care le are la dispoziție. Și primul dintre învinși, pe care-l va jefui fără milă, era Locașul Adevărului.

☥

— Cum, n-avem pește uscat? se miră Nakht cel Puternic. Chiar ești sigură?

— Dacă nu mă crezi, îi răspunse nevasta, du-te să vezi cu ochii tăi!

Cioplitorul în piatră se duse, hotărât, până la ușa principală, unde se adunaseră mai multe gospodine.

— Negustorii n-au livrat pește? întrebă Nakht.

— Nici pește, nici carne, îi răspunse fosta soție a lui Fened Nasul.

Nakht se duse direct la scribul Mormântului, unde se adunaseră maestrul de operă, Paneb și alți artizani, ale căror reproșuri erau din ce în ce mai aprinse.

— Ajunge! strigă Kenhir. Amenințările voastre nu duc la nimic bun!

— Vrem să știm adevărul, ceru Paneb.

— Aprovizionarea noastră este întreruptă, declară scribul Mormântului, cu voce gravă; dar mai avem provizii pentru câteva săptămâni.

— Trebuie să interveniți cu hotărâre! se repezi Casa-Funie. Trebuie anunțați vizirul și regele!

— Care rege? spuse, ironic, Thuty cel Savant. Suntem părăsiți, ăsta e adevărul! Soldații nu vor întârzia să ne dea afară, pentru a ocupa satul.

— N-are nimeni voie să intre în sat, le aminti Paneb.

— Poate crezi că vom putea rezista!

— De ce să fim pesimiști? interveni Didia cel Generos. Administrația e dezorganizată, asta e sigur, dar de ce ne-ar fi ostil faraonul?

— Hai să nu mai vorbim degeaba, hotărî maestrul de operă; am rămas în urmă cu munca aici, în sat.

Nefer împărți sarcinile între sanctuare, morminte și case. Înfrumusețarea domeniului lor îi mai liniști pe artizani, făcându-i să uite de spaimele momentului. Se auzeau chiar cântece tradiționale care însuflețeau munca, de parcă orice amenințare ar fi dispărut.

☥

Maestrul de operă privea locul în care era ascunsă piatra de lumină. Numeroase generații de artizani și-o transmiseseră cu fidelitate, pentru ca opera să se poată desăvârși; dar nu sosise, oare, sfârșitul acestui miracol?

Clara veni lângă el și împreună continuară să admire această comoară fără preț:

— Am nevoie să vorbesc cu femeia înțeleaptă, mărturisi Nefer.

— Vrei să renunți la funcția ta, nu-i așa?

— Nici din lașitate, nici din teama de a înfrunta furtuna, ci pentru că sarcina mea a luat sfârșit. Șeful echipei din stânga are toate calitățile pentru a-mi lua locul.

— Toate, în afară de una: nu este un bun îndrumător și deci nu va fi un bun maestru de operă. Ne așteaptă vremuri grele; nu este de ajuns să fii un excelent artizan pentru a apăra satul și pentru a salva ce trebuie salvat. Nici zeii, nici confreria nu te lasă să alegi, Nefer! Uită de tine și îndeplinește-ți, în continuare, funcția pentru care ai fost ales!

Clara ridică privirea către creastă:

— Nu-i auzi chemarea și mai arzătoare ca altădată? Vocea ei umple cerul și generozitatea sa nu are limite. Ascultă-i cuvintele, Tăcutule, și dă-le viață prin munca ta!

Maestrul de operă își strânse soția în brațe, cu pasiune. Având dragostea sa, va ajunge, poate, să triumfe asupra întunericului și să apere piatra de lumină.

CHRISTIAN JACQ

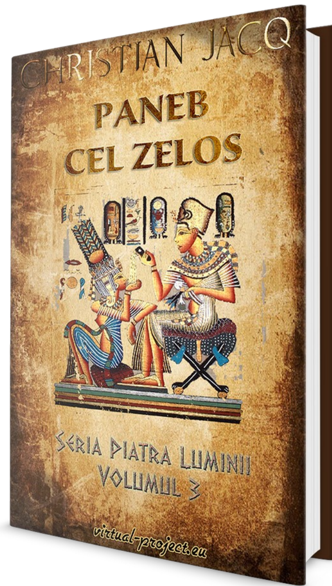
De la moartea lui Ramses cel Mare, asupra artizanilor din Locaşul Adevărului se abat vremuri grele. Cine poate şti dacă noul faraon va dori să continue opera tatălui său și să asigure protecţie cetăţii secrete? Mai ales că acum satul se află în pericol, în ciuda vigilenţei de care dă dovadă clară, devenită "Femeia înţeleaptă". Nefer cel Tăcut este acuzat de săvârşirea unor fapte rele și de tiranie. Satul nu mai primește hrană și apă ca de obicei, rezerva de metale preţioase scade, deși paza este strictă, iar, la graniţe,trupe inamice amenință capitala celor două regate. Furturi, crime, inundaţii, vrăji, nimic nu-i cruţă pe eroii acestei aventuri...

PIATRA LUMINII

2

Va urma:

Volumul 3 – Paneb cel Zelos

virtual-project.eu

